

MY FBI

BY LOUIS J.FREEH

စင်သန့်

ကျွန်တော်နှင့်အက်စ်ဘီအိုင်

စီမံခန့်ခွဲမှု

မိုးမ

စီစဉ်တည်းဖြတ်သူများ

ဇင်ညွန့်

မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း

Club 18

အတွင်း၊ ဘာမျက်နှာစုပွဲမှု ဒီဇိုင်း

Club 18

စာမူစွန့်ပြုအမှတ်

၃၁၀ ၃၀၈ ၁၂၁၁

မျက်နှာပိုးစွန့်ပြုရက်

၃၁၀ ၃၃၄ ၀၁၁၂

ထုတ်စေသူ

ဒေါ်သင်းသင်း၊ ဖွန့်

သင်း၊ ဇာမပ

အမှတ် ၁၀၊ ရတနာမြိုင်လမ်း၊

လှည်းတန်း။ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊

ရန်ကင်းမြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးတင်အောင်ကျော်

(မြဲ ၀၇၀၅၃)

စွယ်စောင်ပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ် ၁၄၇၊ ၅၁-လမ်း၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

၂၀၁၂၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ပထမအကြိမ်။

အုပ်စု - ၁၀၀၀

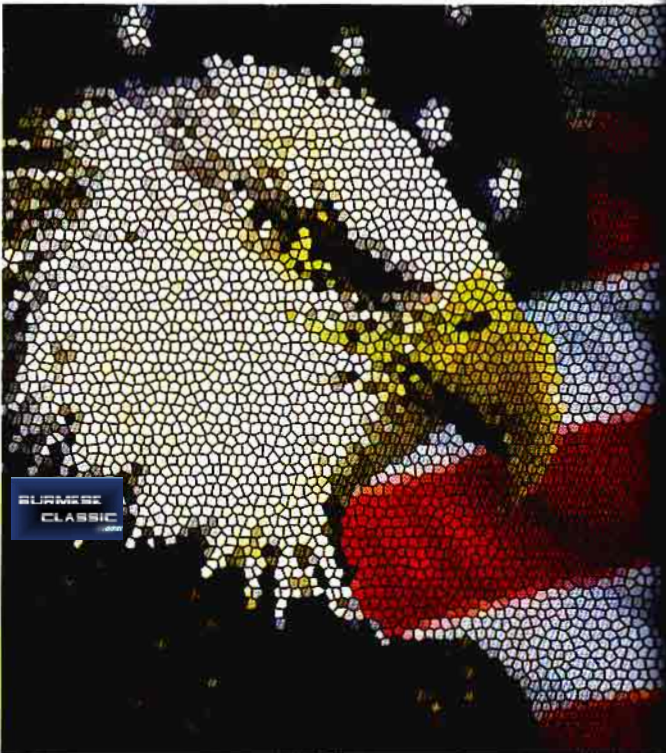
တန်ဖိုး - ၃၅၀၀ ကျပ်

မြန်မာ့စာပေ

the bookhouse

၀၉ ၇၀၀ ၈၇၂၇

၀၉ ၇၀၁ ၀၈၅၁

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

၄၁၀-၀၂

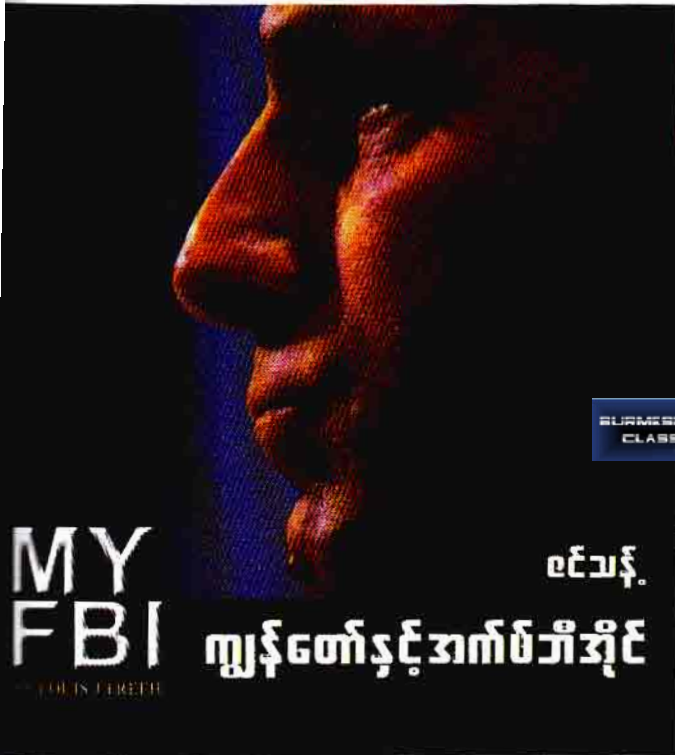
ဇင်ညွန့်

ကမ္ဘာ့စာပေအဖွဲ့အကဲမိတ်ဆိုင် / ဇင်ညွန့် ၊ ရန်ကင်း။

the bookhouse စာပေ၊ ၂၀၁၂

၂၂၀၈၊ ၁၇-၇၈ ဧကတီ x ၁၇-၇၈ ဧကတီ

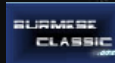
(၁) ကမ္ဘာ့စာပေအဖွဲ့အကဲမိတ်ဆိုင်

စုစည်းမှု

အခန်း-၁	၁
စိုဘားမွေ့စင်	
အခန်း-၂	၃၁
ငါက 'ဝပ်' လို့ ပြောမှနော်	
အခန်း-၃	၅၃
မင်း ကောလိပ်မတက်သင့်ပါဘူး	
အခန်း-၄	၆၈
အက်စ်တီအိုင် ဟုတ်လား..၊ မင်း အရူးလား..	
အခန်း-၅	၈၄
ကောင်လေးက မဆိုနိုင်ပါဘူး	
အခန်း-၆	၁၁၂
ဒါ 'မူဒီ' လုပ်တဲ့ ဝိုး	
အခန်း-၇	၁၃၅
တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မင်းက ကားမောင်း၊ ငါက ပစ်မယ်	
အခန်း-၈	၁၆၄
အဲဒီနေ့က 'ဘော့ဟန်ဆန်' လေ	
အခန်း-၉	၁၉၀
ဘီလ် နှင့် ကျွန်တော်	
အခန်း-၁၀	၂၀၉
ကော်တင်ဘာ ၁၁ရက် အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်မှု	

၁၉၉၆ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၅ ရက် ည ၁၀ နာရီ ထိုးကာနီး လောကီတွင် ဟစ္စဘိုလာ ဆော်ဒီအဖွဲ့ခွဲမှ ထင်ရှားသည့် အဖွဲ့ဝင် ဟန်နီအယ်လ်ဆာယေး မောင်းလာသည့် ဒတ်ဆန်းကားကလေးမှာ ဆော်ဒီအားရေးစီးယားနိုင်ငံ ဒါရန်မြို့ရှိ ဘုရင်အဗ္ဗူဒူအဇစ် လေတပ် စခန်းမှ အမှတ် ၁၃၁ အဆောက်အအုံနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်လိုက်သည်။ အထပ်ရစ်ထပ်ရှိသော ထိုအဆောက်အအုံမှာ ခိုဘားမျှော်စင် ဟုခေါ်သော အမေရိကန်၊ ဗြိတိသျှ၊ ပြင်သစ်နှင့် ဆော်ဒီတပ်ဖွဲ့များ နေထိုင်ရာ၊ စုပေါင်းအဆောက်အအုံများတည်ရှိရာ ခြံဝင်းအတွင်းမှ အဆောက်အအုံတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထို အမှတ် ၁၃၁ အဆောက်အအုံတွင် ပင်လယ်ကွေ့စစ်ပွဲပြီးကတည်းက အီရတ်တောင်ပိုင်း လေယာဉ် မပျံသန်းရ ဇုန်ကို စောင့်ကြပ်နေသည့် အမေရိကန် လေတပ်သားများ နေထိုင်ကြသည်။ ဒတ်ဆန်းကားထဲတွင် အယ်လ်ဆာယေးနှင့်အတူ ဟစ္စဘိုလာ အဖွဲ့ဝင်သစ် အဗ္ဗူဒူလာအယ်လ်ဂျာရတ်လည်း ပါလာသည်။

မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ချက်ပလက်ကက်ပရစ် အမျိုးအစားကားတစ်စီး ကားများရပ်သည့်နေရာသို့ ဝင်လာပြီး ဒတ်ဆန်းကားမှ အားလုံးရှင်းလင်းကြောင်း မီးအချက်ပြသည်ကို စောင့်နေသည်။ မီးအချက်ပြသည်နှင့် ရေနံတင်ထရပ်ကားကြီး တစ်စီး ချက်ပလက်ကားနောက်သို့ ဝင်လိုက်လာသည်။ ထရပ်ကားမှာ ထိုလစောစောပိုင်းက ဆော်ဒီခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ထံမှ ဆော်ဒီငွေရိယံ ၇၅၀၀၀ ဖြင့် ဝယ်ကာ ကာတစ်မြို့ အပြင်ဘက်ရှိ ယာခင်းတစ်ခုဆီသို့ ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကားကို ပေါင်ငါးထောင်အား ရှိသော ဗုံးများ တပ်ဆင်ခဲ့သည်။

ထရပ်ကားကို အမှတ် ၁၃၁ အဆောက်အအုံ၏ မြောက်ဘက် အနီးတွင် ရပ်ပြီးသောအခါ ကားမောင်းလာသူ ဆော်ဒီဟစ္စဘိုလာ

အခန်း - ၁
ခိုဘား မျှော်စင်

စစ်ဘက်တပ်မှူး အာဇာနည်အယ်လ်မူဂါဆီနှင့် အလီအယ်လ်ဟိုနီတို့သည် ကားထဲမှ ခုန်ထွက်ကာ ချက်ပလက် ကားဆီသို့ပြေးပြီး မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

တပ်ကြပ်ကြီး အယ်လ်ဖရီဒိုဂျီရာရိုသည် ထိုအဆောက်အအုံ၏ အမိုးပေါ်တွင် တာဝန်ကျနေရာမှ ထရပ်ကားကို ထားပြီး လူနှစ်ယောက် ထွက်ပြေးကာ ကားနှစ်စီး မောင်းထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဂျီရာရိုနှင့် အခြားလုံခြုံရေး တာဝန်ကျရောက်နှစ်ယောက်တို့သည် အောက်ဘက်တွင် ဗုံးများ ဆင်ထားခဲ့ကြောင်း သိလိုက်သဖြင့် အရေးပေါ် အချက်ပေးသံ ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒါရန်မြို့သို့ ရောက်လာသည်မှာ တစ်လသာ ရှိသေးသော ဂျီရာရိုသည် အမိုးပေါ်မှ ပြေးဆင်းကာ လူများကို အမြန်ပြေးကြရန် အော်ပြောနေသည်။ ထိုတပ်ကြပ်ကြီးက အထပ်နှစ်ထပ်ကိုသာ ရှင်းလင်းရသေးသည် ထရပ်ကားမှာ ပေါက်ကွဲတော့သည်။ ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် အနက် ၃၅ ပေ၊ အကျယ် ၈၅ ပေရှိ ကျင်းကြီး ဖြစ်သွားပြီး အဆောက်အအုံ၏ မြောက်ဘက်အခြမ်းလည်း ပြိုကျခဲ့ရသည်။

ဒဏ်ရာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မရဘဲ လွတ်မြောက်သွားသော အယ်ဖရီဒိုဂျီရာရို သတိပေးသည့်ကြားက အမေရိကန် ၁၉ ယောက် သေဆုံးခဲ့ရပြီး အခြား ၆၀ ခန့်လည်း ဆေးရုံတင်ခဲ့ရသည်။ စုစုပေါင်း အမေရိကန် စစ်ဘက်ဝန်ထမ်း ၃၇၂ ယောက် ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ဒဏ်ရာများ ရခဲ့ကြရသည်။ ခိုဘားတွင် တိုက်ခိုက်မှုမှာ ၁၉၈၃ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလက လက်ဘနွန်နိုင်ငံ ဘောရွတ်မြို့၌ အမေရိကန် မရိုန်းတပ်ဖွဲ့ဝင် ၂၄၁ ယောက် သေဆုံးအောင် တိုက်ခိုက်ခံရမှုပြီးလျှင် ပြည်ပ၌ အကြီးကျယ်ဆုံး တိုက်ခိုက်ခံရမှု ဖြစ်သည်။ ထရပ်ကား မောင်းသူသည် ကားကို အလျင်စလို အဆောက်အအုံနှင့် ထောင့်ချိုး ရပ်ထားမိခဲ့၍သာ တော်တော့သည်။ အကယ်၍သာ ကားကို အဆောက်အအုံနှင့် အပြိုင် ရပ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် အဆောက်အအုံ တစ်ခုလုံး ပြိုကျကာ လူအသေအပျောက်လည်း ထိုထက်များစွာ များသွားနိုင်သည်။

ခိုဘား အကြမ်းဖက် တိုက်ခိုက်ခံရစဉ် ကျွန်တော်ဇနီးနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကလေးများကို ခေါ်ကာ နယူး ဂျာစီပြည်နယ် မြောက်ဘက်ရှိမြို့ရှိ ကျွန်တော်မိဘများထံ သွားလည်နေသည်။ ထိုနေ့မှာ ၁၉၉၆ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၅ ရက် ဖြစ်ပြီး အင်္ဂါနေ့ ဖြစ်သည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ မဟုတ်ခဲ့။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့က ရှားရှားပါးပါး လူစုံခဲ့သည်။ ကျောင်းများကလည်း လွန်ခဲ့သည့် တစ်ရက် နှစ်ရက်က ပိတ်ပေးခဲ့သည်။ မကြာမီ နွေရာသီ စခန်းများလည်း ဖွင့်တော့မည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ဇနီး မာရီလင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် အလုပ်များလှသည့် ဘဝတွင် ထိုရှားပါးသည့် အခွင့်အရေးကို အရယူခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုအခွင့်အရေးကို အပြည့်မရခဲ့။ အမေက စားသောက်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် အက်ဖ်ဘီအိုင် ကွပ်ကဲရေးရုံးက ကျွန်တော်အား ဖုန်းဆက်ကာ ပြီးခဲ့သည့် နာရီဝက်က တိုက်ခိုက်ခံရပုံကို အကြောင်း ကြားလာသည်။ (ဆော်ဒီအာရေးဗီးယား စံတော်ချိန်သည် အမေရိကန် အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေ စံတော်ချိန်ထက် ခုနစ်နာရီ

စောသည်) ခိုဘားမွှောင်စင် ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် မကြားဖူးခဲ့။ ကျွန်တော်နှင့် မာရီလင်းတို့လည်း ကားထဲသို့ ကလေးများနှင့် သူတို့၏ ပစ္စည်းများ ကမန်းကတန်း ပြန်ထည့်ကြသည်။ ကျွန်တော် မတိုင်မီက အက်ဖ်ဘီဘိုင် ဒါရိုက်တာ ဆိုလျှင် လုံခြုံရေးအပြည့်နှင့် ခရီးထွက်သည်။ ယာဉ်မောင်းကိုပါ ခေါ်သွားသည်။ ကျွန်တော်က ထိုသို့ ခမ်းခမ်းနားနား မနေလို။ ကျွန်တော်နှင့် မာရီလင်းတို့သည် ကလေးများ လုံခြုံရေး ကားတန်းနှင့် သွားလာကာ ကြီးပြင်းလာရသည်မျိုး မဖြစ်စေလို။

ကျွန်တော်သည် ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ နယူးဂျာစီလမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းလာရင်း ကျွန်တော်၏ အထက်အရာရှိလည်းဖြစ်။ ကလင်တန်အစိုးရအဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်ရာ လမ်းကြောင်းလည်း ဖြစ်သည့် ရှေ့နေချုပ် ဂျက်နက်ရီနိုနှင့် တိုက်ခိုက်မှုကြောင်းကို ဖုန်းဖြင့် ဆွေးနွေးလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် အမျိုးသားလုံခြုံရေး လက်ထောက်အကြံပေး ဆင်မျူရယ်အာရ် 'ဆန်ဒီ' ဘာဂါနှင့်လည်း ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ နောက်နှစ်တွင် အမျိုးသားလုံခြုံရေးအကြံပေး အန်ထော်နီလိတ် အနားယူသည့်အခါ သူ့နေရာကို ဆက်ခံမည့် ဆန်ဒီက အက်ဖ်ဘီဘိုင် ဦးဆောင်သော အမျိုးသားလုံခြုံရေး အစီအစဉ်ကို ချမှတ်ပေးသည်။ ကျွန်တော်၏ ကားထဲမှ ဖုန်းမှာ လုံခြုံမှု သိပ်မရှိလှ။ ထို့ကြောင့် ဂျက်နက်နှင့် ဆန်ဒီတို့တွင် ကျွန်တော် သိထားသည်ထက် ပိုသော သတင်းအချက်အလက်များ ရှိနေလျှင်လည်း ကျွန်တော်ကို ပြောကြမည် မဟုတ်ပေ။ ထိုစောစောပိုင်း အချိန်များနှင့် လာမည့်လများတွင် ကျွန်တော်တို့၌ အဖြေများထက် မေးခွန်းတွေသာ များနေသည်။

ခိုဘားတိုက်ခိုက်မှုဖြစ်ပြီး ခြောက်နာရီခွဲအကြာ အမေရိကန် အရှေ့ဘက်ကမ်းရိုးတန်း စံတော်ချိန် ညနေ ၁၀ နာရီတွင် ကျွန်တော်နှင့် မာရီလင်းတို့ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် ဂရိတ်ဖောမြို့ရှိ ကျွန်တော်တို့အိမ် ခြံဝင်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘီလ်ကလင်တန်ကလည်း ဘဲဥပုံရုံးခန်းမှ နေ၍ တိုက်ခိုက်ခံရမှုကြောင်း အများပြည်သူအား အသိပေးနေသည်။

“ဖောက်ခွဲမှုဟာ အကြမ်းဖက်သမားတွေရဲ့ လက်ချက်လို့ ယူဆရပါတယ်။ ဒီအတိုင်း ဖြစ်တယ်ဆိုရင် အမေရိကန်တွေ အားလုံးလိုပဲ ကျွန်တော်လည်း အမျက်ထွက်မိပါတယ်။ ဒီလို ရက်စက်တဲ့ တိုက်ခိုက်မှုမျိုးကို လုပ်တဲ့လူဟာ အပြစ်ပေးမခံရဘဲ မရှိစေရဘူး။ အခု နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပဲ အက်ဖ်ဘီဘိုင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဆော်ဒီအာရေးဗီးယားနိုင်ငံကို နှစ်စမ်းထောက်လှမ်းဖို့ သွားပါလိမ့်မယ်။”

သမ္မတက စောစောက သူပြောခဲ့သည်ကိုပင် ထပ်၍

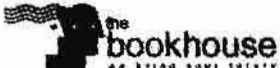
“ ကျွန်တော် ထပ်ပြောပါရစေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအမှုကို ရအောင်ဖော်ထုတ်ပါ့မယ်။ အမေရိကန်တွေဟာ တိုယ့်အရေးကို ကိုယ်ဆောင်ရွက်ကြတယ်။ ဒီလို လုပ်သွားတဲ့လူတွေ အပြစ်ပေး မခံရဘဲ မရှိစေရဘူး။”

ဤသည်မှာ ကတိစကားများ ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်လည်း မေ့မည်မဟုတ်တော့ပါ။

ခိုဘားမျှော်စင် တိုက်ခိုက်မှုမှာ အက်ဖ်ဘီအိုင်အဖွဲ့ တကယ် ဆောင်ရွက်ရတော့မည့် တာဝန် ဖြစ်လာသည်။ အဖွဲ့၏ ပင်မတာဝန်မှာ ပြည်တွင်းအမှုများသာ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာ ဖြစ်လာပြီး သုံးနှစ်အတွင်း ကမ္ဘာ့တာဝန်များသို့ပါ တိုးချဲ့လာခဲ့သည်။ ရာဇဝတ်မှုနှင့် အကြမ်းဖက်မှုများမှာ ကမ္ဘာ့အနှံ့ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း ကိုယ့်နယ်နိမိတ်အတွင်း ထိရောက်စွာ နှိမ်နင်းနေရသည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်သည် အမေရိကန်များ သေကြံရသည့် အမှုများ၌ ကိုယ့်နယ်နိမိတ်ကို ကျော်၍လည်း ဆောင်ရွက်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့် ပေးလာလျှင် အတတ်နိုင်ဆုံး မြန်မြန် ဆောင်ရွက်ရသည်။

အခင်းဖြစ်သည့် နေရာများတွင် လျှင်မြန်စွာ ခြေရာလက်ရာ ပျက်သွားနိုင်သည်။ သက်သေခံ အထောက်အထား များ ပျောက်ဆုံးခြင်း၊ သို့မဟုတ် စိစစ်မရအောင် ဖြစ်သွားခြင်းများလည်း ရှိတတ်သည်။ လူသားကြံမ္မာဆိုး ကြံ့ရသည့် အမှုများတွင် အခင်းဖြစ်သည့်နေရာကို ရှင်းလင်းပစ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဖြစ်ပျက်မှု အနေအထား၊ ဗုံးအရွယ်အစား၊ ဗုံးတွင် ပါဝင်သည့် ပစ္စည်းများ၏ သဘာဝနှင့်ဆိုင်သော အရေးကြီးသည့် သတင်းအချက်အလက်များ ဆုံးရှုံးရတတ်သည်။ မကြာခဏဆိုသလို အသေးငယ်ဆုံးနှင့် ပျောက်ရှုရန် အလွယ်ဆုံး ပစ္စည်းကလေးကပင် များစွာ အဖိုးတန်သည်မျိုး ရှိနေ တတ်သည်။ စကော့တလန်နိုင်ငံ လော့ကာဘီလေဆိပ်တွင် ဗုံးပေါက်ကွဲစဉ်က လက်သည်းခွံခန့်ရှိသော ဓာတ်စီးပတ်လမ်း ပြားကလေးကြောင့် ပန်အစ်လေကြောင်းအမှတ်စဉ် ၁၀၃ လေယာဉ်ကို လေထဲ၌ ဖောက်ခွဲလိုက်သည်မှာ လစ်ပျားလူမျိုးများ ဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုအမှုတွင်လည်း အလားတူ ပျောက်ပျက်သွားသည်မျိုး မဖြစ်စေလို။

ရာဇဝတ်မှုခင်းများတွင် စံသတ်မှတ်ထားသည့် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ခိုဘားမျှော်စင် တိုက်ခိုက်မှုမှာ အစကတည်းက ရိုးရိုးရာဇဝတ်မှု မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ တစ်ချက်က ထူးခြားသောနေရာတွင် ဖြစ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဆော်ဒီအာရေးဗီးယားနိုင်ငံသည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ အရေးပါသော မဟာမိတ်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ထိုနိုင်ငံသည် တံခါးပိတ် လူ့အဖွဲ့အစည်း နိုင်ငံမျိုးဖြစ်သည်။ အခြားနိုင်ငံ၏ မြေပေါ်၌ ဒေသခံ အာဏာပိုင်များနှင့် ဆက်သွယ်ကာ အခင်းဖြစ်သည့်နေရာသို့ သွားရောက်ပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန်မှာ မလွယ်လှပေ။ ယခုအမှုတွင် အာရေဗျကျွန်းဆွယ်၌ လျှို့ဝှက်ထားရန် မဖြစ်နိုင်သည့်အပြင် ရှာရိယာ ဘာသာရေးဥပဒေကို အခြေခံသော တရားရေးစနစ်အတွင်း သက်သေခံ အထောက်အထား ရှာရမ်းမှာ ပို၍ ခက်ခဲနိုင်ပေသည်။ အခင်းဖြစ်သည့် နေရာနှင့် ပတ်သက်၍ ဆော်ဒီတို့က ပိုပြီး အာရုံထား ဆောင်ရွက်လိုက်လျှင် သက်သေခံ အထောက်အထားများ ပျောက်ဆုံးကုန်နိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ အဖြစ်သည်းမပြုလျှင်လည်း သူတို့ဘက်က ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုဖွယ်မရှိ။

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

အဖြစ်နိုင်ဆုံး တစ်ခုကတော့ မည်သည့်နေရာတွင် ကြံစည်၍ မည်သူက အကောင်အထည်ဖော် တိုက်ခိုက်သည် ဖြစ်စေ ဒေသခံအခြေခံ ဝါဒီများကတော့ ပါကို ပါရမည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံဆိုင်ရာ ဆော်ဒီအာရေးဗီးယား သံအမတ် မင်းသား ဘန်ဒါဘင်ဆူလ်တန်က အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်သွားသူများအား ဖမ်းမိရန် သတင်းပေးနိုင်သူကို ဆုငွေ ရီယံငွေ ၁၀ သန်း (ဒေါ်လာ ၃ သန်းခန့်) ပေးမည်ဟု ချက်ချင်း ကြေညာသည်။ သို့ရာတွင် ဆော်ဒီနိုင်ငံမှာ ဘုရင်စနစ်နှင့် လမ်း များ၊ ဗလီများကို ကြီးစိုးထားသော ဝဟာဘီခေါ် ပို၍ ရှေးရိုးကျသည့် မွတ်ဆလင်တို့အကြား မျှခြေပေါ်တွင် တည်နေရသည်။ တိုက်ခိုက်သွားသူများမှာ ပြည်ပကလား၊ ပြည်တွင်းကလား၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့မှာ နှစ်ဖက်စလုံး မသက်မသာ ဖြစ်စေမည့် လမ်းကြောင်းကို ဝင်တိုးနေရပေသည်။

ပြီးခဲ့သည့် နှစ်ဦးရာသီကလည်း ဆော်ဒီမြို့တော် ရီယဒ်ရှိ ဆော်ဒီအမျိုးသား အစောင့်တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား သင်တန်းပေးနေသော အမေရိကန်အရပ်သား သင်တန်းဆရာများရှိရာ ခြံဝင်းအတွင်း၌ ဗုံးဖောက်ခွဲမှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆော်ဒီအာဏာပိုင်များသည် မသင်္ကာသူများကို ဖမ်းဆီးကာ လပေါင်းများစွာ စစ်ဆေးခဲ့သည်။ ခိုဘေးတိုက်ခိုက်မှု ဖြစ်မီ တစ်လခန့်အလိုတွင် ဆော်ဒီအာဏာပိုင်များသည် တရားခံများကို ကျွန်တော်တို့ မစစ်ကြာရသေးမီ တရားခံများက ဝန်ခံသဖြင့် ခေါင်းဖြတ် ကွပ်မျက်လိုက်ကြောင်း နိုင်ငံပိုင်ရုပ်မြင်သံကြားမှ ကြေညာခဲ့သည်။ ထိုသို့ အလျင်အမြန် ကွပ်မျက် လိုက်မှုကြောင့် ကလင်တန်အစိုးရအဖွဲ့အတွင်း ကွပ်မျက်သည်လား၊ နှုတ်ပိတ်သည်လား ဟူ၍ မေးခွန်း ထုတ်လာကြသည်။

သည်အမှုတွင်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် ယခင် ဗုံးခွဲမှုများထက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ ပိုမိုရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဆော်ဒီဘုရင် မိသားစုဘက်မှ ပိုမို ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုမျိုး ရှိလာပါမည်လား။ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု ရှိမလာလျှင်တော့ ကျွန်တော်တို့ သဲထဲ ရေသွန် ဖြစ်ရချေဦးတော့မည်။

မာရီလင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ကလေးများနှင့် သူတို့၏ မစ္စည်းများကို ကားပေါ်မှ ချပေးပြီး ကျွန်တော်လည်း ကားကို ပြန်ကြွကာ နှစ်ဆယ့်လေးမိုင်ခန့် ဝေးသော ဝါရှင်တန်သို့ မောင်းလာပြီး ပင်ဆိုင်ဗေးနီးယားလမ်းပေါ်ရှိ အက်ဖ်ဘီအိုင် ဌာနချုပ် ကွပ်ကဲရေးဌာနသို့ လာခဲ့သည်။ ထိုကာလက ထိုဌာနကို တရားဝင်အားဖြင့် မဟာဗျူဟာ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးနှင့် စစ်ဆင်ရေးဗဟိုဌာနဟု ခေါ်ပြီး အတော်လည်း ကျယ်ဝန်းသည်။ တတ်ယထပ်ရှိ အခန်း သုံးခန်းသည်ပင် စတုရန်းပေ နှစ်ထောင်ခန့်ရှိကာ မော်ဒီကာများ၊ အိမ်ဖြူတော်၊ စီအိုင်အေ၊ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနနှင့် အမျိုးသားလုံခြုံရေးအေဂျင်စီတို့နှင့် ဆက်သွယ်သည့် လုံခြုံသော ဖုန်းများဖြင့် ပြည့်နေတော့သည်။

ခိုဘားမျှော်စင် အတိုက်မခံရမီကတည်းက ကျွန်တော်တို့မှာ အလုပ်များခဲ့ရသည်။ မွန်တာနာ ကျေးလက်ခြံကြီးကို သိမ်းပိုက်ထားသော ' လွတ်လပ်သူများ ' ခေါ် အစိုးရဆန့်ကျင်သူ အဖွဲ့ရောက်များကို ဝိုင်ဝန်းပိတ်ဆို့ခဲ့ရာ ကျန်သည့် အဖွဲ့ရောက် ဆယ်ခြောက်ယောက် အညံ့ခံသဖြင့် ၈၁ ရက်အကြာတွင် အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။ ယင်းမတိုင်မီ သုံးနှစ်ကလည်း တက္ကဆပ်ပြည်နယ် ဝက်ကိုမြို့၌ ဒဗီဒီယန်အဖွဲ့ခွဲ ခြံဝင်းကို ၅၁ ရက်ကြာ ပိတ်ဆို့ခဲ့ရမှုကြောင့်လည်း မွန်တာနာအဖြစ် အပျက်တွင် ကျွန်တော်တို့များစွာ သတိရှိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ (၁၉၉၂ ခုနှစ်က အမေရိကန် မာရှယ်ဆားဗစ်တို့ကြောင့် ၁၁ ရက်ကြာ ပိတ်ဆို့ခဲ့ရသည်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲတွင် မမေ့နိုင်သေး) ခိုဘားအဖြစ်အပျက်သည်ပင် နွေရာသီ၏ အမှတ်တရတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်သုံးပတ်အကြာ ဇူလိုင်လ ၁၇ ရက်တွင် တီဒီအေအေ လေကြောင်းအမှတ်စဉ် ၈၀၀ မှာ ဂျွန်အက်ဖ်ကနေဒီ နိုင်ငံတကာ လေဆိပ်မှအတက် ကောင်းကင်ထဲတွင် ပေါက်ကွဲ ပျက်ကွဲခဲ့ရာ လေယာဉ်ပေါ် ပါသွားသည့် ခရီးသည် ၂၃၀ ဦးစလုံး သေဆုံးခဲ့ရသည်။ ဘာကြောင့်ဖြစ်သည်ကို မည်သူမျှ မသိကြ။ စက်ချို့ယွင်း၍လား၊ ငုံးပေါက်ကွဲသည်လား၊ မြေပြင်မှ ဝေဟင်ပစ် ငုံးကျည် ထိမှန်သည်လား ဆိုသည်မှာ အစပိုင်းတွင် အားလုံးဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိနေသည်။ နောက် ဆယ်ရက်အကြာတွင် နွေရာသီ အိုလံပစ်ပွဲ အရှိန်ကောင်းနေစဉ် အတ္တလန္တာမြို့ ရာစုနှစ်ပန်းခြံထဲ၌ ငုံးတစ်လုံး ပေါက်ပြန်သည်။ ပြဿနာများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တက်နေရာ ထောက်လှမ်းရေး အေးဂျင့်များမှာ စကြိုများပေါ် တွင်ပင် အပြင်ဖုန်းလိုင်းများဖြင့် အရေးတကြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်းမှုများ လုပ်နေကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် ရွေးချယ်စရာ လမ်း မရှိတော့။ (ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ' ဘုရီ ၄၁ ' ဟု အမည်ပေးထားသော) ကွပ်ကဲရေးဌာန အသစ်မှာလည်း ၁၉၉၉ ခုနှစ်ကျမှ အသင့်ဖြစ်မည်။ နောက်သုံးနှစ် လိုသေးသည်။ ယခုတော့ ရှိသမျှနှင့် ဖြစ်သလို လုပ်ရတော့မည်။

ကျွန်တော်၏ အမျိုးသားလုံခြုံရေးအကြံပေး ရောဘတ် ' ဘဲ ' ဘရန့်က ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေသည်။ အကြမ်းဖက်ဝါဒဆိုင်ရာ ဘရန့်၏ ဌာနအကြီးအကဲ ဂျွန်အိုဇေးကလည်း စောင့်နေသည်။ အလားတူ ရာထူးရှိသူ အခြား လူများကလည်း စောင့်နေကြသည်။ (ဂျွန်သည် ၂၀၀၁ ခုနှစ် ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေးအဆောက်အအုံ တိုက်ခိုက်ခံရမှုတွင် ဦးဆောင်တာဝန်ယူရမည် ဖြစ်သော်လည်း ထိုအဖြစ်အပျက်တွင် မြောက်ဘက်မျှော်စင် ပြိုကျသည့် သူပါ သေဆုံးခဲ့ရ သည်) ဘရန့်သည် တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေးနှင့် အကြမ်းဖက်တန်ပြန် တိုက်ဖျက်ရေးတို့တွင် အတော်ဆုံး အေးဂျင့် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် လူကြောမာပြီး တော်သည့်အပြင် အံ့ဩလောက်သည့် အရည်အချင်းရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သိသမျှထဲတွင် အခြားလူများထက် သူနှင့် တွဲအလုပ်လုပ်သူအပေါ် ဂရုအစိုက်ဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သန်းခေါင်ကျော်လာသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထောက်လှမ်းရေး အစီရင်ခံစာများကို ဖတ်ကာ တိုက်ခိုက်မှုနှင့် ပတ်သက်သည့် အယူအဆများကို ဖော်ထုတ်ကြည့်ကြသည်။

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘီဘိုင်း

သတင်းအချက်အလက်တွေက ရှားပါးနေဆဲ။ ခိုဘားမျှော်စင် တိုက်ခိုက်သူများမှာ သာမန် လျော့ရဲလျော့ရဲ များလား။ ကျွမ်းကျင်သူများလား မသိနိုင်သေးမီ စီအိုင်အေနှင့် အမျိုးသားလုံခြုံရေးအေဂျင်စီတို့သည် တယ်လီဖုန်း ဆက်သွယ် ချက်များကို အသံလိုက်ဖမ်းနေသည်။ သူတို့၏ တိုက်ခိုက်မှု အောင်ပွဲအဖြစ် သူတို့၏ ဇနီးများကို ဖုန်းဆက်လေမည်လား။ သို့မဟုတ်ကလည်း သူတို့အချင်းချင်း တစ်နေရာတွင် ပြန်ဆုံရန်၊ သို့မဟုတ် နောက်တစ်နေရာတွင် တိုက်ခိုက်ရန် ဖုန်းဆက်ကာ ချိန်းဆိုနေကြမည်လားဟူ၍ ဖြစ်သည်။ စီစဉ်သူများနှင့် ဖုံးခွဲသူများ စနစ်ကျလေ အသံဖမ်းသည့် ဌာနများတွင် အသံတိတ်လေ ဖြစ်မည်။ လောလောဆယ်တွင် ခိုဘားတိုက်ခိုက်သူများနှင့် သူတို့၏ ဆရာများသည် ဆိတ်ဆိတ်နေကြမည်ဆိုလျှင် သူတို့သည် ကမ္ဘာ့လူသတ်ပွဲများတွင် ကျွမ်းကျင်သူများ ဖြစ်ကြပေမည်။

ယူဆကြည့်ရမည်ဆိုလျှင် ယခု တိုက်ခိုက်မှုသည် ဆော်ဒီ အမျိုးသားအစောင့်တပ်ဌာနချုပ်တွင် တိုက်ခိုက်မှု၏ နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ အဆိုပါ တိုက်ခိုက်မှုမှာလည်း ဆော်ဒီနိုင်ငံ၏ ချမ်းသာသော မိသားစုထဲမှ သိုးမည်း တစ်ကောင်ဖြစ်သည့် အိုစမာဘင်လားဒ်နှင့် ပူးပေါင်းကာ ဘုရင်ကို မကျေနပ်သည့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လူငယ်တစ်စု ၏ လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ ယင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အတည်ပြုချက်တော့ မရနိုင်ခဲ့။ ထိုကျူးလွန်သူများကို တွက်တော်တို့နှင့် မတိုင်ပင်ဘဲ ခေါင်းဖြတ်ကွပ်မျက်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့တွင် နောက်ထပ် ခြေရာခံနိုင်မည့် သဲလွန်စ မရှိသဖြင့် ဆွန်နီ ရယ်ဒီကယ်များနှင့် သူတို့ကို ထောက်ခံသူ အသိုင်းအဝိုင်းများမှ ထောက်လှမ်းရေးသတင်းများ ရယူခဲ့ရသည်။

ထိုသည်များမှာလည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘာမျှ ဟုတ်တိပတ်တိ အသုံးမကျခဲ့။ အက်ဖ်ဘီအိုင်ဗျူရှိမှာ ဘီလ်ကလင်တန်၏ စကားအတိုင်း အေးဂျင့်များ၊ ဓါတ်ခွဲခန်း ကျွမ်းကျင်သူများ၊ သေတမ်းစစ်ပညာရှင်များ စုစုပေါင်း လူ ၁၅၀ ကို ဆော်ဒီနိုင်ငံ ရီယဒ်မြို့သို့ စေလွှတ်လိုက်သည်။ အကယ်၍ အခင်းဖြစ်သည့်နေရာသို့ မသွားနိုင်လျှင်ဖြစ်စေ၊ ဒေသခံတို့၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု မရှိလျှင် ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ လူ တစ်သောင်းလောက် လွှတ်လျှင်လည်း အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်ပေ။ ဤတွင် ဘုရင့်မိသားစု ပါဝင်လာဖို့ လိုသည်။ သည်နေရာတွင် ကျွန်တော်သိသလောက် အဖြစ်နိုင်ဆုံးလူမှာ အမေရိကန်နိုင်ငံဆိုင်ရာ ဆော်ဒီသံအမတ် မင်းသားဘန်ဒါသာ ရှိတော့သည်။ ကျွန်တော် သူထံ ဖုန်းကောက်ဆက်လိုက်သည်။

ထိုညက မင်းသား ဖုန်းကိုင်သည်။ ဤသည်မှာ သူ့ဘက်မှ အတော်လိုက်လျော့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့ အတူတကွ အလုပ်လုပ်ရန် လိုအပ်ကြောင်းနှင့် ဆော်ဒီမြေပေါ်တွင် ဆော်ဒီတို့၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု

လိုအပ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ပထမဆုံးအနေဖြင့် သူ၏ အကူအညီလိုကြောင်းလည်း ပြောလိုက်သည်။ သူ့အဖြေက ကျွန်တော် ကြားချင်သည့်အတိုင်းပင်။ သူ့ကို လာတွေ့ပါဟူ၏။

မင်းသားဘန်ဒါသည် ဝါရှင်တန် သံတမန်များနှင့် နိုင်ငံရေး အသိုင်းအဝိုင်းတို့ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်တွင်နေသည်။ အခြားသံအမတ်များဆိုလျှင် သမ္မတကို တွေ့ချင်လျှင် တန်းစီ စောင့်ကြရသည်။ ဘန်ဒါကတော့သမ္မတ၏ ဘဲဥပုံ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ချင်သလိုဝင် ထွက်ချင်သလို ထွက်နိုင်သည်။ ဆော်ဒီတို့နှင့် အထူးဆက်ဆံရေး ကောင်းနေသည်က တစ်ကြောင်း၊သူ့တွင် အန္တရာယ်ရှိနေသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် သူသည် အမေရိကန် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာန၏ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခြင်းကို ခံရသည့် တစ်ဦးတည်းသော သံအမတ် ဖြစ်သည်။ ဗာဂျီးနီးယား ၁၂၃ လမ်းဘေးရှိ ကြီးမားသော သံတံခါးကြီးများ ကြားမှ အစောင့်တွေ ထူထပ်စွာ ချထားသော အိမ်ဝင်ကားလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော် ဝင် လာရင်း ကျွန်တော်ကို ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်များများ စောင့်နေကြမည်လဲဟု တွေးလာမိသည်။ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့သည်။ သို့မှသာ ကျွန်တော်နှင့် မင်းသားအကြား ယခုရော နောက်ပိုင်းတွင်ပါ အကျိုးရှိစွာ ဆောင်ရွက်သွားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ဘန်ဒါနှင့်အတူ သူ၏ အရည်အချင်းပြည့် လက်ထောက် ရီဟက်မာဆွတ်လည်း ရှိ နေသည်။

နေ့လယ်စာ အပါအဝင် နှစ်နာရီခန့် တိုက်ခိုက်မှုနှင့် ပတ်သက်သော အယူအဆများကို ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ဆွေးနွေးဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ မင်းသားနှင့် မာဆွတ်တို့မှာ သုံးသပ်မှု အလွန်ကောင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။ တိုက်ခိုက်သူ လက်သည် မည်သူဖြစ်နိုင်သည်နှင့် ပတ်သက်၍ အက်ဖ်ဘီအိုင်ဗျူရီလောက် ခန့်မှန်းနိုင်စွမ်း ရှိမည်မဟုတ်သော်လည်း ဘန်ဒါသည် နောက်ခံ သတင်းအချက်အလက်များ ပေးနိုင်ခဲ့ပေသည်။ ဆော်ဒီအာရေးဗီးယားနိုင်ငံ အရှေ့ပိုင်းခရိုင် ယခု တိုက်ခိုက်ခံရသည့် ဆွန်နီတို့ ကြီးစိုးသည့်အရပ်၌ ဟစ္စဘိုလာတို့ တက်ကြွလှုပ်ရှားနေသည်ကို ကျွန်တော် ပထမဆုံး သိ ခဲ့ရသည်။ ဟစ္စဘိုလာတို့သည် လက်ဘနွန်နိုင်ငံတွင် အခြေစိုက်သော်လည်း အီရန်အစိုးရထံမှ ငွေကြေးနှင့် ပစ္စည်းအထောက် အပံ့များ ရနေသည်။ အထူးသဖြင့် အစ္စလာမစ်တော်လှန်ရေးအစောင့်တပ်(အိုင်အာရ်ဂျီစီ)နှင့် ထောက်လှမ်းရေးနှင့် လုံခြုံရေးဝန်ကြီးဌာန (အမ်အိုအိုင်အက်စ်) တို့မှ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခိုဘားမျှော်စင် တိုက်ခိုက်မှုကို အီရန်အစိုးရက သိရှိသည့်အပြင် အထောက်အကူပေးခဲ့မည်ဟု ယူဆရဖွယ် ရှိပေသည်။ ယင်းမှာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဘန်ဒါက လက်ခံသည်။ သို့ရာတွင် သူ သံသယတစ်ခု ရှိနေ၏။ ဆော်ဒီနိုင်ငံတွင် တိုက်ခိုက်မှုအတွက် အီရန်နိုင်ငံကို ပြစ်ဒဏ်ခတ်မည်ဆိုလျှင် အတော် ဆိုးရွားကုန်နိုင်သည်ဟု သူက ဆိုသည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

“ခင်ဗျားတို့ လိုချင်တာ ရဖို့ ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ရော အက်ဖ်ဘီအိုင်နဲ့ပါ အလုပ်လုပ်ပေးပါ့မယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျား ဦးဆောင်မယ်လို့ သမ္မတကလင်တန်က ကျုပ်ကို ပြောတယ်။”

ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးပွဲ ပြီးကာနီးတွင် မင်းသားက ဆိုသည်။ မင်းသားဘန်ဒါ သူ့စကားအတိုင်းလည်း လုပ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ စတင်ရင်းနှီးမှုမှာ နောက်ပိုင်းတွင် ပိုမို ခိုင်မာလာပြီး ကျွန်တော် သူ့ကို ယုံကြည်လာမိသည်။

ကျွန်တော်က-

“ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံး လိုတာက ကျွန်တော်တို့ လွတ်လိုက်တဲ့အဖွဲ့ ဟိုကို ရောက်ဖို့ပါ။နောက်ပြီး မင်းသားတို့ ရဲအဖွဲ့နဲ့လဲ တိုက်ရိုက် စကားပြောချင်တယ်။”

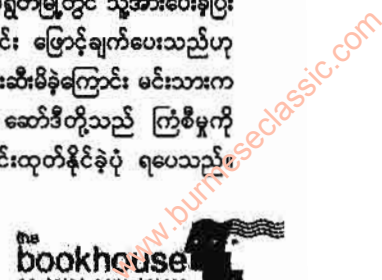
ဘန်ဒါက ကျွန်တော်တို့ လွတ်လိုက်သည့် အေးဂျင့်အဖွဲ့ကို အကူအညီပေးရန် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး မင်းသား နယက်ထံ ဖုန်းဆက်ပေးမည်ဟု ဆိုသည်။ သူက-

“ကျုပ်တို့ ရဲအဖွဲ့ကို ခင်ဗျား သိလား။”

“အင်း- ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အေးဂျင့်တစ်ယောက် ရောမမှာ ရှိပါတယ်။”

ရောမမှာ စင်စစ် ဆော်ဒီနိုင်ငံ၌ ကျွန်တော်တို့ စခန်းတစ်ခု ဖွင့်နိုင်ရန် အနီးဆုံးနေရာ ဖြစ်သည်။ ဘန်ဒါ၏ ကြိုးပမ်းပေးမှုဖြင့် မကြာမီ ဆော်ဒီမြို့တော် ရီယဒ်တွင် အာရပ်စကားပြော ကျွန်တော်တို့ အေးဂျင့်တစ်ယောက် ရှိလာတော့မည် ဖြစ်သည်။

သူ အတတ်နိုင်ဆုံး အကူအညီ ပေးခဲ့သော်လည်း ဘန်ဒါသည် ထိုသို့ ကျွန်တော်နှင့် စတွေ့သည့်အချိန်တွင် သိပ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းတော့ မရှိသေး။ ပြီးခဲ့သည့် နှစ်လက ဖီဒါအယ်လ် အလာဘီ ဆိုသူ ကာတစ်လူမျိုးတစ်ယောက်သည် အလေးချိန် ၃၈ ကီလိုဂရမ်ရှိ ပလတ်စတစ် ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းများ ကားပေါ်တင်ဆောင်လျက် ဂျော်ဒန်နိုင်ငံ နယ်စပ်မှ ဆော်ဒီနိုင်ငံထဲသို့ဝင်ရန် ကြိုးစားစဉ် ဆော်ဒီတို့ ဖမ်းဆီးမိခဲ့ကြောင်း သူက ပြောပြသည်။ သူ့ကို ဆော်ဒီအာဏာပိုင်များက စစ်ကြောရာတွင် ထိုလူက ခိုဘားမျှော်စင်ကို အကြိမ်ကြိမ် ထောက်လှမ်းခဲ့သည့် အထဲတွင် သူပါဝင်ခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုလူက ကားနှင့် ဝှက်ယူလာသည့် ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းများကို လက်ဘနွန်နိုင်ငံ ဘေရွတ်မြို့တွင် သူ့အားပေးခဲ့ပြီး သူက လက်ဘနွန်နှင့် ဆီးရီးယားနိုင်ငံတို့ကို ဖြတ်ကာ ဂျော်ဒန်နယ်စပ်အထိ လာခဲ့ကြောင်း ပြောဆိုချက်ပေးသည်ဟု ဆို၏။ စပြီလ စောစောပိုင်းကလည်း အခြား ကြံစီသူ သုံးယောက်ကို ဆော်ဒီနိုင်ငံထဲမှာပင် ဖမ်းဆီးမိခဲ့ကြောင်း မင်းသားက ပြောပြသည်။ နောက်သတင်းပတ် များစွာတွင် ဘန်ဒါ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြချက်အရ ဆော်ဒီတို့သည် ကြံစီမှုကို ကြားဖြတ်သိရှိခဲ့ပြီး ထိုအကြံကို အကောင်အထည်ဖော်မည့် အကြမ်းဖက်အဖွဲ့ငယ်အား ရှင်းထုတ်နိုင်ခဲ့ပုံ ရပေသည်။

စင်စစ် ဆော်ဒီနိုင်ငံ၌ ဟစ္စဘိုလာ အဖွဲ့ငယ် မြောက်မြားစွာ ရှိနေကြသည်။ တစ်ဖွဲ့ ရှင်းသွားလျှင်လည်းနောက်တစ်ဖွဲ့က လှုပ်ရှားမည်ပင်။

စောစောပိုင်း ဖမ်းမိမှုများကိုသာ ကျွန်တော်တို့ သိခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဒါရန်မြို့တွင် လုံခြုံရေး ယခုထက် ပိုရန်နိုင်ခဲ့မည်။ ရေနံတင်ကား ဝမ်းမခွဲနိုင်မီ ကျွန်တော်တို့ ကြိုတင် တွေ့ရှိကောင်း တွေ့ရှိနိုင်ပေမည်။ သေသွားသူ ၁၉ ယောက်လည်း ယခု အသက်ရှင်လျက် ရှိနေနိုင်သည်။ ထိုသို့သော သတင်းမျိုးကို ရေငံ နှုတ်ပိတ်ထားမှုကြောင့် ကြီးမားသော တန်ဖိုး ပေးဆပ်ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ကမ္ဘာ့ထိုအရပ်များ၌ လျှို့ဝှက်မှုသည် လူနေမှုစရိုက်တစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ ဘန်ဒါကတော့ ကျွန်တော် သူနှင့် စတော့သည့် အချိန်တွင် ဆော်ဒီအရှေ့ပိုင်းခရိုင်၌ ဟစ္စဘိုလာတို့ ရှိကြောင်း ပြောပြသားပဲဟု ငြင်းကောင်း ငြင်းမည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့မှာ ဖြစ်ခဲ့သင့်သည်ထက် ဖြစ်သွားသည်ကိုသာ ဖြေရှင်းရတော့မည်။

ကျွန်တော် ရုံးခန်းကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဂျက်နက်ရီနီနှင့် ဆန်ဒီဘာဂါတို့အား ဖုန်းဆက်ကာ ဘန်ဒါနှင့် ကျွန်တော် ဆွေးနွေးခဲ့သည်မှာ အကျိုးရှိခဲ့ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လွတ်လိုက်သည့်အဖွဲ့ကို သူတို့ ကူညီကြလိမ့်မည်။ ဓါတ်ခွဲခန်း ကျွမ်းကျင်သူများနှင့် သေတမ်းစစ် ကျွမ်းကျင်သူများကိုလည်း အခင်းဖြစ်သည့်နေရာသို့ သွားခွင့်ပြုကြမည် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ ဗွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျွန်တော် ဝန်ချွန်နှင့် လည်းကောင်း၊ စီအိုင်အေ အကြီးအကဲနှင့် လည်းကောင်း တွေ့ကာ ထိုအကြောင်းများကို ပြောပြခဲ့သည်။ ဆော်ဒီနိုင်ငံတွင် ဟစ္စဘိုလာများ ရှိသည်ဟု ဘန်ဒါက ပြောလိုက်ကြောင်းကိုလည်း ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုအချက်က စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် ခိုင်ခိုင်မာမာ သက်သေအထောက်အထား မရှိသေးမီ မူလရှိခဲ့သည့် အပူအဆူပေါ်တွင်သာ ရပ်တည်နေရဦးမည် ဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ ခိုဘားတိုက်ခိုက်မှုသည် ပြည်တွင်းလက်ချက်သာ ဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ အမျိုးသား အစောင့်တပ် ဌာနချုပ်တွင် တိုက်ခိုက် သွားမှု၏ နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ ဆော်ဒီတို့အတွက်မူ ပြည်တွင်းပြဿနာသာ ဖြစ်သည်ဟူ၍။

နောက်တစ်ရက် သာသာလောက်တွင် ဘဲဘရန်၊ ဝှန်အိုဇေး၊ အခြားလူ အချို့နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် အင်ဒရူး လေတပ်စခန်းမှ နေ၍ လေယာဉ်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လွတ်လိုက်သည့် အဖွဲ့နောက်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ကျွန်တော် ဆော်ဒီနိုင်ငံသို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သည်တစ်ကြိမ်က ပထမဆုံး။ ထိုနိုင်ငံသို့ မရောက်ဖူးမီ အပူဒဏ်ကို မည်သို့ ကာကွယ်ရမုန်း သိမည်မဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖီဘီဘိုင်း

ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်မှာ ဂျာမနီနိုင်ငံ ဖရန်ဖတ်မြို့ကိုလည်း ရောက်ခဲ့သည်။ လေတပ်၏ အမှတ် ၈၉ လေယာဉ်အုပ် ကျေးဇူးကြောင့် လေအေးပေးစက်ဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် လေယာဉ်ပေါ်မှ ပုံမှန် အပြာရောင်ဝတ်စုံဖြင့် ဆင်းသွားရာ မီးတံတိုင်းကြီးကို ဝင်တိုးရသလို ဖြစ်သွားသည်။ ဒေသစံတော်ချိန်မှာ မွန်းလွဲ နှစ်နာရီခန့် ရှိပေပြီ။ အပူချိန်မှာ ဖာရင်ဟိုက် ၁၂၀ ဒီဂရီနီးပါး ရှိကာ ဒါရန်မြို့တွင် နောက်တစ်ရက် နေခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ နောက်ဆုံးခရီးစဉ်မှာ အနောက်ဘက် ၂၂၅ မိုင်ဝေးသည့် မြို့တော် ရီယဒ်သို့ သွားရန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို ဘုရင် ဖဒီနှင့် မင်းသား နယက် အပါအဝင် ဘုရင်မိသားစုနှင့် တွေ့ပေးရန် မင်းသားဘန်ဒါ တ စီစဉ်ထားသည်။ မင်းသားဘန်ဒါမှာ ကျွန်တော်တို့ မရောက်မီ စကားပြန်လုပ်ရန် ကြိုတင်ရောက်နေသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းမှာ ညနေပိုင်းကျမှ ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်တွင် ကျွန်တော်သည် အမှတ် ၁၃၁ အဆောက်အအုံ အကြွင်းအကျန်ကို သွားကြည့်ချင်နေသည်။

လေတပ်စခန်းရှိ အမေရိကန်တပ်မှူး ကြယ်တစ်ပွင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုကာ ခိုဘားမျှော်စင်သို့ လိုက်ပို့သည်။ သူ သုံးရက်လုံးလုံး အိပ်ခဲ့ရဟန် မရှိ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နှမ်းဖတ်နေပြီး သူ့ကွပ်ကဲမှုအောက်မှ လူများကို မကယ်နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် တာဝန်ရှိသလို ခံစားနေရဟန်လည်း ရှိသည်။ (နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် စခန်းတွင် လုံခြုံရေး လုံလောက်စွာ မထားရှိမှုအတွက် ရာထူးမှ ဖယ်ရှားခြင်း ခံခဲ့ရသည်)

အခင်းဖြစ်သည့်နေရာတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် သူတို့၏ အေးဂျင့်များ မြေမျက်စိဖြူသည်အထိ သဲထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေကြပုံကို ကြည့်နိုင်ရန် ဆော်ဒီတို့က ကော်စောများ ခင်းပေးသည်။ မြင်ကွင်းမှာ တုန်လှုပ်စရာပင်။ ထရပ်ကား ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် ဖြစ်သွားသည့် ကျယ်ဝန်းသော မြေကျင်းကြီး၏ အောက်ခြေတွင် ရွံ့ရောင်မြေများ ရှိနေကြသည်။ ယင်း၏ ဟိုဘက်တွင် အမှတ် ၁၃၁ အဆောက်အအုံကြီးမှာ ဆုတ်ခွာခံထားရသလို ရှိနေ၏။

မိုင်နှစ်ဆယ်ဝေးသည့် ဘာရိန်းနိုင်ငံမှပင် ကြားရသော ပေါက်ကွဲမှုကြီးမှာ သူ့လမ်းကြောင်းတွင် ရှိသည့် အရာမှန်သမျှကို တစ်စစီ ဆုတ်ဖြဲ ပြန်ကြသွားစေခဲ့သည်။ တွေ့သည့် အလောင်းများကိုလည်း ယူမသွားသေးဘဲ ဆေးဇီဝများ ဖြင့် ဝိုင်း၍ မှတ်ထားသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ လူတို့အသက် ကြွေလွယ်ပုံကို တရားရစရာပင်။ ပေါက်ကွဲသည့်နေရာတွင် ဘီးများ၊ ဓါတ်ပုံမှန်ဘောင်များ၊ အဝတ်စများစသည့် နံရံလေးဖက် မရှိတော့သော အခန်းများထဲမှ လွင့်စင်ထွက်လာသည့် ပစ္စည်းများဖြင့် ပြန်ကြနေတော့သည်။

အခင်းဖြစ်သည့်နေရာကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်လိုက်သောအခါ လုပ်သားပျားများသဖွယ် ဟိုမှသည်မှ သွားလာ အလုပ်လုပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ အနီးကပ်ကြည့်တော့မှ ပျားများမှာ လူတွေနှင့် ပိုတူလာသည်။ အများစုက

ကျွန်တော်တို့ အေးဂျင့်များ၊ အက်ဖ်ဘီအိုင် ဝန်ထမ်းများ၊ သူတို့နှင့်အတူ တွဲ၍ အလုပ်လုပ်နေကြသော ဆော်ဒီရဲများ ဖြစ်ကြပြီး မနားတမ်း တစ်နေ့ခွဲခန့် လုပ်နေကြသည်။ ခန္ဓာကိုယ် အပိုင်းအစများကို ကောက်ယူခြင်း၊ ဧရာမ ဆန်ခါကြီးများ ဖြင့် သံထဲမှ သံလွန်စအထောက်အထားများကို ဆန်ခါချရာဖြေခြင်းများ လုပ်နေကြသည်။ အလုပ်မှာ သာမန်အခြေအနေမှာ ပင် စိတ်ပိုင်းရော ရုပ်ပိုင်းပါ ပင်ပန်းသည့်အလုပ် ဖြစ်သည်။ လူများမှာ အသေးငယ်ဆုံး သံလွန်စများကို ရှာဖွေနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရသည်ကပင် အတော် ပင်ပန်းလှသည်။ အပူချိန်ကလည်း နေစောင်းသည်နှင့် ၁၂၀ မှ ၁၁၀ သို့ ကျဆင်းလာနေသည်။ သူတို့မျက်နှာများပေါ်တွင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို မြင်နေရသည်။ အချို့ဆိုလျှင် ရေခန်းခြောက်မှု ဝေဒနာကို ကုသခံနေရပေပြီ။ အခြားလူများလည်း ကုသခံရတော့မည်။ လူသေအပုပ်နံ့ကလည်း ခံနိုင် စရာမရှိ။ အထူးသဖြင့် အပူချိန် ပြင်းထန်လွန်း၍ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အလောင်းများကို စောစီးစွာ ယူသွား၍လည်း မဖြစ်သေး။ သက်သေခံအထောက်အထား တွေ့ရှိရေးက အရေးကြီးသည်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့လူများကို ခေါ်ပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ထိုညနေတွင် ကျွန်တော် ဘုရင်နှင့် သူဝန်ကြီးများကို တွေ့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအလုပ်လုပ်နေသူများ လိုအပ်သမျှကို အက်ဖ်ဘီအိုင်မှ ရအောင် လုပ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောခဲ့သည်။ သူတို့အတွက် အားပေးခြင်းနှင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောခြင်းသည်သာ လိုအပ်ဟန်ရှိသည်။

ကျင်းချိုင့်ကြီးနှင့် ကိုက်တစ်ရာ၊ နှစ်ရာခန့် အဝေးတွင် အရေးပေါ် ဆေးရုံတစ်ရုံ စီစဉ်ထားသည်။ ကျွန်တော် ထိုဆေးရုံသို့ သွားကြည့်ခဲ့သည်။ ထိုဆေးရုံတွင် လမ်းလျှောက်နိုင်သော ဒဏ်ရာရှင်များဖြင့် ပြည့်နေတော့သည်။ အရိုးကျိုး၍ ဆေးစည်းထားသူများ၊ မျက်နှာကို မှန်စ မှန်ထားသူများ၊ ကုသခံရန် စမ်းသပ်ခံဆဲ လူနာများလည်း ရှိသည်။ ကျွန်တော် လည်း သူတို့နှင့် ပြော၍ရသမျှ လိုက်စကားပြောသည်။ ယခုအမှုကို သူတို့အစိုးရက ကိုင်တွယ်နေကြောင်း၊ လက်သည်ကို ဖော်ထုတ်ပြီး တရားစီရင်နိုင်မှ ကျွန်တော်တို့ နားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်အသက်မှာ လေးဆယ်ငါး ပတ်ဝန်းကျင် ရှိနေပေပြီ။ ကျွန်တော် စစ်သားဘဝ၊ ရေတပ်သားဘဝ၊ လေတပ်သားဘဝ ကဲ့သို့ပင် သူတို့ကလေးတွေ အတော်ပင် ငယ်ကြသေးပေသည်။

နောက်နေ့မနက် ဘုရင်ဖဒ်က မြို့တော်ရိယဒ်တွင် ကျွန်တော်တို့ကို လက်ခံတွေ့ဆုံချိန်အထိ ဒဏ်ရာရထားသည့် ယောက်ျား၊ မိန်းမ ဝန်ထမ်းများ၏ မျက်နှာများကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်နေဆဲ ရှိနေသည်။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ကို ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် ဒါရ်နီမြို့မှ ရီယာဒ်မြို့သို့ ပို့ပေးသည်။ မင်းသားတန်ခါက ကျွန်တော်တို့ကို လေဆိပ်တွင် လာရောက်ကြိုဆိုပြီး 'စောင့်စားနန်းတော်' သို့ ခေါ်သွားသည်။ ထိုနေရာမှာ ဟိုတယ်တစ်ခုသာ ဖြစ်ပြီး ဘုရင်က ခေါ်မတွေ့မီ ကျွန်တော်တို့ အေးအေးဆေးဆေး နားနေနိုင်ခဲ့သည်။ (အထူးတွေ့ဆုံမှုဟူ၍ ဦးစားမပေး။ မည်သူမျှ ဘုရင်နှင့် တန်းတူ မရှိစေရ။ သူ့အချိန်ကို မည်သူကမျှ သတ်မှတ်ပေး၍ မရ။ သူကသာ သတ်မှတ်ပေးမည်) ကျွန်တော်တို့ဘက်ကမူ ဇနားရသည်ကို ကြိုက်သည်။ ထိုအချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့မှာ ၂၄ နာရီလုံးလုံး သွားနေခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ အများစုမှာ ရေကောင်းကောင်း မချိုးရ၊ မုတ်ဆိတ် ကောင်းကောင်း မရိတ်ရ၊ အဝတ်အစား ကောင်းကောင်း မလဲရ၊ ကောင်းကောင်းလည်း မအိပ်ခဲ့ရ။

ထိုအချိန်အတွင်း ကျွန်တော်သည် ဆော်ဒီနိုင်ငံရှိ စီဒိုင်အေရုံး အကြီးအကဲဂျွန်ဘရန်နင်၏ အစီရင်ခံချက်ကို နားထောင်သည်။ ဂျွန်သည် မဟတ္တန်မြို့လယ်နှင့် ဟဒ်ဆန်မြို့ ခြားနေသည့် မြောက်ဘက်ကျွန်းတွင် ကြီးပြင်းခဲ့သူ ဖြစ်ပြီး ယခုတော့ ကျွန်တော်နှင့် ကမ္ဘာတစ်ဝက်ခန့် ဝေးနေကာ အာရေဗျသဲကန္တာရထဲတွင် ဗုံးကွဲမှု သဲလွန်စများကို ရှာနေရသည်။ ထိုစဉ် ဘုရင်ဖခင် ခေါ်တွေ့သည့်အခါ ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်သွားဖို့ ကားတစ်စု ရောက်လာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သန်းခေါင်ကျော်၍ မိနစ် ကိုးဆယ်လွန်သောအခါ ဘုရင်က ဆင့်ခေါ်သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ထားများဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ရာ လမ်းတွင် စစ်ဆေးရေးဂိတ် အများအပြားကြောင့် နှောင့်နှေးရပြန်သည်။ ဆော်ဒီ တော်ဝင်မိသားစုသည် သူတို့နေထိုင်အုပ်ချုပ်သောအရပ်၌ အန္တရာယ်ကြီးကြောင်း သူများတွေ့ထက် ပိုသိနေကြသည်။ ဘုရင်၏ နန်းတော်၊ အတိအကျဆိုရလျှင် နန်းတော် ပရိဝုဏ်မှာ ရာဇဝင်ထဲကနှင့် မတူ။ စကျင်ကျောက်တွေ၊ မှန်တွေနှင့် လေအေးပေးစက်များ တပ်ထားသည့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် အဆောက်အအုံများမှာ ကြွက်ပင် ဝင်၍မရအောင် လုံခြုံမှု လည်း ရှိသည်။ တော်ဝင် မိသားစုဝင် တစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့အား ခေါ်ကာ ဘုရင်ရှိရာ ပလ္လင်ခန်းသို့ ပို့ပေးသည်။

အမေရိကန်အဖွဲ့မှာ ဘုရင်၏ တစ်ဖက်ဘေးတွင် ထိုင်ရသည်။ ဂျွန်ဘရန်နင်က အကြောင်းရှိ၍ ပါမလော။ ဆော်ဒီနိုင်ငံဆိုင်ရာ အမေရိကန် ယာယီသံအမတ် တက်ကက်တုဖ်တော့ ပါလာသည်။ ဘုရင်၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် အိမ်ရှေ့မင်းသား အဗ္ဗူလာနှင့် အကြီးတန်းမင်းသားများ ရှိနေသည်။ ဘုရင်က ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုဆိုပါကြောင်းနှင့် အမေရိကန်တို့ ဆုံရုံနစ်နာမှုအတွက် ဝမ်းနည်းပါကြောင်း မိန့်မြွက်သည်။ ဘုရင်မှာ ပြီးခဲ့သည့် နိုင်ငံဘာလက နှလုံးရောဂါ အကြီးအကျယ် ခံစားခဲ့ရသည်။ အိမ်ရှေ့မင်းသားက ဘုရင့်ကိုယ်စား စကားပြောခွင့် ရသည်။

အမေရိကန်အဖွဲ့၏ ကိုယ်စား ကျွန်တော်က ယခုလို လက်ခံတွေ့ဆုံသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆော်ဒီစစ်မီးထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ မူဘာဟသ်၏ ကြီးကြပ်မှုဖြင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ နိဘားမျှော်စင်တွင် ဆော်ဒီတို့၏ ဆုံးရှုံးမှုများအတွက် ဝမ်းနည်းပါကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည်။

ပြီးခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်က ကျွန်တော် မင်းသားဘန်ဒါနှင့် ဆွေးနွေးခဲ့သည်အတိုင်း ယခုလည်း တိုက်ခိုက်မှုမှာ မည်သူက ဘာကြောင့် တိုက်ခိုက်သွားသည်ကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ဆော်ဒီတို့ဘက်မှ ပာစွာဘိုလာ အဖွဲ့ငယ်တစ်ဖွဲ့ကို အလားတူ တိုက်ခိုက်ရန် ကြံစီမှုဖြင့် ဖမ်းဆီးခဲ့ကြောင်း တစ်လုံးတစ်ပါးဓမ္မ မပြောခဲ့ကြ။ သို့သော် ဂျော်ဒန်နယ်စပ်တွင် ဖမ်းမိခဲ့မှုနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့လည်း ဘန်ဒါလိုပင် သိထားကြမည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ဘက်ကတော့ အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ ရပ်တည်ချက်ကို ဂရုစိုက် ပြောကြားလိုက်သည်။ ယင်းမှာ မည်သူလက်ချက်ဟု မသိသေးကြောင်း၊ မည်သူလက်ချက်ဟူ၍လည်း အလွင်စလို မခန့်မှန်းလိုသေးကြောင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဆော်ဒီမြေပေါ်တွင် စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန် လိုကြောင်း၊ မူဘာဟာသ်နှင့် တော်ဝင်မိသားစု ထိန်းချုပ်သော အခြားအေဂျင်စီများ၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုလည်း လိုကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ စုံထောက်များ ဆော်ဒီမြေပေါ်တွင် အနည်းဆုံး လနှင့်ချီ၍ နေသွားရန် လိုကြောင်းကိုလည်း ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ညဉ့်လည်းနက်ပြီ အိပ်ရေးလည်း ပျက်ထားကြောင်း ပြောသည်ကို ကျွန်တော်အဖွဲ့သားများ မကြာခဏ ကြားနေကြမည် ဖြစ်သည်။ သူတို့လည်း အိပ်ပိုက်နေကြပြီ။ ဆော်ဒီတို့ဘက်ကတော့ ထိုသို့ မဖြစ်ကြ။ သူတို့သည် ပူပြင်းသော နေရောင်အောက်မှ နိုင်ငံ၌ ညဘက်တွင် နေသားကျနေကြဟန် ရှိသည်။ သူတို့အတွက် ညမှာ အစောကြီး ရှိနေသေးသည်။ ဘုရင်က အိမ်ရှေ့မင်းသားမှတစ်ဆင့် ဆော်ဒီမြေပေါ်တွင် အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက်များ ရှိနေခြင်းမှာ ပြဿနာမရှိကြောင်းနှင့် ပြည်ထဲရေးဌာနတွင် မင်းသားနယက်နှင့် အသေးစိတ်ဆွေးနွေးရန် အကြံပြုသည်။

ဆော်ဒီတို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ရုံးတွေက သဘောသဘာဝချင်း သိပ်မတူလှ။ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး နယက်နှင့် ကျွန်တော်၏တာဝန်နှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်များကတော့ အတော်ကလေး တူသည်။ ကျွန်တော် ထမ်းဆောင်ရမည့် ဆယ်နှစ်တာဝန်ကတော့ တစ်ဝက်သာ ရှိသေးသည်။ သူ့ရာထူးတာဝန်ကတော့ သွေးသားတော်စပ်မှုဖြင့် တစ်သက်လုံး ခန့်ထားသည်ဖြစ်ရာ ဘယ်သူပဲ ဘုရင်ဖြစ်ဖြစ် သူ့အလုပ်မပြုတ်နိုင်။ လုပ်ကိုင်ပုံချင်း မတူသည်ကတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ကျွန်တော်တို့လိုက်လာသော မူဘာဟာသ် အကြီးတန်းအရာရှိများနှင့် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်ကို တိုင်ပင် ရေးဆွဲရသည်။ နံနက် လေးနာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်လည်း အစောပြေသွားတော့သည်။

စီစဉ်ထားမှုကတော့ သိပ်မပြည့်စုံလှ။ မသင်္ကာသူများကို ကျွန်တော်တို့ တိုက်ရိုက်မေးမြန်းခွင့် မရသည်ပြင် ဆော်ဒီအာဏာပိုင်များ မေးမြန်းနေသည်ကိုလည်း ထိုင်ကြည့်ခွင့် မရခဲ့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ လက်တစ်ဖက်ကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ကာ စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေရသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ အရေးပါသည့် ထွက်ဆိုချက်များ မရဘဲ စွဲချက်တင်ရန် မလွယ်။ စီရင်ချက်ချရန်မှာ ပို၍ပင် ခက်ခဲသေးသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက နိုင်ငံသားများနှင့် သေးငယ်ကျသော်ရာ

ရသူများအား ပေးထားသော ကတိမှာ တရားအတိုင်း ဖြစ်စေရမည် ဟူသည်ပင်။ တရားအတိုင်း ဖြစ်စေရန်လည်း ကျွန်တော်တို့ အမြဲ လိုလားသည်။

သို့ရာတွင် သို့ပင်ပင်နှင့် ပဋိပက္ခများ ရှိနေသော ဆော်ဒီတို့အဖို့ ကျွန်တော်တို့ကို တတ်နိုင်သလောက်တော့ ခွင့်ဖြုတ်မည်ဟုတော့ ထင်ပါသည်။ သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ စခန်းထဲခေါ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေသည်ကို ကြည့်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့အစိုးရ ထိပ်ပိုင်းမှ ဖိအားပေးလာလိမ့်မည်။ စုံစမ်းထောက်လှမ်းမှုမှာ ကြာလာလေ သတင်းအချက်အလက် အသစ်များ ပိုရလာလေတော့ ရှိမည်။ သို့သော် ကျွန်တော်အနေနှင့် သိပ်ကြာသည်ဟု ထင်သည်။

ရှင်းပါဦးမည်။

ကျွန်တော် ဆန်ဒီဘာဂါနှင့် ဗုံးခွဲမှုအား မည်သို့ကိုင်တွယ်ရမည်ကို ဆွေးနွေးနေစဉ်မှာပင် ဆော်ဒီအာရေးဗီးယားသို့ လာသည့်ခရီးကြောင့် ကျွန်တော် လေယာဉ်မှူးနေသည်။ ကျွန်တော်က လက်ထောက် အမျိုးသားလိုဒြဲရေးအကြံပေး ဆန်ဒီဘာဂါအား ယခုအမှုကို ရာဇဝတ်မှု စုံစမ်းထောက်လှမ်းမှုမျိုးသာ လုပ်ချင်ကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော် တို့၏ တရားရေးတာဝန် ဖြစ်သည်။ ထိုအလုပ်ကို လုပ်ရန် ကျွန်တော်တို့တွင် အရည်အချင်းရော ရင်းမြစ်များပါ ရှိသည်။ ထိုအတိုင်းလည်း လုပ်ချင်သည်။ တိုက်ခိုက်မှုမှာ နိုင်ငံခြားမြေပေါ်တွင် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယင်းမှာ အမေရိကန်နိုင်ငံကို စစ်ဆင်ခြင်သော ဖြစ်သည်။ ဆော်ဒီများလည်း သေခဲ့သည်မှန်သော်လည်း စင်စစ် အမေရိကန်စစ်ဝန်ထမ်းများကို ပစ်မှတ် ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သမ္မတက စစ်ရေးနည်းနှင့် ဖြစ်စေ၊ အခြားနည်းနှင့် ဖြစ်စေ တိုက်ခိုက်သူများကို အရေးယူမည်ဆိုလျှင် သူ၏ ဆောင်ရွက်မှုက ကျွန်တော်တို့ ရှေ့က ရောက်နေမည်ဖြစ်၍ တရားရေးဌာနကိုဖြစ်စေ၊ အက်ဖ်ဘီအိုင်ကိုဖြစ်စေ တာဝန် မပေးစေချင်။

ပြန်တွေးလိုက်တော့ ကျွန်တော် လေးလေးနက်နက် ဖြစ်စေချင်သည်များမှာ ပေါ့ပေါ့တန်တန်သာ ဖြစ်နေသည်။ အမေရိကန် စစ်ဘားတိုက်ကြီး ပြိုကျပျက်စီးခဲ့ရလေပြီ။ လူတွေလည်း ဆော်ဒီနေပူပူအောက်တွင် တစ်စစီ ဖြစ်နေခဲ့ရပြီ။ ထိုသည်များကို ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရသည်။ ထိုမြင်ကွင်းများမှာ ကျွန်တော့် မျက်လုံးထဲမှ ဖျောက်၍ရမည် မဟုတ်။ ကျွန်တော်အတွက်တော့ ကျွန်တော်တင်ပြသည်များမှာ သိပ်အရေးကြီးသည်။ နောက်ပိုင်းလများတွင်လည်း ဒါကိုပင် ကျွန်တော် ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောနေခဲ့သည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်သည် လူသတ်သမားများကို ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် လိုက်ရှာမည်။ သူတို့ကို ရုံးတင် စစ်ဆေး အရေးယူနိုင်မည်ဟုတော့ အာမမခံ။ သို့သော် သူတို့ကို နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ကို ကျန်သည်အထိတော့ လိုက်ဖမ်းမည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့က ဒုတိယအဆင့်မှာသာ ရှိသည်။ ဘီလိကလင်တန်သည် စစ်သေနာပတိချုပ် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သူက ပိုမိုအဆင်ပြေမည့် နည်းလမ်းဖြင့် ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် ကျွန်တော်တို့က ကန့်လန့်ခံနေသည်ဟု ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ ဘေးထွက်ပေးမည်။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်က ကလင်တန်သည် ကျွန်တော့်ကို အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာလုပ်ရန် ချောခေါ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ၁၉၉၆ ခုနှစ်ကျတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြား ဆက်ဆံရေးမှာ အက်ကြောင်းတွေ ထင်လာသည်။ ကလင်တန်၏ အမြင်တွင် ကျွန်တော်သည် ယခင်ကနှင့် မတူတော့သည့် နိုင်ငံရေး ကွဲလွဲမှုများအကြား အထာမကျသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေမည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြား မည်သည့်အရာက သပ်လျှိုသည်ဖြစ်စေ ထိုအကြောင်းကို အစိုးရအတွင်းစည်း၍ လူတိုင်း သိနေကြသည်။ ခိုဘားမွှော်စင်အမှု၌ အက်ဖ်ဘီအိုင်၏ အနေအထားကို ရှင်းလင်းသည့်အခါ ထိုအချက် ကျွန်တော်ခေါင်းထဲတွင် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော် အက်ဖ်ဘီအိုင်မှ ပြုတ်လည်း ပြုတ်သွားနိုင်သည်။ ဆန်ဒီဘာဂါကတော့ ဤသည်အားလုံးကို သိနေသည်။ ထိုကိစ္စကို ကျွန်တော် တင်ပြတိုင်း သူက တိကျစွာ ပြန်လည်ရှင်းပြသည်။ သည်ကိစ္စတွင် သမ္မတဘက်က ရှင်းသည်ဟု ဆိုသည်။ သမ္မတက စုံစမ်းထောက်လှမ်းမှုကို ကျွန်တော်အား လုပ်စေချင်သည်။ ဆော်ဒီတို့ကိုလည်း သူပြောထားပြီး ဖြစ်သည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်က ဦးဆောင်ကာ လူးဝစ္စဖရီးက ကွပ်ကဲသူ ဖြစ်သည် ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စတွင် အက်ဖ်ဘီအိုင်သည် သမ္မတ၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုနှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့် အပြည့်အဝ ရရှိထားသည်။ အစိုးရက နောက်သုံးနှစ်အတွင်း ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောနေသည့် စကားရပ်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ လူသတ်သမားတွေကို တရားဥပဒေအတိုင်း စီရင်နိုင်ဖို့ “စေ့စေ့စပ်စပ်မရှာဘဲ ကျုပ်တို့ မပြန်ဘူး” ဆိုသော စကား ဖြစ်သည်။ ပြဿနာက အစိုးရသည် ပြောသလောက် မလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဆော်ဒီနိုင်ငံသို့ ပထမ တစ်ခေါက် ရောက်ပြီး နောက်ထပ် နှစ်ခေါက် ရောက်သေးသည်။ တစ်ခေါက်တွင် မင်းသားဘန်ဒါက ကျွန်တော်ကို သူ့ဘေးသို့ ခေါ်ပြီး ပြောသည်-

“နားထောင်၊ ကျုပ်တို့မှာ ကုန်တွေ ရှိတယ်။”

ထို့နောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း လှုပ်ရှားခြင်းဖြင့် ကုန်များမှာ စုဝေးလာကြသည်။ သူတို့ လုပ်နေကြရင်း အီရန် နိုင်ငံဘက်သို့ ညွှန်ပြသည်။

(ထိုခရီးမှာပင် ဘန်ဒါ၏ ရီယဒ်မြို့ နန်းတော်တွင် ညစာစားရာ ဘန်ဒါက ကုလားအုပ်ပေါက်ပေါင်းမှ ဘို့သားကို လက်နှင့်ယူကာ ကျွန်တော် ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ ယင်းမှာ အထူး ဂုဏ်ပြုသည့်သဘော ဖြစ်သည်။ ကုလားအုပ်ပေါက် ဘို့သားကို ပထမဆုံးအကြိမ် စားဖူးခြင်း ဖြစ်သော်လည်း စား၍လည်း ကောင်းပါသည်။ နူးညံ့သော အမဲသားနှင့် တူပြီး အနံ့က ကြက်သားနှင့် တူသည်)

၁၉၉၇ ခုနှစ် မတ်လတွင် အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးခြားမှု ရှိလာသည်။ ခိုဘားမျှော်စင် ဖောက်ခွဲမှုတွင် သုံး ခဲ့သည့် ဒတ်ဆန်းကားကို မောင်းသူအား ဆော်ဒီတို့ ဖမ်းမိထားရာ သူနှင့် ပတ်သက်၍ ကနေဒါအာဏာပိုင်များက သတင်းပေးသည်။ ထိုကားမောင်းသူ ဟန်နီအယ်လ်ဆယေးမှာ ကနေဒါနိုင်ငံတွင် ၁၉၉၆ ခုနှစ် ဩဂုတ်လကတည်းက ပတ်စ်ပို့အတုဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ကြောင်းနှင့် ဗုံးခွဲမှုတွင် သူမပါဝင်ကြောင်း ငြင်းဆိုသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် အော်တဝါ အကျဉ်းထောင်၌ အမေရိကန် ဒုတိယ ရှေ့နေချုပ်နှင့် အက်ဖ်ဘီဘီအိုင် စုံထောက်တို့ အကြိမ်ကြိမ် စစ်ဆေးသောအခါ သူ သည် တစ်ချိန်က ဟစ္စဘိုလာ အဖွဲ့ငယ်တစ်ခုတွင် ပါဝင်ဖူးကြောင်း ဝန်ခံခဲ့သည်။ ထိုအဖွဲ့သို့ ဝင်ရန် အီရန် တော်လှန် ရေး အစောင့်တပ်က စည်းရုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအစောင့်တပ်မှ ဗိုလ်မှူးချုပ် အာမက်ရှရဟီ၏ ညွှန်ကြားမှုဖြင့် လုပ် သော စစ်ဆင်ရေး နှစ်ခုတွင် ပါဝင်ခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

နောက် နှစ်လအကြာ ဇူလိုင်လလယ်တွင် ဆီးရီးယားအစိုးရက ခိုဘားတိုက်ခိုက်မှုတွင် ပါဝင်သည့် အခြား ဟစ္စဘိုလာ အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ကို ဆော်ဒီတို့အား လွှဲပြောင်းပေးသည်။ သူလည်း အခြားလူများကဲ့သို့ပင် ကာတစ်လူမျိုးစု တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့အမည်မှာ မူစတာဖာအယ်လ်ကဆက် ဖြစ်သည်။ ယင်းနောက် များမကြာမီ အီရန် သမ္မတဟောင်း ဟက်ရှမီ ရာဖဆန်ဂျန်နီသည် ဆော်ဒီအိမ်ရှေ့မင်းသား အဗ္ဗဒူနှင့် တွေ့ဆုံစဉ် ခိုဘားတိုက်ခိုက်မှုမှာ အီရန် ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင် အဟာတိုလာ ခါမေနီအား အသိပေးပြီးမှ ကြိုစည်တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောသွားသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဆော်ဒီတို့ကလည်း အမေရိကန်အစိုးရအား အလားတူ သတင်းများ ပေးပို့ခဲ့သည်။ တိုက်ခိုက်ခံရပြီး ပထမလများမှာပင် မင်းသား ဘန်ဒါနှင့် ရီဟာန်မာဆွတ်တို့သည် ရှေ့နေချုပ် တိုနီလိတ်၊ သူ့လက်ထောက် ဆန်ဒီဘာဂါတို့နှင့် တွေ့ပြီး ခိုဘားတိုက်ခိုက်မှုမှာ အီရန်တို့နှင့် ပတ်သက်မှု ရှိနိုင်ကြောင်းနှင့် ထိုကိစ္စကို အရေးယူစေလိုကြောင်း ပြောလာသည်။ ယင်းမှာ စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက် တိုက်ခိုက်မခံရမီ လေးနှစ် အလိုတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုဗုံးခွဲတိုက်ခိုက်မှုမှာ အီရန်တို့၏ ကိုယ်စားလှယ် ဟစ္စဘိုလာတို့၏ လက်ချက်ဖြစ်ပြီး အယ်လ်ကေဒါတို့၏ လက်ချက် မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြင့် ဟစ္စဘိုလာတို့သည် အခြား အကြမ်းဖက်ဂိုဏ်းများထက် အမေရိကန်တို့ကို ပိုသတ်နိုင်ခဲ့ကြောင်း ပြခဲ့သည်။

ထိုဆက်သွယ်ချက်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရန်နှင့် ကွင်းဆက်များကို ချိတ်မိရန်မှာ ဆော်ဒီတွင် ဖမ်းထားသော မသင်္ကာရ သူများအား ထိုင်၍ ကူညီစစ်ကြောရန် အက်ဖ်ဘီဘီအိုင် စုံထောက်များအား ခွင့်ပြုချက် ပေးဖို့လိုသည်။ ထိုအတွက်လည်း သမ္မတက ဆော်ဒီ အိမ်ရှေ့မင်းသား အဗ္ဗဒူနှင့် ဘုရင် ဖဒ်အား ပီအားပေးဖို့လိုကြောင်း ဘန်ဒါနှင့် အခြားလူများက မကြာခဏ ပြောနေကြသည်။

သို့ရာတွင် အိမ်ဖြူတော်နှင့် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာနတွင် စိတ်ဝင်စားမှုက တစ်ဖက်သို့ ရောက်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

၁၉၉၇ ခုနှစ် မေလတွင် အီရန်သမ္မတ ရာဇ်ဆန်ဂျန်နီ နေရာတွင် မိုဟာမက်ခါတမီ တက်လာသည်။ *အလယ်အလတ် ကျသည့်* ဆိုသည်မှာ ထိပ်ပိုင်းက သဘောထားပြင်းထန်သော အီရန်နိုင်ငံတွင် ထို့ထက် ပျော့ရန် မရှိတော့။ ကလင်တန်၏ နိုင်ငံခြားရေး မူဝါဒအဖွဲ့ကမူ ခါတမီသည် နှစ်နိုင်ငံ ပုံမှန်ဖြစ်ရေး လမ်းကြောင်းတွင် အသင့်တော်ဆုံးလူဟု မြင်နေသည်။ သို့ဖြင့် များမကြာမီ ထိုလမ်းကြောင်းတွင် ခိုဘားမွှောင်စင် ထောက်လှမ်းမှုမှာ ကြားက ရှုတ်သလို ဖြစ်လာတော့သည်။

အက်စ်ဘီအိုင်သည် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာနကို အစီရင်ခံရန် မလှိုပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့၏ စုံထောက် များအား ထိုနေရာသို့ လွှတ်ရေးအတွက်တော့ ထိုဝန်ကြီးဌာန၏ အခွင့်အာဏာ လိုသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ထိုအခွင့်အာဏာ ရရှိရေးမှာ ပို၍ ခက်သွားတော့သည်။ နိုင်ငံမှာ အခြားသော စစ်မျက်နှာသို့ ပြောင်းသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အီရန်နိုင်ငံမှ အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ လွှတ်သည့် အားကစားသမားများအား လက်ဗွေယူ၊ ဓါတ်ပုံရိုက် လုပ်နေရသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ရည်ရွယ်ချက်က ရှင်းသည်။ ထိုအဖွဲ့များတွင် ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိများ ပါလာတတ်သည်။ သူတို့က သည်ကိုလာ အဆက်အသွယ်များလုပ် ရင်းမြစ်များထားခဲ့ပြီး သူတို့နိုင်ငံသို့အပြန် လေဆိပ်တွင် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာန မှ မိတ်ဆွေများနှင့် လက်ပြန်ဆက်ကြဦးမည်။ လက်ဗွေယူ၊ ဓါတ်ပုံရိုက်သည်မှာ ထိုသို့မလုပ်ရဲစေရန် ဖြစ်သည်။ တကယ်လည်း မလုပ်ရဲခဲ့။ ယင်းကို အီရန်တို့က မကျေနပ်။ ထိုမကျေနပ်မှုက အိမ်ဖြူတော်သို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ အား ထိုသို့မလုပ်ရန် တားလာတော့သည်။

ယင်းမှာ မလုပ်သင့်ကြောင်း ဝါရန်ခရစ္စတိုဖာကို ဆက်ခံသော နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး မက်ဒလင်းအေဘာရိုက်အား ကျွန်တော်က ပြောသည်။ သူမက-

- “ အီရန်တို့က မကျေနပ်ဘူးလို့ တိုင်နေတယ်။ ”
- “ သူတို့က တိုင်မယ်လေ၊ အဲဒါကိုပဲ လိုချင်တာ။ ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် အရာမထင်ပါ။ နောက်ပိုင်းတွင် အရှေ့အလယ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လက်ထောက် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး မာတင်အင်ဒိုက်က သမ္မတ အတော် ဒေါက်နီနေသည်ဟု ကျွန်တော်တို့ကို ပြောသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်လည်း ထူသားပေသား ကျနေပါပြီ။

အစိုးရအဖွဲ့အတွင်းမှ ကြီးကျယ်၍ အရေးပါသူများ ခိုဘားအမှုကို ပုံပိုးမှုမရှိကြဟုလည်း ပြော၍မရ၊ ပေါ်တာဂျေစ်နှင့် အာလင်စပက်တာတို့ဆိုလျှင် ထိုအမှုကို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆက်၍လိုက်ရန် အားပေးကြသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းမှာ ကွန်ဂရက်မှ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့လိုသည်က အလုပ်အမှုဆောင်အပိုင်းမှ ပုံပိုးမှု လိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာနကဆိုလျှင် ခိုဘားအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့ ဆော်ဒီတို့နှင့် ဆက်သွယ်သည်ကို

www.burmeseclassic.com

ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ပင် တားသည်။ အိမ်ဖြူတော်ကတော့ မသိသာလှ။ သမ္မတဖြစ်စေ၊ ဒုသမ္မတအယ်လ်ဂိုး ဖြစ်စေ အိမ်ရှေ့မင်းသား အဗ္ဗဒူ သို့မဟုတ် အခြားထိပ်တန်း ဘုရင့်မိသားစုဝင် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် တွေ့မည်ဟု ကျွန်တော်တို့ သတင်းများ ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် ပြောရမည့် အချက်များကို အမျိုးသားလုံခြုံရေး အကြံပေးအရာရှိလည်းဖြစ် ကျွန်တော်တို့၏ ရှေ့တန်းလူလည်းဖြစ်သော ဆန်ဒီဘာဂါအား ပေးထားရန် ကြိုတင်သတိပေးထားသည်။ ဆန်ဒီကလည်း ဆော်ဒီမျက်မြင်သက်သေများကို တွေ့ခွင့်ရရေးမှာ သမ္မတ သို့မဟုတ် ဒုသမ္မတ၏ လိုလားချက်ဖြစ်၍ ဖြစ်အောင် လုပ်စည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က စောင့်ရမည် ဖြစ်၏။ စောင့်လည်း စောင့်သည်။ သို့သော် ဘာမျှ ဖြစ်မလာ။

“အဲဒီကိစ္စ ဘာမှ ဖြစ်မလာသေးဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးတော့ သူက-

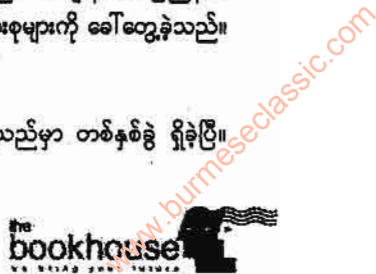
“ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တခြားနည်းနဲ့ ဖြစ်တာ” ဟု ဆိုသည်။

ယင်းမှာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ဟုတော့ မသိ။ သို့ဆိုလျှင် မည်သူနှင့် မည်သို့ပြောရမည်ကို ကြိုတင်ညှိထားသော မင်းသား ဘန်ဒါပင်လျှင် နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့သည့်အခါ ခေါင်းခါတော့မည်။ ထို့ပြင် ကလင်တန်နှင့် အယ်လ်ဂိုးတို့က သည်အမှုကို ဘာကြောင့်အရေးတယူ မလုပ်ကြပါလိမ့်ဟုလည်း သူ တွေးပေမည်။

ထို့နောက် ၁၉၉၇ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင် ကျွန်တော်ကို အလုပ်ခန့်သည့် တရားရေးဝန်ကြီးဌာနက ထရေဒါနိုင်ငံတွင် ဖမ်းထားပြီး ကျွန်တော်တို့ ရရှိထားသည့် တရားခံ ဟန်နီဆယေးအား တရားစွဲဆိုရေးကို ပယ်ဖျက် ထိုက်သည်။ အကြောင်းရင်းကလည်း ရှုပ်ထွေးလှသည်။ ဆယေးမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာကောင်းပြီး စိတ်လည်း ကြာခဏ ပြောင်းသည် ဟုလိုး။ ကျွန်တော်တို့က ဆော်ဒီတွင် ဖမ်းထားသည့် တရားခံများကို တွေ့ခွင့်ရရန် ကြိုးစား နေရာကြောင့် ဆယေးနှင့် ပတ်သက်သော မျက်မြင်သက်သေလည်း မရှိ ဖြစ်နေရသည်။ ကျွန်တော်သည် ရှေ့နေတစ်ယောက် ထည်း ဖြစ်ရာ ထိုအချက်ကို သိသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင်လည်း လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဆို၍ ဆယေး တစ်ယောက်သာ ရှိနေသည်။ သူ့ကို ပထုတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် အိမ်ဖြူတော်သည် ကျွန်တော်ကို လက်သပ်ကိုယ်ကျွတ်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ နောက်သုံးလအကြာ ၁၉၉၇ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၁ ရက်တွင် ကျွန်တော်သည်။ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် ကွမ်ဘီကိုမြို့ရှိ အက်ဖ်ဘီဘိုင် သင်တန်းကျောင်း၌ ခိုဘားမျှော်စင်တွင် သေဆုံးခဲ့ရသူတို့၏ မိသားစုများကို ခေါ်တွေ့ခဲ့သည်။

ကွမ်ဘီကို တွေ့ဆုံပွဲ လုပ်ရသည်က ရှင်းသည်။ ဒါရန်မြို့တွင် တိုက်ခိုက်ခံခဲ့ရသည်မှာ တစ်နှစ်ခွဲ ရှိခဲ့ပြီ။

ထိုတိုက်ခိုက်မှုတွင် ခံခဲ့ရသူတို့၏ မိသားစုများကို နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနကသော်လည်းကောင်း၊ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနကသော်လည်းကောင်း တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း မရှိသေး။ ထိုမိသားစုများ စိတ်ပျက်နေသည်မှာလည်း နားလည်နိုင်စရာရှိသည်။ သေသွားသူများကိုတော့ ပြန်ခေါ်လာမပေးနိုင်။ သို့ရာတွင် သေသွားသူများကို ကျွန်တော်တို့ မေ့မထားဘူး ဆိုသည်ကို သူတို့၏ အဖေ၊အမေ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမ၊ သားသမီး၊ ချစ်သူ ရည်းစားများ သိအောင်တော့ လုပ်သင့်သည်။ ထိုတွေ့ဆုံပွဲသို့ တက်ရန်နှင့် အမျိုးသားလုံခြုံရေးကောင်စီ၏ သဘောထားကို ပြောရန် ဆန်ဒီဘာဂါကို ကျွန်တော် ဖိတ်သည်။ သူကမလာ။ အခြား အိမ်ဖြူတော်မှ အရေးပါသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း မလာကြ။ တရားရေးဌာနမှ ဂျက်နက်ရီနီကတော့ လာသည်။ ယခင် မိန်းပြည်နယ်မှ ရီပတ်ဘလီကင် ဆီနိတ်အမတ်ဟောင်း ဖြစ်ပြီး ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး လက်စံအက်စပ်၏ နေရာကို ဆက်ခံသည့် ဘီကိုဟန်လည်း တက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ယခုတိုင် ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ သူတို့သည် များစွာ အထောက်အကူဖြစ်ပြီး ရိုးသားမှုလည်း ရှိသည်။ သူတို့ ရှိနေသည့်အတွက် လေးစားစရာလည်း ဖြစ်သွားသည်။

တွေ့ဆုံပွဲမှာ သုံးရက်ကြာသည်။ ကျွန်တော်က ထိုပွဲတွင် အချိန်တိုင်း ရှိနေပြီး စားသောက်ပွဲတိုင်းတွင်လည်း ကျွန်တော် အမြဲ ရှိနေသည်။ သူတို့ကို ပေါက်ကွဲမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းပြရန် အဆောက်အအုံအမှတ် ၁၃၁ နှင့် ကျင်းချိုင့်ကြီးတို့၏ ပုံစံငယ်များကိုလည်း လုပ်ထားသည်။ တရားခံဟု မသင်္ကာရသူများကိုလည်း ဆလိုက်ဖလင်များဖြင့် ထိုးပြခဲ့သည်။ ဆော်ဒီတို့ဘက်က သတင်းအချက်အလက်များ ပေးရန် နှောင့်နှေးကြောင်းနှင့် ကလင်တန်အစိုးရက ဆော်ဒီတို့အား ဖိအားပေးရန် ပျက်ကွက်နေကြောင်းတို့ကို သူတို့အား ကျွန်တော် ပြောရန် မလိုပေ။ သူတို့ သိထားပြီးဖြစ်သည်။

မိသားစုများက အမှုကို တရားအတိုင်းဖြစ်စေရေးအတွက် ဆက်လက်စုံစမ်းဖော်ထုတ်ပါမည်ဟု ကတိတောင်းသောအခါ ကျွန်တော် သစ္စာဆို ကတိပေးခဲ့သည်။ ရှေ့ပိုင်းတွင် ကျွန်တော် ရေးခဲ့သလို ယင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ အမြဲလိုလားသည့်အရာ မဟုတ်လား။ တိုက်ခိုက်မှုတွင် သေဆုံးသွားခဲ့သူ အသက် ၃၅ နှစ်အရွယ် အရာခံဗိုလ်၏ မိခင်ဖြစ်သူက ဆော်ဒီတို့က ဘာကြောင့် သတင်းအချက်အလက်များကို ထိန်ချန်ထားသနည်းဟု မေးသောအခါ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်သည် ရဲတစ်ယောက်သာဖြစ်၍ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း ပြန်ပြောခဲ့သည်။ တိုင်းပြည်အတွက် သူမ၏သား အသက်ပေးခဲ့ရပြီး ထိုတိုင်းပြည်က သူမအား ဥပက္ခာပြုထားသည်ဟု သူမ ခံစားနေရသည်ကို ကျွန်တော် စာနာပါသည်။

အိမ်ဖြူတော်သည် ထိုအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ဆွဲထုတ်ခြင်း မရှိခဲ့။ အစိုးရသည် အခြားပြဿနာများ၊ မူဝါဒများကို လုပ်ကိုင်နေပါသည်ဟူ၍လည်း မပြောခဲ့။ ရပ်လိုက်တော့ဟုလည်း မဆိုခဲ့။ သူတို့က ထိုသို့ မရပ်ခိုင်းမချင်း ကျွန်တော်တို့ကတော့ နားလည်း မနား၊ နောက်သို့လည်း မဆုတ်။ ကျွန်တော်သည် အက်ဖ်ဘီအိုင်

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

အေးကျင့်အဖြစ်နှင့် အမေရိကန်နိုင်ငံရှိ ရာဇဝတ်ဂိုဏ်းကြီးများကို ဖြိုခွဲရာတွင်လည်း ကျားကုပ်ကျားခဲ လုပ်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း ဒုတိယရှေ့နေချုပ် ဘဝနှင့်လည်း လူတွေကို အကြောင်းမဲ့ သတ်နေကြသော မာဖီးယားဂိုဏ်းဝင်များကိုလည်း စွဲချက်တင်နိုင်ခဲ့သည်။ ပြည်ထောင်စု တရားသူကြီးဘဝတွင်လည်း အစိုးရက သူ့ပြည်သူများအပေါ် မရိုးသားသည်များကို တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ပို၍ ကြီးသည့်အမှုကို ဖမ်းမိနိုင်ရန် စီရင်ချက်နှင့် ဖြောင့်ချက်ကို လဲလှယ်လိုက် လဲလှယ်နိုင်သော်လည်း လူသတ်မှုကို ရှောင်သွား၍တော့ မရပေ။ လူ ဆယ့်ကိုးယောက် သေခဲ့ရသည့် အမှုကို ဆက်၍ လိုက်ရန် အဆင်မပြေ၍ ဆိုပြီး အမှုကိုပိတ်တော့ မပစ်နိုင်ပေ။ ကျွန်တော်တို့ ရထားသည့် အထောက်အထားများက ကျွန်တော်တို့ ဆက်လုပ် နေကြောင်းကို ပြနေသည်။

၁၉၉၈ ခုနှစ်ထဲသို့ ရောက်လာတော့ ဘီလ်ကလင်တန်သည် အီရန်နိုင်ငံနှင့် သဟဇာတဖြစ်ရေးကို အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်လာသည်။ ပြည်တွင်း၌လည်း ပြဿနာတွေက ရှိနေသည်။ ကင်စတားသည် သမ္မတကို လှည့်ပတ်နေ၏။ မော်နီ ထာလူဝင်းစကီးအမှုမှာ အိမ်ဖြူတော် နန်းတွင်းအရှုပ်တော်ပုံသမိုင်းတွင် အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ခိုဘားမွှော်စင်အမှုမှာ နောက်ဆုတ်ပြီးရင်း ဆုတ်လာနေသည်။ နွေရာသီလောက်ရောက်တော့ ဆော်ဒီတွင် ပို့ထားသည့် ခုံထောက်များ အရေအတွက်မှာ ဒါဇင်ပေါင်းများစွာမှ တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်တော့သည်။ တစ်ခါတွင် ဆန်ဒီဘာဂါနှင့် တွေ့ဆုံစဉ် အတိအကျတော့ မမှတ်မိ သူက တိုက်ခိုက်ခံရမှုတွင် သေသူ ဆယ့်ခုနစ်ယောက် ဟူ၍ ကိုးကားပြောသွားသည်။ သည်တော့ ကျွန်တော်က-

“သေတာက ဆယ့်ကိုးယောက်ပါဗျ။ ဆယ့်ခုနစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က သာမန်ကာ လျှံကာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေသည့် အချိန်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်းမဟုတ်။ သို့သော်ကျွန်တော် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ပြင်ပေးလိုက်သည်ကလေးက ထိုစဉ်က ထိုနေရာတွင် ရှိနေသူအားလုံး သိသွားကာ အောင်မြင်လိုက်သည်ဟု ဆိုရမည်။ သူတို့အမြင်အရ ခိုဘားအမှုအတွက် လူပီတစ်ယောက်သာ အဖြစ်သည်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်နေရာတွင် ကျွန်တော်ပြောလိုသည်မှာ ဆန်ဒီဘာဂါသည် ယခုကိစ္စတွင် ထင်ရှားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေရာ ကျွန်တော် သူ့ကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ မဆန့်ကျင်ခဲ့။ သူသည် အမြဲတမ်း လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး အက်ဖ်ဘီအိုင်ကိုရော ကျွန်တော့်ကိုပါ လေးစားသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ သူသည် အိမ်ဖြူတော်ထံမှ မည်သူနှင့် ဤမတူအောင် အချိန်တိုကျသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဆန်ဒီက မနက် ၁၀ နာရီ အစည်းဝေးခေါ်သည်ဆိုလျှင် အစည်းအဝေးမှာ မနက် ၁၀ နာရီတွင် စပြီးသမုတ်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော့်အမြင်တွင် ဝါရှင်တန်၌ ရွှေလောက် အဖိုးတန်သည်။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် ဆန်ဒီသည် ကလင်တန်၏ နိုင်ငံရေးယန္တရားထဲမှ ပေါက်ဖွားလာသူ ဖြစ်သည်။ သမ္မတမဲဆွယ် ပွဲတန်းကလည်း သူပါခဲ့သည်။ လက်ထောက် အမျိုးသားလုံခြုံရေး အကြံပေးဘဝကပင် အိမ်ဖြူတော် နိုင်ငံရေးအစည်းအဝေး ကို တစ်ပတ်တစ်ခါ သူ တက်သည်။ ထိုအစည်းအဝေးများတွင် နိုင်ငံခြားရေးမူဝါဒနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးကြသည်တော့ မဟုတ်။ သူ့ယခင်က တာဝန်ထမ်းဆောင်သွားခဲ့သော ပညာရေးနောက်ခံနှင့် နိုင်ငံတကာရေးရာ နောက်ခံများ ရှိခဲ့သော တိုနီလီတီနှင့် မတူဘဲ ဆန်ဒီသည် ဟိုဂန်အင်ဟတ်ဆန် ခေါ် ဝါရှင်တန်ရှိ ဥပဒေကုမ္ပဏီ တစ်ခုမှ ရှေ့နေတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

သည်လိုပြော၍ တစ်မျိုးတော့ မထင်ပါနှင့်။ ဆန်ဒီလည်း နိုင်ငံခြားရေးမူဝါဒကို စိတ်ဝင်စားပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့စိတ်ဝင်စားသည်က ကလင်တန် သမ္မတပြန်ဖြစ်ရေး၊ ကလင်တန်၏ အမွေအနှစ် ထိန်းသိမ်းရေး၊ သမ္မတ ရာထူးကို ဒီမိုကရက်ပါတီက အစဉ် ကြီးစိုးထားရေး အမြင်နှင့် စိတ်ဝင်စားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအထဲတွင် ခိုဘားမွှော်စင် မိသားစုများ၏ လိုအပ်ချက်ကို တစ်ပတ်ရိုက် လူလည်ကျခြင်းလည်း ပါသည်။ မဟုတ်ဘူး ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ ထိုအတိုင်း မြင်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာလည်း အားကိုးရာမဲ့ မဟုတ်ပါ။

ထိုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင် အိမ်ရှေ့မင်းသား အဗ္ဗဒူလာနှင့် ဧည့်အဖွဲ့သည် အိမ်ဖြူတော်နှင့် လက်ဖေယက် ပန်းခြံသာ ခြားသည့် ဟေးအဒမ်ဟိုတယ်ရှိ အခန်း ၁၄၃ ခန်းစံလုံးကို ယူကာ ခြောက်ရက် နေထိုင်သွားသည်။ ထို လာရောက်လည်ပတ်မှုမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးဟု ကျွန်တော် တွက်သည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း သမ္မတအတွက် ပြောရမည့် အချက်များကို ပြင်ဆင်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်လည်း မင်းသား ဘန်ဒါကို လှမ်းဆက်ပြီး အိမ်ရှေ့မင်းသား ကလင်တန်နှင့် ဖြစ်စေ၊ အယ်လ်ဂိုးနှင့် ဖြစ်စေ တွေ့သည့်အခါ အိမ်ရှေ့ မင်းသားဘက်မှ ပျော့ပျောင်းနေစေရန် ပြောထားပေးပါဟု ပန်ကြားလိုက်သည်။ သည်တစ်ခါလည်း ဘာမျှ ဖြစ်မလာခဲ့။ ကလင်တန်က အဗ္ဗဒူလာအား ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရန် ဖိပြောခဲ့ကြောင်း ဆန်ဒီဘာဂါက ကျွန်တော့်ကို လာပြောသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကြားသည်က ထိုသို့မဟုတ်။ သူတို့ ဝါရှင်တန်တွင် ပြောနေကြသလို 'ယုံကြည်စိတ်ချရသော သတင်း ရပ်ကွက်' မှ ကျွန်တော် ကြားရသည်က ကလင်တန်သည် ထိုကိစ္စကို ခဏသာ ပြောပြီး ဆော်ဒီတို့ဘက်မှ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း မရှိသည်ကို နားလည်နိုင်ကြောင်း ပြောခဲ့သည် ဆို၏။ အပြင်းထန်ဆုံး ဖိပြောသည်ဆိုသော အယ်လ်ဂိုး သည်ပင်လျှင် ထိုကိစ္စကို ထည့်ပြောသည် ဆိုရုံမျှသာ ပြောခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ကြားရသည်။

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်း

၂၀၀၂ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၈ ရက်က ပူးတွဲထောက်လှမ်းရေးကော်မတီ ရှေ့မှောက်တွင် ထွက်ဆိုရာ၌ ခိုဘားတိုက်ခိုက်မှုတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်ဟု ဝန်ခံခဲ့သော ဆော်ဒီ အကျဉ်းထောင်ထဲမှ ဆော်ဒီအကျဉ်းသားများအား တွေ့ဆုံခွင့် ရရန် အခက်အခဲများစွာကို ကျော်လွှားခဲ့ရကြောင်း ကျွန်တော် ထည့်ပြောခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့က အစ္စလာမ် တရားဥပဒေ အောက်မှ တရားခံအပေါ် တရားခွဲဆိုမှုကို အစွန့်ထား မခံလိုပေ။ အကယ်၍ ဝါရှင်တန်နှင့် ရီယဒ်တွင် အမှုစစ်ခြင်းအားဖြင့် ခိုဘားတိုက်ခိုက်မှု နောက်ကွယ်တွင် အီရန် အဆင့်မြင့် အရာရှိများ ပါကြောင်း ပေါ်ထွက်လာလျှင် အရပ်ဆိုးသွားနိုင် သည်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ နားလည်နိုင်ပါသည်။ သမိုင်းက ကျွန်တော်တို့ကို ဆန့်ကျင်နေသည်။ မည်သည့် အက်ဖ်ဘီဘိုင်း စုံထောက်မျှ အဖမ်းခံထားရသည့် ဆော်ဒီတို့ကို တိုက်ရိုက် တွေ့ဆုံ မရခဲ့ပေ။

“ဒီပြဿနာဟာ အင်မတန် ရှုပ်ထွေးပြီး အထိမခံနိုင် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ဆော်ဒီတို့ဟာ အက်ဖ်ဘီဘိုင်းနဲ့ အမေရိကန် နိုင်ငံကို ကူညီဖို့ သူတို့အကျိုးစီးပွားတွေကို ဘေးချိတ်ထားခဲ့ကြပါတယ်။ မင်းသား ဘန်ဒါ၊ မင်းသား နယက် ဆော်ဒီ မူဘာဟစ်အဖွဲ့တို့ရဲ့ ထောက်ခံမှုနဲ့ အိမ်ရှေ့မင်းသား အဗ္ဗူဂဟာ အချုပ်သားတွေနဲ့ တွေ့ဖို့ အက်ဖ်ဘီဘိုင်းရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ခွင့်ပြုခဲ့ပါတယ်” ဟု ကျွန်တော် ကော်မတီကို တင်ပြခဲ့သည်။

ယင်းမှာ အဖြစ်အပျက်၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုသာလျှင် ဖြစ်သည်။ တစ်ခုလုံး မဟုတ်သေး။ ကျွန်တော် တော်မတီကို မပြောဘဲ ခြင်းချန်ခဲ့သည့် အချက်အတွက်တော့ ကျွန်တော့်တွင် အပြစ်ရှိပါသည်။ ဆော်ဒီအကျဉ်းသားများကို တွေ့ရရေးအတွက် ပြောပေးသည့် သမ္မတ တစ်ယောက်တော့ ရှိသည်။ သို့သော် ထိုသမ္မတမှာ ကလင်တန်တော့ မဟုတ်။

ဟေးအဒမ်ဟိုတယ်တွင် တွေ့ဆုံမှုများ မအောင်မြင်ခဲ့သည့်အတွက် ခိုဘားတိုက်ခိုက်မှုတွင် သေဆုံးခဲ့ရသူများ အတွက် တရားသဖြင့် ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့ဟု ကျွန်တော် ထင်လာမိသည်။ ဘာမျှ ပိုထူး ဖလာသည့်အတွက် သေဆုံးသွားသူများ၏ မိသားစုများအတွက်လည်း လမ်းကြောင်း ပိတ်သွားရတော့မည်။ ထိုအလုပ်မှာ ပြီးအောင် လုပ်နိုင်ဖွယ် မရှိတော့ပေ။ အစိုးရဘက်မှ ကြည့်လျှင် ဤအမှုမှာ မှေးမှိန် နေသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့်လည်း သမ္မတအား စိတ်ပြောင်းပါရန် သွားသနားခံ၍ မဖြစ်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ် နွေဦးရာသီ ရောက်တော့ ကျွန်တော် ကလင်တန်၏ ထိပ်တန်းရဲ့ ဖြစ်နေသည်မှာ ဆယ်စုနှစ် တစ်ဝက် ရှိပေပြီ။ သို့သော် သူ ကျွန်တော့်ကို စကားမပြောသည်မှာ နှစ်နှစ်ရှိပြီ။

ကျွန်တော် သိသည့် အခြား သမ္မတတစ်ယောက် ရှိသေးသည်။ သူက ကျောဒဗလျူဘုရီ ဖြစ်၏။ ထိုသမ္မတဘုရီ သမ္မတသက်တမ်း တတိယနှစ်သို့အရောက်တွင် သူ ကျွန်တော့်ကို ပြည်ထောင်စု ခရိုင်တရားသူကြီး ခန့်ခဲ့သည်။ ထိုကတည်း ထ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြား ရင်းနှီးမှု ရှိလာခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော် သမ္မတဘုရီထံ ဖုန်းဆက်ကာ အကြံဉာဏ်များ တောင်းလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတလေတော့ သူက ကျွန်တော့်ထံ ဖုန်းဆက်ပြီး စကားစမြည် ပြောသည်။

တစ်ခါတွင် ထိုသို့ ဖုန်းဖြင့် စကားပြောနေရင်း သမ္မတဟောင်းက သူ ထိုစနေနေ့တွင် ဆော်ဒီအိမ်ရှေ့မင်းသား အဗ္ဗဒူနှင့် တွေ့မည်ဟု ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က-

“ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ၊ သူနဲ့ ဘာအကြောင်း ပြောမှာလဲ”

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အလည်သက်သက်ပါဟု သူကဆိုသည်။ သူနှင့် မင်းသားတို့ ရင်းနှီးသည်မှာ နှစ်ပေါင်း ကြာခဲ့ပြီ။ အိမ်ရှေ့မင်းသားကလည်း ဝါရှင်တန်ကို ဖြတ်ပြီးမှ ခရီးထွက်လေ့ ရှိသည်။ သည်တစ်ခါတော့ ဟာဝိုင်ယီသို့ အသွား ဝင်ခြင်း ဖြစ်သည် သူတို့နှစ်ယောက် မင်းသား ဘန်ဒါ၏ စံအိမ်ကြီးတွင် တွေ့ကြုံမည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ဆက်၍-

“သမ္မတကြီး ကျွန်တော်တို့ကိုယ်စား တစ်ခုလောက် ပြောပေးနိုင်မလား”

“ရပါတယ်”

“ခိုဘားမွှော်စင် ဖုံးခွဲမှုမှာ ဖမ်းထားတဲ့ ဆော်ဒီတွေကို ကျွန်တော်တို့ အက်စ်ဘီအိုင် အေးဂျင့်တွေ တွေ့ချင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ အိမ်ရှေ့မင်းသားဟာ သမ္မတကြီးဆီက ကြားရရင် ထိရောက်မယ် ထင်ပါတယ်”

ကျောဘုရား ပြောပေးမည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။ သူ့ကိုဆက်ခံသူ သမ္မတသစ် လုပ်မပေးသည့်ကိစ္စအတွက် သူ့ကို အသုံးတော့မချချင်။ ကျွန်တော်တို့တွင် အကူအတည်း ဖြစ်နေ၍ပါဟု သူ့ကို ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လုပ်ရကိုင်ရ အဆင်ပြေစေရန် ဆော်ဒီတွင် ကျွန်တော်တို့၏ အနေအထား အမြင့်ဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ထိုအတွက် ကျွန်တော်တို့အစိုးရထံမှ ထိပ်ပိုင်းပုဂ္ဂိုလ်များအား ပြောခိုင်းရာတွင် ပြောသင့်သည့်အချိန် ပြောသင့်သည့် လူထံသို့ ရောက် မသွားခဲ့။ သမ္မတကြီး၏ အကူအညီမှာ များစွာ ထိရောက်နိုင်ကြောင်း၊ သမ္မတကြီးကို မျက်နှာပျက်စရာလည်း မဖြစ်စေ လိုကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ယင်းမှာ ချဲ့ကား၍ ပြောခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျန်ခဲ့သည့် ၂၇ လက ပေးခဲ့သည့် ကတိကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်ရန် အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့၍ဖြစ်သည်။ ဘုရားက ပြောပေးမည်ဟု သဘောတူသောအခါ ကျွန်တော်လည်း အလွန်ဝမ်းသာသွားကာ ပြောရမည့်အချက်များကို ရေး၍ သူထံ ဖက်စ်နှင့် ပို့လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း ထိုင်၍ စောင့်နေသည်။ သိပ်မစောင့်လိုက်ရ။ ထိုစနေနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ဘုရားက ကျွန်တော်ထံ ဖုန်းဆက်ကာ-

“ငါပြောလိုက်တယ်ကွ၊ သူတို့လည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ သူတို့ မင်းနဲ့ ပြောလိမ့်မယ် ထင်တယ်။”

တနင်္လာနေ့ မနက်တွင် မင်းသားဘန်ဒါထံမှ ဖုန်းလာသည်။ သူက-

“လူဦး ခင်များ ဒီကိုလာပါလား၊ အိမ်ရှေ့မင်းသားနဲ့ စကားပြောရအောင်။”

၁၉၉၈ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၂၉ ရက် ဖြစ်သော ထိုနေ့တွင် ဘန်ဒါ၏ ခြံတံခါးပေါက်မှ ဝင်ခဲ့ရပြန်သည်။

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ အက်ဖ်ဘီဘိုင်၏ အကြမ်းဖက်တန်ပြန်တိုက်ဖျက်ရေးဌာန အကြီးအကဲ ဒေးလ်ဝပ်ဆန်၊ နိုင်ငံသို့ ခမ္မပြန်ရောက်နေသော ဆော်ဒီဆိုင်ရာ အမေရိကန် သံအမတ် ဝစ်ချီဖောင်လာတို့လည်း ပါလာသည်။ ဖောင်လာသည် ယခုအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ လုပ်ပေးသင့်သည်ကို လုပ်မပေးသည့်အတွက် အိမ်ဖြူတော်ကို ပြောင်ပြောင်ပင် 'ရဲ့' ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဒေးလ်က ကျွန်တော်တို့ဌာန၏ အကြမ်းဖက်တန်ပြန်တိုက်ဖျက်ရေးဌာနကို ကိုင်သည်။ နောက်တော့ ထိုဌာနမှာ ဌာနခွဲအဖြစ် တိုးရဲ့ ဖွဲ့စည်းလိုက်သည်။ သူသည် ကျွန်တော်၏ အတော်ဆုံး ညာလက်ရုံးဖြစ်သည်။ အက်ဖ်ဘီဘိုင်၏ တိုးတက်မှုမှန်သမျှ သူမပါ၍ မတိုးတက်နိုင်ပေ။

အိမ်ရှေ့မင်းသားက ကျွန်တော်တို့ကို လက်ခံတွေ့ဆုံသည်နှင့်-

“ကဲ ဆို၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာလိုချင်သလဲ။”

“အရှင်မင်းသား၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စုံထောက်တွေ ခိုဘားအမှုမှာ ဖမ်းထားတဲ့ တရားခံတွေကို တွေ့ပြီး မေးမြန်း ခွင့် ရချင်ပါတယ်။ ပြီးရင် ဒီက တရားရုံးကို ပြန်လာပြီး သူတို့ကို တရားစွဲပါမယ်။”

ကျွန်တော်က ရှာရိယားဥပဒေကို လေးစားပါကြောင်း၊ အမေရိကန်နိုင်ငံနှင့် အက်ဖ်ဘီဘိုင်သည် ဆော်ဒီ၏ စုံစမ်းမှုများနှင့် စွဲချက်များကို မထိခိုက်စေရပါကြောင်း အာမခံခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ တင်ပြချက်မှာ အဗ္ဗဒူလာကဲ့သို့ ဆော်ဒီအဆင့်မြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ထံမှ ရရှိင်လောက်သည့် အချက်အလက်အတိုင်း ဖြစ်သည်။ ထိုလိုလားချက်မှာ ဝင်ရောက်တွေ့ဆုံခွင့် ရရေးဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသားက ညှိနှိုင်းမှုတစ်ခု တင်ပြသည်။ ကျွန်တော်တို့ စုံထောက်များက မေးခွန်းများကို တင်ပြပြီး ဆော်ဒီအာဏာပိုင်များမှတစ်ဆင့် အကျဉ်းသားများကို မေးပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့ ဖြေဆိုသည်များကို ရုပ်မြင် သံကြားမှတစ်ဆင့် တိုက်ရိုက် ကြားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော်က လက်ခံသောအခါ အိမ်ရှေ့မင်းသားက မင်းသားဘန်ဒါဘက်သို့ လှည့်ကာ မင်းသားနယက်ထံ အထက်ပါအတိုင်း တွေ့ခွင့်ပေးလိုက်ရန် ဖုန်းဆက်ခိုင်းလိုက်သည်။

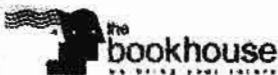
သမ္မတဟောင်း ဘုရှ်ဝင် ပြောမပေးလျှင် အရေးကြီးသော မျက်မြင်သက်သေများကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့မှ ဖော်ထုတ်ရမည်မဟုတ်ချေ။ ခိုဘားမိသားစုများအား ဘုရှ်၏ အခန်းကဏ္ဍနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောပြသောအခါ သူတို့ ထလည်း ကျေးဇူးတင်မဆုံး ရှိကြသည်။

(ဤအကြောင်းများကို ဝေါ့စတြီ ဂျာနယ်ထဲတွင် စတင်ရေးစဉ်က ကျွန်တော်သည် သမ္မဟောင်းဘုရှ်ထံ ဖုန်းဆက်၍ သူ့နာမည် ထည့်ရေးခွင့် ပြုနိုင်ပါမည်လားဟု မေးရာ သူက “ရပါတယ်” ပြောသည်။ မင်းသားဘန်ဒါ ထံမှလည်း အလားတူ ခွင့်ပြုချက် တောင်းခံခဲ့သည်။)

နောက် ခြောက်ပတ်အကြာ နိုဝင်ဘာလ ၉ ရက်တွင် အက်စ်ဘီအိုင် စုံထောက်များသည် ရီယဒ်မြို့ရှိ အချုပ်ထောင်တွင် တစ်ဖက်မြင် မှန်ချပ်နောက်တွင် ထိုင်ကာ မူဘာဟာသ် အရာရှိများက အကျဉ်းသား ရှစ်ယောက်အား မေးခွန်း ၂၁ ခု မေးနေသည်ကို ကြည့်နေကြသည်။ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရန် စိတ်ပြောင်းလာသည်နှင့်အညီ ဆော်ဒီတို့သည် အခြားအချုပ်သားများ၏ ထွက်ဆိုချက် စာရွက်များကို ပေးလာသည့်အပြင် သူတို့ရရှိထားသည့် သက်သေခံအထောက်အထားများကိုလည်း ပေးလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ စောစောပိုင်းက ရရှိထားသည့် အထောက်အထားများနှင့် ဆော်ဒီတို့ ပေးသည့် အထောက်အထားများအရ ခိုဘားမျှော်စင် တိုက်ခိုက်မှုမှာ အီရန် ထိပ်တန်း အာဏာပိုင်များ ငွေပေး စေခိုင်း ညွှန်ကြားခဲ့သည်မှာ သေချာသွားတော့သည်။ အီရန် ထောက်လှမ်းရေးနှင့် လုံခြုံရေးဝန်ကြီးဌာနနှင့် အီရန်တော်လှန်ရေး အစောင့်တပ်တို့သည် တိုက်ခိုက်မှုကို စီစဉ် အကောင်အထည်ဖော်ရာတွင် ပါဝင်ကြသည်။ ဗုံးခွဲသူများကို အီရန်တို့က အထောက်အပံ့ပြုသော ဟစ္စဘိုလာတို့ အခြေစိုက်ရာ လက်ဘနွန်နိုင်ငံ ဘီကားတောင်ကြားမှ ရထားဖြင့် ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို ဆီးရီးယားနိုင်ငံ ဒမတ်စကတ်မြို့ရှိ အီရန်သံရုံးမှ ပတ်စပို့များ ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး ဆီးရီးယား နယ်စပ်ကို ကျော်ကာ ဆော်ဒီနိုင်ငံထဲသို့ ဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှု ရုပ်လုံးပေါ်သည်နှင့် ကျွန်တော်လည်း ဂျက်နက်ရီနီထံသို့သွားကာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး ဆန်ဒီဘာဂါကို အစီရင်ခံရန် သူမအား ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆန်ဒီအား သူ၏ အိမ်ဖြူတော် အနောက်ဆောင်ရှိ ထောင့်ခန်းကလေးထဲတွင် အကျဉ်းချုပ် အစီရင်ခံလိုက်သည်။ သူ၏ တုံ့ပြန်မှုမှာ အံ့မခန်း ဖြစ်သည်။ “ဒီအကြောင်း ဘယ်သူတွေ သိသေးလဲ။” ဟု မေးသည်။ ယခုအချက်အလက်များမှာ လူပြောသူပြောများသာ ဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ကျွန်တော်တို့ သတင်းရသည့်နေရာများမှာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း လုပ်ကြံထားသည်များသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဆန်ဒီသည် အနောက်ဆောင်တွင် အစည်းအဝေးတစ်ရပ် ခေါ်ယူခဲ့သည်။ ထိုအစည်းဝေးသို့ ဘီလ်ကိုဟန်လည်း တက်သည်။ စစ်ဘက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် တွဲဖက် စစ်ဦးစီးချုပ် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ဟင်နရီရှယ်လ်တန်လည်း တက်သည်။ စီအိုင်အေ ဒါရိုက်တာ ဂျော့တန်းနက်လည်း တက်သည်။ ကျွန်တော်က လက်ရှိ ရရှိထားသော အထောက်အထားများအရ အမေရိကန် ဆယ့်ကိုးယောက်ကို ဖောက်ခွဲသတ်ဖြတ်မှုတွင် အီရန်ထိပ်တန်းအာဏာပိုင်များ ပါနေသည်နှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ဘာဆက်လုပ်မည်ကို ဆွေးနွေးရန် အစည်းအဝေးလုပ်သည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မှားသွားခဲ့သည်။ အစည်းအဝေးမှာ အကယ်၍ ခိုဘားလူသတ်မှုတွင် အီရန်တို့ ပါဝင်နေကြောင်း ပေါက်ကြားသွားပါက သတင်းလောကနှင့် ကွန်ဂရက်ကို မည်သို့ပြောရမည်ကို ဆွေးနွေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆန်ဒီ၏ လူများက ရှင်းလင်းချက် အေနှင့် ဘီတို့ကို ပြုစုထားပြီး ဖြစ်သည်။ အေက ကွန်ဂရက်မှ ရီပတ်ဘလီကင်တို့အတွက် ဖြစ်ပြီး ဘီက ဝါရှင်တန်ပို့စ်

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်း

နှင့် နယူးယောက်တိုင်း စသည် သတင်းစာများအတွက် ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် “ခိုဘားတိုက်ခိုက်မှုတွင် အိရန်တို့ တာဝန်ရှိကြောင်း အက်ဖ်ဘီဘိုင်း စုံစမ်းထောက်လှမ်းမှုများအရ သိရှိရ”ဟူသော ခေါင်းစဉ်နှင့် သတင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက် ကြောက်နေသည်မှာ သေချာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်က-

“နေစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့ အခု အမေရိကန် ဆယ့်ကိုးယောက်ကို အိရန်တို့ သတ်တဲ့အကြောင်း ပြောကြမှာလား။”

ကျွန်တော့်လို လုပ်ချင်သည်မှာ အခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရှယ်လ်တန်လည်း ကျွန်တော့်လိုပင်။ အခြားလူများလည်း ထိုအတိုင်းပင်။ သို့ရာတွင် ထိုအစည်းအဝေးက ဆန်ဒီ၏ အစည်းအဝေးသာ ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့အစည်းအဝေး မဟုတ်။ နောက်ပြီး ဆန်ဒီ၏ စိတ်ထဲတွင် အခြားအရာတွေ ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထိုပြဿနာကို ထိုအစည်းအဝေးတွင် ဖြေလျှော့ရန်သာဖြစ်ပြီး ဖော်ထုတ်ရန် မဟုတ်သလို ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်က စီအိုင်အေအကြီးအကဲ ဂျော့တန်းနက်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံရန် ကြိုးစားသည်။ “ဘာတွေလဲ” ဟူသော သဘောမျိုး မျက်လုံးဖြင့် ပြရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် စောင့်ပြီး အစည်းအဝေးက ထွက်မှ ပြောမည်ဟု ချေလိုက်သည်။ ထွက်လာတော့ ကျွန်တော်က-

“ခင်ဗျား ယုံနိုင်မလား။”

“ကျုပ်တို့ ဒီလိုမျိုးအစည်းအဝေးတွေ ဒီတစ်ပိုက်မှာ အများကြီး လုပ်နေတယ်။”

ဟု ဂျော့က ဆိုသည်။

ဂျော့၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရှယ်လ်တန်နှင့် တွဲဖက်စစ်ဦးစီးချုပ်တို့သည် ကျွန်တော်၏ ခိုင်မာသော မဟာမိတ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရှယ်လ်တန်က အကယ်၍ အိရန်တို့ တာဝန်ရှိကြောင်း ထင်ရှားသည်နှင့် ပင်တဂွန်သို့ လာပြီး ထိုအကြောင်းများ ရှင်းပြရန် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သည်။ မရိန်းတပ်မ တပ်မှူးကလည်း အိမ်ဖြူတော်က မည်သို့ပင် သဘောထားသည်ဖြစ်စေ ခိုဘားမိုးခွဲသူများကို တရားဥပဒေအတိုင်း အရေးယူမည်ဟု ဆိုနေသည်။

ကျွန်တော် အက်ဖ်ဘီဘိုင်း ဒါရိုက်တာတာဝန်နှင့် လုပ်ခဲ့ရသည့် ရှစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း ဆန်ဒီ၏ အစည်းအဝေးခန်း ထဲမှာလောက် စိတ်ပျက်ခဲ့ရသည်မျိုး မရှိခဲ့။ ယင်းမှာ ကြောက်စရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက် ဖြစ်သော်လည်း ပြန်ရေး၍ ထောင်းသော အကြောင်းအရာလည်း ဖြစ်သည်။

ဆော်ဒီများ၊ ဆော်ဒီမူဘာဟသ်အဖွဲ့နှင့် ကျွန်တော်တို့အကြား ဆက်ဆံရေး ဆက်လက် ကောင်းမွန်လာမှုကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် တစ်ဖက်မြင်မှန်နောက်မှ ကြည့်ခဲ့ရသည့် တရားခံများကိုသာမက အခြားတရားခံများကိုပါ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ရိုက် တွေ့ခွင့်ရခဲ့သည်။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဆော်ဒီရိုယာ တစ်ဦးဖြစ်သူ မူစတာဖာ အယ်လ်ကဆက်ကိုလည်း စစ်ဆေးမေးမြန်းခွင့် ရခဲ့သည်။ ကဆက်သည် ၁၉၈၀ ပြည့်လွန် နောက်ဆုံးနှစ်များတွင် ဆော်ဒီနိုင်ငံမှ အီရန်နိုင်ငံသို့ သွားကာ ဟစ္စဘိုလာ ဆော်ဒီအဖွဲ့ခွဲမှ စစ်ဘက်တပ်မှူး အာမက် အယ်လ်မူဂါဆီအား သွားတွေ့ခဲ့သည်။ ဆယ်စုနှစ် တစ်ခု ကြာပြီးသည့်နောက် ယခု ကဆက်သည် ခိုဘားတိုက်ခိုက်မှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး စီစဉ်ပုံ အသေးစိတ်ကို ခင်းပြခဲ့ရာ အီရန် အစိုးရ ငြင်းမရလောက်အောင် လမ်းကြောင်းက သူတို့ဆီသို့ ဦးတည် ပြနေပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ကိုလံဘီယာ ခရိုင်ဥပဒေရုံးမှ အမြင်လွှဲနေသည့် ရာဇဝတ်ဥပဒေကို အနည်းမျှသာသိသော အရပ်ဘက်ရှေ့နေကို ကွေ့ရှောင်ကာ လုပ်ကိုင်နေရသေးသည်။ သူမကလည်း ကလင်တန်-အယ်လ်ဂိုး အစိုးရ၏ သဘောထားအတိုင်း ဖြစ်နေသည်။

သမ္မတ ဂျော့ ဒဗလျူ ဘုရ် ကျမ်းသစ္စာ ကိုနိဆိုပြီးနောက် ပထမဆုံး တွေ့ဆုံရာတွင် ကျွန်တော်က ဗုံးခွဲနှင့် ပတ်သက်၍ ဆက်လက် စုံစမ်းစစ်ဆေးနေကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ဒုသမ္မတ ဒစ်ချေနီကိုလည်း မချင့်မရဲ ဖြစ်ခဲ့ရုံများကို ပြောပြလိုက်သည်။ သမ္မတသည် ချက်ချင်း သဘောပေါက်ကာ အီရန်တို့ ပါဝင်ပတ်သက်သည်ကို နားလည်သွားသည်။ သူက ကွန်ဒိုလီဇာရိုက်နှင့် သွားတွေ့ရန် အကြံပေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း ထိုညနေတွင် သွားတွေ့သည်။ သူမကလည်း သဘောပေါက်ကာ စွဲချက်များ တင်နိုင်ရန်နှင့် လုပ်သင့်သည်များ ဆက်လက် လုပ်သွားရန် ပြောသည်။ (သူမ ယခု နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဖြစ်လာသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့အဖို့ ကံကောင်းပေသည်) သူမက ကျွန်တော်ကို ရှေ့နေချုပ်အသစ် ထံ လွှတ်သည်။ ဝှန်အက်ရှ်ခရော့ကလည်း ကျွန်တော် စိတ်ကြိုက် ဆွဲချရှေ့နေ ဂျိမ်းစ်ဘီ ကွန်မေ ဂျူနီယာကို ပေးသည်။ ယခုလို အရေးကြီးသည့်အမှုတွင် ဝှန်၏ ပံ့ပိုးမှုနှင့် ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းတို့သည် လေးစားဖွယ်ရာ ကောင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့ စွဲချက်များ ချခွင့် ပြုခဲ့သည်။ ဂျင်ကွန်မေမှာလည်း သည်လိုကိစ္စမျိုးကို ကိုင်တွယ်သင့်သည့်လူ ဖြစ်သည်။

ဂျင်ကွန်မေကို သူ နယူးယောက်မြို့တွင် အစိုးရရှေ့နေငယ်ကလေး ဘဝကပင်ကျွန်တော် သူ့ကို သိနေသည်။ နောက်တော့ သူသည် သူ၏ ဇာတိ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် ရစ်ချ်မြို့ကလေးရှိ ရုံးခန်းတွင် ထိုင်၍ သေနတ်ရာဇဝတ်မှုများကို လိုက်ကာ အန္တရာယ်ရှိသူများကို ထောင်ထဲသို့ ပို့လာခဲ့သည်။ (သူသည် ကျွန်တော်၏နယ်မြေ နယူးယောက်မြို့ တောင်ပိုင်းခရိုင်တွင် အစိုးရရှေ့နေကလေး ဖြစ်လာရာက နောက်ပိုင်းတွင် ဒုတိယ ရှေ့နေချုပ် ဖြစ်လာသည်။) ဒေရပ် ခြောက်ပေနှင့် ဆယ်လက်မရှိသော သူသည် လူကြားထဲတွင် ပျောက်ကွယ်ရန် ခက်လှသည်။ လေးဆယ့်ငါးရက်အတွင်း အစိုးရတစ်ဖွဲ့လုံးက လေးနှစ်ခွဲလုံးလုံး မလုပ်နိုင်သည်များကို အပြီးသတ် လုပ်ခဲ့လေသည်။ သူ၏ ဦးဆောင်မှုနှင့်

တရားအတိုင်းဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မှုတို့အတွက် ကျွန်တော် သူ့ကို အမြဲ ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ ၂၀၀၁ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၂ ရက်တွင် ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် အလဖွီးယားမြို့၌ အမေရိကန် ဆယ့်ကိုးယောက် သတ်မှုအတွက် တရားခံ ဆယ့်လေးယောက်အား စွဲချက် လေးဆယ့်ခြောက်ချက် တင်ကာ တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။

စွဲချက်တင်သည့် အချိန်မှာ ရသည့်အချိန်တွင် လုပ်လိုက်ခြင်း မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ ဇွန်လ ၂၆ ရက်တွင် စွဲချက် မတင်နိုင်လျှင် ငါးနှစ်မကျော်ရ ဥပဒေအရ ပလပ်လိုက်ရမည် ဖြစ်သည်။ ဇွန်လ ၂၁ ရက် အရေးကြီးရသည့် နောက်တစ်ချက် ရှိသေးသည်။ ခိုဘားမျှော်စင် တိုက်ခိုက်မှုတွင် သေဆုံးသွားသူတို့၏ မိသားစုများ ထိုနေ့က လေတပ်သား များကို မြှုပ်နှံရာ အာလင်တန် စစ်သင်္ချိုင်းသို့ ငါးနှစ်ပြည့်အခမ်းအနား လုပ်ရန် လာရောက် စုဝေးခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စွဲချက်မှာ ဆိုင်းငံ့ စွဲချက်ဖြစ်ပြီး လျှို့ဝှက်ထားကြောင်း သူတို့ကို ကျွန်တော် ပြောမပြနိုင်ခဲ့။ နောက်ပြီး စွဲချက်အရ တရားခံများကို တရားရုံးသို့ ခေါ်ယူစစ်ဆေးပေးမည်ဟုလည်း ကတိမပေးနိုင်ခဲ့။ ကျွန်တော် ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း အမှုမှာ ဖွင့်ထားပြီး ဆိုင်းငံ့ထားရသည်။ တရားခံ ဆယ့်လေးယောက်ကို ဖမ်းဝရမ်း ထုတ်ထားပြီး နိုင်ငံတကာရဲအဖွဲ့သို့ ထည်း ပေးပို့ထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဘယ်တရားခံက နီးရာ အမေရိကန်သံရုံးတွင် လာရောက် အဖမ်းခံပါမည်နည်း။ သို့သော် ဤစွဲချက်များကြောင့် အစိုးရသည် ထိုအမှုကို ဆက်လိုက်ခဲ့ကြောင်း၊ အခက်အခဲ အတားအဆီးများ ရှိသည့်ကြား တာ တရားနည်းလမ်းအတိုင်း ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ ပေးထားသည့် ကတိအတိုင်း ထုပ်ပေးခဲ့ကြောင်းများကို ပြနေပေသည်။

(ကလင်တန်သည် သူ၏ ကျွန်တော်ဘဝ ဟူသော ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ထဲတွင် ခိုဘားမျှော်စင် အစီရင်ခံစာများ အရေအတွက်နှင့် ပတ်သက်၍ မှားယွင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။ သူက “၃၀၀နီးပါး” ဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။ ဇင်စစ် ဒက်ရာရသု အရေအတွက်မှာ ၃၇၂ ယောက် ဖြစ်သည်။ ထိုမျှသာမကသေး၊ တိုက်ခိုက်မှုနှင့် ပတ်သက်သည့် အချက်အလက်များကိုလည်း လွဲမှားစွာ ဖော်ပြခဲ့သည်။ သူသည် ခိုဘားတိုက်ခိုက်မှုနှင့် စောစောပိုင်းက ရီယာဒ်မြို့ ဆော်ဒီ အမျိုးသားအစောင့်တပ် ဌာနချုပ်၌ တိုက်ခိုက်ခံရမှုနှင့် ရောထွေးနေဟန် ရှိသည်။ သူက “နောက်ဆုံးတွင် ဆော်ဒီအရေးဗီးယားသည် တာဝန်ရှိသည်ဟု သူတို့သတ်မှတ်သူများအား ကွပ်မျက်ကြပေမည်” ဟု ရေးထားသည်။ ထလင်တန်၏ အမှားများမှာ စာရေးလောသွား၍လား၊ ခိုဘားတွင် သေဆုံးသွားသူများအပေါ် ပေယျာလကန် ပြုသည်ကြောင့်လား ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါ)

အလင်တန် အခမ်းအနားမှာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ပိတ်ပွဲအခမ်းအနား ဖြစ်နေသည်။ ထိုနှစ် မေလ ၁ ရက်က ကျွန်တော်သည် သမ္မတဘုရား၊ ဇွန်လကုန်လျှင် အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာအဖြစ်မှ ထွက်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောထားပြီး ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ကျွန်တော် အပြင်သို့ ရောက်နေလေပြီ။ စစ်သမိုင်း ကော်စော စိမ်းစိမ်းများပေါ်၌ ကုလားထိုင်များ ချထားသည်။ မိသားစုများအား ကျွန်တော် မိန့်ခွန်းပြောရမည့်အလှည့်ကို ထိုင်စောင့်ရင်း အခြားသော ကော်စောပြင်ကို သတိရနေမိသည်။ ယင်းကတော့ ပူပြင်းသည့် နေရောင်အောက်မှ သဲကန္တာရထဲတွင် ဖြစ်၏။ မျက်စိထဲတွင် အကျိုးအပဲ့ အပျက်အစီးများ၊ လူ့ခန္ဓာကိုယ် အပိုင်းအစများကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ ခိုဘားမျှော်စင်အမှုသည် ကျွန်တော့် အတွက် ကြီးစွာသော စမ်းသပ်မှုတစ်ခုဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ထိုအမှုမှာ ကျွန်တော်၏ အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာဘဝတွင် အလေးနက်ဆုံးအမှုလည်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်သည်။ ယခုတော့ ကတိအတိုင်း လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ပြီမို့ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်ရသည့် ခံစားမှုမှန်တိုင်းများ ယခု ဖြေလျှော့ ပျောက်ကွယ်ရလေပြီ။

နောက်တော့ မိသားစုများ ကျွန်တော်ရုံးသို့ လိုက်ပြီး နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ စကားပြောကြ ရင်း အတော် ပျော်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့က ငွေများ စုထည့်ကာ ကျွန်တော့်အတွက် အမှတ်တရလက်ဆောင်နှစ်ခု လုပ်ကြသည်။ ထို့နောက် ဖရန်မေဆာနှင့် ကက်သရင်းအဒမ်ဆိုသူ မိခင်နှစ်ယောက်က ထလာပြီး ထိုလက်ဆောင်များ ကျွန်တော့်ကို ပေးသည်။

အခြား အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာများအတွက်မူ လက်ဆောင်ဆိုသည်မှာ လက်ဆောင်သာပင်။ လက်ဆောင်တွေ ကလည်း မည်သည့်နေရာကမဆို လာနိုင်သည်။ ယခု လက်ဆောင်ကတော့ အခြားလက်ဆောင်များနှင့် မတူပါ။ လက်ဆောင် တစ်ခုတွင် မသေဘဲ ကျန်ခဲ့သည့် ကလေး၊ လူကြီး အကုန် လက်မှတ်ထိုးထားသည်။ အပေါ်တွင်လည်း ခရမ်းရောင် အသည်းပုံ ဆယ့်ကိုးခု ဆင်ယင်ထားသည်။ အလယ်တွင် “ဝါရှင်တန်တွင် အရိုးသားဆုံး လူဝစ္စဖရီး အတွက်” ဟု ရေးထားသည်။ ခဏတော့ ကျွန်တော် မယုံနိုင်သလို ဖြစ်သွားမိသည်။ နောက်မှ သူတို့ လေးလေးနက်နက် ခံစားမှုဖြင့် ရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်တော့သည်။

၂၀၀၁ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၁ ရက်သည် ကျွန်တော့်အတွက် အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာဘဝနှင့် ဆယ့်ခြောက်နှစ်တာ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း ဘဝကို ပြည့်စုံကူးကျော်သည့်နေ့ပင် ဖြစ်သည်။ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည့် ဆယ်နှစ်ပြည့်ရန် နှစ်နှစ် လိုသေးသော်လည်း ဝါရှင်တန်တွင် ကျွန်တော် လုပ်ချင်သည်များ လုပ်ခဲ့ပြီးလေပြီ။

www.burmeseclassic.com

မွန်းတည့်ချိန်မှာ ကျွန်တော် အပြေးလှေကျင်ခန်း လုပ်သည့် အချိန် ဖြစ်သည်။ သည်နေ့ ကျွန်တော် လိပ်သည်းကျောက် လှေကားမှ ဆင်းလာတော့ အပြေးဝတ်စုံနှင့် မဟုတ်။ ရိုးရိုး အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ နှင့်သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဝါရှင်တန်ဒီစီသို့ ကလင်တန်နှင့် သွားတွေ့ မည်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ သမ္မတ သူကြားချင်သည်ကို ကြားရမည်ဆိုလျှင် သူ ကျွန်တော့်ကို အက်ဖ်ဘီဘီအိုင် ဒါရိုက်တာရာထူး ပေးမည်။ ကျွန်တော် ကြားချင်သည်ကို ကြားရမည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော် ထိုရာထူးကို လက်ခံလိုက်မည်။ အကယ်၍ ထိုမျှ လွယ်လျှင်ပေါ့။ သို့သော် ဝါရှင်တန် တွင် ဘယ်အရာမှ ထိုသို့မလွယ်။

အိမ်ဖြူတော်တွင် ကျွန်တော့်ကို ပေးရန် စဉ်စားသည် ဆိုသည်က ဖြစ်နေကျ နိုင်ငံရေးဖြစ်ရပ်တစ်ခုသာ ဖြစ်ပေမည်။ သူ သမ္မတဖြစ်လာကတည်းက သူမတိုင်မီ သမ္မတဘုရား လက်ထက်က အက်ဖ်ဘီဘီအိုင် ဒါရိုက်တာကို ဖြုတ်ပစ်ရန် ဘီလ်ကလင်တန် ဆုံးဖြတ် ထားသည်။ ထိုဒါရိုက်တာမှာ တရားသူကြီး ပီလ်ဆက်ရှင် ဖြစ်ပြီး သူ့ကို ခန့်ထားသည့် ဆယ်နှစ်သက်တမ်းတွင် ငါးနှစ်ပင် မပြည့်သေး။ ကလင်တန်က ထိုသို့လုပ်ရန် အကြောင်းရှာသည်။ ထွက်သွားသော ရီပတ်ဘလီကင် ရှေ့နေချုပ် ဘီလ်ဘားကလည်း ထိုကိစ္စကို ထောက်ခံ ခဲ့သည်။ ဆက်ရှင်ကလည်း မီးလောင်ရာ လေပင့်သလို လုပ်ခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် သူ့အရှိန်အဝါတွေ သုံးခဲ့သည့် အဖြစ်တွေကလည်း များနေသည်။ သူ့သမီး ဘဲလေးအဖွဲ့တွင် ကနေသည့် ဆန်ဖရန်စစ္စကို ကို အလုပ်ဗန်းပြု၍ သွားခဲ့သည်။ သူ့အိမ်ပတ်လည်တွင် လုံခြုံရေး ခြံစည်းရိုး ကာရာတွင်လည်း ဆက်ရှင်၏ ဇနီးက ရိုးရိုးမကာစေဘဲ အဆန်းတကြယ်ဖြစ်အောင် ကာခိုင်းသည်။ ဆက်ရှင်သည် လူကြီး

အခန်း - ၂
ငါက 'ဝပ်'လို့ ပြောမှနော်

လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပြောစရာကလည်း ဖြစ်နေသည်။ အစိုးရသစ်ကလည်း ဗျူရီ (အက်ဖ်ဘီအိုင်) ကို နိုင်ငံရေးမှန်တိုင်း ဆင်နေသည်။

သမ္မတက ဆက်ရှင်အား သူ၏ အောက်စပို့တက္ကသိုလ် ကျောင်းနေဘက် ရစ်ချစ် စတန်းနှင့် အစားထိုးချင်သည်။ စတန်းသည် လူတော် ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်း ဘော်စတွန်မြို့၌ ဒီဇင်ဘာ ၁၉၅၀ တာရားသူကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကလင်တန် ထိုသို့ မလုပ်နိုင်မီ သူ၏ ပြဿနာတွေက အောက်ခြေမှနေ တက္ကသိုလ်ကျောင်း ပေါ်လာနေသည်။ ထရားဗဲဂီတ်ဟု နာမည်ရလာသည့် ပြဿနာမှာလည်း လူသိများလာသည်။ အစိုးရအဖွဲ့ အတွင်းနှင့် အပြင်မှ သူ့ကို ဆန့်ကျင်သူများက ကလင်တန်သည် အက်ဖ်ဘီအိုင်ကို အသုံးပြုကာ သူ့ဝမ်းကွဲညီ ကော်နဲလီးယားအတွက် လမ်းခင်းပေးသည့်အနေဖြင့် အိမ်ဖြူတော် ခရီးသွား (ထရားဗဲ) ရုံးကို ရှင်းပစ်သည်ဟု စွပ်စွဲကြသည့်အမှု ဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းမှာ လျင်မြန်စွာ ပျံ့နှံ့ သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ပြည်သူကလည်း ကလင်တန်အပေါ် ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ သံသယရှိပြီးသား။ ထရားဗဲဂီတ် ပြဿနာကြောင့် နိုင်ငံရေးအခက်အခဲများ ပိုတိုးလာပြီး သူနှင့် ရင်းနှီးသူကို အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာလို ဆတ်ဆတ်ထိမခံသည့် ရာထူးမျိုးတွင် မခန့်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် အစိုးရအဖွဲ့သည် အက်ဖ်ဘီအိုင်ကို ဦးဆောင်ရန် လူစိမ်းရှာရတော့သည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်သည် စဉ်းစားခံရသည့်အထဲတွင် ပါလာရတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် နယူးယောက်မြို့တွင် အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက်အဖြစ် ခြောက်နှစ် လုပ်ခဲ့သည်။ ရှေ့နေချုပ်ရုံးတွင်လည်း ဆယ်နှစ်လုပ်ကာ အမှုကြီးများကို စီရင်ချက်ချနိုင်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ဆက်ရှင်နှင့် သူ့မတိုင်မီက လုပ်သွားသူ ဝီလျံဝက်ဘ်စတားတို့ကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်လည်း ဒီဇင်ဘာ ၁၉၅၀ တာရားသူကြီး လုပ်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ပင်ဆိုင်ကမ်းနီးယား ရိပ်သာလမ်းပေါ်ရှိ ဂျေအက်ဂါဟူးဗား အဆောက်အအုံ၌ အချိန်အသင့်အတင့် အလုပ်လုပ်လာခဲ့သေးသည်။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်က ဗျူရီ (အက်ဖ်ဘီအိုင်) ၏ ပထမဆုံး ရာဇဝတ်ဂိုဏ်း မတရားငွေရှာသည့်အမှု အပြီးတွင် ကျွန်တော်ကို ဗျူရီ၏ ဂိုဏ်းရာဇဝတ်မှုဌာနတွင် တာဝန်ပေးသည်။ နေပြည်တော်တွင် ၁၀ လ လုပ်ခဲ့သော ထိုကာလကို ကျွန်တော်ဘဝတွင် ဖျော်စရာကောင်းသော ကာလဟု မဆိုချင်ပါ။ ဟူးဗားအဆောက်အအုံ အတွင်းပိုင်းထဲတွင် ပြတင်းပေါက် မရှိသော အခန်းထဲ၌ လုပ်နေရသည်မှာ မွန်းကျပ်လှသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှတစ်ဆင့် နယူးယောက်မြို့ တောင်ပိုင်းခရိုင်ရှိ နယူးယောက်လမ်းများပေါ်သို့ ပြန်ရောက်ရမည့် အခွင့်အရေးကို အရအမီ ယူခဲ့သည်။ ၁၂ ရက်တာဝန်သည် ကျွန်တော့်အတွက် အကျိုးရှိသော အရပ်တော့ မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော့် ဆရာလည်းဖြစ်၊ အရင်းနှီးဆုံး ဝိတ်ဆွေလည်း

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

ဖြစ်သော နာမည်ကျော်စုံထောက် ကျူးစ်ဘိုဗိုလ်ချုပ်နှင့်လည်း အလုပ်တွဲလုပ်ခဲ့ရသည်။ အလွန်လှသည့် ပစ်ခတ်မြို့သူ ဆန်မလေး မာရီလင်းကျိုင်းနှင့်လည်း တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူမနှင့်လည်း လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

နိုင်ငံရေးအရတော့ ကျွန်တော်သည် ကလင်တန်တို့ ရှာနေသည့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော် မဲပေးခွင့်ရသည့် အရွယ်ကိုရောက်တော့ ဒီမိုကရက်ပါတီကို မဲပေးခဲ့သည်။ ဤသည်မှာလည်း နပူးဂျာစီပြည်နယ် ဟတ်ဆန်စရိုင်၌ ကျွန်တော်အပေသည် ထိုပါတီတွင် အချိန်ပိုင်း အလုပ်လုပ်ခဲ့၍ ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ပါတီခွဲနိုင်ငံရေးကို စိတ်မဝင်စားတော့သည်ဖြစ်၍ မည်သည့်ပါတီနှင့်မျှ အရောတဝင် မရှိခဲ့။ ဆိုဗီယက်အမတ် အယ်လ်ဖရက်ဒ်မေတိုက ကျွန်တော်နှင့် စတာလင်ဂျွန်ဆင်တို့ကို မဟတ်တန်နှင့် ဘရတ်ကလင်းအရပ်တို့တွင် တရားသူကြီးများအဖြစ် ထောက်ခံပေးခဲ့သည်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို သူ့ရုံးခန်း၌ သတင်းသမားများနှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။ (နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်၏ ဒါရိုက်တာနေရာအတွက် စတာလင်အား ထောက်ခံပေးခဲ့သည်။ သူသည် ယခင်က နပူးဂျာစီပြည်နယ်ရှိ ရဲအရာရှိ ဖြစ်ခဲ့ပြီး ပြည်ထောင်စုနှင့် ပြည်နယ် အစိုးရရှေ့နေလည်း ဖြစ်ခဲ့သည့်ပြင် ရေတပ်စစ်ပြန်လည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် တရားသူကြီး ကောင်းလည်း ဖြစ်သည်သာမက အတွေ့အကြုံလည်း ရှိကာ တော်လည်း တော်သည်။ နောက်ပြီး လွတ်လပ်စွာ လုပ် တိုင်တတ်သော အက်ဖ်ဘီဘိုင် ဒါရိုက်တာလည်း ဖြစ်သည်။) ဒမတိုသည် ရှိပတ်ဘလီကင်အမတ် ဖြစ်သည်။ သတင်း သမားများက ကျွန်တော်သည် မည်သည့်ပါတီစွဲ ရှိသနည်းဟု မေးသောအခါ သူ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူက “အင်း တော်တော်ကောင်းတဲ့ မေးခွန်းပဲ၊ ကျုပ်လည်း မသိဘူး၊” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဇင်စစ်တွင် အမည်စာရင်း တင်သွင်းနေချိန်တွင် အချိန်မရသဖြင့် မည်သူမျှ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်ပါတီကနည်းဟု မမေးဖြစ် ခဲ့ကြ။ တစ်ယောက်ယောက်က မေးခဲ့လျှင်လည်း ကျွန်တော် ဘယ်လို ဖြေရမည် မသိ။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော် ဒမတိုကို လေးစားလာမိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် မည်သည့်ပါတီကမှ မဟုတ်သည့်အတွက် ကလင်တန် နောင်တရသွားလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် လွတ်လပ်မှုသည် အက်ဖ်ဘီဘိုင် ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်ကို ကောင်း၍လည်း သွားနိုင်သည်။ ဆိုး၍လည်း သွားနိုင်သည်။ အက်ဖ်ဘီဘိုင် ဒါရိုက်တာသည် ရှေ့နေချုပ်ကို ဖြစ်စေ၊ နောက်ဆုံးသမ္မတကိုပင် ငြင်းဖို့လိုက် ငြင်းနိုင်ရပေ မည်။ တိုက်ရိုက် အစီရင်ခံရသလို လူတကာကို လိုက်အလေးပြုနေရသည်မှာ ဒါရိုက်တာကို အကြောင်းမခိုင်လုံသမျှ မထုတ်ဘဲ ၁၀ နှစ်ခန့်ပေးမည့် ကွန်ဂရက်က လိုချင်သည်မျိုး မဟုတ်ပေ။

တစ်ခါက နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးနှင့် ရှေ့နေချုပ်သည် ကုလသမဂ္ဂ ဘော်လ်ကန်ဆိုင်ရာ စစ်ရာဇဝတ်ခုံရုံးက အလိုရှိနေသော ဘော့စနီးယားရှိ ဝရမ်းပြေးများကို ဖမ်းဖို့ အက်ဖ်ဘီဘိုင်၏ ဓါးစာခံကယ်ဆယ်ရေးတပ်ဖွဲ့များ ဘော့စနီးယား

သို့ လွတ်ရန် ကျွန်တော့်ကို နိုင်းဖူးသည်။ ကျွန်တော်က စဉ်းစားပြီး ငြင်းလိုက်သည်။ ထိုအလုပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ စုံထောက်များအတွက် သိပ်အန္တရာယ်များသည်။ နောက်ပြီး စစ်ဘက်နှင့် ထောက်လှမ်းရေးဘက်မှလည်း အထောက်အပံ့ ပေးမှုလည်းမရှိ။ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်သိရသည်မှာ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးကလည်း အထူးစစ်တပ်ဖွဲ့များအား ထိုတာဝန် အတွက်ကိုပင် လွတ်ရန် အန္တရာယ်များသဖြင့် ငြင်းခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုသို့သော ဥပမာတွေ များစွာ ရှိသည်။ တစ်ခါကလည်း ဒုတိယဘုရင် သမ္မတ ဖြစ်ကာစက တရားရေးဌာနက ဦးစားပေးလိုသည်မှာ လက်နက်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် ကလေးသူငယ် ရာဇဝတ်မှုများ ဖြစ်သည်ဟု ယာယီ လက်ထောက် ရှေ့နေချုပ်က ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်က အကြမ်းဖက်ဝါဒ၊ စီးပွားရေးရာဇဝတ်မှုနှင့် ကျွန်တော်တို့ ပြည်တွင်းမှာရော ပြည်ပမှာပါ ဆောင်ရွက်နေသည်များက ပိုအရေးကြီးသည်ဟု ပြန်ပြောခဲ့သည်။ သည်တော့ သူက “ဒါဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ချီတက်အမိန့်ပဲ” ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း “ဒါဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ချီတက်အမိန့် မဟုတ်ဘူး” ပြန်ပြောခဲ့သည်။ ဒါရိုက်တာက ရှေ့နေချုပ်၏ တရားနည်းလမ်းမကျ၊ ပရမ်းပတာအမိန့်ကို ရမ်းသမ်း လိုက်နာသည်မှာ အက်ဖ်ဘီအိုင်အတွက်ရော နိုင်ငံအတွက်ပါ အန္တရာယ်ရှိသည်။

ဒါရိုက်တာ နေရာအတွက် အမည်စာရင်းထဲတွင် ကျွန်တော့်နာမည် ဘာကြောင့် ပါနေရသည်ကို ပြန်ကြည့် လိုက်တော့ ပထမဆုံး တွေ့ရသည်မှာ ကျွန်တော်၏ ဆရာ ဂျွန်မာတင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဂျွန်သည် ၁၉၈၀ ပြည့်လွန် စောစောပိုင်းနှစ်များက ကျွန်တော့်ကို ရှေ့နေချုပ်ရုံးသို့ သူခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အတွေ့အကြုံနည်းသော ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သည်မှာ အန္တရာယ် ရှိသည်။ နောက်ပြီး ဂျွန်သည် အိမ်ဖြူတော် အတိုင်ပင်ခံသစ် ဘာနုတ်နုတ်စာသွန်း၏ မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်သည်။ ဘာနီ (ဘားနတ်) ကလည်း ဂျွန်ကို ဖုန်းဆက်ကာ ကျွန်တော့်အား ဒါရိုက်တာ တာဝန်ပေးရန် သင့်မသင့် တိုင်ပင်ဟန် တူသည်။ လွန်ခဲ့သည် ဆယ်နှစ်က ကျွန်တော့်ကို ဟူးဗားအဆောက်အအုံထဲမှ ဆွဲထုတ်ပေးခဲ့သော ဂျွန်သည် ယခုတစ်ခါ ထိုနေရာသို့အတင်း ပြန်ပို့သလို ဖြစ်နေကြောင်း ပြောကာ နှစ်ယောက်သား ရယ်ခဲ့ကြရသေးသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ထိုတာဝန်ကို လိုချင်လှချည်ရဲ့ မဟုတ်ကြောင်း ဂျွန်ကို ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ သူကလည်း ကျွန်တော်သည် တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော ပြည်ထောင်စု တရားသူကြီး တစ်သက်လုံး လုပ်သွားချင်မည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သည်။ သူက နုပ်စာသွန်းအား ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွား၍ အမည်စာရင်းတွင် ကျွန်တော့်နာမည် မထည့်ရန် ပြောသင့်ကြောင်း ပြောသည်။

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

နယူးယောက်မြို့တွင် ရှေ့နေတိုင်းက ဘာနီနပ်စဘွန်းကို သိပြီး လေးစားကြသည်။ သူလည်း ကျွန်တော် ထုပ်ခဲ့သည့် ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှပင် တက်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ထက်မြက်သော အရည်အချင်းကြောင့် နာမည်လည်း ထိုက်တန်စွာ ရလာသူဖြစ်သည်။ ဘာနီမှာ ကလင်တန်နှင့်လည်း အလွန် နီးစပ်သူ ဖြစ်သည်။ ၁၉၇၀ ပြည့်လွန် အလယ်ပိုင်းနှစ်များဆီက သမ္မတ ရစ်ချစ် နစ်ကဆင် လက်ထက် ကွန်ဂရက် အတိုင်ပင်ခံအဖြစ်လုပ်နေစဉ် ယေးဥပဒေကျောင်းမှ အောင်မြင်လာသူ ဟီလာရီရိုဒမ် ဆိုသည့် မိန်းကလေးအား သူ့လက်ထောက်အဖြစ် ငှားခဲ့သည်။ ဟီလာရီက သူ့ကို သူမ၏ ရည်းစား ဘီလ်ကလင်တန်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးစဉ် ကလင်တန်သည် အနာဂတ် အမေရိကန်သမ္မတဖြစ်ကြောင်း ထည့်ပြောသည်ဟု ဘာနီက လူတွေကို ပြောပြသည်။*ထိုဟောကိန်း မှန်ပြီး မကြာလိုက်ပါ ဘာနီလည်း အိမ်ဖြူတော် အကြံပေးဖြစ်လာပြီး ထလင်တန်ကို ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ဦးတည်ပေးတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပထမဆုံး ဖုန်းဖြင့် စကားပြောကြစဉ်က ကျွန်တော်သည် လက်ရှိအလုပ်မှ ထွက်ပြီး ဒါရိုက်တာသွားလုပ်ရန် စိတ်မဝင်စားကြောင်း ယဉ်ကျေးစွာ ပြောခဲ့သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို ဆွယ်သည့်နေရာတွင် အတော်ပင် ချစ်စရာကောင်းသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အနည်းဆုံး နယူးယောက်သို့ လာပြီး ထိုရာထူးနှင့် ပတ်သက်၍ သူနှင့် စကားပြောကြည့်ပါဦးဟု ဆိုသည်။ အမည်စာရင်းထဲတွင် ကျွန်တော် မပါလိုသော်လည်း လာတွေ့ရန် ကျွန်တော်တို့ သဘောတူခဲ့သည်။ နောက်ပြီး ဆက်ရှင်၏ နေရာတွင် အစားထိုးရမည့်သူမှာ မည်သူဖြစ်သင့်သည်ကိုလည်း ကျွန်တော် အကြံပြုနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မည်သို့ ငြင်းနိုင်မည်နည်း။ ဧပြီလ ကုန်ကားနီးတွင် တွေ့ရန် ချိန်းလိုက်သည်။ ထိုစောစောပိုင်း ရောက်ရှိစဉ် ဘာနီ၊ သူ့လက်ထောက် ဗင်စဖော်စတာနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဘာနီ၏ အနောက်ဆောင် နံရံအနီးထဲ၌ အက်ဖ်ဘီအိုင် အကြောင်းနှင့် နောက်ဒါရိုက်တာကို ရွေးသည့်အခါ အရေးကြီးသည့်ပြဿနာများကို ဆွေးနွေး ကြသည်။ ထို့နောက် ဘာနီက ကျွန်တော့်ကို ပင်ဆိုင်ပေးနီးယားနှင့် ကွန်စတီကျူးရှင်း ရိပ်သာလမ်းပေါ်ရှိ တရားရေးဝန်ကြီး ဌာနမှ ရှေ့နေချုပ် ဂျက်နက်ရီနိုထ် ခေါ်သွားသည်။ ၁၉၃၄ ခုနှစ်က ဒေါ်လာ ၁၀ သန်း အကုန်အကျခံကာ ဆောက်လုပ် ပြီးစီးခဲ့သော တရားရေးဌာနမှာ အထင်ကရ ရှိလှသည်။

ကျွန်တော် မှတ်မိသေးသည်။ ၁၉၈၁ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလက ထိုစဉ် ဒါရိုက်တာဖြစ်သူ ဘီလ်ဝက်ဘ်စတာထံ ကျွန်တော်လာပြီး ဗျူရို၏ ဂိုဏ်းရာဇဝတ်မှု ဖြိုခွင်းရေးတပ်ဖွဲ့က တင်ပြထားသည့်အတိုင်း နီဗားဒါးပြည်နယ် အထက် ထွတ်တော်အမတ်ဟောင်း ဝပ်ကင်နွန်အား အဂတိလိုက်စားမှု စွဲချက်ထဲတွင် ထည့်သွင်းရန် ပြောခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ တော့ ဤအမှုက ရှင်းနေသည်။ သို့သော် ကင်နွန်သည် တီးမာစတာများ သမဂ္ဂမှ တက်ကနေဒီ တင်သွင်းခဲ့သော ဥပဒေကြမ်းကို ကိုင်ကာ လုပ်နေသည့်ဘက်ကို လိုက်နေသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ လက်ထောက် ရှေ့နေချုပ်ကလည်း

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်ပြောသည်ကို မူအားဖြင့် သဘောတူသည်။ သို့ရာတွင် တရားရေးဌာနသည် ဆီနိတ်ကိုယ်ကျင့်တရားကော်မတီသို့ ကင်စွန့်အား အမှုတွဲတွင် မထည့်ပါဟု ပြောထားပြီးဖြစ်၍ မထည့်လိုဟု ဆိုသည်။ ကင်စွန့်၏ အပေါင်းပါများကို ဂျူရီလူကြီးများက စီရင်ချက် ချပြီးသည့်အခါ ကင်စွန့်အား ဘာကြောင့် ချန်ခဲ့ရသနည်းဟု ဂျူရီအဖွဲ့ဝင်များက မေးသည်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၀ ရက်တွင် စီရင်ချက် ချခံရသူ တစ်ဦးဖြစ်သော အလန်ဒေါ့ဖ်မင်းမှာ ရှိကာဂျီမြို့တွင် ပြစ်ဒဏ်ကျခံရန် စောင့်စားနေစဉ် သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ခံခဲ့ရသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးခန်းမှာ အတော်လေး ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိပြီး လှေကားတိုက်လေးနှင့် တက်သွားရသည့်နေရာတွင် စားသောက်ခန်းနှင့် ဧည့်ခန်းပင် ရှိနေသည်။ ထိုနေရာတွင် ဘော်ဘီကနေဒီ ခဏတဖြုတ် အိပ်တတ်သည် ဆို၏။ ကပ်လျက်ရှိသော အစည်းအဝေးခန်းမနှင့် စာလျှင် ထိုရုံးခန်းကလေးမှာ သက်သောင့်သက်သာနှင့် နေချင်စဖွယ် ဖြစ်သည်။ ဂျက်နက်ရီနိုကိုယ်တိုင်လည်း လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည်။ ထိုသို့ ခေတ္တမျှ တွေ့ဆုံအပြီးအတွင် ကျွန်တော် ဝါရှင်တန်သို့ ဘာကြောင့် ဆင့်ခေါ်ခံရပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိသည်။ ဂျက်နက်နှင့် ဘာနီတို့သည် ကလင်တန် ကျမ်းသစ္စာကုန်ဆုံးပြီးကတည်းက ရှိနေခဲ့သည့် အငြင်းပွားနေမှုများကို ရှောင်ရှား၍ ပြောနေကြပုံရသည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် သူတို့နှစ်ယောက် ထရားဗဲဂ်တီအကြောင်း ထည့်ပြောသည်လည်း မတွေ့ခဲ့ရ။ ဆက်ရှင်ဘက်က အလျှော့ပေးချင်ပုံ မရသည့် အကြောင်းကိုလည်း ထည့်မပြောခဲ့ကြ။ အစိုးရက ရှေ့နေချုပ် ရွေးရာတွင် ပြဿနာရှိခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးကျမှ ဂျက်နက် ထိုနေရာသို့ ရောက်ခဲ့သည့်အကြောင်းများကိုလည်း မပြောခဲ့ကြ။

နှုတ်အဆိုတ်ဆုံးမှာ တက္ကဆတ်ပြည်နယ် ဝက်ကိုမြို့ အရေးအခင်း ဖြစ်သည်။ ဘရန်ဒီဗီဒီယန် အဆောက်အအုံ ခြံဝင်းထဲတွင် နှစ်ဖက် ရင်ဆိုင်ကာ ဖြစ်ခဲ့သည့် ထိုပြဿနာမှာ နှစ်ပတ်ပင် မပြည့်သေး။ အဆိုပါ ခြံဝင်းထဲတွင် လူခုနှစ်ဆယ်ကျော် သေခဲ့ရသည်။ ထိုနေရာ၌ မီးလောင်သွားသည့် ရုပ်သံသတင်းကို ပရိသတ်များ စွဲနေဆဲ။ ထိုကိစ္စပြီးတော့ ရှေ့နေချုပ်နှင့် အက်ဖ်ဘီအိုင်မှာ ကောင်းကောင်း အဝေဖန်ခံခဲ့ရသည်။ ဝေဖန်သူအချို့မှာ ယင်းမတိုင်မီ နှစ်လက အရက်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် လက်နက် ပွဲစားများကို ဂိုဏ်သားများက သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခဲ့သည့် အမှုနှင့် တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်သည်ကို မေ့နေသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုကိစ္စကို အသေးစိတ် ဆွေးနွေးလိုဟန်မရှိဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

ထိုညနေ နယူးယောက်ကို ပြန်စဉ် ထိုတွေ့ဆုံမှုကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်သောအခါ နှစ်ချက် သွားတွေ့ရသည်။ အမည်စာရင်းတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ၍ အက်ဖ်ဘီအိုင် ရင်ဆိုင်နေရသည့် ပြဿနာများကို အလေးထား မဆွေးနွေးသည်လား။ သို့မဟုတ်ကလည်း ကျွန်တော် အမည်စာရင်းထဲတွင် လုံးဝမပါသည်လား။ သိပ်မကြာသိုက် ၃တိယအချက် ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ထိုအတွက်လည်း ကျွန်တော် မည်သို့မျှ သဘောမထား၊ လက်ရှိ

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုဝိုင်

ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ချမ်းသာနေရပြီး လူကောင်းတွေနှင့်လည်း တွေ့နေရသည်။ ဧပြီလမှာ နေပြည်တော်သို့ သွားလည်ရန် ကောင်းသောအချိန်လည်း ဖြစ်သည်။ ယခု ကျွန်တော် ခင်မင်သူများနှင့် ဝိုင်းနေသည့် ကျွန်တော်ချစ်သော အလုပ်သို့ ပြန်သွားရုံပင်။

နောက်နှစ်လအကြာ ဇူလိုင်လရောက်တော့ ကျွန်တော်မှန်ကြောင်း သေချာသွားတော့သည်။ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စား ဟူသောစကားကို ဘာနီ လက်ခံသွားပုံရသည်။ ပို၍ကောင်းသည်မှာ ထိုရာထူးအတွက် ကျွန်တော့်အား လျာထားခဲ့သည်ကို မည်သူမျှ မသိခြင်း ဖြစ်သည်။ မာရီလင်း၊ ဘော့ဘတ်ကနစ်၊ ဂျန်မာတင်၊ အခြား မိတ်ဆွေရင်းများနှင့် အစိုးရအဖွဲ့ အတွင်းစည်းလောက်ကာသာ ကျွန်တော့်အား ချဉ်းကပ်ခဲ့ခြင်းကို သိကြသည်။ အခြား ဗျူရိုကို စိတ်ဝင်စား သူများကဲ့သို့ပင် အစိုးရ ဘာဆက်လုပ်မည်ကို သိချင်နေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ဆက်ရှင်၏ နေရာတွင် အစားထိုးရန် ကောင်းသည့် လူတစ်ယောက်ဟုတော့ တွက်နေမိသည်။ ကျွန်တော်၏ အထက်အရာရှိဟောင်း ဖလှိုင်းကလပ် သည် ဗျူရိုတွင် ဒုတိယ အဆင့်အမြင့်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပြီး သူလည်း ဒါရိုက်တာကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လောက်အောင် တွမ်းကျင်မှုရှိသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ဝါရှင်တန်မှ တစ်ယောက်ယောက်က မေးလာလျှင်မူ ထိုရာထူးအတွက် ဖလှိုင်းအား တွန်တော် ထောက်ခံပေးလိုက်မည်။

ကျွန်တော် သိပ်အလေးထားပြီး သိပ်အချိန်မပေးနိုင်သည့် ကိစ္စတစ်ခု ရှိသည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော့် မိသားစု ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၁ ခုနှစ် ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပြီးကာစလောက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် မာရီလင်းတို့ နယူးဂျာစီပြည်နယ် ခြောက်ဘာဂျန်မြို့၌ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ကြီးပြင်းခဲ့သည့်နေရာနှင့်လည်း မလှမ်းမကမ်း။ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်လည်း နီးသည်။ ကျွန်တော့်ရုံးက အောက်ဝိုင်း မဟတ္တန်တွင် ဖြစ်၏။ မိုးမလင်းခင်ထ၊ အပြေးလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ရင်း အိမ်မှ ၆ နာရီ ၁၅ လောက်ထွက်လျှင် နာရီဝက် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ထက်မပိုဘဲ အလုပ်ကို ရောက်သွားသည်။ ၁၉၅၁ ခုနှစ် ပထမ သမ္မတဘုရင်က ကျွန်တော့်ကို ပြည်ထောင်စု တရားသူကြီးခန့်ရန် အမည်စာရင်း တင်သွင်းကာနီးတွင် အိမ်ဖြူတော် အကြံပေးရုံးမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ထံ အသေးစိတ်မေးလို၍ ဖုန်းဆက်သည်။ ကျွန်တော်သည် တွန်တော်အလုပ်လုပ်ရမည့် နယူးယောက်မြို့ တောင်ပိုင်းခရိုင်တွင် နေသည်လား စသည်မျိုး ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က မဟုတ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော် နေထိုင်သည်မှာ နယူးဂျာစီပြည်နယ်တွင် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ထိုကိစ္စက ပြဿနာလား။ (ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ထိုအတိုင်း ထင်နေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် အမှုတစ်ခုအတွက် ဖျော်ဂျီယာပြည်နယ်သို့ သွားချည်၊ ပြန်ချည် အကြိမ်ကြိမ် လုပ်ခဲ့ဖူးသည်ပဲ)

ပြဿနာမဟုတ်ပါဟု ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်သူက ဆိုသည်။ မဟာတ္ထန်တွင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်လိုက်ပါလားဟု ဆိုပြန်သည်။ ကျွန်တော်က-

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့် ငွေကြေးအခြေအနေကို မကြည့်ဘူး ထင်တယ်။” ဟု ပြန်ပက်လိုက်သည်။

မာရီလင်းနှင့် ကျွန်တော် ဝက်ချက်စတာခရိုင် အစွန်ရှိ ကတိုးနားရပ်ကွက်တွင် အိမ်တစ်လုံး အမြန်ဝယ်ကာ ထိုကိစ္စကို ရှင်းပစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်သစ်မှာ မိသားစု နေလောက်အောင် ကျယ်ဝန်းသည်။ သားကလည်း သုံးယောက် ဖြစ်လာပြီ။ သို့ရာတွင် အလုပ်သို့ မိုင်ခြောက်ဆယ်ခရီးကို မိနစ်ကိုးဆယ် လာရသည်။ (သို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ အပြေးလေ့ကျင့်ခန်းကို မွန်းတည့်ချိန်သို့ ပြောင်းလိုက်ရတော့သည်) ကျွန်တော့် အလုပ်ကို ကျွန်တော် မစွန့်လွှတ်တော့ဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားထားသည်။ သို့ရာတွင် ကတိုးနားမှ နာရီဝက်သာ သွားရသည့် ဝိုက်ပလိန်း၌ ဆောက်နေသော တရားရုံးတွင် တရားသူကြီး လုပ်လိုပါသလားဟု ဖုန်းဆက်မေးလာသောအခါတွင်မူ ထိုအခွင့်အရေးကို အရအမီ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့သည်။ လူကောင်းလူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်သော တရားသူကြီးချုပ်နှင့် ကျွန်တော် ကျွန်တော်၏ တရားရုံးခန်းထဲတွင် စားပွဲကုလားထိုင် အသစ်များဖြင့် ဆွေးနွေးနေစဉ် ဘာနီနပ်စသွမ်းထံမှ ဖုန်းလာသည်။

ကျွန်တော်လည်း ပြီးခဲ့သည့် နှစ်လကအတိုင်း စိတ်မဝင်စားကြောင်း ဘာနီအား ပြောလိုက်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူက ဖြစ်နိုင်ခြေတွေ တင်ပြလာသည်။ ယခင် ကျွန်တော်၏ အက်ဖ်ဘီအိုင် အတွေ့အကြုံများနှင့် ပြည်ထောင်စု တရားသူကြီး အတွေ့အကြုံများသည် ဒါရိုက်တာအဖြစ် ရွေးဖို့ ကောင်းသော အရည်အချင်းများ ဖြစ်သည်ဟု သူကဆိုသည်။ နောက်တော့ သူက အညွှာကိုင်သည်။ အကယ်၍ သမ္မတကိုယ်တိုင်က ထိုအလုပ်အတွက် ကမ်းလှမ်းလာသည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် ဘာပြောမည်နည်းဟု မေးသည်။ ကျွန်တော် မည်သို့ဖြေရမည်ကို တကယ်မသိပါ။ ထိုသို့ တကယ်ဖြစ်လာမည် မဟုတ်ဟု တွက်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က တန်ပြန်မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်သည်။ သမ္မတက ဘာဖြစ်လို့ မမေးသလဲ။ မေးလာရင်တော့ ကျွန်တော့်အဖြေကို သိရမှာပေါ့ဟု။ ယင်းမှာ လက်ခံနိုင်စရာမရှိဟု ဘာနီက ဆိုသည်။ ကျွန်တော် လက်မခံလျှင် အမေရိကန်သမ္မတတစ်ယောက်အနေနှင့် ထိုသို့ ကမ်းလှမ်းမှုမျိုး လုပ်မည်မဟုတ်ပေ။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော် သမ္မတကို သွားတွေ့ရန် သဘောတူလိုက်ရသည်အထိ ဖြစ်သွားတော့သည်။ နှစ်ယောက် တွေ့ပြီးလျှင်တော့ မည်သို့ဆုံးဖြတ်ရမည်ကို သိနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုနည်းသည် မည်သူ့မျှ မျက်နှာပျက်စရာမရှိတော့။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က တစ်ခုကြိုတင်ပြောထားချင်သည်။ ဒါရိုက်တာရာထူးနှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းစာထဲတွင် ပါလာသည်မျိုး မဖြစ်ချင်ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဘာနီက ထိုအတွက် ကတိပေးပြီး မပေါက်ကြားအောင် စီစဉ်ပေးမည်ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော် ဖုန်းကို ချလိုက်သည်နှင့် ကလင်တန်နှင့် တွေ့ရန် ကြိုတင်ကန့်သတ်ချက်များ ဘာကြောင့် ပြောမိသည်ကို သိလိုက်သည်။ နှစ်လကြာမှ ကျွန်တော့်ကို ရွေးချယ်ရန် ဘာကြောင့် ဖြစ်လာသနည်း။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းကိုသာ စဉ်းစားသောကြောင့် ဖြစ်ရမည်။ ထိုရာထူးအတွက် ကျွန်တော့်အား ရွေးခြင်း၊ မရွေးခြင်းကို ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်သည့်အတွက်လည်း ပါမည်။ ကျွန်တော် ထိုအလုပ်ရရှိ ကြီးလည်း မကြီးစားခဲ့။ မည်သူကမျှလည်း အပြောမခိုင်းခဲ့။ ထိုသို့ ဂရုမစိုက်ခြင်းက ကျွန်တော်နှင့် သမ္မတ ပို၍ ထိစပ်သွားခြင်း ဖြစ်မည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော့်ကို အိမ်ဖြူတော်က အမည်စာရင်း တင်သွင်းကာ အတည်ပြုလိုက်မည်ဆိုပါက ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံရေးကင်းပြီး လွတ်လပ်သော ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက် ဖြစ်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း အိမ်ဖြူတော်က နားလည်သွားသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ယင်းမှာ သိပ်အရေးကြီးသော ဌာနအတွက် လိုအပ်သော လူလည်း ဖြစ်သည်။

ဖိုလေရင်ပြင်ရှိ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တရားရုံးသည်လည်း တရားရေးဌာန အဆောက်အအုံကဲ့သို့ပင် သူဟန်နှင့်သူ ထည်ဝါသည်။ ထိုအဆောက်အအုံမှာ ဗီသုကာ အကျော်အမော် ကတိစ်ဂီးလ်ဘတ်၏ လက်ရာဖြစ်ပြီး တရားရေးဌာန ဖွဲ့စည်းပြီး နှစ်နှစ်အကြာ ၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် အပြီးသတ်ခဲ့သည်။ ထိုအဆောက်အအုံ နှစ်ခုစလုံးမှာ ဝန္တဝင်သစ် ပုံစံများဖြစ်ပြီး တရားရုံးမှာ သုံးဆယ့်တစ်ထပ် ရှိသည်။

သည်တစ်ကြိမ် ဝါရှင်တန်သို့သွားရန် တရားရုံးထဲမှ ထွက်လာရသည်မှာ ကျွန်တော်၏အလုပ်၊ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်သည့်နေရာမှ ထွက်လာရသည်သာမက ကျွန်တော်၏ ကောင်းမြတ်သော သမိုင်းအစိတ်အပိုင်းထဲမှ ထွက်လာရ သလိုလည်း စံစားရသည်။ ၁၉၇၇ ခုနှစ်က အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် အက်ဖ်ဘီဘိုင် အထူးစုံထောက် အသစ်ကလေး ခန့်အားသည့် တရားရုံးခန်းထဲတွင် ထွက်ဆိုချက် လျှောက်လဲနေစဉ် စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရပုံကို ပြန်သတိရနေမိသည်။ နောက်ပိုင်း အစိုးရရှေ့နေ အဖြစ်နှင့် ဆယ်နှစ်ကြာအောင် ရာဇဝတ်မှု အမြောက်အမြားကို ကိုင်တွယ်ရင်း ကျွန်တော်သည် နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာ သမိုင်းရှိသော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ကိုယ်စားပြုနေရပါလားဟု အံ့ဩဘာနန်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်ရုံးမှာ နယူးယောက်မြို့ တောင်ပိုင်းခရိုင်ရှိ ရှေ့နေရုံး ဖြစ်သည်။ ပတ်လည်တွင် တရုတ်တန်း၊ ထရီဘက်ကာ ရပ်ကွက်၊ အီတလီရပ်ကွက်တို့ ရှိသည်။ ထိုနှစ် စောစောပိုင်းက ပထမဆုံးအကြိမ် ဗုံးခွဲတိုက်ခိုက်ခံခဲ့ရသည့် ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ် နေ့ အဆောက်အအုံမှာ ၁၂ လောက်မျှသာ ဝေးသည်။ ယင်း၏အပေါ်ထပ်မှ ကြည့်လျှင် ဟဒ်ဆန်မြစ် တစ်ပက်မှ ကျွန်တော် မွေးဖွားရာ ဂျာစီမြို့ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

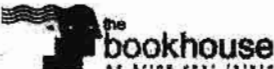
ထိုအကြောင်းများကို စဉ်းစားရင်း ပင်းဘူတာရုံမှ ကျွန်တော် မြေအောက်ရထား စီးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် လူကျပ်ပြီး ဆူညံသော ထိုခရီးအတွက် နေ့လယ် တစ်နာရီတွင် မက်ထရိုပိုလီနာ ရထားပေါ်တက်ကာ ဝါရှင်တန်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်စီးသည့် တွဲထဲတွင် လူတစ်ဝက်သာ ပါသည်။

ဝါရှင်တန်မှာ သူ၏ နွေလယ်သဘာဝအတိုင်းပင်။ ပူပြင်း မွန်းကျပ်၍ ကပ်စေးစေး ရှိလှသည်။ ရာသီဥတုက မည်သို့ပင်ရှိစေ ယူနိုက်တက်ဘူတာရုံကတော့ မြို့ပြသို့ အဝင်တံခါးပေါက်အဖြစ် တည်ရှိဆဲ။ ထိုဘူတာရုံကြီးကို ၁၉၀၈ ခုနှစ်ကဖွင့်တော့ (အက်ဖ်ဘီအိုင် စတင်ဖွဲ့စည်းသည်မှာလည်း ထိုနှစ်ပင်) ကမ္ဘာတွင် အကြီးဆုံး ဘူတာရုံ ဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်နှစ်ပေါင်း ခုနစ်ဆယ်အကြာ ကျွန်တော် ဝါရှင်တန်သို့ ရထားစီးပြီး စလာသည့်အချိန်တွင် ယင်းမှာ အတော်ပျက်စီး နေလေပြီ။ အစိုးတွေလည်း ကွာကျနေ၏။ ၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် ကွန်ဂရက်က ဘူတာရုံကြီးကို ဖျက်ပစ်လျှင် ကောင်းမည်လား၊ ပြန်ဆောက်လျှင် ကောင်းမည်လား စဉ်းစားခဲ့သည်။ နောက်တော့ ပြန်ဆောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ နောက် ငါးနှစ်အကြာ ငွေဒေါ်လာ သန်း ၁၆၀ ကုန်ကျပြီးနောက် ယူနိုက်တက်ဘူတာရုံကြီး တစ်ခါပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။ ဖွင့်ပွဲကို ၁၉၉၇ ခုနှစ်ကတစ်ခါ ၂၀၀၁ ခုနှစ်က တစ်ခါ နှစ်ကြိမ် လုပ်ခဲ့သည်။

အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာနေရာတွင် မည်သူ့ကို အစားထိုးမည် ဆိုသည်နှင့် ပတ်သက်၍ ခန့်မှန်းနေကြသည် များမှာလည်း မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေသည်။ ထိုနေရာ လစ်လပ်နေသည်မှာလည်း လနှင့်ချီ၍ ကြာနေပြီ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်နာမည် သတင်းစာထဲတွင် ပါမည်ကို မကြိုက်သလောက် ထိုသတင်းမျိုးကိုမှ လိုက်နေသည့် သတင်းများကလည်း ထိုကွက်လပ်တွင် မည်သူရောက်မည်ကို လိုက်နေသည်မှာ အသံအမဲ။ ကျွန်တော်လာသည်ကို မပေါက်ကြားစေရန် ဘာနီက သူတိုက်ခန်းသို့ အရင်လာပါဟု ပြောထားသည်။ သူ့အိမ်မှတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်ကို အိမ်ဖြူတော်ထဲသို့ တိတ်တိတ် ခေါ်သွားပေးမည်ဟု ဆိုသည်။ ဤသည်မှာ ၁၉၉၀ ပြည့်လွန် စောစောပိုင်းနှစ်များ ဖြစ်သည်။ ၁၉၇၀ ပြည့်လွန် စောစောပိုင်း နှစ်များ မဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော်စီးသည့် တက္ကစီ ဘာနီနေထိုင်ရာ ဝါတားဂိတ် ဇြိဝင်းထဲ မောင်းဝင်လာတော့ ရစ်ချစ်နစ်ကဆင်နှင့် ဂေါ်ဒန်လစ်ဒီတို့၏ တစ္ဆေများ ရှိနေမည်လားဟု မတွေးဘဲ မနေနိုင်ခဲ့။

ဘာနီ၏ တိုက်ခန်းမှာ အတော်ပင် ကောင်းပြီး အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းပါကာ မြို့ကို အပေါ်စီး မြင်နေရသည်။ သူက သူ့ဇနီး တိုဘီနှင့်အတူ စောင့်နေသည်။ သူမသည် အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် သိခဲ့ရသည်။ သည်နေ့တွင်တော့ သူမသည် ကျွန်တော်တို့၏ ယာဉ်မောင်းအဖြစ် ဆောင်ရွက်မည် ဖြစ်သည်။ သူ့နှင့်အတူ

www.burmeseclassic.com

လက်ထောက် ရှေ့နေချုပ် ဖိလစ်ဟေးမင်းလည်း ရှိနေသည်။ အစဉ်အလာအားဖြင့် အက်မ်ဘီဘိုင် ခါရိုက်တာသည် ရှေ့နေချုပ်ကိုရော၊ လက်ထောက်ရှေ့နေချုပ်ကိုရော တာဝန်ခံရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖိလစ်နှင့် ကျွန်တော် တွေ့ဖူး နှုတ်ဆက်ဖူးရုံထက်မက ရှိခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် သမ္မတ တာတာ လက်ထက်က ကျွန်တော် သူနှင့် တစ်ခါ ဆုံခဲ့ဖူးသည်။ သူသည် အလွန်တော်သော ရှေ့နေတစ်ယောက် အဖြစ် နာမည်ရသည့်ပြင် အက်မ်ဘီဘိုင်အဖွဲ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိကာ အဖွဲ့နှင့်လည်း အဆက်အဆံ များခဲ့သည်။ ယခု ခေတ္တမျှသာ တွေ့ဆုံ စကားပြောခဲ့ရသော်လည်း သူသည် အလုပ်တွဲလုပ်၍ ရမည့်သူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။

တစ်နာရီခန့် ကြာတော့ ဘာနီက သမ္မတကို သွားတွေ့ရန် အချိန်ကျပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ဟေးမင်းလည်း ကျွန်တော့်ကို ကံကောင်းပါစေ ဆုတောင်းပြီး ပြန်သွားသည်။ တိုဘီက သူမ၏ တာဝန်သစ်ကို ထမ်းဆောင်မည် ဖြစ်သည်။ ဘာနီ၏ အစီအစဉ်က ရှင်းသည်။ တိုဘီက ကားကိုမောင်းပြီး အနောက်ဂိတ်မှ ထွက်မည်။ ဘာနီက ရွှေခန်းတွင် ထိုင်ပြီး ကျွန်တော်က နောက်ခန်းတွင် ထိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။ အိမ်ဖြူတော်နား ရောက်တော့ ကျွန်တော်က နောက်ပြောင်ကာ ဘာနီအား ပြောသည်။ ကျွန်တော် ဝပ်ချ်လိုက်ရရင် ကောင်းမလား ဟု။ “ငါက ‘ဝပ်’ လို့ အော်မှ ဝပ်၊” ဟု ပြန်အော်ပြောသည်။ ထိုသို့ ပြောလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် တင်းကျပ်နေသည်များ ဖြေလျှော့ရသည်။ သို့သော် ထေးလံသော သံတံခါးပေါက်ကြီးမှ ဝင်လာသည်တွင် စိတ် မတည်မငြိမ် ဖြစ်လာရပြန်သည်။ စိတ်ပူရန်တော့ မလိုပါ။ ကျွန်တော်ပေးဝတ် လုံခြုံရေးအရာရှိက အိမ်ဖြူတော် အကြွပေးနှင့် ဇနီးကို ချက်ချင်းမှတ်မိပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ နောက်ပိုင်း နှစ်နှစ်အတွင်း ကျွန်တော် ထိုတံခါးပေါက်မှ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖြတ်နေရသဖြင့် လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတို့၏ မျက်နှာများနှင့် နာမည်များကိုပါ မှတ်မိနေသည်။ သို့သော် သည်တစ်ခေါက်တွင်မူ ကျွန်တော့်ကို စိမ်းစိမ်း ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

တိုဘီက ကားကို အနောက်ဆောင်ရှေ့တွင် ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ရပ်လိုက်သည်။ ဘာနီက ကျွန်တော့်ကို အနောက်ဆောင်မှနေ၍ ခါတ်လှေကားဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခါတ်လှေကားဖြင့် သမ္မတ မိသားစု နေထိုင်ရာ အထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် ကျွန်တော်က ဘာနီအား နောက်ပြောင်သလိုလိုနှင့် -

“သမ္မတက ဘယ်သူ့ကို မဲထည့်သလဲလို့ ကျွန်တော့်ကို မေးမယ်ထင်သလား”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကို မဲပေးမယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိထားမယ် ထင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမ္မတက ခင်ဗျားကို မေးပြောချင်မှာပါ။”

သမ္မတနှင့် တွေ့ရသည်မှာ အတော်လေး စိတ်သက်သက်သာသာ ရှိရသည်။ ဒုတိယထပ်တွင် ခါတ်လှေကားမှ

ကလင်တန်နှင့် သူ၏ ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် မက်မက္ကလာတီတို့ စကားပြောနေသည့် စင်္ကြံအတိုင်း ခဏသာ လျှောက်ရသည်။ ဘာကီက မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ပြီးတော့ သူနှင့် မက်တို့သည် ကျွန်တော်နှင့် သမ္မတကို ထားခဲ့ကာ ယဉ်ကျေးစွာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သွားနေပေးသည်။ ကလင်တန်နှင့် ရှီးတိုးရှန်တန်မဖြစ်အောင် သွယ်ကာငိုက်ကာ ပြောနေရန် မလို။ အခြားလူများလိုပင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရှိပါသည်။ သူသည် ဆောင်းခေါင်ခေါင်တွင် အက်စကီးမိုး လှူမျိုးတွေအား လေအေးပေးစက် ရောင်းနိုင်ရုံမက ထိုလူတွေ မိတ်တွေပေါက်လာတော့မည်ဟု ယုံအောင် ပြောနိုင်မည့်သူလည်း ဖြစ်သည်။

ကလင်တန်သည် အတော်လေး ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ မည်သူက ရေးပြီးတင်ပြထားသည်တော့မသိ သူက ယင်းကို အသေးစိတ် ကျေညက်နေသည်။ ကျွန်တော့် မိသားစုအကြောင်း၊ နယူးယောက်မြို့တွင် နေထိုင်ပုံ၊ တရားသူကြီး ဘဝ၊ ကျွန်တော် ရှေ့နေချုပ်ရုံးနှင့် အက်ဖ်ဘီအိုင်တွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်များကို အကုန် သိနေသည်။

သမ္မတသည် ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့သည့် ဂိုဏ်းရာဇဝတ်မှများကို စိတ်ဝင်စားသည်။ နောက်ပြီး ရူဒီဂူလီယန်နီ လက်ထက် ဆယ်စုနှစ်များနှင့် ချီ၍ကြာအောင် သြဇာကြီးခဲ့သည့် ဂိုဏ်းကြီးငါးဂိုဏ်းအား ဖြိုခွင်းသည့် အမှုများတွင် အောင်မြင်မှုရှိ၊ မရှိ မေးသည်။ ကျွန်တော်က ထိုအမှုများကို နယူးယောက်နှင့် အီတလီနိုင်ငံတို့ လက်တွဲဖြေရှင်းခဲ့ကြောင်း ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ပိုင်းကို နှိပ်ကွပ်နိုင်ခဲ့သည့်ပြင် ကျွန်တော်တို့ဆီမှ ကော်ဆာနိုထရာဂိုဏ်းနှင့် အီတလီနိုင်ငံ စစ္စလီကျွန်းမှ မာဖီးယားဂိုဏ်းတို့ကိုလည်း စစ်ဆင်နိုင်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ သူက ထိုမှတစ်ဆင့် ၁၉၈၀ ပြည့် လွန်နှစ်များက ကျွန်တော်တို့ဌာန ကိုင်တွယ်ခဲ့ရသော ဝေါစတြီ စီးပွားရေးအမှုများအကြောင်းကို မေးပြန်သည်။

စာကြည့်တိုက် ဆိုသည်မှာ နာမည်သာ ရှိသည်။ ယင်းမှာ ကြီးမားသော လက်တင်ပါ ကုလားထိုင် သုံးလေးလုံး စင်တင်စာအုပ်အချို့နှင့် စားပွဲအချို့ရှိသည့် ဧည့်ခန်း တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ သမ္မတက သူကြိုက်သည့် အာဟာရကုဒ်ကို သောက်နေသည်။ ခဏကြာတော့ အိမ်ဖော်ဝန်ထမ်း ရောက်လာကာ ကျွန်တော့်အား ဘာသုံးဆောင်မည်နည်းဟု မေးပြီး ရေခဲစိမ့်လက်ဖက်ရည်ယူ၍ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော် ထိုလက်ဖက်ရည်ကို သောက်နေစဉ် သမ္မတက မေးစရာ ရှိသည်များ ဆက်မေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဂျေအက်ဂါဟူးဗားအကြောင်းနှင့် အက်ဖ်ဘီအိုင်တွင် ဒါရိုက်တာအဖြစ် သက်တမ်း ၄၈ နှစ် ကြာအောင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်များကို ဆွေးနွေးပြီးနောက် ကလင်တန်က ယခု သက်တမ်းကို ၁၀ နှစ် သတ်မှတ် သည့်မှာ အတော်အစိပွယ်ရှိသည်ဟု ထင်ကြောင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း မှန်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ထိုသို့သတ်မှတ်ရသည်မှာ သက်တမ်း အကန့်အသတ်မရှိ လုပ်သည်ကို ကာကွယ်ရန်နှင့် ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်သည်

နိုင်ငံရေးဩဇာ ကင်းရှင်းကာ သမ္မတ တစ်ဦးလက်ထက်တွင် သက်တမ်းစ၍ အခြားသမ္မတတစ်ဦး လက်ထက်တွင် သက်တမ်းဆုံးနိုင်စေရန် ဖြစ်သည်။ ဟူးဗားနောက်ပိုင်းတွင် မည်သည့်ဒါရိုက်တာမျှ သက်တမ်း ၁၀ နှစ်ပြည့်အောင် နေမသွားရသည်ကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ထည့်မပြောခဲ့ကြ။ ကျွန်တော်အမြင်တွင် အတော်ဆုံး ဒါရိုက်တာ ဖြစ်သော ဝီလျံဝက်ဘာစတာ တစ်ယောက်သာလျှင် ကိုးနှစ်နီးပါး လုပ်သွားခဲ့သည်။ နောက်ပြီး ဒါရိုက်တာဆက်ရှင် ထွက်သွားရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း မဆွေးနွေးခဲ့ကြ။ သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စ၌ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်သဘောတည်း နှိုမည်ဟုတော့ ကျွန်တော် ထင်သည်။

ကလင်တန်က အက်ဖ်ဘီဘိုင်ဌာန မည်သို့လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သည်၊ စုံထောက်များ၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ ပြည်နယ်နှင့် ဒေသဆိုင်ရာ ဥပဒေစိုးမိုးရေးအဖွဲ့များအကြား မည်သို့ ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်သည်များနှင့် ပတ်သက်၍ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ မေးသည့်အတွက် ကျွန်တော် အားရမိသည်။ သူသည် မြို့တော်ဝန်လည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီး ပြည်နယ် ရှေ့နေချုပ်လည်း လုပ်ခဲ့ရာ ပြည်နယ်နှင့် ဒေသဆိုင်ရာအပိုင်းတို့တွင် အတော်နှံ့စပ်သည်။ သို့ရာတွင် အက်ဖ်ဘီဘီဘိုင် စုံထောက် တစ်သောင်းသည် ဖုန်းပေါင်း ရာနှင့်ချီရှိသော ဖက်ဒရယ်ဥပဒေ စိုးမိုးရေးအတွက် တာဝန်ရှိသည်ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြသောအခါ သူ ခံ့ဩသွားသည်။ ထို့ကြောင့် အပြန်အလှန် ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ရန် အရေးကြီးကြောင်း၊ စုံထောက်များမှာ သူတို့ဘာသာ ထုပ်၍ မရနိုင်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

အက်ဖ်ဘီဘီဘိုင် စုံထောက်ဘဝနှင့်ရော လက်ထောက် အစိုးရရှေ့နေ ဘဝကရော ကျွန်တော် ကိုင်ခဲ့သည့် အမှု များကို အစုအဖွဲ့ဖြင့် စီစဉ်ကာ လုပ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဥပဒေစိုးမိုးရေး အေဂျင်စီအသီးသီးမှ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများ စုပေါင်းအင်အားနှင့် လုပ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော် လုပ်ချင်သော ပုံစံလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အက်ဖ်ဘီဘီဘီဘိုင်နှင့် ပြည်နယ် ဒေသအသီးသီးမှ ရဲဌာနပေါင်း ၁၇၀၀၀ ကျော်ရှိ ရဲအရာရှိပေါင်း ၇၅၀၀၀၀ တို့အကြား ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်သွားနိုင်မည် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်က ပြောခဲ့သည်။ အက်ဖ်ဘီဘီဘီဘိုင်အဖွဲ့သည် ပိုမိုကြီးမားသည့် ဥပဒေ စိုးမိုးရေး အဖွဲ့များနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက် ကန့်အသတ်ရှိခဲ့သည့်သမိုင်းကြောင်း ရှိခဲ့သောကြောင့် ပိုကောင်းအောင် အရေးကြီးသော ပြောင်းလဲမှုလုပ်ရန် အခွင့်အလမ်းလည်း ရှိကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

ယင်းကို သမ္မတက လက်ခံပုံရသဖြင့် ကျွန်တော်က အက်ဖ်ဘီဘီဘီဘိုင်အဖွဲ့ကို ပြည်ပတွင်ပါ ဆောင်ရွက်နိုင်အောင် တိုးချဲ့သွားရန်ကိုပါ ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ ယင်းကို အမေရိကန် အများစု သဘောမပေါက်ကြ။ အမှန်က ဗျူရိုမှာ မူလကတည်းက ရှိခဲ့သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်တော့ နိုင်ငံတွင် ပြည်ပလုံခြုံရေးဌာန မရှိခဲ့ပေ။ စစ်ဘက်ထောက်လှမ်းရေးသတင်း စုဆောင်းရေး အဖွဲ့ခွဲသာ ရှိခဲ့သည်။ အက်ဖ်ဘီဘီဘီဘိုင်သည် ထိုအဖွဲ့ခွဲအနေဖြင့် ဂျာမနီနှင့် ဝန်ရီးစွန်းနိုင်ငံများ၏ သတင်း

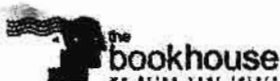

အချက်အလက်များကို စုဆောင်းသော ပြည်ပအခြေစိုက် စုံထောက်များကွန်ရက်ကို ကွပ်ကဲခဲ့သည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် တောင်အမေရိက၊ ဥရောပနှင့် အရှေ့အလယ်ပိုင်းတို့တွင် ဗျူရီ၏ စုံထောက်များ ဒါဇင်နှင့်ချီ၍ ရှိခဲ့သည်။ ဥရောပနှင့် ဂျပန်တွင် လက်နက်ချပြီးသည့်နောက် ပြည်ပရှိ ဗျူရီရုံးများမှ စုံထောက်များကို ပြန်လည်ခေါ်ယူလိုက်ကာ စစ်အေး တိုက်ပွဲလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

သမ္မတ ကလင်တန်က ထိုအချက်ကို သိထားသည်။ နောက်ပြီး နိုင်ငံတကာ ကွန်မြူနစ်စနစ်ကို ထိန်းချုပ်ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အက်ဂါဟူးဗားနှင့် (ထိုစဉ်က နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး) အလန်ဒါးလက်စ်တို့ အားပြိုင်ခဲ့သည်ကိုလည်း သူသိသည်။ ထိုအားပြိုင်မှုကို ၁၉၄၆ ခုနှစ် အမျိုးသား လုံခြုံရေးအက်ဥပဒေက ဖြေရှင်းပေးခဲ့သည်။ ထိုဥပဒေအရ အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ ပြည်ပလုံခြုံရေးအတွက် စီအိုင်အေကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ပြီး အက်ဖ်ဘီအိုင်ကို ပြည်တွင်း တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေး တာဝန်ကိုသာ ယူရန် ထားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်အထိ အဆင်ပြေနေသေးသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ ကမ္ဘာအနှံ့ ရာဇဝတ်မှုများနှင့် အကြမ်းဖက်ဝါဒ ပေါ်လာပြီဖြစ်ရာ အက်ဖ်ဘီအိုင်ကို အမေရိကန်နိုင်ငံအား ကာကွယ်ရန်နှင့် ဥပဒေစိုးမိုးမှု အားနည်းသေးသော နိုင်ငံများအား ဒီမိုကရေစီ ထွန်းကားစေရေးအတွက် နိုင်ငံတကာအဆင့်သို့ တိုးချဲ့ရန်လိုကြောင်း ကျွန်တော် ပြောပြခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အယူအဆကမူ ယင်းမှာ ရာဇဝတ်မှု ပြဿနာပင် ဖြစ်သည်။ ယခင်က ရာဇဝတ်ကောင်များကို သုတ်သင်နှိမ်နင်း နိုင်ခဲ့သည်မှာ မှန်သည်။ သို့သော် ယခုအခါ ရာဇဝတ်ကောင်များမှာ နယ်နိမိတ် အကန့်အသတ် မရှိတော့။ သမ္မတက ကျွန်တော် ပြောသလောက် လက်ခံပုံရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ပြောချင်သလောက် ပြောချလိုက်သည်။

တစ်နေရာတွင် သူသည် ကုလားထိုင်ကို နောက်မှီထိုင်ကာ အာဟာရကုဒ်ကို သောက်ရင်း တက္ကဆတ်ပြည်နယ် ဝက်ကိုမြို့ အရေးအခင်းအကြောင်းကို မေးသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒေးဗစ်ကောရက်နှင့် သူ့နောက်လိုက်များသည် အရက်၊ စီးကရက်နှင့် လက်နက်စုံထောက်များကို သတ်ပစ်ခြင်းဖြင့် အမေရိကန်ကို စစ်ကြေညာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အကုန်ရှင်းပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ကို ယခင်က အိမ်ဖြူတော်သို့ ရောက်ဖူးပါသလားဟု ကလင်တန်က မေးသောအခါ ကျွန်တော်က မရောက်ဖူးကြောင်း၊ သို့သော် နှင်းဆီဥယျာဉ်ထဲတွင် လုပ်သည့် အခမ်းအနားတစ်ခုရှိတော့ တက်ဖူးကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်က အလာဘားမားပြည်နယ် တရားသူကြီးနှင့် ဆေးနန်းနားမြို့မှ အစိုးရရှေ့နေကို စာအိတ်စိုးဖြင့် လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်သူအား ကျွန်တော် စွဲချက်တင် စီရင်ချက် ချနိုင်ခဲ့သဖြင့် ယခင်သမ္မတ ဘုရှ်က ဆုပေးသည့်အခမ်းအနား တက်ရာတွင် ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ သမ္မတက ထိုစဉ်က လက်ထောက် ရှေ့နေချုပ်ဖြစ်သော ဘီလ်ဘားကို အမြဲတမ်း ရာထူးတွင် ခန့်ရန် အမည်စာရင်း တင်သွင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ဘီလ်ဘား၏

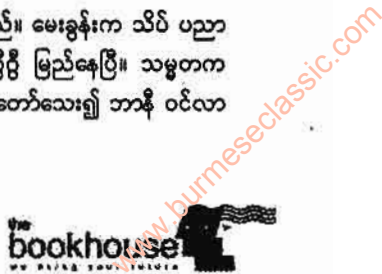
www.burmeseclassic.com

ရာထူးသက်တမ်းမှာ ရွေးကောက်ပွဲ၌ သမ္မဟောင်းဘုရီ ရှုံးနိမ့်သည်နှင့် ပြတ်တောက်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အမှုအရာကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ထိုကိစ္စတွင် ပါတီစွဲပါ။ မပါ အကဲခတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အမှုအရာ ဘာမျှ မထူးခြားသောအခါ သိရှိက်တာ ရာထူးသည် နိုင်ငံရေးနှင့် ကင်းရှင်းရမည် ဟူသော အချက်ကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး လက်ခံသည်ဟု နားလည်လိုက်မိသည်။

ကျွန်တော်၏ အင်တာဗျူးကို ကျွန်တော် မေးခွန်းနှစ်ခုဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ ကလင်တန်ကလည်း နှုတ်ကမ်းသော အဖြေ ပေးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တွေ့နေသည်မှာ တစ်နာရီခန့် ရှိပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အက်ဖ်ဘီအိုင်အကြောင်းကို အဓိကထားကာ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည် မှန်သော်လည်း ကလင်တန်က တွေ့ဆုံမှုကို ရပ်ရန် အလျင်စလို မရှိလှ။ လွတ်လပ်သောကမ္ဘာ၏ သမ္မတမှာ လုပ်စရာ သိပ်မရှိသည်လားဟု ထင်မိသည်။ နောက်မှ သိရသည်မှာ သူ့ဇနီးဟီလာရီနှင့် သမီး ချယ်လ်ဆီးတို့သည် အာရှမှအပြန် ထိုည ဟာပိုင်ယီမှာ အိပ်မည်ဟုဆိုသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ အပျင်းဖြေ ပေးနေရသလို ရှိနေသည်။

အတည်ပြုသည့် သဘောလားမသိ ကလင်တန်က ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထဲ လှည့်ပတ်ပြသည်။ တစ်ခန်းပြီး တစ်ခန်း အတူလျှောက်ကြည့်ရင်း ယခင် နေထိုင်သွားသူများ၏ အကြိုက်ဆုံး စာအုပ်များ၊ ပရိဘောဂများကို ဝေဖန်သွားသည်။ အပြင်ဘက် ထရူးမင်း လသာဆောင်ပေါ်တွင် သမ္မတက မပြုပြင်ရသေးသည့် ကျည်ဆန်ရာအပေါက်ကို ပြသည်။ ထင်းမှာ ၁၈၁၂ ခုနှစ် စစ်ပွဲအတွင်းက ဗြိတိသျှတို့သည် အိမ်ဖြူတော်ကို ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်စဉ်က ရှိခဲ့သည့် ကျည်ဆန်ရာ အပေါက်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အတွင်းဘက် ပြန်ဝင်ကာ သူက ကျွန်တော့် ပခုံးပေါ် လက်တင်လျက် ပန်းချီသမိုင်း၊ နာရီတစ်လုံးနှင့် ရွှေရောင် အဆင်တန်ဆာများကို ရှင်းပြနေသည်။ မိနစ်ကိုးဆယ်ခန့် ရှင်းပြနေသည်တွင် ကျွန်တော်လည်း ထိုအကြောင်းများကို သမ္မတ မဖြစ်ခင်ကတည်းက သိထားသည်လား။ အိမ်ဖြူတော်သို့ ရောက်လာပြီးမှ လေ့လာသည် ထားဟု သူ့ကို မမေးဘဲ မနေနိုင်တော့။ ထိုသည်များကို သူ ငယ်ငယ်ကတည်းက လေ့လာခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။ တစ်နေ့နေ့ သူ သည်နေရာသို့ ရောက်လာရမည်ဟု ဟီလာရီကသာ တွက်ထားသည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်တော့သည်။

မီးဖိုခန်းကို ဖြတ်တော့ သူ သိပ်ကြိုက်သည့် သရေစာ ရှိသလားဟု မေးကြည့်သည်။ မေးခွန်းက သိပ် ပညာရပ် မဆန်လှ။ အချိန်မှာ ည ရှစ်နာရီ ထိုးကာနီးနေပြီ။ ကျွန်တော့် ဗိုက်ထဲတွင်လည်း တစ်ပွဲ ဖြည့်နေပြီ။ သမ္မတက အိမ်ဖြူတော်တွင် သရေစာ ရရှိင်ကြောင်း ပြောသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကိုတော့ မကျွေး။ တော်သေး၍ ဘာနီ ဝင်လာသဖြင့် အဆင်ပြေသွားသည်။

ကျွန်တော်က အချိန်ပေးပြီး ဧည့်ဝတ်ကျောပြန်သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကာ သမ္မတအား နှုတ်ဆက်သည်။ ထိုနေ့မှာ ကျွန်တော်၏ သား ဘရန်ဒန် မွေးနေ့ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအတွက် ကျွန်တော် မိသားစုနှင့်အတူ ရှိမနေနိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော် နောက်နေ့မနက် ဘရန်ဒန် အနီးကို စောင့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို ပြောလိုက်သည်။

သူသည် ချက်ချင်းပင် စားပွဲတွင် ထိုင်လျက် စာရွက် မင်တံများကို ယူကာ ရေးခြစ်နေသည်။ ရေးပြီးတော့ စာရွက်ကို ကျွန်တော့အား ကမ်းပေးကာ “ဒါ ကလေးကို ပေးပေးပါ။” ဟု ဆိုသည်။ စာရွက်ထဲတွင်- “ချစ်သော ဘရန်ဒန်- ပျော်ရွှင်သော မွေးနေ့ ဖြစ်ပါစေ- ဘီလ်ကလင်တန်။” ဟု ရေးထားသည်။ သူသည် သူ့မျိုးဆက်တွင် အတော်ဆုံး နိုင်ငံရေးသမား ဖြစ်ပေတော့သည်။

“ဘာတွေများ နှစ်ယောက်သား ဒီလောက်ကြာအောင် ပြောနေကြတာလဲ။”

ဘာနီက ကျွန်တော့်ကို အနောက်ဆောင်မှတစ်ဆင့် ခေါ်လာရင်း မေးသည်။ ကျွန်တော်က အကျဉ်းချုပ်ရှင်းပြလိုက်သည်။ သမ္မတသည် ကဏ္ဍအတော်များများတွင် လေးစားသွားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဤအစိုးရလက်ထက်တွင် အင်မတန်အိုင် ဒါရိုက်တာ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

မည်သည့်အချက်ကို ထောက်၍ ပြောနိုင်သနည်းဟု မေးပြီး ကလင်တန် နာမည်ရနေသော မူဝါဒများနှင့် ပတ်သက်၍ အတော်ကြာကြာ ဆွေးနွေးခဲ့ရသည့် အချက်ကြောင့်လားဟု မေးရာ မဟုတ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ မေးရာ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်တွင် သားလေးယောက် ရှိကြောင်း၊ သူတို့ကိုလည်း အလုပ်နှင့် တန်းတူထားခဲ့ကြောင်း ဖြေခဲ့သည်ဟု ပြောပြလိုက်သည်။ အစိုးရအာဏာပိုင်များ မိသားစုနှင့် အချိန်ပို၍ နေလိုပါသည်ဟု ပြောကာ အလုပ်မှ အနားယူသွားသည်မျိုးကို ကြားရလျှင် ကျွန်တော် မကြိုက်။ ယင်းမှာ အလုပ်ကို တာဝန်ကျေအောင် မလုပ်နိုင်သည့်သဘော ဖြစ်နေသည်။ အလုပ်နှင့် မိသားစုအကြား ရွေးချယ်နေရသည့် အခြေအနေမျိုးကို ကျွန်တော် မလိုလား။ သမ္မတက ထိုအချက်ကို သဘောတူပြီး သူ့အစိုးရမှာ မိသားစု အခြေပြုထားသည်ကို ဂုဏ်ယူကြောင်း ပြောသွားခဲ့သည်။ လူများ အရေးတကြီး တာဝန်များ ဆောင်ရွက်နေရသည့် အချိန်မှာပင် မိသားစုနှင့် များများနေပေးရအားပေးခဲ့သည်။

“ခင်ဗျား ဒုတိယ သိချင်တဲ့အချက်က ဘာလဲ။” သူက ခဏငြိမ်နေပြီး မေးသည်။ ကျွန်တော်က-

“တကယ်လို့ ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာ ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် ဗျူရိုရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို နိုင်ငံရေး စွဲဖက်မှု စေ-

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

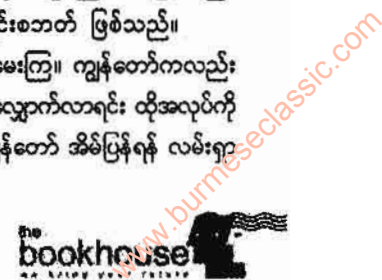
“ချင်ဘူး!” ကျွန်တော်က ထိုသို့ပြောစဉ် သမ္မတက ကျွန်တော့်ကို အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က ဆက်၍- “ ဗျူရိုရဲ့ နှစ်စမ်းရေး လုပ်ငန်းတွေမှာ နိုင်ငံရေး ဖိအားတွေ၊ လိုချင်တဲ့ အဖြေထွက်အောင် ကန်သတ်ချယ်ချယ်မှုတွေ ဖရှိစေချင်ဘူး။ နိုင်ငံရေးသဘောဖြင့် စွက်ဖက်မှု မပါဘဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကို လုပ်နိုင်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။” ဟု ပြောခဲ့သည်။ ကွန်ဂရက်၏ ဆောင်ရွက်မှုကင်းလျှင် အက်ဖ်ဘီဘိုင် ဒါရိုက်တာသည် မည်သူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဇွတ်ဖက်မှု မရှိစေဘဲ အက်ဖ်ဘီဘိုင်၏ လွတ်လပ်မှုကို ကာကွယ်သွားနိုင်မည် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် အခိုင်အမာ ထုံကြည်သည်။

ယင်းမှာ ကျွန်တော် အနိမ့်ဆုံး လိုချင်သည့်အချက် ဖြစ်သည်။ ယင်းကို စောစောပိုင်း ဆွေးနွေးမှုများတွင် ကျွန်တော် အရိပ်အမြွက် ပြောခဲ့သည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော် မြောင်ပင် ပြောလိုက်သည်။ သမ္မတကလည်း အလားတူ တုံ့ပြန်သည်-

“ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်အစိုးရအဖွဲ့ထဲမှာ အဲဒီအတိုင်း လိုချင်တာပါပဲ။”

ဘာနီက သမ္မတသည် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော့်ကို အာမခံသည်။ ထို့နောက် သူက ကျွန်တော့်စိတ်ကို သိနေသလို နောက်ဆုံး ဒါရိုက်တာ ထွက်သွားရသည်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြောသည်။ မှန်သည် အပြင်လူတွေ အနေနှင့် ကြည့်လျှင် တရားသူကြီး ဆက်ရှင် ထွက်သွားရသည်မှာ နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်သလို ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် ကလင်တန်က သူ့သဘောနှင့်သူ ထွက်သွားသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပေးသည် သာမက တရားသူကြီး ပြန်ဖြစ်ရေးကိုပါ ကြိုးစားပေးခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆက်ရှင်ကလည်း မလုပ်ချင်တော့။ ထို့ကြောင့် ဆက်ရှင်ထွက်ခြင်းမှာ သူ့အလိုအတိုင်း ထွက်ခြင်းဖြစ်ပြီး ထုတ်ပစ်ခြင်း မဟုတ်ပေ။ ဘာနီသည် ကျွန်တော် အိမ်ဖြူတော်ကို ဆက်သွယ်သည့်အခါ အဓိကလမ်းကြောင်း ဖြစ်လာတော့မည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကျွန်တော်အမြင်တွင် သူသည် အဖြောင့်အတိုင်း ပြောမည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်သည့်အတွက် ဘာနီကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ သူကလည်း သူ့ကြိုးစားပေးမှုကြောင့် သမ္မတက လူနှစ်ယောက်ကို ခန့်ထားခြင်းအတွက် သူ ဂုဏ်ယူကြောင်း ပြောသည်။ တစ်ဦးက ကျွန်တော်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ဦးက တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ရှုသ်ဘောဒါဂျင်းစဘတ် ဖြစ်သည်။

ဒါရိုက်တာ ရာထူးကို ကျွန်တော် လက်ခံ၊ မခံ မည်သူကမျှ ကျွန်တော့်အား မမေးကြ။ ကျွန်တော်ကလည်း လက်ခံပါမည်ဟု တရားဝင် မပြောသေး။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် အနောက်ဘက် ဂိတ်ပေါက်မှ လျှောက်လာရင်း ထိုအလုပ်ကို ကျွန်တော် ရတော့မည်၊ လုပ်လည်း လုပ်နိုင်သည်ကို ကျွန်တော် သိနေသည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရန် လမ်းရှု

ရမည်။ ဂိတ်ပေါက်မှ ထွက်ကာ ပင်ဆိုင်ကမ်းဖျားယား ရိပ်သာလမ်းပေါ်သို့ တက်ကာ တက္ကစီ ခေါ်လိုက်သည်။ သမ္မတနှင့် အထင်ကရနေရာတွင် အချိန်ဖြုန်းနေနိုင်ခဲ့ခြင်းကို ပြည်သူ့သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးတွင် အသုံးချ၍မရ။

နောက် သုံးရက်အကြာ ၁၉၉၃ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်တွင် ဘီလိကလင်တန်သည် ဆက်ရှင်ကို အလုပ် ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ နောက်နေ့ ဇူလိုင်လ ၂၀ ရက်တွင် ကျွန်တော် အိမ်ဖြူတော်သို့ မိသားစုနှင့်အတူ ရောက်ခဲ့ရပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတွင်မူ ကျွန်တော်ကို ဟူးဗားနောက်ပိုင်း သမိုင်းတွင် ပဉ္စမမြောက် ဒါရိုက်တာအဖြစ် အမည်စာရင်း တင်သွင်းရန် ဖြစ်သည်။ ဘာနီ၏ လျှို့ဝှက်လုပ်ဆောင်မှု ကျေးဇူးကြောင့် ကြေညာချက်ကို နောက်ဆုံးအချိန်အထိ လျှို့ဝှက်ထားနိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၉၁ ခုနှစ်က ကျွန်တော်ကို ဖက်ဒရယ်တရားသူကြီးအဖြစ် အမည်တင်သွင်းရန် ဆီနိတ် တရားရေးကော်မတီ က ကြားနာစစ်ဆေးရာတွင် မာရီလင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုစဉ်က ရှိခဲ့သည့် သား သုံးယောက်စလုံးကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့ တရားရေးဝန်ကြီးဌာနတွင် အောင်းခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က အသက်ခုနှစ်နှစ် ရှိပြီ ဖြစ်သော အကြီးဆုံးသားကြောင့် အန္တရာယ်က ရှိနေသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ နှင်းဆီဥယျာဉ် အခမ်းအနားမှာတုန်းက ကဲ့သို့ သားလေးယောက်စလုံး ခေါ်မလာနိုင်သည့် အဖြစ်မျိုး မရှိတော့ချေ။ နောက်ပြီး သူတို့အားလုံး နှစ်နှစ်စီ ကွာသည်။ ဂျပ်စတင်က ဆယ်နှစ်ရောက်တော့မည်။ ဘရန်ဒန်က ခုနှစ်နှစ်။ ရှောင်က သုံးနှစ် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က အခါလည်သာ ရှိသေးသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်မိဘ၊ ညီအစ်ကိုများ၊ ကျန်မိသားစုများနှင့် နယူးယောက်မှ ခင်မင်ရသော မိတ်ဆွေများ ကြောင့် လိုသမျှ အကူအညီ ရခဲ့သည်။ သူတို့လည်း ဒုက္ခမများ။

ထိုနေ့မနက်က ကျွန်တော်တို့ အနောက်ဆောင်ထဲ ဝင်လာသည်တွင် ကလေးများမှာ ပျော်ဖြူးနေကြ၏။ ဂျက်နက် ရီနီနှင့် ဖလှိုင်းကလပ်တို့က ရောက်နှင့်နေပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အပြုံးတွေနှင့် လှိုက်လှဲစွာ ဆီးကြိုကြသည်။ ဘာနီကလည်း ထောင့်ဘက်ရှိ သူ့ရုံးခန်းထဲ ကျွန်တော်တို့ ဝင်သွားတော့ ခရီးဦးကြိုပြုသည်။ ဘာနီ၏ ဆိုဖာထိုင်ခုံရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ စောင့်နေသော ဗင့်စ် ဆော်စတာကလည်း ထိုအတိုင်းပင်။ သူက နောက်ပိုင်းတွင် ဘာနီနှင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစု နောက်တွင် ထိုင်သည်။

အမည်စာရင်း တင်သွင်းသည့်အခမ်းအနား မလုပ်မီ မာရီလင်းက ကျွန်တော်နှင့် သမ္မတကို ဘဲဥပုံ ရုံးခန်းထဲတွင် ထားခဲ့ကာ ကလေးများကို ခေါ်၍ အပြင်သို့ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီး လက်ဆောင်ပေးသော ရှီဆိုလူ စားပြုကြီးဘေးတွင် ရပ်စောင့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်က ပြောရမည့် စကားများကို အသံတိတ် နှော့ကျင့်နေစဉ်

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်း

အပြင်၌ လူများ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် တစ်နေရာသို့ ဝိုင်းကြည့်နေသည်ကို ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် မြင်လိုက်ရသည်။ ဘာဖြစ်သည်ကိုတော့ မသိ။ သို့ရာတွင် မိဘတို့တွင် ရှိတတ်သော အလိုအလျောက်အသိနှင့် စုံထောက်ဉာဏ်တို့ကြောင့် ကျွန်တော်သားတွေ တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီမှန်း သိလိုက်သည်။ ထိုကိစ္စကို ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပစ်မည်ပြုစဉ် သမ္မတ၏ လက်ထောက်တစ်ယောက်က အချိန်ကျပြီဖြစ်ကြောင်း အချက်ပြသည်။ ကျွန်တော်လည်း သမ္မတနောက်မှ နှင်းဆီဥယျာဉ်ထဲ သို့ လိုက်သွားသည်။ ကင်မရာတွေကလည်း တဖျတ်ဖျတ်နှင့်။ ရုပ်သံကင်မရာတွေကလည်း ရိုက်နေသည်။

သမ္မတက ကျွန်တော်ကို ချီးမြှောက်ကာ မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကျွန်တော် ဘရန်ဒန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ သူသည် ရှေ့ဆုံးရံတန်းတွင် ထိုင်နေကာ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရွဲနှစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သမ္မတကလည်း ကျွန်တော်သား အဖြစ်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ငုံ့ပြီး အဆင်ပြေရဲ့လားဟု မေးသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော်က မာရီလင်းနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံကာ အခြေအနေကို မေးလိုက်သည်။ သူမက ကျွန်တော်ကို တီးတိုး သတင်းပေးသည်။ စာလေးများမှာ ကောင်းကောင်းမနေကြောင်း သူတို့ကို ဟိုတယ် ထားခဲ့ရ အကောင်းသား၊ ဘရန်ဒန် စိုနေသည်မှာ ရာသီဥတုကြောင့် မဟုတ်ဟုဆို၏။ ထိုခဏမှာပင် ကျွန်တော်သည် ကလေးလေးယောက်၏ မိခင်မှာ ပါးစပ်တစ်ချက် ဖောဘဲ ဆက်သွယ်စကားပြောနိုင်စွမ်း ရှိပါကလားဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ဘရန်ဒန် ဘာမျှမဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သမ္မတကို ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ဇနီးကိုမူ စိတ်မချ။

ဘာဖြစ်သည်ကို မသိရသေး။ အခမ်းအနား ပြီးကာနီးတော့ မာရီလင်းနှင့် ကလေးများ ကျွန်တော်တို့ ရှိရာ ဇင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ မာရီလင်းသည် ကလေးများကို သူတို့ထိုင်ခုံဆီသို့ ခေါ်သွားမည်ပြုစဉ် တီးဝိုင်းကလည်း အခမ်းအနား စတော့မည်ဟူသောအနေဖြင့် တီးခတ်ဟန် တူသည်။ ထိုစဉ် ဘရန်ဒန်သည် သူတို့အထဲမှ ခွဲထွက်ကာ နှင်းဆီဥယျာဉ်အတွင်းရှိ ရေကန်လေးဆီသို့ ပြေးသွားကာ တိမ်သော ရေကန်ထဲသို့ ငုံ့ကြည့်နေမည်။ ဤသည်ကို မြင်သော သုံးနှစ်အရွယ် ရှောင်က ဘာမပြော ညာမပြော ပြေးသွားကာ သူ့အစ်ကိုကို ရေထဲသို့ တွန်းချလိုက်မည်။ မာရီလင်းနှင့် သမ္မတ၏ လက်ထောက်များက ဘရန်ဒန်ကို ရေထဲမှ ဆယ်ကာ ကလေးများကို ထိုင်ခုံအသီးသီးတွင် နေရာချပေးပြီးခိုက် ကျွန်တော်နှင့် သမ္မတ ထွက်လာဟန်ရှိသည်။

မာရီလင်းက ထိုအကြောင်းကို ပြောပြနေစဉ် သမ္မတသည် ကျွန်တော်တို့၏ အခါလည်သားကလေး ကွန်နော်ကို ထောက်ချိုကာ ကင်မရာဘက်သို့ မြှောက်၍ ပြထားသည်။ ကလေးမှာ သေးစိုမနေ၍ တော်သေးသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်လက သမ္မတရွေးပွဲတွင် မည်သည့်မဲပုံးကို မဲထည့်ရမှန်း မသိခဲ့သော ကျွန်တော်မိဘများပင် သမ္မတက သူတို့မြေး ထလေးအား ချီထားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကလင်တန်ထောက်ခံသူများ ဖြစ်သွားတော့သည်။

နှင်းဆီဥယျာဉ်တွင်း ပြဿနာက ထိုမျှနှင့် ပြီးမသွား။ ဘဲဥပုံ ရုံးခန်းထဲ ပြန်ရောက်ကြတော့ မာရီလင်းက ကလင်တန်အား အကြောင်းစုံ ပြန်ပြောပြပြီးနောက် ကလင်တန်က ရှောင်ကို သူ့ရှေ့ ခေါ်လာခိုင်းသည်။ အိမ်ဖြူတော် ခါတ်ပုံဆရာက မှတ်တမ်းဝင်ခါတ်ပုံများကို တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်နေစဉ် အရပ်မြင့်မြင့် ချောချော သမ္မတသည် သူတာမျှ မလုပ်သလို အိမ်ရှေ့ရနေသော ရှောင်အား - “သားက သားရဲ့အစ်ကိုကို ရေထဲ တွန်းချလိုက်သလား။” ရှောင်က သမ္မတကို မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါပြသည်။ ကျွန်တော်၏ သုံးနှစ်အရွယ် သားကလေးက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ ဥပဒေစိုးမိုးရေး အရာရှိချုပ်အား လိမ်ညာပြောနေသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားရသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရှေ့နေတစ်ယောက်ပီပီ ရှောင်သည် ဥပဒေအရ အပြစ်မရှိကြောင်း ငြင်းဆိုမှုဟုသာ သဘောထား လိုက်ရသည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကို ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၈၊ ပုဒ်မခွဲ ၁၀၀၁ အရ အပြစ်ကို ရိုးသားစွာ ငြင်းဆိုမှုသည် ‘မှားယွင်းစွာ ထုတ်ဖော်မှု’ မမြောက်ဟု ဆိုထားသည် မဟုတ်ပါလား။

သမ္မတကလည်း အလားတူ စဉ်းစားမိဟန် တူသည်။ ထို့ကြောင့် ဆွဲချရှေ့နေတစ်ယောက်၏ နည်းကို သုံးကာ နောက်တစ်ခွန်း ထပ်မေးသည်။ “သားရဲ့အစ်ကို ရေထဲကို ကျသွားတော့ သား ပျော်သလား။” အမြဲ ယုံယုံသာ ပြုံးတတ်သော ရှောင်၏ နှုတ်ခမ်းများပေါ်ဝယ် အပြုံးရိပ်ကလေး ထင်သွားသည်။ ကြည့်နေသည့် ပရိသတ်က အမှုတွင် သူရုံးသွားပြီးကို သိလိုက်ကြသည်။ သည်နယ်ပယ်တွင် ကျွန်တော် လေးစားသွားရလောက်အောင် သမ္မတက နောက်ဆုံး မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်ပြန်သည် - “သားအစ်ကို ရေထဲကျသွားတော့ သား ကျေနပ်သွားလား။” သည်တွင်တော့ ရှောင်မှာ လက်လျှော့လိုက်ပြီး ကောင်းကောင်းကြီး ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ယခုမှ ကျွန်တော်တို့လည်း သက်ပြင်း ချနိုင်ကြတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ ဝါရှင်တန်ပို့စ် သတင်းစာ၏ လက်ဝဲဘက်အထက်ထောင့် နှစ်ကော်လံခွဲစာ နေရာတွင် ကျွန်တော် လက်မထောင်ပြနေသည့်ပုံ၊ ပြီးနေသည့် သမ္မတက ကွန်နော်ကလေးကို ချီထားရင်း မာရီလင်းကို ခါးညွတ်နှုတ်ဆက်နေပုံများ ပါလာသည်။ ခေါင်းစဉ်ကလည်း - “ပြည်ထောင်စု တရားသူကြီး အက်ဖ်ဘီအိုင် ခေါင်းဆောင်သစ်ကို အမည်တင်သွင်း” ဟု ရေးထားသည်။ မျက်နှာဖုံးစာမျက်နှာ အောက်ဘက် သုံးပုံတစ်ပုံ ညာဘက်ထောင့်တွင်မူ အခြားသတင်းတစ်ပုဒ် ပါလာသည်။ “ကလင်တန်၏ လက်ထောက် ဗင်းဆင့်ဖော်စတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဟန်ရှိ”

ထိုသတင်းကို ကျွန်တော် ကြားရသည့် ညနေ ၁၀ နာရီ အချိန်တွင် ကျွန်တော်နှင့် မာရီလင်း ကျောတောင်းမြို့ ပိုတိုမက်မြစ်ကို ဖြတ်သည့် ကီးဘရစ်မာရီယက် တံတားပေါ်တွင် ရောက်နေသည်။ ထိုနေ့မတိုင်မီအထိ အက်ဖ်ဘီဘိုင် ထာယီဒါရိုက်တာ လုပ်နေသော ဖလှိုင်းကလပ်က ကျွန်တော်ထံ မုန်းဆက်ပြီး ဗင်းဆင့်သည် ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် ဝါရှင်တန်ပန်းခြံလမ်း အလွန်ရှိ ဖွဲ့စည်းပန်းခြံသို့ ကားဖြင့်သွားကာ ပိုတိုမက်မြစ်ပေါ်မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားကြောင်း ပြောပြသည်။ အလောင်းကို မည်သူမည်ဝါ ဖော်ထုတ်ပြီးနောက် အိမ်ဖြူတော်သို့ ၉ နာရီ ၅၅ မိနစ်တွင် သတင်းပို့သည် ဟု ဆိုသည်။ ဖလှိုင်း အသေးစိတ် ပြောပြသည့်အခါ ကျွန်တော် အတော်ပင် အံ့အားသင့်ခဲ့ရသည်။

ဗင်းဆင့်ဖော်စတာမှာ အသက် လေးဆယ့်ရှစ်နှစ် ရှိပြီဖြစ်ပြီး ကလေးသုံးယောက် ဖခင်ဖြစ်ကာ အာကန် ဆောပြည်နယ် ဟုပ်မြို့မှ ဖြစ်သည်။ သူနှင့်အတူ ဘီလ်ကလင်တန်၊ မက်မတ္တလာတီတို့ ငယ်စဉ်က ဟုပ်မြို့ မွေးနေ့ပွဲတစ်ခုတွင် နိုက်ထားသော ဓါတ်ပုံကို သူ့ရုံးခန်းတွင် ချိတ်ထားသည်။ သူလည်း ဟီလာရီလိုပင် ဝါရှင်တန်ရှိ သူ့သူငယ်ချင်းထံ ထာအလုပ်မလုပ်မီ ရှိစိ ဥပဒေကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်နေခဲ့သည်။ အခမ်းအနားတွင် မာရီလင်းနှင့် ကလေးများ နောက်တွင် ထိုင်နေသော ဗင်းဆင့်မျက်နှာကို ကျွန်တော် ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိသည်။ နောက်ပိုင်း ဘာနီ ပြောပြချက်အရ သူနှင့် ဘာနီတို့ အခမ်းအနား ပြီးသည့်နောက် ဘာနီ၏ ရုံးခန်းသို့ အတူသွားကြသည် ဟူ၏။ ဘာနီမှာ အတော်ပျော်နေသည်။ ကျွန်တော်ကို အမည်စာရင်း တင်သွင်း၍သာ မဟုတ် ရသဘောဒါဂျင်းစဘတ်၏ အမည်စာရင်းလည်း ဆီနိုတ် တရားရေး ဘော်မတီသို့ တက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘာနီက - “ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ပွဲ အောင်လိုက်ပြီ။” ဟု ပြောသည်။ ဗင်းဆင့် ထ - “ကျွန်တော် နောက်မှ လာတွေ့ဦးမယ်။” ဟု ပြောသွားပြီး လာမတွေ့ခဲ့ဟု ဘာနီက ဆိုသည်။

ဖော်စတာ သေသည့်သတင်းမှာ ကလင်တန်ကို မုန်းသူများနှင့် လျှို့ဝှက်စာတလမ်း တွေးခေါ်သမားတို့အတွက် အကြိုက်ဖြစ်ကာ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်အနေနှင့်မူ ဗင်းဆင့် သတ်သေသည်မှာ ညီညိုကြောင့်ပင် ဖြစ်စေ သူ့အတွက် ကျွန်တော် နှမြောမိသည်။

နောက်သတင်းခြောက်ပတ်အကြာ ၁၉၉၃ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၁ ရက်တွင် အက်ဖ်ဘီဘိုင် ဌာနချုပ်၌ ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာအဖြစ် ကျမ်းသစ္စာ ကိုနှိုဆိုကာ ကျွန်တော်၏ ရှစ်နှစ်တာ ဒါရိုက်တာသက်တမ်းကို စတင်လိုက်သည်။ ထင်းမှာ ဟူးဗားနောက်ပိုင်းခေတ်တွင် ဒါရိုက်တာများအနက် ဒုတိယ သက်တမ်းအရှည်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့တွင် စာရီလင်းက သမ္မာကျမ်းစာကို ကိုင်ထားရပြီး အလာဘားမားပြည်နယ်မှ ပြည်ထောင်စုတရားသူကြီး ဖရန်ဂျန်ဆင်က ထွန်းကိုန်မှုကို ကြီးကြပ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော် ဖရန့်နှင့် သိက္ခာမီးသည်မှာ နှစ်အနည်းငယ်သာ ရှိသေးသော်လည်း ကျွန်တော် ဥပဒေကျောင်း တက်နေစဉ် ကာလများက သူသည် ကျွန်တော်၏ သူရဲကောင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၇ ခုနှစ် သမ္မတ ကာတာလက်ထက်က သူသည် အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာ ရာထူးအတွက် သူ့ကိုသူ အမည်စာရင်း တင်သွင်းခဲ့သေးသည်။ နောက်မှ နှလုံးရောဂါရှိ၍ သူ့အမည်ကို သူ ပြန်ရုပ်သိမ်းခဲ့သည်။

ကျွန်တော် အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာ အဖြစ်မှ နုတ်ထွက်ပြီးနောက် နှစ်အတန်ကြာသောအခါ ဘာနီလည်း အိမ်ဖြူတော် အကြံပေး အဖြစ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ဖက်ဒရယ်ဥပဒေ ကောင်စီမှ ကြီးမှူးကျင်းပသည့် အခမ်းအနားတစ်ခုတွင် ကျွန်တော် သူနှင့် ဆုံသည်။ ဘာနီက ရယ်လျက်-

- “ကျုပ်ဒီနေ့ပဲ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေနဲ့ စကားပြောခဲ့ရသေးတယ်”
- “ကျွန်တော့်မှာ မိတ်ဆွေတွေက အများကြီးပဲ ဘာနီ၊ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ။”
- “သမ္မတ ကလင်တန်လေ။”

သူက ဟာသနော၍ ပြောသည်။ ဘာနီက ဆက်ပြောသည်။ ကလင်တန်က သူ့ကို ပြောသည်ဆို၏-
“ခင်ဗျားပေးတဲ့ အကောင်းဆုံး အကြံ ဝိုက်ဝါတား အမှုမှာ အထူး အမှုတင်ရှေ့နေကို ကန့်ကွက်ဖို့ ဆိုတာကို ကျုပ် လိုက်မလုပ်ခဲ့ဘူး။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားပေးတဲ့ အဆိုးဆုံးအကြံ ဖရီးကို အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာခန့်ဖို့ ဆိုတာကို ကျုပ် လိုက်လုပ်မိခဲ့တယ်။” ဟူ၏။ ဘာနီက ဆက်၍-

“အဲဒီအကြောင်း သူရေးမယ့် စာအုပ်ထဲမှာ ပါလိမ့်မယ်။”

အထူးအမှုတင် ရှေ့နေ ကိစ္စကိုတော့ ဥပဒေ ကျွမ်းကျင်သူများ ဝေဖန်ရန် ကျွန်တော် ချန်ထားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြောသည်ကိုတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ဂုဏ်ပြုတံဆိပ်ဟု သဘောထားပါသည်။ ဒါရိုက်တာ ရာထူးအတွက် အင်တာဗျူးလုပ် သည့်နေ့က ကျွန်တော်နှင့် ကလင်တန် သဘောတူထားခဲ့သည်များ ကျွန်တော်နှင့် သူအကြား ရှင်းလင်းခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဘက်သာ ရှင်းနေခဲ့မှန်း အခုမှ ကျွန်တော် သိရတော့သည်။

အကယ်၍ ကလင်တန်သည် ကျွန်တော်လိုချင်သည့် အဖြေကို မပေးခဲ့လျှင်တောင် ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာအလုပ်ကို ငြင်းရန် မသေချာပါ။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်မိဘများကလည်း ပါဝင်လာသည်။ သူတို့အဖို့ တာဝန်ပေးသည်မှာ ရွေးချယ်ရမည့်အလုပ်မျိုး မဟုတ်ဟု ယူဆကြသည်။ ကျွန်တော် စောစောက ရေးခဲ့သလို ယင်းတွင် နိုင်ငံရေး တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖေနှင့် အမေသည် ရှေးဟောင်း ဒီမိုကရက်များ ဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ ဒီမိုကရက်ပါတီ၏ မျိုးချစ်စိတ်ကို မေးစရာ မလိုသည့် အချိန်ကတည်းက ဖြစ်သည်။ အာကန်ဆော်ပြည်နယ်မှ ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဟောင်း (ကလင်တန်) သည် သူတို့အကြိုက် သမ္မတ ဟုတ်ကောင်းမှ ဟုတ်မည်။ သို့သော် သူတို့အတွက်မူ ဒီမိုကရက်ပါတီကသာ စွမ်းဆောင်ရည်ကောင်းသည်ဟု ယူဆသည်။ ရီပတ်ဘလီကင်များမှာ ပိုးသားဦးထုပ်ဆောင်းသည့် သူဌေးတွေ ဟူ၏။ ထိုနှစ်ပါတီအနက် မည်သည့်ပါတီဘက်မှ သူတို့ရပ်တည်သည်ကို မေးခွန်းထုတ်စရာ မလိုပေ။ သူတို့သည် နိုင်ငံရေးအကြောင်းလည်း သိပ်ပြောသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော့်ကို မွေးဖွားရာ နယူးဂျာစီပြည်နယ် ဟာဒ်ဆန်ခရိုင်တွင် ထိုပါတီအတွက် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြသည်။ တစ်အိမ်ဆင်း တစ်အိမ်တက် မဲရေးအတွက် စည်းရုံးခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် တာဝန်ပေးသည် ဆိုခြင်းမှာ နိုင်ငံရေးထက် နက်ရှိုင်းသည်။ ကျွန်တော့်အဖေမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် စစ်ပြန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်အား နိုင်ငံတာဝန်ကို မည်သို့ပင် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းပါစေ ထမ်းဆောင်ရမည်ဟု အမြဲပြောသည်။ ကလင်တန်နှင့် အင်တာဗျူး သွားမလုပ်မီ တစ်ရက်အလိုက ကျွန်တော် သူတို့ထံ သွားလည်စဉ် အဖေက သမ္မတ ဘာခိုင်းခိုင်းလုပ်ရမည်ဟု ဆိုသည်။

အနိး - ၃
စင်း ကောလိပ်မတက်သင့်ပါဘူး

ကျွန်တော် မိဘများမှာ ခက်ခဲကျပ်တည်းသည့် ဇာတိဘဝကို မမေ့နိုင်ကြသေးသည့်ပြင် ပြည်ပမှ သူတို့ဝင်လာစဉ် သူတို့နှင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံးအတွက် လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သည်များကိုလည်း မမေ့နိုင်ကြသေး။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ် အတန်းကျောင်းတွင် နေစဉ် သမိုင်းစာအုပ်များထဲ၌ ဤနိုင်ငံကို သမိုင်းနောက်ခံ အမျိုးမျိုးရှိသော လူများ သူတို့ဘဝ ပိုမိုကောင်းမွန်ရေးအတွက် စုဝေးရောက်ရှိ နေထိုင်ရာ အရပ်ဟု ဖော်ပြသည်ကို ဖတ်ခဲ့ရသည်။ ထိုသည်ကို ကျွန်တော်အနေ နှင့် နားလည်ရန် မခက်။ အကြောင်းမူ ကျွန်တော်မိသားစုသည်ပင် ဥရောပ တစ်နံတစ်လျားမှ လာခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အမေရိကန်များကဲ့သို့ပင် မိဘများကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို အဖိုးတန်လက်ဆောင်များ ပေးခဲ့ကြသည်။ ယင်းတို့မှာ ဘုရားကို ကိုးကွယ်၊ တိုင်းပြည်ကို ချစ်၊ အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားသိ၊ အကြင်နာတရားထား ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

အဖေဘက်မှ အဘေးမှာ ဖရက်ဒရစ် ဖရူး ဖြစ်သည်။ ဂျာမနီနိုင်ငံ အနောက်ဘက် အစွန်ဆုံးရှိ ဆဘားနယ်မှ အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ ၁၈၇၀ ပြည့်လွန် နှစ်များက ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ ဘာကြောင့် အိမ်ခြေကို စွန့်ခွာခဲ့သည်ကို တော့ မသိ။ ပထဝီ နိုင်ငံရေးအရဟုသာ ဆိုရမည်။ ဆဘားမှာ အယ်လ်ဆက်နှင့် လော်ရိန်းနယ်အတွင်းရှိပြီး စကြာဘိုးမြို့ နှင့် လည်းကောင်း၊ ဂျာမန်နှင့် ပြင်သစ်တို့ အမြဲ တင်းမာနေသည့် ရှိုင်းတောင်ကြားရှိ ကျော်ကြားသည့် နေပူစမ်းရှိရာ ဘဒန်-ဘဒန်နှင့် လည်းကောင်း သိပ်မဝေးလှပေ။ ထိုဒေသတွင် ပြင်သစ်နှင့် ဂျာမန်တို့ စစ်ဖြစ်နေခဲ့ရာမှ ၁၈၇၁ ခုနှစ် တွင် ပြင်သစ်တို့ နောက်ဆုတ်သွားရာ အယ်လ်ဆက်နှင့် လော်ရိန်းနယ်များမှာ ဂျာမန်အင်ပါယာထဲတွင် ပါသွားတော့သည်။ ထိုကာလလောက်မှာပင် ဖရက် ကမ္ဘာသစ်ဆီသို့ လှမ်းခဲ့တော့သည်။ ကမ္ဘာသစ်တွင် ပြည်တွင်းစစ်ကို မမေ့နိုင်ကြ သေးသည့်တိုင် တည်ငြိမ်မှု နိဗ္ဗာန် ဖြစ်နေသည်။

အဘေး ဂျာမနီမှ ပါလာသည့် အတတ်ပညာ တစ်ခုမှာ ဂီတဖြစ်သည်။ သူသည် နယူးယောက်တွင် အခြေချပြီး အမေရိကန်စစ်တပ် တီးဝိုင်းတွင် အချိန်ပိုင်း ဝင်လုပ်သည်။ ကျွန်သည့်အချိန်တွင် ရရာအလုပ် လိုက်လုပ်ခြင်းဖြင့် လက်ထပ် နိုင်သည်အထိ ဖြစ်လာသည်။ မိသားစုကို ဘရတ်ကလင်းရပ်ကွက်၏ ရက်ဟွတ်အပိုင်းတွင် ပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့သည်။

သွားတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကျွန်တော်အဖိုးဝီလျံဖရီးသည် နယူးယောက်မြို့ သန့်ရှင်းရေးဌာနတွင် အလုပ်ရသွား သဖြင့် မိသားစုထဲတွင် ဝင်ငွေပုံမှန် ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ ဘေးပန်းအနေဖြင့်လည်း သူက ကျပန်းအလုပ် လိုက်လုပ်သေးသည်။ ဝီလျံဖရီးက သူမိဘများ အမေရိကသို့ ဘာကြောင့် ရောက်လာသည်ကို မသိသော်လည်း သူ့ဇနီး ဂျင်နီမက်ဂီးကမူ ပြောပြနိုင်သည်။ မက်ဂီးမိသားစုမှာ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ တောင်ပိုင်း ကော့ခရိုင်မှ ဖြစ်သည်။ ၁၈၄၀ ခုနှစ်တွင် ထိုအရပ်၌ အာလူးမှာ အဓိက ဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲသော အိုင်းရစ်များအဖို့ အာလူးမှာ မရှိမဖြစ် သီးနှံဖြစ်သည်။ အာလူးမှ မရလျှင် အငတ်ဘေး ဆိုက်ရမည် ဖြစ်သည့်ပြင် တိုက်ဖျက်နှင့် အခြားရောဂါများကလည်း ရှိသေးသည်။

သေဘေးမှ လွတ်မြောက် စေရန် လူ့အမြောက်အမြား ထွက်ပြေးကြသည်။ ၁၈၅၁ ခုနှစ်တွင် အိုင်ယာလန် လူဦးရေမှာ ၂၅% ကျဆင်းသွားပြီး ၆.၅ သန်းသာ ရှိတော့သည်။

အခြားသော တိုင်းပြည်ကူးလာသူ အိုင်းရစ်များကဲ့သို့ပင် ဖခင်ဘက်မှ အဖွား၏ ဘိုးဘေးဘီဘင်များသည်လည်း နယူးယောက်မြို့သို့ ရေမြောက်မ်းတင် ရောက်လာကြကာ မျိုးဆက်အများအပြား လွန်လာသောအခါ ဂျင်နီမက်ဂီးသည် ပီလ်ဖရီးနှင့် အကြောင်းပါလေတော့သည်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်က ကျွန်တော် ဆဘားနယ်ကို မရောက်မီအထိ သူတို့ မည်သို့ တွေ့ခဲ့ကြသည်ကို မတွေးမိခဲ့။ ကျွန်တော်၏ ဖက်ဒရယ် တရားသူကြီးဆိုသော ရာထူးကို ထိုဒေသခံများ အတော်ပင် လေးစားကြသည်။ အကြောင်းမူ မြို့တော်ဝန်က ကျွန်တော်နှင့် အတော်ဝေးသော အမျိုး အနွယ်ဖရူးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ခဲအဖွဲ့ကလည်း ကျွန်တော် ဘိုးဘေးဘီဘင်တို့၏ မွေးစာရင်းနှင့် လက်ထပ်မှတ်တမ်း မိတ္တူများကို ပြသည်။ ယင်းတို့ကို ဘုရားကျောင်းထဲတွင် သိမ်းဆည်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ စိန့်ဘရီဂက် ဘုရားကျောင်းမှာ အိုင်းရစ် သီလရှင်များက အယ်လ်ဆက်နှင့် လော်ရီနန်းနယ် အလယ်ရှိ ဤမြို့ကလေး၌ တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဂျာမန် ဖရီးမျိုးဆက်နှင့် အိုင်းရစ် မက်ဂီးမျိုးဆက်တို့၏ ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးခဲ့တော့သည်။

ကျွန်တော်အဖွားမှာ ခြောက်တန်းထက် ပိုတက်မည်မထင်။ အဖိုးကလည်း အတန်းများများ တက်ခဲ့ရဟန်မတူ။ သို့ရာတွင် သူတို့၌ အောင်မြင်ရမည်ဟူသော နိုင်ငံကူးလာသူများ၏ သန့်ရှင်းတော့ ရှိခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ရက်ပွတ် ခုတ်တွက် ဘောလ်တစ်လမ်းပေါ်တွင် အခြေချခဲ့ကြသည်။ သူတို့တွင် သားနှစ်ဦး ရှိ၍ ကျွန်တော်အဖေမှာ အကြီးဖြစ်ပြီး ၁၉၁၆ ခုနှစ်တွင် မွေဖွားသည်။ သူညီမှာ အက်ဒွပ် ဖြစ်သည်။ ထိုသားနှစ်ယောက်မှာလည်း ကျောင်းနေရုံသာမက နိမ့်စရန်စစ် အထက်တန်းကျောင်းမှ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ မျိုးရိုးထဲတွင် တစ်ဆင့်တက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်အဖေက သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လုပ်သည်။ သင်္ဘောကျင်းတွင် ပစ္စည်း အတင်အချ ဆောင်ရွက်သည်။ ထိုစဉ် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်လာသည်။ အဖေက ပုလဲဆိပ်ကမ်း တိုက်ခံရပြီးပြီးချင်း စစ်ထဲကို ချစ်ချင်းဝင်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် တိုက်ခိုက်ရေး အင်ဂျင်နီယာအဖြစ်နှင့် အင်္ဂလန်သို့ ရောက်သွားသည်။ အင်္ဂလန်တွင် အခမဲ့ရိက္ခာ လေယာဉ်များ အသုံးပြုရန် လေယာဉ်ပြေးလမ်းများ တိုးချဲ့ရသည်။ ဂျာမန်လေယာဉ်များသည် အင်္ဂလိပ် ခေလက်ကြားပေါ်မှ တစ်နေ့ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ် လပေါင်းများစွာ ပျံသန်းကာ ထောက်လှမ်းနေသည်။ လေယာဉ်သံ ကြားသည်နှင့် အဖေတို့အားလုံး လုပ်လက်စကို ပစ်ချပြီး စစ်ရေးပြကွင်းထဲသို့ ပြေးကြရသည် ဆို၏။

၁၉၄၄ ခုနှစ် ဇွန်လ ၇ ရက်တွင် အဖေတို့ တိုက်ခိုက်ရေးအင်ဂျင်နီယာတပ်သည် နော်မန်ဒီကမ်းခြေသို့ ချောက်ခဲ့ရပြီး ၂ ရော့ပတွင် တောက်လျှောက် နေခဲ့ရသည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဇွန်ဦးရာသီတွင် မဟာမိတ်တပ်များ ဂျာမနီ

နိုင်ငံထဲသို့ အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဂျာမနီ လက်နက်ချပြီးနောက် သုံးလအထိ ထိုနေရာမှာပင် ရှိနေပြီး နောက်မှ ဟမ်းဘတ်သို့သွားကာ ဂျပန်ကို ဝင်တိုက်မည့် တပ်များနှင့် ပူးပေါင်းခိုင်းသည်။ သုံးနှစ်ခွဲ ကြာခဲ့ပြီးနောက် ပခင်သည် နောက်ထပ် သုံးလေးနှစ်လောက် နေရဦးမည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် သင်္ဘောမှာ အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာထဲတွင် အနောက်ဘက်သို့ ခုတ်မောင်းလာသည်။ ပီရိုဂျီးမားနှင့် နာဂါဆာကီကို ဝေးကြွလှိုက်သည်နှင့် စစ်ကြီးမှာ အဆုံးသတ်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော့် ဂျာမန်-အိုင်းရစ် ပခင်ကို အီတလီသူ မိန်းမချောကလေးက လက်ထပ်ရန် စောင့်နေပေသည်။

ကျွန်တော့်အမေ ဘန်းနစ်မှာ အီတလီ-အမေရိကန် ကပြားမျိုးရိုး၏ ပထမ မျိုးဆက်ဖြစ်သည်။ သူမအဖေ လွိုဂီချင်စီယိုးလားမှာ အရှေ့နေပယ် အပယ်လီနိုခရိုင် မီရာဘဲလားအိကလာနိုမြို့တွင် ကြီးပြင်းသူ ဖြစ်သည်။ ရာစုနှစ် အကူးတွင် သူမိသားစု အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ ပြောင်းလာတော့ သူသည် ဆယ်ကျော်သက်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော့် မိခင်ဘက်မှ အဖွား ဂျီဇက်ဖင်းမူရာနိုမှာ လွိုဂီရီရာနှင့် မိုင်ငါးဆယ်ပင် မကွာသော ရှုအိုတီမြို့တွင် မွေးဖွားသည်။ ဂျီဇက်ဖင်း အမေရိကားသို့ မိဘများနှင့် ရောက်လာတော့ သူမအသက် ခုနှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ သူမ နယူးယောက်မြို့တွင် ကြီးပြင်းခဲ့သည်။ သူနှင့် လွိုဂီ ၁၉၁၅ ခုနှစ်တွင် တွေ့ပြီး လက်ထပ်ကြတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အင်္ဂလိပ်လို မပြောတတ် ကြသေး။ လွိုဂီသည် နိုင်ငံခြားဘာသာစကားကြောင့် အဟန့်အတားအဖြစ်ခံသည့် လူစား မဟုတ်ပေ။

လွိုဂီက အလုပ်တစ်ခု မရရအောင် ရှာသည်။ ရတော့ စာတိုက်တွင် စာရွေးရသည့်အလုပ်။ သို့ရာတွင် ထိုအလုပ်မှာ သူ့အစီအစဉ်၏ ပထမအဆင့်သာ ရှိသေးသည်။ သူက နေ့တိုင်း စာတိုက်ကို သွားကာ ပို့ရသေးသည့် စာပုံ ကြီးထဲမှ ရုပ်ပုံနှင့် စာ တွဲပါသည့် မဂ္ဂဇင်းနှင့် ကာတွန်းစာအုပ်များကို ဆွဲထုတ်သည်။ ညနေကျတော့ ဘရန်ဒ်မြို့ရှိ သူတို့နေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းတွင် သူနှင့် ဂျီဇက်ဖင်းတို့ စာများကို သဘောပေါက်အောင် ဖတ်ကြသည်။ သို့နှင့် သူတို့ ကမ္ဘာသစ်တွင် နေလို့ရလောက်အောင် အင်္ဂလိပ်စာ တတ်လာကြတော့သည်။

အဖိုးမှာ ကျွန်တော် မမွေးမီ ဆုံးသွားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကြောင့် အမေရိကန် စာပို့လုပ်ငန်းကို ကျွန်တော် သံယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့မိသည်။ လက်ထောက် အစိုးရရှေ့နေဘဝတွင် ကျွန်တော် ပထမဆုံး ကိုင်ရသည့် အမှုမှာ လင်းဒါးယား နှစ်ယောက်၏ လူမှုပုလုံရေး ချက်လက်မှတ်ကို စာတိုက်မှ ခိုးထားလိုက်သည့်အမှု ဖြစ်သည်။

မဟာတ္ထန် ရပ်ကွက်၏ ထိုအပိုင်းကို ကျွန်တော်ရောက်တိုင်း လွှဲကိ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည့် ထိုနေရာကို ရပ်၍ ကြည့်မိသည်။ သူ့အလုပ် စလုပ်စဉ်က အဆိုပါ အထွေထွေစာတိုက်မှာ အသစ်သာ ရှိသေးသည်။ ထိုစာတိုက်ကို ၁၉၁၃ ခုနှစ်က ဖွင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မျက်နှာစာရှိ တိုင်လုံးကြီးများမှာ နယူးယောက်မြို့၏ အထင်ကရများထဲတွင် ပါဝင်သည်။ သို့ရာတွင် မျက်နှာစာ နဖူးစီးတွင် ရေးထားသည့် ဆောင်ပုဒ်ကို ကျွန်တော် ပိုသဘောကျသည်။ “ နှင်း၊ မိုး၊ အပူ၊ ညအမှောင် မည်သို့ရှိစေ၊ ဤစာပို့သမားများ သူတို့တာဝန်ကို ပြီးအောင် အမြန်ဆောင်ရွက်ကြမည်။ ” ဟူ၏။

ဤစာတန်းသည် ကျွန်တော်အဖိုး၏ စွဲနှင့် သန့်စွန်ကို အမှတ်ရစေသည်။ ထို့ပြင် ထိုစာများသည် ပြည်သူ့ အမှုထမ်း ပထမစည်းမျဉ်းကိုလည်း ထင်ဟပ်သည်ဟု ထင်သည်။ ယင်းမှာ သစ္စာ၊ သတ္တိ၊ စွန့်လွှတ် အနစ်နာခံမှုတို့ ဖြစ်သည်။ အနီးရသည် ထိုပန်းတိုင်ကို ဘယ်တော့မှ မရောက်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်လည်း ထိုပန်းတိုင်ကို မရောက်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ရောက်အောင် အမြဲ ကြိုးစားနေရမည် ဖြစ်သည်။

ဇာတိမြေမှ မိုင် ထောင်ပေါင်းများစွာ ဝေးသည့်အရပ်တွင် သမီးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ကြီးပြင်းအောင် မွေးရဦးမည့် မုဆိုးမတစ်ယောက်အဖို့ များစွာအခက်အခဲ ရှိပေလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော် အမေ ဘားနစ်မှာ ဆယ်ကျော် သက် အရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ သူမ၏ညီမ လစ်ဒီယာမှာကလေးအရွယ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဂျီဇက်ဖင်းက အလျှော့မပေး။ စက်ချုပ်ကာ အထည်များကို ချုပ်ရောင်းသည်။ ထိုအလုပ်နှင့် လွှဲကိ၏ ပင်စင်ကလေးဖြင့် လောက်ငအောင် စားသည်။ သမီးများထံ လာရောက်ပိုးပန်းသူများကိုလည်း မချုပ်ချယ်။

အဖေရော အမေပါ အက ဝါသနာပါသည်။ အနောက် ၅၂ လမ်းပေါ်ရှိ နာမည်ကျော် ရိုးစလင်း ကပြကြမ်းပြင်တွင် သူတို့ တွေ့ကြသည်။ သိပ်မကြာလိုက် အဖေသည် အမေ့ကို စိတ်ဝင်စားလာသည်။ နှစ်ယောက် ချိန်းမတွေ့မီ အဖေက အဖွား ဂျီဇက်ဖင်းကို ဖွင့်ပြောသည်။

သူတို့ လက်ထပ်မည့်ဆဲဆဲ စစ်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ အမေက စစ်ထဲမှ အဖေထံ နေ့စဉ်စာရေးသည်။ အဖေကလည်း မကြာခဏ စာပြန်ရေးသည်။ အမေသည် အဖေ့စာ မှန်သမျှကို သိမ်းထားသည်။ အဖေ ဥရောပမှ သင်္ဘောနှင့် ပြန်လာ သောအခါ သူတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ ငွေကြေးက အားနည်းသေးသဖြင့် သူတို့အဖွား ဂျီဇက်ဖင်း အိမ်မှာပင် ချကြသည်။ ထိုအိမ်မှာပင် လေးနှစ် ကြာသွားသည်။

စစ်ပြီးတော့ အဖေသည် အလုပ်ပေါင်းစုံ လိုက်လုပ်သည်။ အကောင်းဆုံးအလုပ်မှာ သူ စစ်ထဲမဝင်မီက

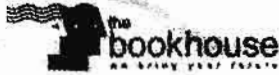

လုပ်ခဲ့သည့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ကမ္ဘာဏီမှာပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုအလုပ်မှာ သမဂ္ဂပွဲစည်းရေးတွင် သူ ပါဝင်သည့် အချိန်တွင် ရုတ်တရက် ပိတ်လိုက်သည်။ နောက် ဆယ့်နှစ်နှစ်ခန့်အကြာ ကျွန်တော် ကလေးဘဝတွင် အဖေက သူ အလုပ်သမား လှုံ့ဆော်ရေးမှူး လုပ်ခဲ့ပုံများကို ပြန်ပြောပြတော့ ကျွန်တော်မှာ အံ့ဩမဆုံး ရှိရသည်။

ကျွန်တော့် အစ်ကို ဘီလ်ကို မွေးပြီးတော့ အဖေသည် ယောက္ခမတိုက်ခန်းတွင် ကျဉ်းကျဉ်း ကျပ်ကျပ် မနေလိုတော့သည် ဖြစ်၍ ၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင် နယူးဂျာစီပြည်နယ်သို့ ပြောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာသည်။ ကလေး တစ်ယောက် ရပြီဖြစ်၍ နောက်ထပ်လည်း မွေးဦးမည် ဖြစ်ရာ နယ်ဘက်တွင်သာ နေလိုသည်။

ဘရတ်ကလင်းနှင့် ဘရွန် ရပ်ကွက်များတွင် နေလာပြီးမှ နယူးဂျာစီကို စဉ်းစားသည်မှာ ကျွန်တော့် မိဘများသာ ရှိသည်။ သူတို့ နယူးဂျာစီပြည်နယ် ဟန်ဆန်ခရိုင် မြောက်ဘာဂျန်မြို့တွင် အခြေချကြသည်။ ထိုစဉ်က မြောက်ဘာဂျန်တွင် သစ်ပင်များလည်း ရှိသည်။ မဖွံ့ဖြိုးသေးသော မြေများပင် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဂုဏ်လမ်းမှာ ဆင်ခြေဖုံးထက် မြို့နှင့် ပို၍ တူသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်သစ် ပတ်လည်တွင် မိသားစုအိမ် နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးခန့် ရှိသည်။ ရေပြင်ညီအတိုင်း ပိုင်းထားသည့် နှစ်ထပ်အိမ်၊ သုံးထပ်အိမ်များ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ နေသည့် အိမ်မှာ ဘော်ဒါဆောင် ဖြစ်သည်။ ဘော်ဒါ နေသူများမှာ ဒုတိယထပ်နှင့် တတိယထပ်တို့တွင် အိပ်ခန်း တစ်ခန်းစီ ကြေသည်။ ကျွန်တော် မွေးလာတော့ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်မှာ ပထမထပ်တွင် အခန်း လေးငါးခန်းဖြင့် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း နေရသည်။ အိပ်တော့ တစ်ခန်းထဲတွင် စုအိပ်ရသည်။ အဖွား ဂျီဇက်ဖင်းက ဘရွန်တွင် ကျန်ခဲ့သော်လည်း မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ထံ လိုက်လာသည်။ သူကတော့ မိသားစု အကြီးအကဲမို့ တစ်ခန်း သီးသန့် အိပ်ရသည်။ သို့သော် အခန်းမှာ ဝီရိုသာသာ လောက်သာ ရှိသည်။

နယူးဂျာစီကို ရောက်လာမှ အဖေ ရာသက်ပန် အလုပ် ရသည်။ အိမ်ခြံမြေ ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း ဖြစ်ကာ အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရုံးခန်းဖွင့်ကာ လုပ်ကိုင်သည်။ ထိုရုံးခန်းမှာပင် နောက် လေးဆယ့်ခြောက်နှစ်လုံး နေသွား တော့သည်။ သူ့အသက် ရှစ်ဆယ်ပြည့် မွေးနေ့လောက်မှာပင် သူ အနားယူတော့သည်။ အမေက သူ့ဘေးတွင် ထိုင်ကာ သူ့အတွင်းရေးမှူးအနေနှင့် လုပ်ကိုင်ပေးသည်။ အစ်ကို ဘီလ်နှင့် ကျွန်တော်ကတော့ အတူနေရသည်က များပြီး တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက်လည်း ချစ်ကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်နှင့် ဘီလ်လည်း အဖေတို့အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အထက်တန်းကျောင်း ပြီးသည်နှင့် အိမ်ခြံမြေ လုပ်ငန်းလိုင်စင် ရကြသဖြင့် နွေရာသီဆိုလျှင် အဖေကို ကူညီနိုင်ကြသည်။

ကျွန်တော်အစ်ကိုနှင့် ကျွန်တော် ညီတို့သည် သူတို့နည်း သူတို့ဟန်ဖြင့် ကျွန်တော်ကို သင်ခန်းစာကောင်းများ ပေးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်ထက် အသက်တစ်နှစ်သာ ကြီးသော ဘီလ်သည် ပညာရေးတွင် စံပြုထိုက်သူ ဖြစ်သည့်ပြင် ပြုမူပြောဆို နေထိုင်ပုံကိုလည်း ကျွန်တော် အတုခိုးခဲ့ရသည်။ သူသည် မိသားစုထဲတွင် ပထမဆုံး ကောလိပ်တက်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ဒက်ထရိုက်မှာစီ တက္ကသိုလ်တွင် ဖြစ်၏။ သူထိုမျှနှင့် မရပ်ခဲ့။ အထက်တန်းကျောင်း နောက်ဆုံးနှစ်များတွင် အင်နီဘီစီ ရုပ်သံတွင် သူ အလုပ်ရခဲ့သည်။ ကောလိပ်တွင်လည်း သူ ဆက်သွယ်ရေးဘာသာရပ်ကို အထူးပြု ယူခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အင်နီဘီစီအလုပ်ကိုတော့ မလွှတ်ခဲ့။ သူကျောင်းပြီးတော့ သူ၏ အတွေ့အကြုံ နှစ်ရပ်ကြောင့် အင်နီဘီစီ သတင်းရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့တွင် အသံဘက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံ ဖြစ်လာသည်။ သို့ဖြင့် နှစ်သုံးဆယ်ကျော် ကမ္ဘာအနှံ့ သတင်းရိုက် သည့် နေရာများကို ရောက်ခဲ့သည်။

ဘီလ်ထံမှ ကျွန်တော် ရလာသည်မှာ စာကြိုးစားမှုနှင့် အနေအထိုင် အပြောအဆိုတွင် အပြစ်ကင်းအောင် နေတတ်မှုတို့ ဖြစ်သည်။ သူကလည်း ကျွန်တော်ကို ထိုအတိုင်း ဖြစ်ရန် မျှော်လင့်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူလိုဖြစ်အောင် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ကြိုးစားသည့်အဆင့်သာ ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကက်သလစ် ပညာရေးကျောင်းများကို ထက်တိုင်း ကျောင်းမှ သီလရှင်နှင့် ဘုန်းကြီးများက “မင်းလည်း ဘီလ်လို ဖြစ်လာပါစေ” ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ဆုံးတော့ သူတို့ကပင် “မင်း ဘီလ်လို ဖြစ်ခဲ့ရင် ကောင်းမှာကွယ်” ဟု ပြောရပြန်သည်။

ဘီလ် ကျွန်တော်ကို တကယ် သင်ပေးသွားသည်ကတော့ ကြောက်စိတ်ကင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ သတင်းသမား တွေမှာ သတင်းရှိသည့် နေရာကို သွားကြရသည်။ သတင်းတွေကလည်း သွေးတစ်ရွဲရွဲ။ အသံဘက်ဆိုင်ရာသမားက နောက်ဘက်ဆီမှ ဖုံးကျ ပေါက်ကွဲသံ၊ ဆန္ဒပြ အော်ဟစ်သံ၊ ကမ်းရိုးတန်းရှိ ရွာကို လေမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်သံတို့ကို အရအမီ ယူရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝိုက်ဆံပေးပြီး ရှောင်ချင်သော နေရာများကို သူသွားခဲ့ရသည်။ အမေကတော့ သူ့ကို မှားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အမေသည် အချို့နေရာများတွင် နည်းနည်း နံ့ချာသည်။ သူမသည် လက်တွေ့ အန္တရာယ်မျိုးကို မကြံ့ဖူးခဲ့။ ယင်းကို ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် ကွမ်တီကိုမြို့ အက်ဖ်ဘီဘိုင် အကယ်ဒမီကျောင်းမှ ၁၉၅၅ ခုနှစ်က ကျွန်တော် သင်တန်းဆင်းစဉ် တွေ့ခဲ့ရသည်။

သင်တန်းဆင်းပွဲတွင် စုံထောက်အသစ်များကို တံဆိပ်များပေးပြီး လက်နက်တိုက်သို့ သွားကာ ခြောက်လုံး ပြီးများပါ ပေးသည်။ ကျွန်တော်က စမစ်အင်ဝက်ဆင် ပြိုင် ၃၈ သေနတ်ရသည်။ နောက်ပြီး ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြင့် ဖြည့်ခြောက်တောင့်လည်း ရသည်။ (ထိုစဉ်က ထိုကဲ့သို့ ခြောက်တောင့် ကုန်လျှင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲဟု ကျွန်တော်

တွေးခဲ့မိသည်။) အမေက ထိုသည်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်ရုပ်သွားပုံ ရသည်။ သူမက အခြားသင်တန်းသား တစ်ယောက်၏ အမေဒန်ဂျန်ဘလွန်စကီးကို ဘာလုပ်တာလဲဟု မေးသည်။

“သူတို့ သေနတ်တွေ ရကြတာလေ။” ဟု မစွက် ဂျန်ဘလွန်စကီးက မထူးဆန်းသလို ပြောလိုက်သည်။ ဂျန်ဘလွန်စကီးတို့မှာ နီဘာရားစကားနယ်ဘက်တွင် နေထိုင်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ဆီမှာကတော့ သေနတ်ဆိုသည်မှာ နိစ္စဓူဝ မြင်နေရသော ပစ္စည်း ဖြစ်သည်။

“သူတို့ သေနတ်ရကြတယ် ဟုတ်လား၊” အမေက ကြောက်လန့်တကြား ဆိုသည်။

သူမအနေနှင့်မူ ကျွန်တော်တွင် အန္တရာယ် ရှိလာတော့မည်ဟု ထင်နေသည်။ ဘီလ်မှာ ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်နေသော နီကာရာဂွါကိုလည်း ရောက်ခဲ့သည်။ ဘောဂွတ်မြို့ ဟိုတယ်တွင် တည်းနေစဉ် သူပြတင်းပေါက် ဘေးမှ ဒုံးကျည်တပ် လက်ပစ်ဗုံးတွေ တစ်ဝီဝီ ဖြတ်သွားနေသည်နှင့်လည်း ကြုံရသည်။ အမေက သူ့မိတ်ဆွေများအား- “ကျွန်မသားလေး လူဝီကတော့ အဲဒီလို အန္တရာယ်တွေနဲ့ ကင်းတယ်။” ဟု ပြောတတ်သည်။

ဘီလ်လိုပင် ကျွန်တော်ညီ ဝှန်လည်း မွေးလာကတည်းက မိသားစု ကြောင့်ကြစရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မိဘများမှာ သားနှစ်ယောက်နှင့် အိပ်ခန်း တစ်ခန်းတည်းဖြင့် အဆင်ပြေခဲ့သည်။ နောက်တစ်ယောက် မွေးလာမည်ဆိုတော့ မဖြစ်တော့ အဖေ ထင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဘော်ဒါနေသူတွေကို နှင်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအထဲတွင် ‘မစ္စတာ ငါးပြား’ လည်း ပါသွားသည်။ ထိုလူကြီးက မကြာခဏဆိုသလို ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ဘီလ်လက်ထဲကို ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်လက်ထဲကို ဖြစ်စေ အကြေစေ ငါးပြားထည့်ပေးလေ့ ရှိသောကြောင့် ထိုသို့ ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မစ္စတာ ငါးပြားနှင့် ကျန်လူများ မရှိတော့သောအခါ အဖေနှင့် သူညီ အက်ဒဝပ်တို့သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဘော်ဒါနေသူများ သုံးသည့် လှေကားကို ခြားထားရာ နံရံရှည်ကြီးကို ဖြိုချလိုက်ကြသည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေ အိပ်ခန်းကိုယ်စီ ရသွားကြတော့ သည်။

ဝှန် အခြားတစ်ယောက် ထိန်းရမည့်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ အမေသည် ဖခင်ထံသွား၍ ရာသက်ဝန် အတွင်းရေးမှူး၊ သွားလုပ်နေတော့သည်။ အဖွား ဂျိုဆက်ဖင်းလည်း ကျွန်တော်တို့၏ ကလေးထိန်း ဖြစ်သွားတော့သည်။ မိဘများမှာ သိပ်ဝေးဝေး မဟုတ်ရကား ကျွန်တော်တို့ အိမ်ခြံမြေရုံးသို့ စက်ဘီးနှင့် သွားကြသည်။ အဖေသည် မကြာခဏ ဆိုသလို ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လှည့်ပြီး အိမ်များ ရောင်းနေသည်။ အဖွား၏ လက်ပေါ်တွင် ကြီးပြင်းရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မှာ ထူးခြားခဲ့ရသည်။ အဖွားက အီတလီသူပီဝီ အော်ပရာ ကြိုက်သည်။ ဥပဒေ ပြည့်လွန် နှစ်များတွင် အခြားကလေးများ မှာ အိမ်ပြန်လာလျှင် ရေဒီယို ဖွင့်ကာ အဲလ်ဗစ် ပရက်စလေတို့၊ ဒရစ်ဖ်တာတို့ နားထောင်ကြမည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

မြန်လာလျှင်မူ အဖွား၏ အော်ပရာခါတ်ပြားသီချင်းများကို နားထောင်ကြသည်။ ထိုအကျင့်မှာ ကျွန်တော် ကြီးသည့်အထိ ဝါသွားသည်။ ကျွန်တော် ကောလိပ်တက်စဉ်ကရော၊ ဥပဒေကျောင်း တက်စဉ်ကရော ပြဿနာ အော်ပရာကို လက်မှတ် ဝယ်ကာ သွားကြည့်သည်။

ဥျန်သည် မိသားစုတွင် အငယ်ဆုံးမို့ မိသားစု သူပုန်ကလေး ဖြစ်လာသည်။ ဘီလ်နှင့် ကျွန်တော်က ခရိုင် ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းက ဖွင့်သော စာသင်ကျောင်းတွင် တက်သည်။ ဥျန်မှာ ထိုကျောင်းတွင် မနေရ။ အထူးသဖြင့် အိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရောဘတ်ဖုလ်တန် မူလတန်းကျောင်း လာဖွင့်၍ ဖြစ်သည်။ ဘီလ်နှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ဇော်ကီတောင် မကစားရ။ ဥျန်ကတော့ ကျောင်းကိုတောင် သိပ်မသွား။ မြောက်ဘာဂျန် အထက်တန်းကျောင်းတွင် အတန်းတင်ပေးရန် ကျောင်းခေါ်ချိန်ပင် မပြည့်။ သူသည် ပန်းခြံထဲ သွားနေလျှင်နေ့သို့မဟုတ်ကလည်း ဒေသတွင်း ဖြည့်သူစာကြည့်တိုက်သို့ သွားနေမည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အစ်ကို နှစ်ယောက်ကတော့ ဘာသာရေး ကိုးရိုင်းကြသည်။ သဒ္ဒါကျောင်းတွင်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် တစ်ပတ် နှစ်ကြိမ် ဘုရားကျောင်း တက်သည်။ ဥျန်ကတော့ ဘုရားကျောင်းထဲ အတင်းဆွဲသွင်းရသည်အထိ။

မိဘများကမူ အတော်ပင် စိတ်ဆိုးကြသည်။ အဖေပြောသည့် စကားကို ယခုတိုင် ကျွန်တော် ကြားယောင်နေဆဲ- "အတော် ဆိုးတာပဲ၊ ဥျန်ကတော့ ကျောင်းပဲ ပြေးနေတာပဲ၊ နောက်ပြီး ဒီကောင်က တိတ္ထိ၊ ကောလိပ်လဲ ရောက်မယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှလည်း ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အစိုးရအလုပ်လည်း ရမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး၊" (နောက်ဆုံးစကားကို ကြည့်ပါဦး။ အဖေသည် စီးပွားရေးကပ် ကာလအတွင်း သူ့အဖေ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ နောက်ပြီး စည်မြဲသည့် အစိုးရအလုပ်ကို သူ အတော် လေးစားသည်။ ကျွန်တော် အက်ဖ်ဘီဘီအိုင် ဒါရိုက်တာ ဖြစ်ပြီးသည့်နောက် နှာပင် ကျွန်တော်က ပုဂ္ဂလိက အလုပ်ကို ပြောင်းလုပ်မည်ဆိုလျှင် သူ မကြိုက်)

ထိုသို့ပြော၍လည်း ဥျန်က မလုပ်။ သူက ကျောင်းကို မုန်းသည်။ ထိုသည်ကတော့ မပြောင်းလဲ။ သူက ဘာသာရေးကို ယုံကြည်သူ မဟုတ်၍ ဘုရားကျောင်းသို့ သွားရန် မလိုဟု မြင်သည်။ ဆယ့်နှစ်တန်း အောင်တော့ ဥျန်သည် ခြောက်လလောက် ဥရောပတစ်ခွင် ပတ်နေသည်။ မိဘများကတော့ သူ့ကို ပြန်တွေ့ရမည်ပင် မထင်ကြတော့။ သို့သော် သူ ဖဲယားလေးဒစ်ကင်ဆင် တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရန် အချိန်မီ ရောက်လာသည်။ ဤတွင် သူ ကြိုးစားကာ နောက် နွေဦးရာသီတွင် ဂျော့တောင်းတက္ကသိုလ်သို့ ပြောင်းတက်ခဲ့သည်။ နောက် သုံးနှစ်ကြာသောအခါ ဥျန်သည် အမြင့်ဆုံး ဂုဏ်ထူးဖြင့် ဘွဲ့ရခဲ့သည်။ ထိုနောက် သူ အတော်ပင် ခြေလှမ်းသွက်ခဲ့သည်။ တစ်ဖန် အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်မှ ဒေါက်တာဘွဲ့ ရရှိခဲ့ပြီး ပထမ အိုဟိုင်းအိုးပြည်နယ်ရှိ စတူဘန်ဗီး တက္ကသိုလ်တွင် ဆရာဖြစ်ခဲ့ပြီး နောက်တော့ ဝါရှင်တန်

ပြည်နယ် စပုတ်ကိန်းမြို့ရှိ ငြိန်တောဂါတက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းဆရာ ဝင်လုပ်သည်။ တစ်ဖန် နယူးဂျာစီပြည်နယ် ဆက်တန်ဟော တက္ကသိုလ်တွင် ဆရာ ဖြစ်လာပြန်သည်။

ထိုသို့ ကောလိပ်နှင့် တက္ကသိုလ်များသို့ ဆက်တိုက် ရောက်လာရာမှ ကက်သလစ်ဘုရားကျောင်းနှင့် အဆင် မပြေခဲ့သည်များ ပျံ့တွင်မရှိတော့။ အဖေစိုးရိမ်သလို တိတ္ထိမဖြစ်သည့်ပြင် ရှေးရိုးဝါဒီ ကိုးကွယ်သူများ အုပ်စုဖြစ်သည့် အိုပတ်စ်ဒေဂိုဏ်းကိုပင် ဝင်ခဲ့သည်။ ထိုဂိုဏ်းကို ဒန်ဘရောင်းက ကက်သလစ်ဘာသာ၏ ပဉ္စမ မဏ္ဍိုင်ဟုပင် သူ၏ အရောင်းရဆုံး စာအုပ်စာရင်းဝင် ဒါဗင်စီကုဒ် စာအုပ်ထဲတွင် ရေးထားသည်။ ဆိုစီယက်တို့အတွက် သူလျှို့ လုပ်ပေးသည့် အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက် ရောဘတ်ဟတ်ဆန်သည်ပင် ထိုဂိုဏ်းဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အင်တာနက်ထဲတွင် ကျွန်တော်ပါ ထိုဂိုဏ်းဝင် ဖြစ်ပြီး ဟတ်ဆန်ကို အကာအကွယ် ပေးထားသည်ဆိုသော သတင်းများပင် ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော် ထိုဂိုဏ်းဝင် မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ပျန်မှာ ဘုန်းကြီး တစ်ပါးလိုပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ (အစ်ကို ဘီလ်လိုပင် သူလည်း လူပျိုကြီး ဖြစ်သည်) ပျန် ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လူတစ်ယောက်အပေါ် ချက်ချင်း အကဲမဖြတ်တော့ပါ။ ထိုလူ၏ အလားအလာနှင့် ဖြစ်လာ သည်များကိုသာ စောင့်ကြည့်လာတတ်သည်။

အခြားသင်ခန်းစာများနှင့် သြဇာသက်ရောက်မှုများမှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင် အားထုတ်မှုများနှင့် ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်တော် သဒ္ဒါကျောင်း တက်စဉ်က အနောက် နယူးယောက်ရဲဋ္ဌာနမှ ရဲအရာရှိတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ကျောင်း ကို လူမျိုးစုဆက်ဆံရေး အစီအစဉ်တစ်ခုဖြင့် ရောက်လာသည်ကို ယခုတိုင် အမှတ်ရနေသည်။ (အနောက်နယူးယောက် မှာ နယူးဂျာစီ ပြည်နယ်ထဲတွင် ပါသည်။ ယင်းမှာ မြို့လယ် မဟာတ္တန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်၍ မြောက်ဘာကျွန်းနှင့် ကပ်လျက် ရှိသည်။) ထိုရဲအရာရှိကြီးသည် ယူနီဖောင်းတွေ တံဆိပ်တွေနှင့် အတန်းရှေ့တွင် ရပ်ပြီး သူ့အလုပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကာကွယ်ရန် ဖြစ်သည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ယူနီဖောင်းကိုလည်း သဘောကျ၊ သူ့တာဝန်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြောသည်ကိုလည်း သဘောကျသွားသည်။ နောက်ပိုင်းနှစ်များထိအောင် ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို မှတ်မိ နေသည်။ ကျွန်တော် အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာဘဝတွင် အနောက်နယူးယောက်မှ ရဲများ လာတံစားမှုဖြင့် တရားခွဲ ခံရသည်ဟူသော သတင်း ရောက်လာသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ပထမဆုံး တွေ့ခဲ့ရသည့် ရဲအရာရှိက သူ့အလုပ်မှာ လူမျိုးစုများအား ကာကွယ်ရန် ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် သေသည့်အထိ မေ့မည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ဘရက်ဒေါ့ပန်းခြံနှင့် ငါးဘလောက်မျှသာ ဝေးသည်။ ၁၉၃၀ ပြည့်လွန်နှစ်များထ

ဟဲဗီးဝိတ်ချန်ပီယံ ကိုမီးစ် ဘရက်ဒေါ့ကို အစွဲပြု၍ အမည်ပေးထားသော ပန်းခြံ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဆင်းလျှင် ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းဂျွန်တို့ ထိုပန်းခြံသို့သွားကာ လှည့်ပတ်သွားနေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ချောက်ကမ်းပါး ခုံကို ကာထားသည့် ခြံစည်းရိုး ပေါ်မှကျော်၍ ကျောက်ခဲများဖြင့် ပစ်ပေါက်ကြသည်။ တစ်ညနေ ကျွန်တော်တို့ ထိုသို့ ခဲဖြင့် ပစ်ပေါက်နေစဉ် ထိုလူကြီး သူ့ ပြတင်းပေါက်တွေ ကျွန်တော်တို့ကြောင့် ကွဲကုန်ပြီ ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ကို နောက်မှ လိုက်သည်။ (ချောက်ကမ်းပါး အောက်ဘက်တွင် အိမ်အချို့ ရှိသည်။ ရှစ်နှစ်သားအရွယ် ကျွန်တော်တို့ကလည်း ထိုပစ်ပေါက်လိုက်သည့်ခဲ ဘယ်ရောက်မည်ကို မတွေးကြ) လူကြီးက ဂျွန်ကို မိသွားသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပတ်ရှောင် ထွတ်မြောက်ကာ အိမ်သို့ ပြေးတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း တစ်ဘလောက်မျှသာ ဝေးသော ဂျွန်၏အိမ်သို့ သွားကာ သူ့ ပြန်ရောက်နေပြီလားဟု ကြည့်သည်။ မရောက်သေး။ အိမ်တွင်လည်း ဖုန်းဖြင့် အခြားကလေးများကို ဆက်ခွင့်မရှိ။ ကျွန်တော့်မှာ ထိုင်စောင့်နေရုံပဲတစ်ပါး မရှိတော့။ ညစာစားနေစဉ် တန်းလန်း ပြည်နယ်ရဲတစ်ယောက် အိမ်တံခါး ခေါင်းလောင်း လာတီးသည်။ ထိုလူကြီးမှာ အရပ်ရှစ်ပေလောက်များ ရှိမလား ယင်ရသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို သွားတွေ့ တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သွားပြီဟု တွက်လိုက်သည်။ သူ ပြန်သွားတော့ အဖေက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ပေးသည်မှာ တစ်ခါတည်း မှတ်သွားရလောက်သည်။ ယခုခေတ် ကလေးများမှာ အိမ်တွင်းမှာသာ ကစားကြသည်။ သူတို့ကလေးတွေ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်ကလို ဘရက်ဒေါ့ပန်းခြံထဲမှာမျိုး ကစားမှ ကစားဖူးကြပါစဟု တွေးမိသည်။

ကျွန်တော် ခြောက်တန်း တက်စဉ်က မေရီ ဂရမ်မာ ကျောင်းတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုကျောင်း တက်ရသည်မှာ အထူးအခန်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းက ခြို့လယ် စီးပွားရေးရပ်ကွက်တွင် ဖြစ်သည်။ ယခင်က ဇာတ်ရဟောင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ မိတ်ကပ်ခန်းတွေ၊ ဇာတ်ဝင်ခန်းပစ္စည်းများ ထားသော အခန်းများ ရှိနေသေးသည်။ ထိုဇာတ်ရုံဟောင်းကို ဘုရားကျောင်းအဖြစ် ပြောင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ စာသင်ခန်းတွေက ယခင် စတီခန်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့က ထထမတန်းမှ ဒုတိယတန်းသို့ ယင်းမှ တတိယတန်းသို့ တက်သည်ဟု မပြောဘဲ အသားဆိုင်မှ သကြားလုံးဆိုင်၊ သကြားလုံးဆိုင်မှ အပ်ချုပ်ဆိုင်သို့ တက်သည်ဟု ပြောကြသည်။

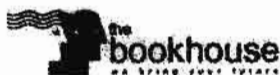
ဆရာတွေက သီလရှင်များချည်း ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်က မွေးရာပါ ဘယ်သန် ဖြစ်သည်။ ဘယ်သန် ထလေးတစ်ယောက်ကို ညာလက်နှင့် ရေးအောင် လုပ်ရသည်လောက် သီလရှင်များ ပင်ပန်းခဲ့သည်မျိုး မရှိတော့ချေ။ ဇာတ် နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ခန့် ကြာသည့်တိုင် ကျွန်တော် ခဲတံကို ဘယ်လက်နှင့် ကိုင်လိုက်မိသည့်အခါတိုင်း သီလရှင် ၏ ပေတံက ကျွန်တော့်လက်ဆစ်ပေါ်သို့ ကျလာတော့မည်ဟု ထင်နေဆဲပင်။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းတွင် ကလေးသုံးဆယ်လောက် အများဆုံး ရှိမည်။ ကျွန်တော်က ကြားပွဲစား ဖျန်ဖြေ ရေး သမားကောင်း ဖြစ်သည်။ အနိုင်ကျင့်တတ်သူက အခြားတစ်ယောက်ကို အနိုင်ကျင့်တော့မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်က ကြားမှ ဝင်၍ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး မျက်နှာ မဖျက်စေသောနည်းဖြင့် ဖျန်ဖြေသည်။ တစ်ခါတော့ ခြောက်တန်း ကျောင်းသား တစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ နှစ်တန်းကျောင်းသား တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ဖျန်ဖြေနေသည့်ကြားက အနိုင်ကျင့်နေရာ ကျွန်တော် ထိုကျောင်းသား၏ နှာခေါင်းကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်ရာ ထိုနေရာတွင် သွေးများဖြင့် ရွဲသွားတော့သည်။ ထိုပြဿနာကြောင့် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ဒုတိယအကြိမ် လာအတိုင်ခံရပြန်သည်။ ခြောက်တန်းကျောင်းသား၏ အဖေသည် သူ့သားကို သူ့သားအသက် တစ်ဝက်လောက်သာ ရှိသည့် ကလေးက ထိုးလိုက်သည်ကိုပင် ရှက်ရကောင်းမှန်း သိဟန်မတူ။ (ကျွန်တော့်အဖေ အပြစ်ပေးဆုံးမသည်မှာလည်း အကြောင်းမဟုတ်၊ ဖြစ်ပျက်သည့် အမှုကလည်း အကြောင်းမဟုတ်၊ တရားအတိုင်း ဖြစ်စေရမည်ဟူသော လက်တွေ့ သင်ခန်းစာကောင်းတစ်ခု ရလိုက်ပေသည်)

အလယ်တန်းကျောင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ အတော်လေး မျက်စိပွင့်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ စိန့်ဂျိုးဇက် ဘုရား ကျောင်းသားမှ ကျောင်းသို့ ပြောင်းရသည်။ ကျွန်တော်တို့ အတန်းထဲတွင် ကျောင်းသားသစ် ခြောက်ယောက် ထိုင်စောင့် နေသည်။ သူတို့အားလုံး အင်္ဂလိပ်လို တစ်လုံး၊ နှစ်လုံးထက် ပိုမပြောတတ်ကြ။ သူတို့သည် ကျူးဘားနိုင်ငံမှ လာသည့် ဒုက္ခသည်များ ဖြစ်ကြသည်။ ပထမအသုတ် ရောက်လာသည့် ဒုက္ခသည်အမြောက်အမြားမှာ အနောက် နယူးယောက်နှင့် ၎င်းအနီးမှ ယူနိုက်တီဒ် ကို ဝင်ရောက် နေထိုင်ကြရာ ယူနိုက်တီဒ်မှာ ဟားဗားနားကလေးဟု ခေါ်တွင်သည်အထိ ဖြစ်သွားရ သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ တောင်ဘက် မိုင် ၁၃၀၀ ဝေးသည့် မိုင်ယာစီသို့လည်း အလားတူ အရေအတွက်ခန့် ရောက်လာ သည်။ ယနေ့ဆိုလျှင် စိန့်ဂျိုးဇက် ကျောင်းသည် ကျူးဘား-အမေရိကန် သာသနာပိုင် ကျောင်းဖြစ်နေပေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ အတန်းကြီးသမားတွေက ကျောင်းသားသစ်များကို အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးရသည်။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို စပိန်စကား ပြန်သင်ပေးသည်။ သိပ်မကြာလိုက် ကျွန်တော်တို့ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြတော့သည်။ အထက် တန်းကျောင်း ရောက်တော့ ကျွန်တော် စပိန်စကားကို ဆက်လက်လေ့လာသည်။ အထက်တန်းကျောင်း အောင်ပြီးနောက် အိမ်ခြံမြေအကျိုးဆောင် လိုင်စင်ဖြင့် တစ်ဦးတည်းသော စပိန်စကားပြော အကျိုးဆောင် ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျူးဘား-အမေရိကန်တွေ အိမ်ခြံမြေလုပ်ငန်းသို့ ဝင်မလာမီအထိ နွေရာသီဆိုလျှင် မိသားစုဝင်ငွေ ပိုတိုးလာသည်။

ရှစ်တန်းနှစ် ကုန်တော့ သီလရှင်များက ကျွန်တော်တို့ကို ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီးများထံ လွှဲပေးသွားပြီး ထိုဘုန်းတော်ကြီးများက စိန့်ဂျိုးဇက် အထက်တန်းကျောင်းကို ထောင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းတွင် ကျောင်းသား ကိုးဆယ်ခန့် ရှိမည်။ သို့ရာတွင် ဘုန်းကြီးများက ကျွန်တော်တို့ကို တံခါးပေါက်မှ လစ်ထွက်သွားပြီး ကားတို့ ခိုးလိုက်

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘီဘိုင်

အဆောက်အအုံတစ်ခုထဲတွင် သီးခြားခွဲထားသော မိန်းကလေး အထက်တန်းကျောင်းထဲမှ အဝတ်လဲခန်းထဲသို့ ဝင်လိုဝင် လုပ်မည့်ပုံမျိုး ဆက်ဆံနေကြသည်။

အငယ်တန်းနှစ် ပြီးသည့် နွေရာသီတွင် ကျွန်တော်သည် လူငယ် ခရစ်ယာန်ကျောင်းသားများဟု ကျောင်းက ခွဲပေးထားသည့် အဖွဲ့နှင့် ကန်တပ်ကီပြည်နယ် အရှေ့ပိုင်းကို ရောက်ခဲ့သည်။ ယင်းမှာ နယူးဂျာစီ မြောက်ပိုင်းမှ အဝေး ဆုံး ရောက်ခဲ့ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သည်မှာ လ၏ ဟိုမှာဘက်ကို ရောက်ရသလို ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိန့်ဂျိုးဇက် အထက်တန်းကျောင်းသည် ယခု ဒေသရှိ သာသနာပိုင်ကျောင်းနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိသည်။ ထိုကျောင်း၏ ဘာဝန်ကလည်း လူများကို ပညာသင်ပေးကာ အလုပ်အကိုင်ရအောင် လုပ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုရည်မှန်းချက် အစိတ် အပိုင်းတစ်ရပ် အနေဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ခရစ်ယာန်ကျောင်းသားများကို ထိုဒေသတွင် သန်းခေါင်စာရင်း ကောက်ခိုင်း သည်။ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ဆုံမေးမြန်းရသည့် လူများမှာ သူတို့ ဘယ်ပြည်နယ်မှာ နေသည်လည်းမသိ။ သူတို့သမ္မတ မည်သူဆိုသည်ကိုလည်း မသိ။ ('ရုစလဲ ' ဟုသာ မကြာခဏ ဖြေနေသည်) အများစုမှာ သူတို့ မွေးဖွား ကြီးပြင်းရာအရပ်မှ နှစ်မြို့၊ သုံးမြို့ထက် ပို၍ ခရီး မသွားဖူးကြပေ။ ရှေးဟောင်းကားများ သူတို့၏ တံစက်မြိတ်အောက်တွင် သံချေးတွေ စက်လျက် ရှိနေကြ၏။ တယ်လီဗီးရှင်း ဆိုသည်မှာ မရှိသလောက်ပင်။

ယင်းမှာ ကြီးစွာသော ယဉ်ကျေးမှု ပြတ်တောက်မှုကြီး ဖြစ်တော့သည်။ ထိုဒေသမှ လူများ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အသက်အရွယ်များနှင့် စကားပြောရလေ ကျွန်တော် ပိုသိလာရလေ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ထိုအရပ်မှ အယ်ကျော်သက် သူငယ်ချင်း အသစ်များကို လွတ်လပ်ရေး ကျောက်ရုပ်ကြီးအကြောင်းကိုလည်း ပြောပြရသည်။ အင်ပါယာ ဖြည့်ထောင်စု အဆောက်အအုံကြီး အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြရသည်။ သူတို့က သူတို့အဖေ အရက်သမားများအကြောင်း ထို ပြောပြကြသည်။ ခုနစ်နှစ်ဆိုလျှင် ကျောင်းက ထွက်ပြီး ငွေနည်းနည်းရမည့် အလုပ်ကို လိုက်ရှာရကြောင်း ပြောပြ ကြသည်။ သူတို့ ဥပဒေမဲ့ လုပ်ရပ်များ လုပ်ရကြောင်းလည်း ပြောပြသည်။ တစ်ယောက်က ဆင်းကတ်ဆဲ ဆိုသည့် မြို့ကလေး တစ်မြို့အကြောင်း ပြောပြသည်။ ထိုမြို့ကလေးတွင် ညမှောင်ပြီ ဆိုသည်နှင့် ရဲက ထပြန်သွားသဖြင့် အပစ် အခတ်သမားတွေသာ ကျန်နေတော့သည် ဆို၏။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နေမိသည်။ မြို့တစ်မြို့ တွင် ရဲမရှိဘဲ မည်သို့လျှင် ဥပဒေစိုးမိုးအောင် လုပ်နိုင်မည်နည်း။

ထိုဒေသတွင် အလုပ်အကိုင် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရရှိစေရန် လက်တွေ့ စိုက်ပျိုးပြုကာ ဒေသခံတို့ သခွားသီးစိုက် နှစ် အားပေးသည်။ သခွားသီးကို ယာထဲမှာပင် ဆိုင်ခင်း၍လည်း ရောင်းနိုင်သလို ကုန်စုံဆိုင်တွင်လည်း သွားသွင်းနိုင်ကြောင်း ပြောပြသည်။ သူတို့ကို ယာခင်းထဲ ခေါ်သွားကာ သခွားသီး မည်သို့ ခူးရသည်ကို လက်တွေ့ပြသည်။

“သခွားသီး ဒီလောက် ရှည်လာပြီ၊ ဒီလောက် စိမ်းနေပြီဆိုရင် ခူးတော့!”

ထိုအစီအစဉ်မှာ အတော်ပင် အောင်မြင်သည်။ ဒေသခံ သာသနာပိုင် ဘုန်းတော်ကြီး ဟင်နရီတိတ်တင်းသည် ထိုစီမံချက်ကို ဆက်လုပ်ခဲ့ရာ ထိုဒေသမှာ အလုပ်အကိုင် အများဆုံး ပေးနိုင်သောအရပ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး မှာ သူ့ဘုရားကျောင်း တံခါးပေါက်မှ ဝင်ထွက်နေသူ အားလုံးကို မှတ်မိနေသည်။ ကျွန်တော် အက်ဖိတ်အိုင် ဒါရိုက်တာ ဖြစ်၍ တစ်နှစ်လောက် ကြာတော့ ဘုန်းတော်ကြီးထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ ယခု ရာထူးရသည့်အတွက် ဝမ်းသာပါကြောင်းနှင့် လာရောက်လည်ပတ်ပါက ရမည်လားဟု မေးသည်။ သူ့ရောက်လာပြီး ပြန်ကားတော့ ကျွန်တော်က ဘယ်ဆက်သွားဦးမည်နည်းဟု မေးရာ သူက-

“အော်-ကွန်ဂရက်ကို သွားဦးမယ်၊ အဲဒီမှာ ဟဲလ်ရောဂျားဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူ့ကို သိလား။”

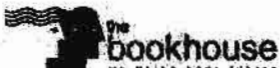
ဟဲလ်ရောဂျားသည် ကျွန်တော် တစ်ခါက သခွားသီး စိုက်ခဲ့ရာ ကန်တပ်ကီပြည်နယ် အမှတ်ငါးခရိုင်မှ ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်သည့်ပြင် အက်ဖိတ်အိုင်ကို ကြီးကြပ်ပေးနေသည့် ထိန်းသိမ်းရေးကော်မတီ၏ ဥက္ကဋ္ဌလည်း ဖြစ်သည်။

အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝတွင် ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်နှင့် အသိတရားတစ်ခုကြောင့် လောကကြီးကို ပြတ်သားစွာ မြင်နိုင်သော အဖြစ်မျိုး ရှိရမည်။ ကျွန်တော့်အဖို့မူ ကန်တပ်ကီတွင် ခုနစ်ပတ် နေခဲ့ရစဉ် သူတို့ကို ပေးခဲ့ရ သည်ထက် ကျွန်တော် များစွာ ရခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ထိုကဲ့သို့ အတွေ့အကြုံမျိုး နှစ်ခါ ရလိုက်သဖြင့် ပို၍ ကံကောင်းပေသည်။

ကျွန်တော် အထက်တန်းကျောင်းတွင် အတန်းကြီးသို့ ရောက်ချိန်၌ ကောလိပ်တက်ရန် စိတ်မကူးခဲ့။ ကျွန်တော် တက်ချင်သည်က ဝက်စ်ပွိုင့် ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝက်စ်တောင်သို့ သွားလည်စဉ် အဖေက ထိုကျောင်း ပရဝဏ်ကို ကျွန်တော့်အား ပြသည်။ ကျွန်တော် ထိုကျောင်းမှ ယူနီဖောင်းကိုလည်း သဘောကျသည်။ ဟင်နရီမြစ် အပေါ်မှ တည်နေပုံကိုလည်း သဘောကျသည်။ အေးချမ်းလန်းဆန်းနေပုံ စသည်ဖြင့် အကုန် သဘောကျသည်။ “တာဝန်၊ သစ္စာ၊ တိုင်းပြည်။” ဟူ၍ ကျွန်တော့်ကို တိုက်ရိုက် ပြောနေသလို ထင်မိသည်။ အဖေမှာ စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အရှိန်အဝါ အတော်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဝက်စ်ပွိုင့်ကလည်း ဝင်လိုက လွတ်လပ်စွာ ဝင်နိုင်သည်။ အိမ်နဲ့ မြေ လုပ်ငန်းက တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ကျလာသည်။ မိသားစု ဘတ်ဂျက်ကလည်း သိပ်မရှိတော့။ နောက်ပြီး ဘီလ်စ် ပုဂ္ဂလိက တက္ကသိုလ် စရိတ်ကလည်း ရှိသေးသည်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော်သည် ဝက်စ်ပွိုင့်ကို တက်ချင်သည်မှာ ရူးသွပ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည်

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်း

ဘီလ်လိုလည်း အမှတ်မကောင်း။ အားကစားတွင်လည်း မထူးချွန်။ စစ်တက္ကသိုလ်က မည်သည့် သင်တန်းသားမျိုးကို လိုချင်သည်တော့ မသိ။ သို့သော် ကျွန်တော်မှာလည်း လျှောက်ထားသူ အများစုထဲတွင် ပို၍ ထူးမည့်ဟန် မရှိချေ။
စိန်ကျီးဇက် ကျောင်းသားများ ကောလိပ်ကို လျှောက်ရန် မစဉ်းစားမီ ကျောင်းထဲရှိ အသက်အကြီးဆုံး ဘရာသာ (ဘုန်းကြီး) နှင့် သွားတွေ့ရသည်။ ထိုဘရာသာမှာ ကောလိပ်တက်ရန် အတိုင်ပင်ခံ ရာထူးကို ခန့်ထားခြင်း မဟုတ်။ သူဘာသာသူ လုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် အရက်သောက်တတ်သည် ဟူသော ကောလာဟလများ ကြားရသည်။ ကျွန်တော် တွေ့ရမည့်အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ သူသည် အရက်မူးသည့် အရိပ်အယောင် လုံးဝမတွေ့ရ။ ကျွန်တော်က ထုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်သောအခါ သူက-

“မင်းက ဘာလုပ်ချင်တာလဲ။”

“တပည့်တော်က စစ်တက္ကသိုလ် တက်ချင်ပါတယ်။”

ဘရာသာသည် ကျွန်တော့်ဖိုင်ကို ကောက်ယူကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လှည့်ပြီး-

“မင်းက ကောလိပ် တက်သင့်တဲ့ကောင် ဟုတ်ပါဘူး။ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ကျောင်းတွေ တက်ပါ။

ပိုက်ဆက်လုပ်ငန်းတွေ ခေတ်ကောင်းနေတယ်။”

ကျွန်တော့် အသည်းနှလုံးကို ဓါးနှင့် ထိုသလို ခံစားလိုက် ရသည်။ ငါတော့ သွားပြီ ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြောကာ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။ ငါ ဝက်စ်ပျိုင့်ကို ဘယ်တော့မှ ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ လျှောက်ချင်စိတ်ပင် ချောတော့ဘူး။ ကျွန်တော် လျှောက်လည်း မလျှောက်တော့ပါ။ ဒုတိယတစ်ခု ရွေးချယ်ရန်ပင် စိတ်မပါတော့။ နောက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် သိပ်လုပ်ချင်သည်ကို မဖြစ်နိုင်ဟု သူများပြောသည်ကို မခံတော့။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် နောက်တစ်နှစ် ကြာတော့ ဘရွန်တွင် အခြေစိုက်သည့် ဂျေအေဂျီ စစ်တပ်က ကျွန်တော့် ထို့ ခေါ်သည်။ ဝက်စ်ပျိုင့်သို့လည်း စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် တာဝန်ကျခဲ့သည်။

အကြံပေး ဘရာသာ (ဘုန်းကြီး)က ကျွန်တော့်ကို ဖျက်
 သော်လည်း ကျွန်တော် ကောလိပ် တက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရတ်ဂျာ နယူး
 ဂျာစီပြည်နယ် တက္ကသိုလ်တွင် ဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ နယူးဘရန်စစ်
 ဝစ်မြို့တွင် ရှိသည်။ ပညာသင် ထောက်ပံ့ကြေးပင် ရခဲ့သည်။ အဖြေနှင့်
 အတိုင်း တိုင်းမည်ဆိုက ရတ်ဂျာမှာ မြောက်ဘာဂျန်နှင့် သိပ်မဝေး။
 နယူးဂျာစီ အခွန်ပေးလမ်းမှ မိုင်သုံးဆယ်သွားလျှင် ရောက်သည်။
 သို့ရာတွင် ကမ္ဘာ့တိုက်ကြီးတစ်တိုက် ခြားနေသလို ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ အထက်တန်းကျောင်းတွင် ယောက်ျားလေး
 ကိုးဆယ် ရှိခဲ့သည်။ တစ်ကျောင်းလုံး လူလေးရာ ရှိသည်။ ရတ်ဂျာ
 တွင် ကျွန်တော် ပထမဆုံး တက်ရသည့် အတန်းမှာ ဇီဝဗေဒ ၁၀
 ဘာသာရပ် ဖြစ်သည်။ အတန်းမှာ ဂျော့လမ်းပေါ်ရှိ အားကစားရုံ
 အဟောင်းတွင် ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ် လျှောက်ထားသူ အားလုံး
 တစ်ထောင်ခန့် ရှိမည်။ ဆရာက ရုပ်မြင်သံကြားမှ ပို့ချသည်။ ရုပ်သံ
 မှန်သားပြင် တစ်နေရာတွင် တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ဖော်ပြထားသည်။
 မေးစရာရှိလျှင် ဆရာကို မေးနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဆရာထံ
 အချိန်အကန့်အသတ်နှင့်သာ မေး၍ ရသည်။

ကျွန်တော့် အခန်းဖော် ကျောင်းသားသစ်မှာလည်း အာကင်
 ဆောပြည်နယ်မှ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ချင်း စကားပြောရသည်မှာ
 အဆင်မပြေချင်။ ကျွန်တော်က နယူးဂျာစီ ဘန်းစကားတွေနှင့် ပြော
 သည်။ သူက နားမလည်ချင်။ သူက သူတို့ နယ်ဘက်မှ ပေါရာဏတွေ
 နှင့် ပြောသည်။ ကျွန်တော် ကြားဖူးသော ကန်တပ်ကီ ပေါရာဏတွေ
 နှင့်ပင် မတူ။ နောက်တော့လည်း အဆင်ပြေသွားပါသည်။ သို့သော်
 အစေးတော့ သိပ်မကပ်။

အဆိုးဆုံးက ဝီယက်နစ်စစ် ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်

အခန်း - ၄
 အက်ဖ်ဘီဆိုင် ဟုတ်လား..
 မင်း အရူးလား..

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်း

ကျွန်တော် ဘရန်းစိဝစ်မြို့ကို ရောက်တော့ စစ်ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုတွေက စာသင်ခန်းထဲအထိ ရောက်လာသည်။ အသားအရောင်ရှိသော ကျောင်းသားတွေ ထံသို့လည်း ရောက်လာသည်။ နောက် လေးနှစ်အကြာ ကျွန်တော် အကြိုဘွဲ့ရသည့် အချိန်တွင် စစ်ဆန့်ကျင်ရေး ဆန္ဒပြမှုက နေ့စဉ်လို ဖြစ်လာသည်။ ကျောင်းမှာ မကြာခဏ ပိတ်ရသည်။ ဆန္ဒပြမှု ဖရိုသည့်အခါတွင်လည်း မည်သည့် ဘာသာရပ်ဆရာမှ မရှိသဖြင့် ကျောင်းသားများမှာ စစ်အကြောင်းကိုပဲ ဆွေးနွေးနေကြသည်။ ကျွန်တော် အမေရိကန်သမိုင်း ဘာသာရပ် အဓိက ယူသည့် နှစ်နှစ်အတွင်း ဟိုချီမင်းအကြောင်း၊ တုန်ကင်စင်လယ်ကျွေ တော်လှန်ရေးအကြောင်းတွေသာ ကြားနေရသည်။ ကျွန်တော် ဒုတိယနှစ် နွေဦးရာသီတွင် ဖို့ဒစ် ၃၈ ဆိုသည်မှာ ပေါ်လာသည်။ ဗီယက်နမ်စစ် ဆန့်ကျင်မှုကြောင့် လူမည်းစစ်သားများကို အနီးအနားရှိ ဖို့ဒစ် အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ အထည့်ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ ရတ်ဂျာ အနီရဲ့ သူရဲကောင်းများ တက္ကသိုလ် ဘောလုံးအသင်းထက်ပင် နာမည်ကြီးခဲ့သည်။ ကောလိပ် ဘောလုံးအသင်းမှာလည်း ရတ်ဂျာက စခဲ့သည်။ ပထမဆုံး ကောလိပ်ပေါင်းစုံ ဘောလုံး ဖြိုင်ပွဲကို ကောလိပ်ရိပ်သာလမ်းပေါ်ရှိ ကွင်းများတွင် ကျင်းပခဲ့သည်။ ရတ်ဂျာက ပရင်စေတန်အသင်းကို ၆-၄ ဖြင့် နိုင်ခဲ့သည်။ ယင်းမှာ ၁၈၆၉ ခုနှစ်က ဖြစ်၏။

အမှန်ပြောရလျှင် ကျွန်တော်သည် ထိုကိစ္စများနှင့် ကင်းကင်း နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် တင်းကျပ်သည့် ထက်သလစ် ဘာသာဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အာဏာပိုင်များကို လေးစားရန် သင်ကြား ဆုံးမခံလာခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ကောလိပ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝယ်ယူစားသုံးသူအဖြစ် သဘောထားသည်။ ပညာသင် ထောက်ပံ့ကြေးမှ လွဲလျှင် ကျောင်းစရိတ်များကို ကျွန်တော် ပေးသည်။

ယင်းမှာ ထိုစဉ်က လူမှုလှုပ်ရှားမှုများနှင့် ကျွန်တော် ကင်းရှင်းခဲ့ရသည့် အကြောင်းရင်း တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်လပြီးတစ်လ နေ့စဉ် နေ့တစ်ဝက်လောက် အလုပ်လုပ်သည်။ နေ့ရာသီတွင် အဖေ၏ အိမ်ခြံမြေ အလုပ်ကိုလည်း လုပ်သည်။ မြောက်ဘာဂျန် သင်္ဘောကျင်းတွင် ဆယ့်ရှစ်ဘီး ကားကြီးဖြင့် ကုန်တင်ကုန်ချ လည်း လုပ်သည်။ နယူးဘရန်းစိဝစ်မြို့မှာတော့ ကျွန်တော် အများအားဖြင့် လူ့စွမ်းအား ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်များသည်။ အချို့သူများတွင်မူ ဘီယာတင် ထရပ်ကားတွင် လုပ်ရသည်။ လူချမ်းသာများ အိမ်တွင် အရက်ကို စပ်ပြီး စားပွဲထိုး လုပ်ရသည်လည်း ရှိသည်။ (ထိုအလုပ်မှာ ကျွန်တော် သင်ကြားခဲ့ရသည့် အလုပ် မဟုတ်ပေ။ အရက်မှာ၍ ဖန်ရွက်ထဲ ထည့်လိုက်သည့် အရက်ကိုပင် ဘာအရက်မှန်း ကျွန်တော် မသိ)

ဒုတိယနှစ် အစပိုင်းတွင် ဂျော့လမ်းပေါ်ရှိ ရတနာဆိုင် အပေါ်ထပ်တွင် ကျွန်တော် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ငှားလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ခန်းများ ဖွဲ့၍ အခြားကျောင်းသားများကို ပြန်ငှားသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘော်ဒါဆောင်

တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ ဖြစ်ရာ ထိုအလုပ်မှာ အသားကျနေပေသည်။ တတိယထပ်မှာ တက္ကသိုလ် အားကစားဌာန ဖြစ်သည်။ မိန်းမတွေ အမြဲ တက်လိုက်၊ ဆင်းလိုက်နှင့်။ ပါတီပွဲတွေကလည်း တစ်ညလုံး။ ကျွန်တော်တို့အထပ်ကတော့ ဘုရားကျောင်း ဝင်းလို တိတ်ဆိတ် အေးချမ်းသည်။ ကျွန်တော်တို့အများစုမှာ တက္ကသိုလ် စားသောက်ခန်းမတွင် စားသောက်ကြသည်။ ညနေပိုင်းတွင်တော့ အလုပ်လုပ်သူကလုပ်၊ စာကြည့်တိုက် သွားသူကသွား။ ညအလုပ် မရှိသူများကတော့ သန်းခေါင်ဆိုလျှင် အိပ်ရာထဲ ဝင်ပြီ။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ကင်းအောင် နေသော်လည်း ထိုအသိုင်းအဝိုင်းမှာ သေးငယ်သည် တော့ မဟုတ်။ ကျွန်တော်သည် အပေါ်ထပ်မှ ဘောလုံးသမား တစ်ယောက်နှင့် သိသည်။ နာမည်က ဂျဒ်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ထက် အရပ် တစ်ပေလောက် ပိုရှည်ပြီး ပေါင်တစ်ရာခန့် ပိုလေးမည်။ ဂျဒ်သည်လည်း အခြား သူ့ ဘောလုံး ကစားဖက်များကဲ့သို့ပင် ကျောင်းအတွင်း စစ်ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုများကို စိတ်ပျက်နေသည်။ ဂျဒ်မှာ မျိုးချစ်စိတ်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ အတွေးအခေါ်လည်း ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် တတိယထပ်မှ ပါတီခွဲရှိသူတွေက စစ်အကြောင်းကို သူနှင့် မဆွေးနွေးချင်ကြ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ပီစီဖိတ်သမုဒ္ဒရာ၏ ဟိုမှာဘက် တွင် ဖြစ်နေသည်များကို ဆွေးနွေးဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ ဘာတွေပဲ ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပတ်သက်သော သူတို့၏ ထင်မြင်ချက်ကို နားလည်ပေးလိုက်ရန် ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြောပြသည်။ ကောလိပ်က ကျောင်းပြီးတော့ ဂျဒ်သည် မရိန်းတပ်ထဲ ဝင်သွားသည်။ နောက်ပြီး ဖီယက်နစ်တွင် တိုက်ပွဲကျသွားသည်။ သူသေသွားသည့်အတွက် ကျွန်တော် အတော်ပင် တုန်လှုပ်ခဲ့ရသည်။

ဘွဲ့ကြိုကာလတွင် ကျွန်တော် ရလိုက်သည့် အကောင်းဆုံး အတွေ့အကြုံတစ်ခုမှာ ကျွန်တော့် အခန်းတံခါး ပေါက်ဝတွင် ဖြစ်သည်။ တစ်ည ဘီယာတင် ထရပ်ကားတွင် အလုပ်လုပ်ပြီး ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာတော့ အဖိုးကြီး တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့တိုက်ခန်း နံရံထိပ်နှစ်ခု စပ်ကြားတွင် အိပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အချိန်မှာ ဆောင်းတွင်း ဘက် နံနက် နှစ်နာရီခန့် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အိမ်ခြေရာခြေ ရှိပုံမပေါ်။ စုတ်ပြတ်ပေရေနေသည်။ သူ့တွင် ပုလင်း ပါလာသည် မပါလာသည်တော့ မမှတ်မိတော့။ အရက်စော်ကတော့ ဟောင်နေသည်။ ကျွန်တော်က ရဲကိုခေါ်ကာ အပ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်သေးသည်။ သို့သော် သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အထီးကျန်ဖြစ်နေဟန် ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခန်းသို့ ချီတင်သွားပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှ ဆိုဖာပေါ်တွင် တင်ကာ စောင်ကောင်းကောင်း ခြုံပေးထားလိုက်သည်။ မနက်ကျတော့ သူ့ကို ကော်ဖီတိုက်ကာ စကားပြောကြသည်။ သည်တွင်မှ ကျွန်တော် ပညာ စရတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

သူ့မှာမည် ဖလာတီဟု ဆို၏။ သူတို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်ရှိပြီး သုံးယောက်စလုံး ၁၉၃၀ ပြည်လွန်နှစ်များ ထဲ မိန်းပြည်နယ် ကိုလိဘီကောလိပ်တွင် တက်ခဲ့ကြသည်ဟုဆိုသည်။ ထို့နောက် စပိန်နိုင်ငံသို့သွားကာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖရန်ကိုနှင့် သူ့ဖက်ဆစ်များကို တိုက်ကြသည်။ ထိုမတိုင်မီက အဗရာဟင် လင်းကင်းတပ်မ ဟူသည်ကို ကျွန်တော် ကြားဖူးခဲ့။ ဖလာတီညီအစ်ကိုတို့သည် အမေရိကန်လူမျိုးစုံ အလွှာစုံတို့ ပေါင်းထားသည့် အင်အားသုံးထောင်ခန့်ရှိသော ထိုတပ်ထဲသို့ ဝင်ကြသည်။ ၁၉၄၇/၃၈ ခုနှစ်များတွင် လေ့ကျင့်မှု မကောင်းသော သူတို့တပ်သည် ဖရန်ကို၏ လက်နက် အားကောင်းသည့် တပ်မနှင့် တွေ့သောအခါ အကျအဆုံး များခဲ့သည်။ ထို့နောက် စပိန်ဝန်ကြီးချုပ်က ပြည်ပတပ်များနိုင်ငံ ဗူ ထွက်ခွာရန် ကြေညာသည်။

သူနှင့် သူ ညီအစ်ကိုများ ဘာကြောင့် သွားတိုက်ရသည်ကို ကျွန်တော် မေးမိသည်။ အရှေ့တောင်အာရှတွင် ဘာတွေဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံနှင့် ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်ပရဝဏ်တွင် လာရောက် ရိုက်ခတ်ရသည်ကို ကျွန်တော် မှားလည်ရန် ကြိုးစားနေဆဲ ရှိနေသည်။ သူက-

“ငါတို့က ဖက်ဆစ်ဝါဒကို တိုက်တာ၊ စပိန်မှာ မတိုက်ရင်လည်း ဥရောပတစ်နေရာမှာ တိုက်ရမှာပဲ၊ ငါတို့က ထင်သေးတယ်လေ၊ အတွေးအခေါ် ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ ငါတို့ သွားတိုက်မှ ဖြစ်မယ်လို့ ငါတို့ ခံယူကြတယ်။”

သူ အမေရိကန်ကို ပြန်ရောက်လာတော့ နာမည်ကြီးလူနီးပါး ဖြစ်ခဲ့သေးသည်ဟု သူကဆိုသည်။ သူ့အတွေ့ အကြုံများကို ဆောင်းပါးများ ရေးသည်။ စာအုပ်ပင် ရေးလိုက်သေးသည်။ ဖက်ဆစ်ဝါဒနှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏ စိုးရိမ် စွဲများ မှန်ကန်ကြောင်း ဟစ်တလာက သက်သေပြခဲ့သည် ဆို၏။ စပိန်ရှိ ဖရန်ကို ဆန်ကျင်ရေး တပ်များထဲတွင် သူတို့ တပ်မမှာ သူ့ရဲကောင်းများအဖြစ် နောက်ဆယ်စုနှစ်များအထိ ရှိခဲ့သည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံတွင်မူ သူတို့ကို ကွန်မြူနစ်များ အဖြစ် သတ်မှတ်သည်။ သူတို့ အများစုမှာလည်း စီးပွားရေးကပ် အမှောင်ခေတ်တွင် ခေတ်စားသည့် ကွန်မြူနစ်များနှင့် ဆိုရှယ်လစ်များ ဖြစ်ကြသည်။

အက်ဂါဟူးဗား အနေနှင့်မူ စပိန်ပြည်တွင်းစစ်သည် ဖက်ဆစ်စနစ်ကို တိုက်ဖျက်ခြင်းထက် ဆိုဗီယက်တို့ အတာရိယံ ကျွန်းဆွယ်ကို ခြေကုပ်ယူရန် လူမှု မငြိမ်သက်မှု ဖြစ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် အက်ဖ် ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာ ဟူးဗားက ထိုစစ်တွင် သွားတိုက်သူတို့အား ဘဝတွင် အခက်အခဲတွေ့အောင် အကူအညီများ မပေး ဆဲ ထားခဲ့သည်။ ဖလာတီမှာလည်း အက်ဖ်ဘီအိုင်၏ စုံစမ်းထောက်လှမ်းမှု ခံခဲ့ရပြီး နောက်ပိုင်း ဘာအသင်းမျှ ဝင်၍ စရအောင် ပိတ်ပင်ခံခဲ့ရသည်ဟု သူက ပြောပြသည်။ အလုပ် သွားလျှောက်လျှင်လည်း အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက်များ ထဲ ကြိုတင် ရောက်နှင့်နေပြီး အလုပ်မရအောင် လုပ်ကြသည်ဟု ဆိုသည်။ သိပ်မကြာလိုက် သူလည်း ပုလင်းကို

အဖော်ပြုလာတော့သည်။ ပုလင်းကြောင့်လည်း သူ ပိုတာဝန်ယူလာခဲ့သည်။ သူ့ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခန်းတွင် နောက်တစ်ရက် ဆက်နေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် သူ့ကို ပိုက်ဆံ နည်းနည်း ပေးလိုက်ရာ သူလည်း ထွက်သွားတော့သည်။ သူ၏ ကလေးကချော့ဘဝကို ပြန်သွားသည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့။ သူပြောခဲ့သည်များမှာ မည်မျှ ယုံစရာရှိသည်လည်း မသိ။ သို့ရာတွင် လူငယ်များ အတွေးအခေါ် အသစ်အဆန်းတွေ ဝင်လာပုံနှင့် ထိုအတွေးအခေါ်များအပေါ် အစိုးရက တစ်လွှဲ အသုံးချသွားဖွယ်ရှိပုံတို့ကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိခဲ့သည်။ ဖလာတီသည် သူ့အလုပ် မပျက်စီးမီ သိမ်းသွင်းခံခဲ့ရပုံ ရသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် နောက်ပိုင်း ခေါင်းဆောင်မည့် အက်ဖ်ဘီအိုင်သည် သူ့ကို အလုပ်မရအောင် လုပ်ပြီး သူ့ဘဝ ပျက်အောင် လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကို ထိုသင်ခန်းစာမျိုးရအောင် မည်သည့် စာသင်ခန်းကမျှ မသင်ကြား နိုင်ပေ။

ကျွန်တော်သည် ရတ်ဂျာတက္ကသိုလ်သို့ မလာမီကတည်းက အစိုးရရှေ့နေ ဖြစ်ချင်နေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် တက္ကသိုလ်ကိုလည်း မပြောင်းချင်။ ဥပဒေကျောင်း ရှိရာ နယူးဝပ်မြို့တွင် ဆိုလျှင် အိမ်တွင်လည်း ပြန်နေနိုင်မည်။ စရိတ်လည်း သက်သာမည်။ ကျွန်တော်က ပြည်နယ်တွင်း ကျောင်းသားမို့ ကျောင်းစရိတ်လည်း သက်သာမည်။ ပြဿနာက စစ်ဆန်းကျင့်ရေး ဆန္ဒပြမှုတွေက ဆက်လုပ်နေကြသည်။ ယခု ကျွန်တော်၏ အသက်မွေးကြောင်း လမ်းခရီးကိုပင် လာရောက် နှောင့်ယှက်နေလေပြီ။

စောစောပိုင်းတွင် ကျွန်တော် ဟူးဘတ်ဝီလျံနှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူသည် နောင်တွင် နယူးဂျာစီပြည်နယ် နယူးဝပ်မြို့ ရဲစခန်းမှူး ဖြစ်လာပြီး ထို့နောက် ဝါရှင်တန်ဒီစီ ရဲဖောင်ဒေးရှင်း အကြီးအကဲလည်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကတော့ သူသည် နယူးဝပ် ရဲအုပ်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပြီး ဥပဒေကျောင်း တက်ရန်လည်း ကြိုးစားနေသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လိုပင် ဗီယက်နမ်စစ် ဆန့်ကျင်ရေးတို့ကြောင့် အတန်းပျက်ရသည်ကို စိတ်ပျက်နေရသူလည်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပေးအယူတစ်ခု လုပ်ကြသည်။ တစ်ရက် သူ ကျောင်းသို့ သွားမည် အတန်းရှိလျှင် ကျွန်တော်ကို ဖုန်းဆက် ခေါ်လိုက်မည်။ နောက်ရက် ကျွန်တော် သွားကြည့်မည်။ အတန်းရှိလျှင် သူ ဖုန်းဆက်ခေါ်မည်။ ထိုသို့ လုပ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အတော်ပင် အချိန်ကုန် သက်သာသည်။

ဟူးဘတ်မှာ အကူအညီလည်း ရသည်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေသည်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ထုတ်ပြော

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

သည်မှာ သူတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ အက်ဖ်ဘီဘီအိုင်သို့ ရောက်လိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ပြောကြည့်တော့ သူ ပြန်ပြောသည်ကို မှတ်မိနေသည်- “အဲဒါ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောနဲ့ဦး” သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ထ ပြောမိသည်။

ကျွန်တော် ရတ်ဂျာတက္ကသိုလ်တွင် ရှိစဉ် အာသာကင်ဒွိုင်းမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ကာစ ရှိနေပြီ။ သို့သော် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံဆိုင်ရာနှင့် နိုင်ငံသားအခွင့်အရေး ဆိုင်ရာတို့တွင် နာမည်ကြီးသည်။ သူသည် ၁၉၄၀ ပြည့်လွန်နှစ်များ ထ စပြီး ပြည်ထောင်စု လျှပ်စစ်အလုပ်သမားများ သမဂ္ဂတွင် ရှေ့နေအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် ဖွဲ့စည်း ခဲ့ဆိုင်ရာ ရပိုင်ခွင့်များဌာနကို သူ ဖွင့်ခဲ့သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် မတွေ့မီ နှစ်ကဆင်သည် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ ဥပဒေကို “အမျိုးသား လုံခြုံရေးအတွက်” ဆိုကာ အကြောင်းပြပြီး ဆိုင်းငံ့ခွင့် မရှိဟု တရားရုံးချုပ်က စီရင်ချက်ချအောင် သူ ခွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် လုပ်ချင်သည့် အလုပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပင်ရန် အာသာကင်ဒွိုင်းကို ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ချွေးခဲ့သနည်း။ သူ့အယူအဆ မည်သို့ပင် ရှိနေစေ ကျွန်တော် သူ့ကို လေးစားသဘောကျသည်။ သူ၏ ခွန်အား၊ လှုပ်ရှားမှု၊ သန်ပန်အမူအရာ၊ ထိုးထွင်းဉာဏ်တို့ကို သဘောကျခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ချင်းလည်း ရင်းနှီးလာသည်။ အင်မင်လည်း သွားကြသည်။ ကျွန်တော်က အက်ဖ်ဘီဘီအိုင်အဖွဲ့ထဲ ဝင်ရန် စဉ်းစားနေကြောင်း ပြောလိုက်သောအခါ သူက-

“မင်း ဘာသွား လုပ်မှာလဲ၊ ငါတို့အတွက် လျှို့ဝှက်ပြီး သွားဝင်ပေးမှာလား၊ ဘာကြောင့် လုပ်ချင်တာလဲ။”

“တိုင်းပြည်အတွက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ချင်လို့၊ ဗွန်မြတ်တဲ့ အလုပ် လုပ်ချင်လို့။”

သူက ခေါင်းကို ခါလိုက်ပြီး- “မင်း အရူးပဲ။” ဟု ဆိုသည်။

သို့ရာတွင် အာသာ ကျွန်တော်ကို လုံးဝ စိတ်ပျက်သွားအောင် မလုပ်ခဲ့ပါ။ နောက် နှစ်အနည်းငယ် ကြာသော အခါ အခြား သူတစ်ယောက် သူထံသို့ လာကြောင်း၊ ဖက်ဒရယ် တရားသူကြီး လုပ်ချင်ကြောင်း ပြောသည် ဆို၏။ နောက်ပြီး ဘာလုပ်လျှင် ကောင်းမည်နည်းဟု မေးသည်ဆို၏။

“ ငါလည်း မင်းပြောတာကို သတိရပြီး အက်ဖ်ဘီဘီအိုင်ထဲ ဝင်လိုက်လို့ ပြောလိုက်တယ်။”

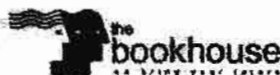
www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော် အက်ဖ်ဘီအိုင်ထဲ ဝင်ချင်ရသည့် အကြောင်းတစ်ရပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ မူလတန်းကျောင်းသို့ လူမျိုးစု တာဝန်နှင့် ရောက်လာသော အနောက်နယ်ယောက် ရဲကြီးကို မေ့၍ မရသည်လည်း ပါသည်။ ထို ဓေတ္တစဏကလေး တွေ့ဆုံမှုကလေးက ကျွန်တော်တို့ဘဝကို ထိုမျှလွှမ်းမိုးသည်မှာ အတော်ပင် အံ့ဩဖို့ ကောင်းသည်။ ကျွန်တော် ကြီးပြင်း ရာ ဟဒ်ဆန်ခရိုင်နှင့် ကျွန်တော် တောက်လျှောက် လုပ်လာခဲ့သည့် အလုပ်များသည်လည်း အမေရိကန် ဘဝကို အတွင်းကျ ကျ မြင်လာသည်။ အထူးသဖြင့် ဂိုဏ်းရာဇဝတ်မှုများကို ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ဂျာစီမြို့နှင့် ယူနီယံမြို့များတွင် ပတ်လျှောက် သည့်အခါ လောင်းကစားခိုင်းများ၊ ဥပဒေနှင့် မလွတ်ကင်းသည့်အလုပ် လုပ်နေသူများနှင့် ပန်းချင်း လွတ်အောင် လျှောက်ရန် မလွယ်။ ဂိုဏ်းရာဇဝတ်မှုကို တွေ့ချင်သည်ဆိုလျှင် အက်ဖ်ဘီအိုင်ထက် ကောင်းသည့်နေရာ မရှိတော့။

ကျွန်တော် ယခုမှ သတိထားမိသည်မှာ ဘာသာရေးသည်လည်း ကျွန်တော့်ကို အက်ဖ်ဘီအိုင်သို့ တွန်းပို့ခဲ့ သည်။ ဤစာအုပ်ကို ယခုအထိ ဖတ်လာသူများအဖို့ ကက်သလစ်ဘာသာကို လေးနက်စွာ ယုံကြည်သည့် မိသားစုထဲမှ ကျွန်တော် ကြီးပြင်းလာကြောင်း သိကြပေမည်။ တက်တော့လည်း ကက်သလစ်ကျောင်း၊ ကျွန်တော့် မိဘများ၊ မူလတန်း တန်းက စာသင်ပေးခဲ့သော သီလရှင်များ၊ အထက်တန်းကျောင်းတွင် စာသင်ပေးခဲ့သော ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီးများသည် ကျွန်တော့်အား ဘာသာရေးကို ပိုမို သွတ်သွင်းပေးခဲ့ကြသည်။ ကိုယ်ယုံကြည်ခြင်း၊ ပြောဆိုခြင်းက အရေးမကြီး။ ကိုယ် ဘာလုပ်သည် ဆိုသည်ကသာ အရေးကြီးသည်။ ယင်းကို ကျွန်တော် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကင်တပ်ကီပြည်နယ် တွင် ဘာသာရေးတာဝန်ဖြင့် သွားရောက်စဉ်က သိခဲ့ရသည်။ စိန့်ဂျိုးဇက် မျက်မမြင်ကျောင်းမှ ကလေးများကို မြင်ရ စဉ်ကလည်း ထိုအတိုင်း ခံစားခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့မူ အစိုးရတာဝန် ထမ်းဆောင်ခြင်းမှာ အမေရိကန် တန်ဖိုးကို ရရှိပြီး လက်တွေ့ အသုံးချနိုင်သည်ဟု မြင်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဥပဒေရင်းမြစ်ကို အသိတရားနှင့် ဆက်လက် လေးစားသွားမည် ဖြစ်သည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်သည် ကျွန်တော့်အတွက် ပလက်ဖောင်းတစ်ခု မဟုတ်ပါ။ မျက်နှာကြက် တစ်ခုနှင့်သာ ပိုတူပါသည်။ ကျွန်တော် ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာကိုပဲ ယုံကြည်ယုံကြည်၊ ဘာတွေပဲ လက်တွေ့လုပ်ခဲ့ လုပ်ခဲ့ ထိုနေရာသည် ကျွန်တော်နှင့် အထိုက်တန်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

အက်ဖ်ဘီအိုင်သို့ ဝင်ရန် ကျွန်တော် အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်မိသည်မှာ ရတ်ဂျာတက္ကသိုလ် ဥပဒေသင်တန်း ဒုတိယနှစ်တွင် ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့သော အလုပ်ကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်း ကြော်ငြာသင်ပုန်းတွင် ဆီနိုတ်အလတ် ကလစ်ဖို့ ဝီ ကျော်စီ နယူးဝပ်ရုံးတွင် အချိန်ပိုင်း စာရေးတစ်ယောက် လိုကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ လောကတော့ သိပ်မကောင်း။ သို့သော် လစာပိုကောင်းသည့် အလုပ်များကို ကျွန်တော် လွှတ်လိုက်သည်။ စာရေးအလုပ်သည် ကျွန်တော်

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်း

ဥပဒေလောကနှင့် ပို၍ ဝင်ဆံ့နိုင်မည့်ပြင် ကျောင်းပိတ်ချိန်၊ ကျောင်းနား နေရစဉ်များတွင်လည်း ကွက်လပ်ပြည့်သလို ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် လျှောက်လိုက်သည်။ ကေ့စ်၏ နယူးဝပ်ရုံးကို အုပ်ချုပ်သူ ချစ်စရာ အစ်မကြီး ရွတ်မာရယ်က ကျွန်တော်ကို ချက်ချင်း ခန့်လိုက်သည်။

ကလစ်ကေ့စ်မှာ နယူးယောက် ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး နယ်လ်ဆင် ရော့ဖဲလားကို အကြောင်းပြု၍ ရော့ဖဲလား နီပတ်ဘလီကင်ဟု နာမည်ကြီးသည်။ ကေ့စ်မှာ စရိုက်အလွန်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ရထားဖြင့် ဝါရှင်တန်မှ လာတိုင်း သူတာရုံမှ ဗက်ဒရယ် အဆောက်အအုံအတွင်းရှိ သူရုံးသို့ မိုင်ဝက်ခန့် ခြေလျင် လျှောက်သည်။ နယူးဝပ်မြို့သည် ယခု ထိုသို့ပင် မြို့လယ်မှာ ကျပ်သိပ်နေသည်။ အမတ်မင်းသည် ထိုလမ်းများမှပင် လျှောက်သည်။ တစ်ခါတွင် ကျွန်တော်က ရွတ်မာရယ်ကို မေးသည်-

“ကျွန်တော် သူ့ကို သွားကြိုလိုက်ရမလား၊ အခု ကျွန်တော် သိပ်အလုပ် မများပါဘူး။”

“မကြိုနဲ့၊ အမတ်မင်းက အဲဒါမျိုး မကြိုက်ဘူး။”

ပထမတော့ ကျွန်တော် ဝင်စာတွေ ဖောက်ရသည်။ ပြန်စာတွေလည်း ရေးရသည်။ နှစ်နှစ်ကျော်တော့ တာဝန် တွေ ပိုလာသည်။ နယူးဝပ်မြို့တွင်း အခမ်းအနားပွဲတွေကိုလည်း အမတ်မင်းကိုယ်စား တက်ရသည်။ အမတ်မင်းသည် အထင်ကြီး လေးစားစရာကောင်းသလို သူ့ထံမှ ရောရွတ်ကို အလုပ် လုပ်ပေးရာမှာရော ကျွန်တော် ပညာတွေ များစွာ ရခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် သူမက အမတ်မင်းသည် ရိုးသားမှုနှင့် စာရိတ္တကောင်းမှုကို လိုချင်ကြောင်း ပြောသည်ကို ကျွန်တော် အမှတ်ရနေသည်။ သူမက- “သတိထား၊ တစ်ယောက်ယောက်က လက်ဆောင်လာပေးရင် ပြန်ပေးပြီး နှုတ်ထားရမယ်၊ ငါတို့အားလုံး သူ့ကို တင်ပြရမယ်။” ဟု ဆိုသည်။ ယင်းမှာ ၁၉၇၀ ပြည့်လွန်နှစ်များ အစပိုင်းက ဖြစ်သည်။ ထိုမတိုင်မီကတော့ တင်ပြရန်မလိုခဲ့။ နောက်သတင်းပတ် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကျွန်တော် ရွယ်တူ ကောင်တစ်ယောက်နှင့် ဆိုင်တွင် နေ့လယ်စာ စားနေသည်။ သူလည်း အပေါ်ထပ်မှ ဒီဇိုကရက် ဆီနိုတ်အမတ် ဟ်ရစ် ဆင်ဝီလျံ၏ ရုံးတွင် စာရေးဖြစ်သည်။ သူက မေးသည်-

“မင်း မြင်းပြိုင်ပွဲကို ရောက်ဖူးသလား၊”

“မြင်းပွဲ ဟုတ်လား၊”

“ငါတို့ လက်မှတ် အလကားရတယ်ကွ၊ ဘယ်ဟာမဆို အလကားရတာချည်းပဲ။”

ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရွတ်မာရယ် ပြောပြတော့ သူမက- “သူတို့က ဘယ်ဟာမဆို အလကား လုပ်တယ်၊ ဘယ်ဟာမဆို အလကား ယူတယ်၊ ငါတို့က ဒါမျိုး မလုပ်ဘူး၊” ဟု ပြောသည်။

ကလစ်ဖိုးကေ့စ်သည် ဆိန်တီသက်တမ်း လေးနှစ် အပြည့် လုပ်ခဲ့ပြီး ၁၉၇၈ ခုနှစ်ကျတော့ ရီပတ်ဘလီကင်ပါတီ အမည်စာရင်း တင်သွင်းရာတွင် သူမပါတော့ဘဲ ဂျက်ဖရီဘဲ ပါသွားသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဂျက်ဖရီဘဲလည်း ပြုတ်ပြီး ဘီလာဘရက်ဒလေ ရသွားသည်။ ဝီလ်လည်း မနုတ်ထွက်ရလျှင် လေးနှစ်သက်တမ်း အပြည့်နေသွားရမည် ဖြစ်သည်။ အာရပ် စီးပွားရေးသမား တစ်ယောက်က နိုင်ငံရေးသမားများကို လာဘ်ထိုးရာတွင် သူပါ ပါသွားကာ ထောင်သုံးနှစ်ကျ ခဲ့သည်။ စာရိတ္တ အဆင့်အတန်းသည် လူကို များစွာ ခြားနားသွားစေသည်။

ကျွန်တော်၏ ဥပဒေ ပညာရေးနှင့် အနာဂတ် အလုပ်အကိုင်အတွက် ရူဘီ ကြီးစွာ အထောက်အကူ ပြုသည်မှာ အောက်ထပ်ကို ဆင်း၍ အစိုးရရှေ့နေနှင့် သူ့ဝန်ထမ်းများကို တွေ့ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ တရားရုံးထဲတွင် သူတို့ လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံတို့ကို ကြည့်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်း အစိုးရရှေ့နေပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အလွတ်ရှေ့နေပဲ ဖြစ်ဖြစ် လုပ်မယ်ဆိုရင် ဒါ အချိန်ကောင်းပဲ၊ အခု သူတို့ လုပ်ကိုင်နေတာတွေဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ မလုပ်ဖူးခဲ့တဲ့ ဟာတွေ၊” ဟု သူမက ဆိုသည်။

သူမ၏ အကြံပြုချက်ကို ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့် ဘဝကောက်ကြောင်း ပေါ်လာခဲ့တော့သည်။

နှစ်ဆယ်ရာစု တစ်ခုလုံး နယူးဂျာစီပြည်နယ် အစိုးရရှေ့နေရုံးမှာ ထိုးဖောက်စွမ်းဆောင်ရည်နှင့် ပတ်သက်၍ ထင်ရှားကျော်ကြားမှု မရှိခဲ့ပေ။ နိုင်ငံရေး အကြီးအကဲတွေက ပြည်နယ်ကို စိုးမိုးထားသည်။ အင်္ဂတီနှင့် ဝိုက်ဖက်ရာဝေတီတို့ တွေ့ကလည်း ပေါများသည်။ အထက်မှ အောက်အထိ နာတာရှည် ရောဂါလို ဖြစ်နေ၏။ ကလစ်ဖိုးကေ့စ်က ထိုအရာအားလုံး ကို ပြောင်းလဲအောင် လုပ်ခဲ့သည်။ ရစ်ချတ်နစ်ကဆင် အိမ်ဖြူတော်တွင် ရှိစဉ် ကေ့စ်က အခွင့်ကောင်းယူကာ လစ်လပ်နေသော အစိုးရရှေ့နေ နေရာအတွက် သူ အမည်စာရင်း တင်သွင်းခဲ့သည်။ သူ့အမည်စာရင်း တင်သွင်းလိုက်သူမှာ ဖရက်လေ ဖြစ်သည်။ လေစီသည် ရုံးထဲမှ လူဟောင်းတွေ အားလုံးကို ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး တက်ကြွသော လူငယ်လူသစ်များထံ ခန့်လိုက်သည်။ သူ့အဖွဲ့ စုံသောအခါ ပြည်နယ်တစ်ခုလုံးကို လိုက်ရှင်းတော့သည်။ နိုင်ငံရေးပိုင်းကလည်း အသတ်ခံရ သည့်ပမာ အော်ကြတော့သည်။ အကြောမာသည့် မာဖီးယားများပင် ပျော့ရွေ့သွားကြတော့သည်။ ထိုသည်များမှာ ဖရက်လေစီအတွက်တော့ နားဝင်ပီယံပင်။ အမှုတွဲတွေလည်း တစ်ထပ်ကြီး ထွက်လာတော့သည်။

ဖရက်လေစီနှင့် သူ့နောက်တွင် ဆက်ခံသူ ဟပ်စတန်းနှင့် ဂျွန်နာနန် ဝီစတန်းတို့ လက်ထက်တွင် အမှုတွဲတိုက်က စံချိန်တင်လောက်အောင် များခဲ့သည်။ ထိုတရားခွင်များကို ကျွန်တော် ကြည့်ခွင့်ရခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖရက်လေစီ တက္ကသိုလ် ပရဂျက်ထဲတွင် ဆူပူနေပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော် တရားရုံးထဲသို့ ပြေးတော့သည်။ တစ်ခါတလေမှာ ရုံးထဲ

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

အလုပ်လုပ်ရန် သွားသောအခါ ရုဘီက တရားရုံးသို့ လွှတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် နောက်တန်းများတွင် ထိုင်ကာ ကြည့်ခွင့် ရခဲ့သည်။ အကောင်းဆုံး သင်ခန်းစာ ဘယ်နေရာမှာ ပေးနေသည်ကို သူမ သိနေသည်လေ။

နယ်မြေခံ အက်ဖ်ဘီဘိုင်ရုံးက ကျွန်တော် တရားခွင်တွေကို သွားကြည့်နေသည့် ဖက်ဒရယ် တရားရုံး အဆောက်အအုံထဲမှာပင် ဖြစ်သည်။ အက်ဖ်ဘီဘိုင်ထဲသို့ ဝင်ရန် ကျွန်တော် ထိုရုံးမှာပင် လျှောက်လွှာတင်ခဲ့သည်။ ဗျူရို၏ စည်းမျဉ်းအရ လျှောက်ထားသူမှာ မိမိ နေသည့်နေရာနှင့် အနီးဆုံး ရုံးတွင် လျှောက်ထားရမည် ဖြစ်သည်။ နှစ်နှစ် ကျော်ကျော် ကလစ်ကေ့စ်၏ ရုံးတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း ဖရက်လေစီ၏ တရားခွင်များကို ကြည့်ရင်းဖြင့် စုံထောက် အတော်များများနှင့် သိကျွမ်းခဲ့သည်။ ထိုအထဲတွင် လေးစားစရာကောင်းသည့် လျှောက်လွှာများကို ကိုင်သော ဂျိုး ဒီလီယိုလည်း ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အတွက် များစွာ အကူအညီ ရခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ဖြည့်သွင်းနေသော လျှောက်လွှာပုံစံ စာရွက်ပေါ်တွင် ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ “အလုပ်သမား အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုခုတွင် ပါဝင်ဖူးပါသလား။” ဟူသော အမေးဖြစ်သည်။ ထိုအချက်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် လက်ပစ်ခုံး တစ်လုံး ဖြစ်နေသည်။ ထိုအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

အမှန်တော့ ကျွန်တော်သည် အလုပ်သမား အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုတွင် ဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ နိုင်ငံတကာ တင်းစတား ညီအစ်ကိုတော်များအဖွဲ့၏ ဒေသ ၅၆၀ အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် ကျွန်တော် မရှက်ပါ။ ထိုသို့ဝင်မှ ကျွန်တော် ထုတ်တင်ကုန်ချ အလုပ်ကို လုပ်၍ရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုကာလက ကျွန်တော် ငွေလည်း အတော် ရခဲ့သည်။ ဒေသ ၅၆၀ သည် တိုနီပရိုဗင်စာနို ဦးဆောင်သော အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ သူသည် ဂျင်နီဗာတိုက်ဝင်လည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဗျူရိုတွင် လျှောက်ထားစဉ် တစ်နှစ်အတွင်း တိုနီသည် တင်းစတားယူနိုက် ခေါင်းဆောင် ဂျင်စီဟိုဖာ ပျောက်ဆုံးမှုတွင် ပါဝင်သည်။ သို့မဟုတ် ကြိုးကိုင်သည် ဟူသောအမှု ဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် တိုနီမှာ မသမာသောနည်းဖြင့် ငွေကြေးရှာမှု၊ ဇူသတ်မှုများဖြင့် စွဲချက်တင်ခံရသည်။ သို့သော် ဟိုဖာကို သတ်မှုတော့ မဟုတ်ပေ။

တင်းစတား၏ အစဉ်အလာအရ တိုနီ၏ တပည့်တပန်းများသည် သူတို့အဖွဲ့ဝင်များကို ငွေညှစ်သည်။ အတတ်စဉ်တိုင်း ဆိုင်အရောင်းသမားများသည် သဘောကျင်းတစ်လျှောက် လျှောက်ကာ ထီထိုးရန်ဆိုကာ ၂၅ ဒေါ်လာ ထာသိမ်းသည်။

ပထမတစ်ကြိမ် လာသိမ်းစဉ် ကျွန်တော်သည် အခြား ကောလိပ်ကျောင်းသား တစ်ယောက်နှင့် အတူ အလုပ် ထုပ်နေသည်။ ထိုကျောင်းသားက-

www.burmeseclassic.com

“ဘာထီလဲ။”

ကျွန်တော်က သူ့ကို မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ပြကာ စကားမပြောနဲ့ ပေးသာပေးလိုက်ဟု ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုမျှနှင့် မပြီးသေး။ နောက်တစ်ပတ် ထိုဆိုင်အရောင်းသမား ငွေလာတောင်းသောအခါ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း ကောလိပ်ကျောင်းသားက ပြီးခဲ့သည့် အပတ်က ထီ မည်သူ ပေါက်သွားသနည်းဟု မေးသည်။ ဆိုင်အရောင်းသမားသည် ဆက်လျှောက်သွားရင်း ခေါင်းတစ်ခါခါနှင့် မသိသလို လုပ်သွားသည်။ ကျွန်တော်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အား-

“မင်း နားလည်ထားဖို့က ဘာထီမှ မရှိဘူးကွ။”

“ဒါဆိုရင် ငါ့ ဒေါ်လာငါးဆယ် ပြန်လိုချင်တာပေါ့ကွ။”

“မင်းပိုက်ဆံကို ပြန်မလိုချင်နဲ့ ကိုယ့်လူ။” ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ခေါင်းဆောင်လိုပင် သင်္ဘောကျင်းမှ ကြီးကြီးကောင်များသည်လည်း အတိုးကြီးစား ငွေချေးသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သည်မှာ အလုပ်လုပ်နေသူ မှန်သမျှ အပေါ်မှ ခွထိုင်နေသူကို မမေ့ကြ။ ပေတစ်ရာခန့် ရှည်သည့် ညစ်ပတ်နေသော သင်္ဘောကျင်း အပေါ်ဘက်တွင် တိုနီ၏ပုံ ဆီဆေးပန်းချီကားကြီး ချိတ်ထားသည်။ တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်ခန့် ထိုပန်းချီကားကြီးကို လှေကားထောင် တက်ပြီး ဖုံးခါပေးကြရသည်။

ကျွန်တော် တိုနီ၏ သင်္ဘောကျင်းတွင် ထိုစဉ်ကသာ အက်ဖ်ဘီအိုင် သိမည်ဆိုလျှင် သူတို့ ကျွန်တော့်ကို သခု အဖြစ် ထားကြမည်။ ယင်းမှာ အက်ဖ်ဘီအိုင် ဝေါဟာရဖြစ်၍ သတင်းပေးဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော် သည် ဂျိုးဒီလီယို၏ ရုံးခန်းထဲတွင် ထိုင်ကာ လျှောက်လွှာပုံစံကို ဖြည့်နေရသည်။ မည်သို့ ဖြည့်ရမည်မသိ။ နောက်ဆုံး တော့ စိတ်တင်းကျပ်မှုကို ကျွန်တော် မခံနိုင်တော့။

“မစ္စတာဒီလီယို ကျွန်တော် အလုပ်သမား အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုထဲ ကျွန်တော် ဝင်ဖူးတယ်။ အဲဒါ ပြဿနာ ရှိမလားဟင်။ တင်းစတား ဒေသ ငါးရာ ခြောက်ဆယ်မှာပါ။” ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို မျက်မှန်အပေါ်မှ ကျော်၍ ကြည့်ရင်း-

“ငါးရာ ခြောက်ဆယ် ဟုတ်လား။”

ငါတော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီဟာ ထင်လိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကတော့ လက်လျှော့မည် မဟုတ်။

“ကျွန်တော်က ထီလက်မှတ် ဝယ်ရုံပါ။” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ ထိုထက် ပို၍ ရှင်းပြရန် မလို

သူက-

“မင်း ဂိုထီးရာဇဝတ်မှုတွေမှာ ပါဖူးသလား။”

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်း

“မပါဖူးပါဘူး။”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင်ကွာ ထိလက်မှတ်ဆိုတာကို ငါတို့ ခြေရာ လိုက်ခံမနေနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒါကို ငါ အညံ့ပြီး မဖော်ပြဘူး။”

ကျွန်တော်လည်း ထည့်မရေးတော့။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ရခဲ့သည်။ သို့နှင့် ဘဝတွင် မျိုးစုံ ကြုံခဲ့ ချဦးနောက် နောက် ဆယ့်ငါးနှစ် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်သည် အစိုးရ ရှေ့နေရုံးတွင် လက်ထောက်ရှေ့နေကလေး ဖြစ်နေစဉ် တရားရေးဝန်ကြီးဌာနသည် တင်းစတား နိုင်ငံတကာ ညီအစ်ကိုတော်များအဖွဲ့ကို ကျွန်တော်တို့ လက်သို့ အပ်သည်။ ကွပ်ကဲရန် မဟုတ်။ ဒီမိုကရေစီ လူ့အဖွဲ့အစည်း အဓွန့်ရှည်ရန်အတွက် ထိုအဖွဲ့ကို ရှင်းလင်းပစ်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် သင်္ဘောကျင်းတွင် အလုပ်လုပ်နေသော လူများလည်း တိုနီကို ကြောက်စရာမလိုတော့။

ကျွန်တော် အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာအနေဖြင့် လွတ်လပ်သော သုံးသပ်ရေး ဘုတ်အဖွဲ့တွင် ဦးဆောင်မည့် သူအား ထောက်ခံခိုင်းရာတွင် နယူးဝပ် အစိုးရ ရှေ့နေ ဖြစ်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်း ထိုနေရာမှာပင် ဖယ်ဒရယ်တရားသူကြီး ဖြစ်လာသူ ဖရက်လေစီကို ထောက်ခံပေးလိုက်သည်။ ကြမ္မာရဟတ် တစ်ပတ်ပြန်လည်ကာ ယခုအခါ တင်းစတား ငွေအိမ် ဥက္ကဋ္ဌမှာ တိုနီ အင်္ဂါတေဖြင့် ပိတ်သတ်ခဲ့သော ဂျင်စီဟိုဖာ၏ သားဖြစ်နေသည်။

ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် ကွမ်တီကိုမြို့ရှိ အက်ဖ်ဘီအိုင် လေ့ကျင့်ရေးကျောင်းမှာ အတော်ပင် ကျယ်၍ တက္ကသိုလ် ဖရောလ်နှင့် ပိုတူသည်။ ဆယ့်ခြောက်ပတ်သင်တန်းတွင် အပိုင်း သုံးပိုင်း ခွဲထားသည်။ ပညာရေး လမ်းညွှန်ချက်အပိုင်း တွင် ဗျူရို၏ ဆက်သွယ်ရေးစနစ်အကြောင်းကို သင်သည်။ အစီရင်ခံစာ ရေးပုံ၊ စစ်ကြောမေးမြန်းပုံများကိုလည်း သင် သည်။ စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်းနှင့် စွဲချက်တင်ခြင်းဆိုင်ရာ ဥပဒေရေးရာများကိုလည်း သင်သည်။ (ထိုစဉ်က သင်တန်း သား သစ်များထဲတွင် ဥပဒေနှင့် ဘွဲ့ရထားသူ ၅ ယောက်မှ ၁၀ ယောက်အထိသာ ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ဥပဒေရေးရာဘက်တွင် နေရသည်) ကိုယ်ကာယပိုင်း သင်တန်းတွင်တော့ တာဝေးပြေးခြင်း၊ ကိုယ်ကာယ လေ့ကျင့်ခန်း ဆုပ်ခြင်း ယင်းတွင် ကြိုးကို တွယ်တက်ခြင်း ပါသည်။ ယင်းအပြင် အထွေထွေ ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်ရေးလည်း ပါသည်။ ဆက်နက်ငယ် သင်တန်းတွင် ပြိုင် ၃၈ ခြောက်လုံးပြုပြီးဖြင့် ကိုက်ငါးဆယ်အကွာမှ အပစ်လေ့ကျင့်ရသည်။

သင်တန်းတက်ရသည်မှာ ပြဿနာမရှိ။ သင်တန်းပြီးလျှင် မည်သည့်နေရာတွင် တာဝန်ကျမည်မှာသာ

ပြဿနာရှိသည်။ ကျွန်တော်အတွက်မူ ပြဿနာမရှိ။ ကျွန်တော်က နယူးယောက်မြို့ကို သွားချင်နေသည်။ မိသားစုနှင့် လည်း နီးသည်။ ကျွန်တော် ကြီးပြင်းလာသည်မှာလည်း ထိုမြို့ ဆင်ခြေဖုံးတွင် မဟုတ်လား။ နယူးဝပ်မြို့တွင် ကျွန်တော် ဒေသ ၅၆၀ အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံနှင့် နယူးဝပ်တွင် နေခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံတို့ကြောင့် ဂိုဏ်းရာဇဝတ်မှု အကြောင်းကို သိနေသည်။ အကယ်၍ ရာဇဝတ်ကောင်တွေကို နှိမ်နင်းလိုလျှင် သူတို့ စုဝေးအရပ်ကို သွားရမည် မဟုတ်လား။ ထိုအရပ်သည် နယူးယောက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်သာ ဖြစ်တော့သည်။

အမှန်က နယူးယောက်ရုံးကို ရောက်ဖို့ဆိုသည်မှာ အတော်ပင် ကံကောင်းသည်။ နယူးယောက်တွင် မြို့မှာ ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းသကဲ့သို့ စုံထောက်အသစ်တစ်ယောက်အဖို့ ကိုယ်သွားလိုရာလည်း သွားနိုင်သည်။ အခြားမြို့များ တွင်မူ အက်ဖ်ဘီအိုင်မှာ အဆင့်နိမ့်သည့် ဥပဒေစိုးမိုးရေးအဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ မြို့ကြီးများတွင်တော့ ဒေသခံ ရဲဌာနမှ လူ အင်အား လေးသောင်းလောက်နှင့် အပြိုင် ကြရသည်။ ဂိုဏ်းရာဇဝတ်မှု နှစ်ခုနှင့်လည်း ပြိုင်ရသည်။ နောက်ပြီး အစိုးရရှေ့နေရုံးနှင့် ခရိုင်ရှေ့နေရုံးများနှင့်လည်း အပြိုင် လုပ်ရသည်။ မိမိ ဘာလုပ်ရမည်ကို မသိလျှင် ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော် လို မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းတွင် နေစရာမရှိလျှင် ဖြစ်စေ နယူးယောက်ရုံးသည် ကျယ်ဝန်း၍ မပြောင်းချင်တော့။

လက်တွေ့တွင်မူ နယူးယောက်၌ တာဝန်ကျရန်မှာ အတော်ပင် အခက်အခဲရှိသည်။ လူတိုင်းက ထိုနေရာကို လိုချင်၍ မဟုတ်။ နယူးယောက်က လူသစ်များကို မလိုချင်၍ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ သင်တန်းသား နှစ်ဆယ့်လေးယောက် ထဲမှ ကိုးယောက်မှာ နယူးယောက်တွင် တာဝန်ကျသည်။ ထိုအရေအတွက်လောက် တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးခဲ့။ ထိုအထဲ တွင် နယူးယောက်မှ လူငယ်ရှေ့နေတစ်ယောက် ပါသည်။ သူသည် လျူးစချီလီရို ဖြစ်၍ နောက်ပိုင်း မူးယစ်ဆေးဝါး နှိမ်နင်းရေး အဖွဲ့ခွဲတွင် ဒုတိယအကြီးအကဲ ဖြစ်လာပြီး အက်ဖ်ဘီအိုင်၏ အတော်ဆုံး စုံထောက်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင် သင်တန်းဆင်းပြီး တံဆိပ်တွေ ပေးသည်။ ပြီးတော့ လက်နက်တိုက်တို သွားပြီး ခြောက်လုံးပြူးတွေ ထုတ်ပေးသည်။ ပွိုင့် ၃၈ ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြင့် ထုတ်ထားသော ကျည်ခြောက်တောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် အမေက သူ့သား သေနတ်သမား ဖြစ်တော့မည်ဆိုကာ မေမြောမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုသေနတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကိုးယောက် ကျည်မရှိဘဲ ကားတစ်စီးထဲတွင် စုထိုင်နေရသည်။ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်နှင့် မလွတ်မချင်း ကျည်ထည့်ခွင့် မပြုပေ။ ထိုကားနှင့် ပြည်နယ်ကူးလမ်း အမှတ် ၉၅ အတိုင်း လူတို့ လူမိုက်များ စုဝေးရာ ခြုံသို့ လာခဲ့ရသည်။ ထိုမှတစ်ပါး အခြား ဘာမျှ လုပ်စရာမရှိ။

နယူးယောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ဘော့ဆွင်းနေကို စိတ်ချယုံကြည်ခဲ့ရသည်။ သူသည် သိပ်တော်ဆေး

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်း

စုံထောက်တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ရုံးမှ လူတွေက ကျွန်တော်တို့နှင့် တွဲပြီး အလုပ်မလုပ်ချင် ဟူသော သတင်းကို သူက ဆီးပြောသည်။

“မင်းတို့မှာ အတွေ့အကြုံ လိုသေးတယ်။ ကွမ်တီကိုက ထွက်လာလာချင်း လမ်းပေါ်ထွက်လို့ မရဘူးကွ။”

သူက ဆိုသည်။ ဆွင်းနေက ကျွန်တော်တို့၏ သေနတ်များကို တောင်းသည်။

“ဗျာ” ကျွန်တော်တို့က မေးသည်။ အခုမှ ရကားစ ရှိသေးသည်။

“မင်းတို့သေနတ်တွေ ... ငါ့ကိုပေး၊ မင်းတို့ မှားပစ်မိမှာ စိုးလို့၊” တစ်ယောက်က-

“ဟာ ... မစွတာဆွင်း၊” ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်တို့၏ ကြီးကြပ်ရေးမှူး ကျွန်တော်တို့၏ ဗီရိုထဲ သိမ်းနေသည်ကို ကြည့်နေသည်။

“ဘာလဲကွ၊”

“ကျည်တွေရော ယူဦးမလား၊”

“အေး၊ မင်းတို့ ကျည်မပါတဲ့ သေနတ်တွေနဲ့ နယူးယောက်မြို့ထဲ လျှောက်နေရင် ငတုံးတွေပဲ။”

ကျွန်တော် ဂိုဏ်းရာဇဝတ်မှဆင်း ဌာနစုတွင် လုပ်ချင်ကြောင်းကိုတော့ မပြောဘဲထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် လမ်းပေါ်လျှောက်၍ သင်တန်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်များကို လုပ်ချင်နေသည်။ သိပ်မကြာလိုက် အကြီးတန်း စုံထောက်တစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့အချို့ကို ခေါ်၍ လမ်းပေါ်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်

ချင်သလားဟု မေးသည်။ ကျွန်တော်က-

“လမ်းပေါ်မှာလား၊ လုပ်ချင်တာပေါ့၊”

သို့နှင့် လာမည့် ဆယ့်ရှစ်နှစ်အတွက် ပထမဆုံးသော တာဝန် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည်။ ယင်းမှာ ကားရပ်ပေး ချွင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ရုံးမှာ အပေါ်ပိုင်း အရှေ့ခြမ်းတွင်ဖြစ်၍ ဟန်းတားကောလိပ်နှင့် တွဲထားသော အဆောက်အအုံတွင် ဖြစ်သည်။ မြေအောက်ရထား စီးသူများအဖို့ သိပ်အဆင်ပြေသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အီရထားလမ်း အပေါ်တည့်တည့်တွင် ဖြစ်၏။ အလုပ်သို့ ကားနှင့် လာရလျှင် အခက်အခဲတစ်ခု ရှိသေးသည်။ မည်သူမျှ ကားရပ်ခ မပေးချင်ကြ။ တရားဝင် ကားရပ်၍ ရမည့်နေရာကို ရှာရသည်မှာလည်း နာရီပေါင်းများစွာ ကြာသည်။

ကျွန်တော်က အောက်ထပ်တွင် စားပွဲခပ်သေးသေး၌ ထိုင်နေသည်။ လူတွေက ထိုစားပွဲပေါ်သို့ သူတို့ သော့များ ထို ပစ်တင်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကားများကို ပြေးရှာရသည်။ အချို့က သူတို့ကား ဘယ်နားထားခဲ့သည်ကို

ပင် ပြောမသွား။ ကားကို တွေ့တော့ တရားဝင် ကားရပ်ခွင့်ရှိသည့် နေရာ မတွေ့မချင်း ပတ်မောင်းနေရသည်။ ထိုသို့ မောင်းနေစဉ် ဘဏ်ခါးပြ နှိမ်နှင်းရေးတပ်ဖွဲ့ သူတို့အချင်းချင်း ရေဒီယိုစက်ဖြင့် ပြောနေသည်ကို ကားထဲရှိ ရေဒီယိုစက် မှ ကြားနေရသည်။ ကျွန်တော် ဥပဒေကျောင်းတက်စဉ်က ကျောင်းနေပတ်များသည် ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ ဘယ်လိုနေသလဲဟု မေးကြသည်။ “အေး... စိတ်ဝင်စားဖို့ သိပ်ကောင်းတယ်ကွ။ ငါ တစ်နေ့လုံး လမ်းပေါ်မှာချည်းပဲ။ ဘာလုပ်ရတယ်လို့တော့ ပြောမပြချင်ဘူး။” တကယ်လည်း မပြောချင်ပါ။ ဥပဒေကျောင်းတွင် သုံးနှစ်နေ၊ သင်တန်း ဆယ်ခြောက်ပတ်တက် ပြီးနောက် သေနတ်မပါဘဲ ကားပတ်မောင်းနေရသည်ကို ပြောရမှာ ကျွန်တော် ရှက်သည်။

ထို့နောက် အားကစားရပ်ပြ စာစောင်ရောင်းသူ ဆယ်မျူရယ်ဘရွန်မင်း ပြန်ပေးဆွဲ ခံရသည်။ သူ့အလုပ် မှာ နိမ့်ကျသော်လည်း ဘရွန်မင်းမှာ ဆီးဂရမ်၏ အမွေခံကာ စံအိမ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် နေသည်။ သို့ဖြင့် နယူးယောက်ပို့စ် နှင့် ဒေးလီးနယူးစ် တို့က အကြီးအကျယ် ရေးကြတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အပြေးအလွှား ဖြစ်ကုန်ရတော့သည်။ ကိုးရက်ကြာတော့ ဘရွန်မင်း အန္တရာယ်ကင်းစွာ ပြန်လွတ်လာပြီး သူ့အဖေ၏ ပြန်ပေးရွေးငွေလည်း ပြန်ရသည်။ ကျွန်တော် တို့ ရုံးမှာ ဘာမျှ သိပ်မလုပ်လိုက်ရ။ ဆက်လုပ်ရန်လည်း သဲလွန်စက မရှိ။ အထောက်အထားက မရှိ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ လူနှစ်ဆယ်မှာ ဟော်လန် လိုဏ်ခေါင်းထဲတွင် တစ်ခုခု ဖြစ်လို့ဖြစ်ပြား ဆက်စောင့်နေကြရသည်။ အမျိုးသား လုံခြုံရေးနှင့် တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေးဌာနစုများ တာဝန်ကျသည်။ တာဝန်ချိန်မှာ ဆယ်နှစ်နာရီ တောက်လျှောက် ဖြစ် သည်။ နောက်က အကူမရှိ။ အားလုံး ပင်ပန်းနေကြသည်။ ရှာဖွေရေးအဖွဲ့တွင် ကျွန်တော်တို့ လူသစ်များ မပါရ။ ရှုပ်ကုန်မည် စိုး၍ ဖြစ်သည်။ ထိုအမှုကြောင့် ရုံးတွင် လူအင်အား နည်းသွားသည်။ စုံစမ်းရေးကို ဆက်လုပ်ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရုံးက လျှူစကီလီရီနှင့် ကျွန်တော့်အား ခေါင်းစဉ် ၃ တာဝန်ပေးသည်။ ယင်းမှာ တရားရုံး ခွင့်ပြုချက် ဖြင့် အသံခိုးဖမ်း ဝါယာ တပ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ တကယ့်အလုပ် လုပ်ရပြီတည်း။

ပထမတွင် သင်တန်းတန်းက အသံခိုးဖမ်းနည်း မသင်ခဲ့ရသဖြင့် ဘရွန်မင်း အမှုကို လိုက်ခဲ့သည့် ကောင်များအား လုပ်ပုံလုပ်နည်း လိုက်မေးရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ တစ်ဖွဲ့ကို စကိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရသူမှာ မာဘာရီ လမ်းတွင် နေထိုင်သူ လောင်းကစားဒိုင် ဖြစ်သည်။ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းက အားပေးအားမြှောက် လုပ်ထားသူလည်း ဖြစ်၏။ (ဥျန်ဂေါတီသည် မာဘာရီလမ်းအတိုင်း ဒုစရိုက်ဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင်ဟန်ဖြင့် လျှောက်လာနေသည်။) လောင်းကစား ဒိုင်များသည် အချိန်မှန် လှုပ်ရှားလေ့ရှိကြ၏။ တနင်္လာနေ့မှ စနေနေ့အထိ ၁၀နာရီ ခွဲတိတိတွင် သူတို့ကိန်းမှ ထွက်လာ သည်။ ပြီးတော့ ကားပေါ်တက်ကာ တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ လိုက်ကာ ငွေသိမ်းသည်။ သူ့နောက် လိုက်ရသည်မှာ မလွယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ သုံးရသည့် ပစ္စည်းကလည်း ပြဿနာတစ်ခု။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

ထိုလူ၏ ကားဒက်ရှိဘုတ်ထဲတွင် ခိုက်ကရိဖုန်း ထည့်ထားသည်။ ယင်းကလည်း ရေဒီယိုဖရီကွင်စီဖြင့် အသံပြန်လွှင့်သည်။ ကားထဲတွင် ဘာဖြစ်သည်ကို နားထောင်ရန် သူ့ကားကို ကပ်လိုက်မှ ကြားရသည်။ ဝိုခိုးသည်က ထိုယုံကားပေါ်တွင် အသံဖမ်းတိုင် အရှည်ကြီး တပ်ထားရသေးသည်။

“ ဟိုလူကြီး ကျွန်တော်တို့ သူ့နောက် လိုက်နေတယ်ဆိုတာ သိသွားတော့မယ်။ ” ကျွန်တော်တို့က အထက်အရာရှိအား ပြောပြသည်။ သူက-

“ မသိပါဘူး၊ သူက အသက်ကြီးပါပြီ၊ အလဲ အပါတယ်။ ”

“ သူက ဝိုဏ်းရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တာမှ မဟုတ်တာ။ ”

“ အေး ဟုတ်ပါတယ်၊ လောင်းကစားသမားဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်အောင် လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ”

ကျွန်တော်တို့တွင် သေနတ်မပါဘဲ သွားနေရသည်မို့ ထိုစကားမှာ သတင်းကောင်း ဖြစ်သည်။

“ ဒါဖြင့် မာဘာရီလမ်းပေါ်နဲ့ တခြားနေရာတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ကို သတိပြုမိတဲ့လူ မရှိဘူးပေါ့။ ”

ပြန်မပြောသည့်အတွက် မရှိဟု ဆိုလိုဟန်ရှိသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အစိုးရထုတ် အနက်ရောင် ဖိခံ ဆီဒင်ကားတွင် နောက်က စရိယာတိုင်ရှည်ကြီး တစ်ရမ်းရမ်းနှင့် ဝိုဏ်းများစုဝေးရာ အလယ်သို့ စိတ်ချလက်ချ လာခဲ့ကြသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ လောင်းကစား သမားကြီး သူတိုက်ခန်းမှ ည ၁၀ နာရီခွဲ အထွက်ကို စောင့်ကြရသည်။ ထိုနောက် သူသွားသည့်နေရာတွေကို နောက်မှ လျှောက်လိုက်ရသည်။ သူ့ကားနောက်မှလည်း ကပ်လိုက်ကာ ဖြစ်ပျက်မှု မှန်သမျှ တစ်လုံးမကျန် ကြားရရန် နားထောင် ရသည်။ ထိုအတိုင်း တစ်နာရီခန့် လိုက်ပြီးသည်တွင် ထိုလူကြီးက တစ်နေရာဝင်ပြီး ထွက်အလာ ကျွန်တော်တို့ကို ထက်ရေရမ်းပြကာ-

“ ဟေ့ကောင်တွေ နေကောင်းကြလား။ ” ဟုပြောကာ ကားကို ဆက်မောင်းသွားသည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ ထည်း မိုးလင်းသွားတော့သည်။ သူ့ကားထဲတွင်လည်း အခြားလူ မပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာသံမှ မကြားခဲ့ရ။ သူ့နောက် နှစ်ပတ်လောက် လိုက်ခဲ့ရာတွင် ဘာမျှ မထူး။ နောက်နေ့မနက်တွင် အိပ်ရာထရပြန်သည်။

ယင်းမှာ လုပ်ငန်းခွင် လက်တွေ့သင်တန်း ဖြစ်သည်။ အရေးပါသည့် အလုပ်က ရှေ့တွင် စောင့်ကြိုလျက် နှိနေသည်။

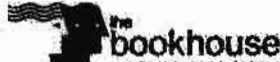

၁၉၇၅ ခုနှစ်က ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့သည့် အက်မ်ဘီအိုင် အဖွဲ့သည် ဂိုဏ်းရာဇဝတ်မှုများကို ရုပ်သွားသည်အထိ နှိမ်နင်းခဲ့သည်။ လောင်းကစားမှု၊ အတိုးကြီး ချေးစားမှု၊ ငွေညှစ်မှုများကို ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများ တစ်ခုပြီး တစ်ခု လုပ်ကာ အကျဉ်းထောင်များသို့ လူဆိုး လူမိုက်များ ရောက်အောင် လုပ်ခဲ့သည်။ ကွန်ဂရက် ကြီးကြပ်ရေး ကော်မတီကပင် လေးစားရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့ဖြင့် ဗျူရိုမှာ အခွန်ထမ်းပြည်သူများအတွက် တန်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

အမှုများမှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့ မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းသည့် လူအများစုမှာ လောင်းကစားသမားများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို ဖမ်းရန်လွယ်ပြီး အရေအတွက် များလာနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် ရာဇဝတ်ဂိုဏ်းများနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိသူများ၊ ဆက်သွယ်ကြတော့မည့် သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ကို ထောင်ထဲ မထည့်နိုင်မီ သူတို့က အာမခံငွေ ပေးကာ လွတ်နေကြတော့သည်။ သူတို့က နှုတ်ပိတ်နေကြသည်။ အကြောင်းမူ နှုတ်ဖွာမှုက ပြစ်ဒဏ်ကျရန် ပိုမြန်ပြီး ပိုသေချာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဘာမျှမပြောဘဲ နေခြင်းဖြင့် သူတို့ ပြစ်ဒဏ်မှာ မဆိုစလောက် ဆိုသည်ကိုလည်း နှုတ်ဖွာ သိနေကြသည်။ ထိုအတောအတွင်း လောင်းကစားမှု၊ မတရားအတိုးနှင့် ချေးမှု၊ ငွေညှစ်မှုများ၏ နောက်ကွယ်မှ လာကိုဆာနောစတြာနှင့် အခြားဂိုဏ်းကြီးတွေမှာ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

အခန်း - ၅
ကောင်လေးက မဆိုင်ပါဘူး

၁၉၆၈ ခုနှစ် ဘတ်စ်ကားရာဇဝတ်မှု ထိန်းချုပ်ရေးနှင့် လမ်းများလုံခြုံရေး အင်္ဂုဏ်ထူးဆောင် ထိုပြဿနာကို တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲစေခဲ့သည်။ ထိုဥပဒေကြမ်းအရ ဂိုဏ်းရာဇဝတ်မှု လိုက်ဖျက်ရေး တပ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ထိုအထဲတွင် အက်မ်ဘီအိုင်၊ ဒေသ

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

ဆိုင်ရာ ဥပဒေစိုးမိုးရေး အရာရှိများ၊ တပ်ဖွဲ့ကို ဦးဆောင်သူ အစိုးရရှေ့နေရုံးများမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ ပါဝင်ကြသည်။ ထိုတပ်ဖွဲ့
ထို ဂိုဏ်းများအား အစွန့်အဖျားလောက်သာ မဟုတ်ဘဲ အမြစ်က ကိုင်လုပ်ရန် တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ ထိုလုပ်ငန်းတွင်
အက်ဖ်ဘီဘိုင်မှ တွစ်အမာရီမှာ အကြီးအကျယ် နာမည်ရခဲ့သည်။

ကျွန်တော် အက်ဖ်ဘီဘိုင် နယူးယောက်ရုံးသို့ စရောက်တော့ တွစ်မှာ ဂိုဏ်းရာဇဝတ်မှု ဌာနခွဲတွင် ဦးဆောင်
နေသည်။ သူသည် ထက်မြက်ပြီး လက်တွေ့ကျကျ လုပ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ လုပ်သက် ကြာပြီး လုပ်ရဲကိုင်ရဲ
သူလည်း ဖြစ်သည်။ တွစ်က ထိုးစစ်ကို ခင်းတော့သည်။

ဤတွင် နိုင်ငံတကာ လောင်းရှိုးမင်းအသင်းမှာ ပစ်မှတ် ဖြစ်လာသည်။ ထိုသမဂ္ဂမှာ အဂတိမှုများပြီး
အဂတိမှုများမှာ သင်္ဘောလုပ်ငန်းထဲသို့ပင် ပျံ့နှံ့သွားတော့သည်။ ထို့ပြင် ယာဉ်ပြန်ပေးဆွဲခြင်း၊ ကုန်ခိုးခြင်း၊ အာမခံငွေ
ထိမ်လည်ခြင်း၊ ငွေညစ်ခြင်းတို့ဖြင့် ငွေရှာကာ သင်္ဘောကောင်းများကို ထိန်းချုပ်သည်ကပင် အမြတ်များ ရနေသည်။
သို့ဖြင့် အနည်းဆုံး နယူးယောက်တွင် ဂိုဏ်းကြီး ငါးဂိုဏ်းကလည်း ဝင်လာတော့သည်။ ဂိုဏ်းသမဂ္ဂ ခေါင်းဆောင်များကို
ညွှန်၊ သင်္ဘောလုပ်ငန်း မန်နေဂျာများနောက်သို့ လိုက်ရသည်မှာ ပေါ့ပေါ့အလုပ်မဟုတ်ဟု တွစ်က ဆိုသည်။ နိုင်ငံတကာ
လောင်းရှိုးမင်းအသင်း (အိုင်အယ်လ်အေ) ကို ဖြိုရမည်မှာ အချိန်လိုသည်။ ရင်းမြစ်တွေ ရှိဖို့လိုသည်။ သို့မဟုတ်ပါက
တစ်မှုမှ ခွဲချက်မတင်နိုင်ဘဲ ရှိမည်။ တင်သည့်အမှုကလည်း ရေရာမှု ရှိရမည်။

ထိုကိစ္စမှာ ရှေးရိုး ဗျူရိုကရေစီစနစ် ရှိနေသော အက်ဖ်ဘီဘိုင်တွင် တော်လှန်ပြောင်းလဲရမည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။
ထိုအတွက် တွစ်က လူတွေ့ထားသည်။ ထိုလူမှာ ရှောင်မက်ဝင်းနီ ဖြစ်သည်။ ရှောင်သည် ယခင်က နယူးယောက်
ဂိုဏ်းရာဇဝတ်မှုဌာနခွဲတွင် လုပ်ခဲ့ပြီး လက်ရှိ ဝါရှင်တန် ဂိုဏ်းရာဇဝတ်မှု ဌာနခွဲ အကြီးအကဲ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ပြီး
နယူးယောက် တောင်ပိုင်းခရိုင် အစိုးရရှေ့နေရုံးမှ ဘော့ဖစ် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ထိုကိစ္စတွင် ခေါင်းဆောင် တင်ထိုက်
သူများ ဖြစ်ကြသည်။ တပ်ဖွဲ့ထဲတွင် ပါဝင်သည့် လူငယ်ရှေ့နေများထဲတွင် ဘာဘရာဂျူးလည်း ပါသည်။ သူမမှာ
ထက်မြက်သော ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ယခု ဖက်ဒရယ် တရားသူကြီး ဖြစ်နေလေပြီ။

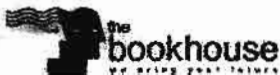
ထိုတပ်ဖွဲ့ထဲသို့ ကျွန်တော်ကို ထည့်လိုက်သည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်မှာ နယူးယောက်ရုံးတွင် လေ့လာနေဆဲ
ဏာလသာ ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ယခင် စီအိုင်အေ အရာရှိ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရာတွင် အလွန်တော်သူ
ဘော့ကက်စီဒီလည်း ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အလုပ်အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ်တွင် ကျွန်တော် တစ်ချိန်က သင်ယူခဲ့သည့်
ဥပဒေပညာများ ပါသည်။ အလုပ်သမား မသမာနည်းဖြင့် ငွေရှာမှုများ၊ အုပ်ချုပ်ရေး အကျင့်ပျက်ခြစားမှုများနှင့်
အထူးဝင်မည့် ဖောက်ဖျက်မှုများ ဖယ်ဒရယ်တရားဥပဒေများကို မှတ်တမ်းတင်ရသည်။ ဖောက်ဖျက်မှုများမှာ ထင်ရှား

သိသာသည်။ ဒုတိယနှစ် ဥပဒေကျောင်းသားများပင် ထိုအလုပ်ကို လုပ်နိုင်ပေမည်။ သို့ရာတွင်းအချို့ ဥပဒေများအရ ဖောက်ဖျက်မှုများမှာ အသေးအမွှား ဖြစ်နေကြသည်။ ဥပမာ တစ်ဟက်တလေ အက်ဥပဒေ ဆိုပါတော့။ ထိုဥပဒေအရ အလုပ်သမားအရာရှိ လက်ဆောင်ယူသည်မှာ လေးနက်သည့်အမှု မဟုတ်ပေ။ အလုပ်သမားဝန်ကြီးဌာနကလည်း ထိုဥပဒေကို ကျင့်သုံးရန် ရုံးကလေး တစ်ရုံး ဖွင့်ထားသည်။ သို့သော် ပြစ်ဒဏ်မှာ နည်းသည်။ အများဆုံး ထောင်ဒဏ်တစ်နှစ်သာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအတွက် မည်သူကမျှ မပူ။ သို့သော် ထိုပြစ်မှုအသေးအမွှားထဲတွင် ပုန်းကွယ်နေသော အင်အားရှိကြောင်း ကျွန်တော် သွားတွေ့ရသည်။ တစ်ချက်က မသမာနည်းဖြင့် ငွေရှာမှုကို “အခြေခံပြစ်မှု” ဟု ခေါ်ပြီး ယင်းမှ အမှုကြီးဖြစ်အောင် တည်ဆောက်ယူ၍ ရသည်။ ပိုအရေးကြီးသည်က လက်ဆောင်ယူကာ တစ်ဟက်တလေ အက်ဥပဒေကို ဖောက်ဖျက်ခြင်းလောက်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အသုံးခိုးဖမ်းခွင့် ရနိုင်သည်။ လက်ဆောင်ယူသည့် အမှုကလေးကလည်း သူ့ချည်း မဟုတ်။ အခြား ဥပဒေအမြောက်အမြားက ကျွန်တော်တို့ သူတို့၏ နောက်ဖေးပေါက်မှ ဝင်၍ ရအောင် လုပ်ပေးနိုင်သည်။

ပထမတော့ အက်ဖ်ဘီအိုင် ဌာနချုပ်သည် ကျွန်တော်တို့ တင်ပြသည်ကို မှင်တက်မိနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထိုသည်မျိုး မလုပ်ဖူးခဲ့။ ဘာဘရာဂျူး ပြောသည်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေသေးသည်။ ကျွန်မတို့ သာမန်အမှုကလေးကနေ မသမာငွေရှာမှု ဖြစ်အောင် ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ သိပ်မကြာလိုက် သူမလည်း ယင်း၏ အကျိုးကို သိပြီး အသုံးချတော့သည်။ ကျွန်တော် သမဂ္ဂ မသမာငွေရှာမှုကို စပြီး လိုက်တော့ တော့က်စီဒီနှင့် ကျွန်တော် ထွက်ကြည့်သည်မှာ နယူးယောက် ဝိုဏ်းရာဇဝတ်မှု စုံထောက် ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းခန့် ထိုအမှုအတွက် တာဝန်ပေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ စုံထောက် သုံးလေးဆယ် ဖြစ်လာပြီး ဝိုဏ်းရာဇဝတ်မှုဌာနခွဲ၏ သုံးပုံ တစ်ပုံမျှ ဖြစ်လာသည်။ အချိန်ပြည့် လုပ်ကိုင်ကြရာ ထိုဌာနခွဲ၏ အပင်ပန်းဆုံးနှင့် အကြာဆုံး လမ်းပေါ်အလုပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ နေရာအရ အသုံးခိုးဖမ်းသည်။ ကားထဲမှာရော၊ ဖုန်းထဲမှာရော၊ ရုံးခန်းထဲမှာရော၊ ကျွန်တော်တို့ မသင်္ကာသူတို့၏ ကိုယ်တွေပေါ်မှာရော ကိုယ်လူတွေ၏ ကိုယ်တွေပေါ်မှာရော ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၂၅ နှစ်ခန့်က အသုံးခိုးဖမ်းသည့် နည်းပညာမှာ ခေတ်မီလှသေးသော်လည်း အတော်ပင် အားထပ်ရ သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အသုံးခိုးဖမ်းမှု နည်းနည်းကလေးနှင့် စုံစမ်းထောက်လှမ်းမှု တစ်ခုလုံး ထိရောက် သွားတတ်သည်။

ကျောဘာဂျန်းသည် ကျင့်နိုင်ဖက်ဝိုဏ်းဝင် ဖြစ်ပြီး အိုင်အယ်လ်အေအသင်းတွင် အရာရှိလည်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူက ဖလော်ရီဒါလိပ်စာ အပြင်ဘက်တွင် နေထိုင် အလုပ်လုပ်ကိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့က မျက်မြင်သက်သေတစ်သေးထက် သူ့အိတ်ထဲ ထရန်စမစ်တာကလေး ထည့်ပေးပြီး ကျောနှင့် တွေ့ရန် လွတ်လိုက်ရာ အတော် အဆင်ပြေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်

ကျွန်တော်နှင့်အက်မ်ဘီဘိုင်

ထူကို ဂျောက သိလည်းသိသည် ယုံလည်း ယုံသည်။ သူက အကုန်ပြောပြသည်။ တွေ့ဆုံပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ရေချိုးခန်းထဲသို့ ရောက်စဉ် သတင်းပေးက ဘောင်းဘီကိုမလိုက်ရာ ထရန်စမစ်တာ အိတ်ထဲမှ ထွက်ကျသွားသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသံ ဒေါက် ကနဲကြားတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုယ့်လူကို ပြေးကယ်ရန် အသင့် လုပ်ထားကြသည်။ သို့သော် သူက ဂျောကို ပြောလိုက်သည်- "မပူပါနဲ့၊ ဒါ ကျွန်တော့် နှလုံးတိုင်းစက်ကလေးပါ။" ဂျောကလည်း သူ့အား- "ကိစ္စမရှိပါဘူး" ဆိုကာ ဆက်စကားပြောနေတော့သည်။

လူလည်နှစ်ယောက်၏ အမူလည်း ရှိသေးသည်။ သူတို့က မည်သည့်နေရာတွင် မည်သို့ ဆက်သွယ်စကား ပြောရမည်ကို သိထားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် အသံခိုးဖမ်းခွင့် အမိန့် ရထားသည်။ သူတို့ မကြာခဏ ဖုန်းဆက်စကား ပြောကြမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့က စကားပြောသည့်အခါ စကားဝှက်နှင့် ပြောသည်ဟု ကျွန်တော်တို့ ခိုင်းထားသည့် သတင်းပေးက ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အသံဖမ်း ကိရိယာ တပ်ပြီးမကြာမီ သူတို့ ဖုန်းပြောတော့သည်။ စကားဝှက်နှင့် တော့မပြော။ အသံဖမ်းကိရိယာ အခန်းတစ်နေရာတွင် ရှိနေပြီး ဖုန်းထဲတွင် မရှိဟု အထင်နှင့် တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။

သမဂ္ဂ မသမာငွေရှာမှုတွင် ကျွန်တော်တို့ အသံခိုးဖမ်းသူ တစ်ဦးမှာ ဆော်ခေါ် ဆော်လ်မွန်နယ်လာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့က သူ၏ ဘရုတ်ကလင်း ရုပ်ကွက်ရှိ အိမ်မှ ဖုန်းထဲတွင် အသံဖမ်းကိရိယာ တပ်ထားလိုက်သည်။ ထိုကိရိယာ ၏ နည်းပညာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုနေရာထက် မြင့်သည့်နေရာက ဖမ်းမှ ရမည်။ ထိုသို့ မြင့်သည့်နေရာမှာ ဗွီအေ ဆေးရုံတစ်ခုသာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဆေးရုံ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် အခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ပေးရန် ဆေးရုံမှ လုံခြုံရေးမှူးနှင့် စီစဉ်ရသည်။ ပို၍ စိတ်ချရစေရန် သူက ခါတ်ပုံပါ ပါသော လုံခြုံရေးကတ်ပြား ထုတ်ပေးသည်။ သူက-

"ဘယ်လို ဆရာဝန်မျိုး ဖြစ်ချင်သလဲ"

"အာရုံကြော ဆရာဝန်" ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကတ်ပြားပေါ်တွင် အသက် နှစ်ဆယ့် ခုနစ်နှစ် အာရုံကြောဆရာဝန် အဖြစ် ရေးပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော့် တွဲဖက်ကတော့ "ခွဲစိတ်အစားထိုးကု ဆရာဝန်" လိုချင်သည်ဟု ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် လုံခြုံရေးမှူးက နှလုံးအထူးကုဟု ပြင်ရေးပေးလိုက်သည်။ နေ့စဉ် ကျွန်တော်တို့မှာ ဆရာဝန်ဝတ်စုံများဝတ်၊ ဆရာဝန်လုံခြုံရေး အတ်များ ပြကာ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ခါတ်လှေကားဖြင့် တက်သည်။ ထိုနေရာမှာပင် ဆော် ဖုန်းအဆက်၊ သို့မဟုတ် အသံ ဖုန်းအလှား တစ်နေကုန် စောင့်ရသည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော်တို့၏ နိစ္စရူဝ အလုပ်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏ တွဲဖက်သည် သူ့နာပြု ဆရာမလေးတစ်ယောက်နှင့် ချိတ်တိတ်တိတ် ဖြစ်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

“မင်း မလုပ်သင့်ဘူး၊ ငါတို့မှာ လုပ်စရာက ရှိသေးတယ်၊ မင်းလုပ်တာနဲ့ ငါတို့ ပေါ်ကုန်လိမ့်မယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောတော့ သူက-

“ဟာ မပူပါနဲ့ကွာ၊ ငါက ကောင်မလေးကို ဆရာဝန်အသစ်လို့ ပြောထားတာ၊ သူက ငါ့ကိုတောင် နှလုံး အကြောင်းစာအုပ် ဖတ်ဖို့ ပေးမယ်လို့ ပြောသေးတယ်၊ သူ့ ပညာရေးပိုင်းကိုလည်း ငါက ကူညီရမယ်တဲ့။”

ခဏတော့ သူပြောသလိုပင်။ သူတို့ အချစ်ပန်းတွေ ပွင့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အလုပ်မှာလည်း ဖင့်နေနေသည်။ တစ်မနက်တွင် ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ဝင် သတင်းပို့နေစဉ် ဆရာမလေး ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှ မောကြီးပန်းကြီး ပြေးထွက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို မြင်တော့- “ဒေါက်တာတို့၊ ဒေါက်တာတို့ ဒီကို လာကြပါဦး၊ ဒီမှာ အရေးပေါ် ဖြစ်နေလို့” ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး သုတ်ခြေတင်တော့သည်။ နောက်ထပ်လည်း မသွားတော့။

သမဂ္ဂအမှုတွင် ကျွန်တော် အသံခိုးဖမ်းရသည့် အမှုတစ်ခု၌ အခြား မျက်မြင်သက်သေ တစ်ယောက်ကို ပိုဏ်းဝင်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရန် လွှတ်လိုက်သည်။ နေရာမှာ နယူးယောက်ပိုဏ်းသားများ ကြိုက်တတ်သည့် အီတလီ-အမေရိကန် ကလပ်တစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့လူကို အသံဖမ်းစက် တပ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုခေတ်ကတော့ သိပ်မသေးလှသေး။ သူက စက်ကို ပေါင်ခြံတွင် ကပ်ချည်သွားသည်။ (သူဝင်သွားလျှင် ကိုယ်ပေါ်၌ ရှာမည်ကိုတော့ သိနေသည်။ သို့သော် ပေါင်ခြံထဲတော့ နှိုက်ရှာမည် မဟုတ်) အသံဖမ်းစက်ကလည်း ကောင်းပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အချက်အလက်ကောင်းတွေ ရတော့မည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်ဘက် ထွက်လာတော့ သူတို့ တွေ့ဆုံ စကားပြောနေသည် ကိုပင် မြင်နေရသည်။ ထိုစဉ်ကလပ်မှ ခွေးကြီးတစ်ကောင်က ဖယ်မလေးဘဲ ကျွန်တော်တို့လူ ကျော်သွားသည်ကို လိုက်ကြည့် နေသည်။ ထို့နောက် ထလာပြီး ကျွန်တော်တို့လူ၏ ပေါင်ခြံကို နှမ်းတော့သည်။ ခွေးကြီး၏ အသံကိုပင် တိပ်ခွေထဲတွင် ကြားနေရသည်။ ပေါ်တော့မည်ကို သိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လူလည်း လမ်းပေါ်ဆင်းကာ သုတ်ခြေတင်လာသည်။ ကျွန်တော် တို့လည်း သူ့ကို ဖမ်းဆွဲကာ သက်သေကာကွယ်ရေး အစီအစဉ်ဖြင့် ထိန်းသိမ်းထားလိုက်ရသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပြီး တစ်နာရီ ခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ထိုကလပ်ဘေးမှ ကားဖြတ်မောင်းသွားစဉ် လမ်းပေါ်အခမ်းအနားတစ်ခု လုပ်နေသည့် တွေ့လိုက်ရသည်။ ခွေးအိုကြီးအတွက် အသားဘူး ဝယ်ထားဟန်ရှိသည်။ ခွေးသူရဲကောင်းအဖြစ် ဂုဏ်ပြုခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အန္တရာယ်ရှိသူများ ဖြစ်သည်။ ခိုးချင်တိုင်း ခိုးကြသည်။ အပြစ်မဲ့သူများထံမှ ခြိမ်းခြောက် ငွေတောင်းသည်။ အချို့ဆိုလျှင် နိုင်ငံသားအချင်းချင်းပင် သတ်ပစ်ကြသည်။ နယူးယောက်ရုံး၏ ဂုဏ်မှာ တွစ်အင်းအင် ရှောင်မက်ဝင်းနီ၊ ဘာဘရာဂျွန်းနှင့် မြေအောက်ကမ္ဘာစစ်ပွဲတွင် တာဝန်ကျသည့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ ဘာမည်

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

ဖြစ်သည်။ နှစ်နှစ်ကြာ၍မှ ဘာမျှမပြနိုင်ဟုဆိုလျှင် ကွန်ဂရက်မှ ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးများ အမျက်တော်ရပေတော့မည်။ သို့သော် မအောင်မြင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

သမဂ္ဂအမှုတွင် လောင်းရှိုးမင်းသမဂ္ဂအရာရှိများကို စွဲချက်တင်ကာ စီရင်ချက်ချနိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုမျှနှင့် ကျွန်တော်တို့ မရပ်သေး။ သဲလွန်စ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လိုက်သည်။ မကြာမီ သမဂ္ဂအရာရှိများနှင့် သင်္ဘောလုပ်ငန်းများမှ အလုပ်အမှုဆောင် လူကြီးများကို အရေးယူနိုင်ခဲ့သည်။ သင်္ဘောကုန်သည်များ နောက်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မလိုက်။ သူတို့မှာ သမဂ္ဂကို ကြောက်၍ ငွေပေးနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ခံရသူတွေ။ ရာဇဝတ်ကောင်များ မဟုတ်ကြ။ သို့သော် သင်္ဘောဖြင့် ကုန်သွယ်သူ အများအပြားသည် အခွင့်အရေးအတွက် အပြိုင် ငွေပေးကြသည်။ သူတို့ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဂိုဏ်းဝင်များကဲ့သို့ပင် တွေ့သည့်အချိန် တွေ့သည့်နေရာတွင် ရှင်းပစ်သည်။

သမဂ္ဂအမှုကြောင့် နယူးယောက်ရှိ ဂိုဏ်းကြီး ငါးဂိုဏ်းမှာ အရှိန်ထိုးခံလိုက်ရသည်။ စည်းမျဉ်းတွေ ပြောင်းကုန်ပြီဟူသော လက္ခဏာ ပြလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ဆယ်စုနှစ်များနှင့် ကြာအောင် ကြောင်နှင့် ကြက် ချီတိသလို လိုက်နေခဲ့ရာမှ သူတို့ အာရုံပြုလာအောင် ကျွန်တော်တို့ လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ဖြစ်ကြောင်း အန်တိုနီစကော့တိုက သက်သေပြနေသည်။ အိုင်အယ်လ်အေအသင်းတွင် စကော့တိုမှာ အကောင်ကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေမှာ ဘရုတ်ကလင်းမှ ဆောင်းရှိုးမင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ အန်တိုနီမှာ သင်္ဘောကျင်းတွင် ကြီးပြင်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် လေးလေးပင်ပင် မခဲသူ မဟုတ်။ သူသည် အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းသို့ ဝင်ကာ အမျိုးသားသမဂ္ဂတွင် ဒုဥက္ကဋ္ဌအထိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မာဖီးယားထဲတွင် နည်း သူ အတော်လေး တက်လာကာ ဂမ်ဘီနိုဂိုဏ်းတွင် ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာသည်။ သူ၏ ထိုဂိုဏ်းနှစ်ရပ်နှင့် သူ့ အုပ်ငန်းအတွက် ဘရုတ်ကလင်းရပ်ကွက် တရားရုံးလမ်းပေါ်တွင် ရုံးခန်းတစ်ခု ဖွင့်ထားသည်။ ထိုရုံးခန်းမှ သူ၏ အသတာဝန်များကို ဆောင်ရွက်ရင်း နယူးယောက် လူကုန်ထဲများကို ကိုင်လှုပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။

သူသည် ကျွန်တော်တို့၏ ပထမဆုံး ပစ်မှတ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူ့ကို ဖိပြီး လိုက်သည်။ သူ၏ မဟတ္တန် ရုံးခန်းထဲတွင် အသံဖမ်းစက်ဆင်၊ တွေ့သမျှ အထောက်အထားတွေကို ကောက်၊ နောက်ယောင်လည်း ခံလိုက်သည်။ ၁၉၇၆ ခုနှစ် တစ်နေ့တွင် သူ့ကိုနောက်မှလိုက်သည့် အဖွဲ့ထဲတွင် ကျွန်တော်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ၏ပေါ်လူထုစုဝေးပွဲတစ်ခု လုပ်မည်ဟုလည်း ကြားထားသည်။ သမ္မတလောင်း ရှင်မီကာတာကို ထောက်ခံသော လူထုစုဝေးပွဲ ဖြစ်ပြီး တရားရုံးလမ်းထဲတွင် လုပ်မည် ဖြစ်သည်။ ဒေသ သမဂ္ဂရုံးရှေ့တွင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့က သူ၏ပေါ်တွင် တာဝန်ကျနေသည့် ကျွန်တော်တို့လူများကို ကျွန်တော်တို့ လူအုပ်ထဲတွင် ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းကြား ထားလိုက်သည်။ လူထုစုဝေးပွဲစတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း လူအုပ်ထဲ ရောက်နေကြသည်။ စကော့တိုက အနာဂတ်

www.burmeseclassic.com

အမေရိကန်သမ္မတကို ရွှေချိတ် ပေးအပ်မည် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်း၍ ရရန်လည်း နီးနေပြီ။ သူ၏ဒေသ ၃၂၀၀၀၀ အန်တိုနီအနာတားရှားလည်း ရှိမည် ဖြစ်သည်။ သူက အဲလ်ဘတ်အနာတားရှား၏ တူဖြစ်ပြီး အဲလ်ဘတ်မှာ မဟာတ္ထန်ရုပ်ကွက်ရှိ ရှာရတန်ဟိုတယ် ဆံသခန်းထဲတွင် ပစ်သတ်ခံရကာ သေသွားခဲ့သည်။

ဤသည်တို့ကို ကာတာက မသိရှာ။ သူက မဲဆွယ်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုအထဲတွင် ရုပ်ဖျက်ရောက်နေသူ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပြန်လျှောက်လာကြရင်း ထိုအမှုမှာ စွဲချက်တင်သည့်အခါ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းမည်ဟု ခေါင်းတစ်ခါခါနှင့် ပြောခဲ့သည်ကို မှတ်မိနေသေးသည်။ တကယ်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းခဲ့သည်။

တိုနီစကော့တိုတွင် အခြားနှစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ တစ်ခုက နိုင်ငံရေးအာဏာပွဲစာ။ နောက်တစ်ခုက မာဖီးယား လူဘော်ကြောပိုင်းတွင် ဝင်ဆုံသူ ဖြစ်သည်။ တိုနီ၏ သမဂ္ဂသည် သူပြောသူကို မဲထည့်မည် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို နိုင်ငံရေးသမားများ ကပ်ထားရလောက်အောင်လည်း သူ့တွင် လူအင်အား ကောင်းသည်။ ထိုစဉ်က နယူးယောက် မြို့တော်ဝန် ဟူးကာရေးသည် တိုနီအမှုတွင် မျက်မြင်သက်သေအဖြစ် လာရောက် ထွက်ဆိုသည်။ သူ့ကို မသမာနည်းနှင့် ငွေရှာမှုဖြင့် စီရင်ချက်ချခဲ့သည်။ တရားခွင်တွင် အများအားဖြင့် ဂျူရီလူကြီးများ နားထောင်ရန် အသံခိုး ဖမ်းထားသည့် တိုနီ၏ အသံများကို ပြန်ဖွင့်ပြခဲ့ရသည်။ ယခင် နယူးယောက် မြို့တော်ဝန်ဟောင်းများ ဖြစ်ကြသည့် အဘီဘင်းနှင့် ရောဘတ်ဝက်ဂနာ၊ တစ်ချိန်က မြို့တော်ဝန် ဖြစ်ခဲ့ပြီး ခရိုင်အမတ် ဖြစ်ခဲ့သူ ဂျွန်လင်းဆေးတို့လည်း သက်သေအဖြစ် ထွက်ဆိုသွားကြသည်။ သူ့ကို အနိုင်ကျင့်မှု၊ ဥပဒေမဲ့မှု၊ ဂစ်ဘီနိုဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ဖြစ်မှုများကို မဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့။ နောက်သုံးနှစ်ကြာ၍ သူ ပြန်လွတ်တော့ သူ့နိုင်ငံရေး ရောင်းရင်းများ စုလာကြပြီး ထမင်းစား ဖိတ်ကြသည်။

ယင်းမှာလည်း ကျွန်တော့်အတွက် သင်ခန်းစာတစ်ခုပင်။ နိုင်ငံရေးဆိုသည်မှာ တစ်ခါတစ်ရံ တရားစီရင်မှုပုံ ဖျက်ဆီးပစ်တတ်ပြီး အသိတရားကို ချေဖျက်ပစ်တတ်သည်တကား။

သမဂ္ဂအမှုကို ကျွန်တော် လေးနှစ်ပြင်းပြင်း လုပ်ပြီးနောက် ရလဒ်မှာ ဝါရှင်တန်ဌာနချုပ်က ဆင့်ခေါ် ထုထဲသော အဆောက်အအုံကြီး အလယ်မှ ရုံးခန်းထဲတွင် ထိုင်ခိုင်းထားသည်။ လမ်းပေါ်တွင် မဟုတ်တော့။ လူဆိုးလူမိုက် တွေနှင့် မဆုံရတော့။

ကျွန်တော့်အလုပ်မှာ နှစ်ပိုင်းရှိသည်။ ပထမပိုင်းမှာ တစ်နိုင်ငံလုံး အလုပ်သမားဆိုင်ရာ မသမာမှု ရှာဖွေ

အတွက် အစီအစဉ်ဆွဲရန် ဖြစ်သည်။ ယင်းမှာလည်း အိုင်အယ်လ်အေနှင့် တင်းစတားတို့ကဲ့သို့ မသင်္ကာဖြစ်ပြီးသား အဖွဲ့အစည်းများသာမကဘဲ သမဂ္ဂများ တစ်နံတစ်လျားပါ အကျုံးဝင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့က ဗျူရို၏ ဌာနခွဲများ နှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေးအဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ ထိုဌာနခွဲများကလည်း မသမာငွေရှာမှု တိုက်ဖျက်ရေး တပ်ဖွဲ့များ သီးခြား ဖွဲ့စည်းထားသည်။ ထိုစဉ်က အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာ ဝီလျံဝက်ဘစတားက ကျွန်တော်တို့ လုပ်ချင်သည်ကို ပံ့ပိုးကူညီ သည်။ သမဂ္ဂမသမာ ငွေရှာသည့် အမှုတွဲကြောင့် ဂိုဏ်းများ အရှိက်ထိုးခံလိုက်ရသည်ကို သူသိထားသည်။ အရှိန်အဟုန် ဗေဒနာလည်း ဆက်လုပ်စေချင်သည်။ သို့ရာတွင် အလုပ်က ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့သည့် အလုပ်များနှင့် စာလျှင် နှေးကွေးပြီး ဖွင်းစရာကောင်းသည်။

ကျွန်တော့်၏ ကျွန်တစ်ပိုင်းမှာ ဆီနိုက် စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး အမြဲတမ်း ဆပ်ကော်မတီနှင့် တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ရသည်။ ယင်းကို တစ်ချိန်က မက်ကလီလန်ကော်မတီဟု ခေါ်သည်။ ထိုအပိုင်းကတော့ ပထမပိုင်းနှင့်မတူ။ ကျော်ဂျီယာ ဒီမိုကရက် အမတ် ဆမ်နန်နှင့် နယူးဟမ်ရှိုင်းယားအမတ် ဝါရန်ရဒ်မင်းတို့သည် ပူးတွဲဥက္ကဋ္ဌများ ဖြစ်ကြပြီး ပစ်မှတ်ကောင်းကို ရွာချင်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့က အလုပ်သမားသမဂ္ဂများထံသို့ ဂိုဏ်းရာဇဝတ်မှုများ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သည်ကို တော်မတိအနေဖြင့် ကြာရာမှု လုပ်ချင်နေကြသည်။ သူတို့သည် အလွန်တော်သည့် စုံစမ်းထောက်လှမ်းသူများ ဖြစ်ခဲ့ရုံမက ကျွန်တော်များစွာ အတုယူခဲ့ရသည့် ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများလည်း ဖြစ်ကြသည်။

နိုင်ငံတကာ လောင်းရှိုးမင်း အသင်းဥက္ကဋ္ဌ တက်ဒီဂလီဆင်မှာ သမဂ္ဂအမှုတွင် စင်းလုံးချော လွတ်မြောက် သွားသည်။ သူ့ကို ထောင်ထဲပို့ရန် ကျွန်တော်တို့တွင် အထောက်အထား လုံလုံလောက်လောက် မရှိခဲ့။ သို့သော် နောက်ဆုံး တွင် သူသမဂ္ဂထံ၌ ဘာတွေ ဖြစ်နေသည်ကိုပင် သူမသိနိုင်အောင် ဖြစ်သွားစေရမည်။ သို့ရာတွင် ထိုသည်ကို တက်ဒီက ကြောက်သေး။ သူက ဆီနိုက်ကော်မတီ ရှေ့မှောက်သို့လာပြီး နိုင်ငံတကာ လောင်းရှိုးမင်းအသင်း (အိုင်အယ်လ်အေ) တွင် ဂိုဏ်းရာဇဝတ်မှုနှင့် အကျင့်ပျက်ခြစားမှုများ ကင်းသည့်ပြင် သမဂ္ဂလှုပ်ရှားမှုမှာ စစ်မှန်ပြီး တရားနည်းလမ်းကျကာ အမေရိကန်တို့၏ လမ်းစဉ်အတိုင်း သွားနေကြောင်းပင် ပြောသွားသေးသည်။

နယူးဟမ်ရှိုင်းယားပြည်နယ်တွင် ရှေ့နေချုပ်အဖြစ် နှစ်နှစ် လုပ်လာခဲ့သော ဝါရန်ရဒ်မင်းက တက်ဒီပြောနေ သည်ကို နားထောင်နေပြီးနောက် ကြားဖြတ်ကာ-

“ကျုပ် နားလည်သလောက် နယူးယောက် သမဂ္ဂအမှုမှာ ထွက်ဆိုဖို့ခေါ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ဝန်ခံသွားတယ်ဆို”
ရဒ်မင်း ပြောပြောချင်း တက်ဒီအတော်ပင် စိတ်ဆိုးသွားသည်။ ကော်မတီအဖွဲ့ဝင်များ ရှေ့တွင် တက်ဒီ အရှက်ဆိုး ကွဲသွားပုံကို မြင်စေချင်သည်။ အိုင်အယ်လ်အေအသင်းမှ ပညာချွန် ကျောင်းသားများကို တက်ဒီဂလီဆင်

ပညာသင်ထောက်ပံ့ကြေး ပေးသည့်သတင်းကို ဖတ်ရတိုင်း မည်သူ့ကို အမှတ်ရစေရန် ပေးသည်ကို စဉ်းစားနေမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ မကောင်းသည့်လူထံမှ ကောင်းသည်များ ထွက်လာတတ်လေသည်။

ဆီနိုတ်ကြားနာမှုသည် ကျွန်တော် လေးနှစ်လုပ်ခဲ့သော သမဂ္ဂအမှုမှ ကျွန်တော်စရိုက်ကို ပြန်ဖော်ပေးသလို ရှိခဲ့သည်။ မိုက်ကလီမင်နှင့် ကျွန်တော် စတွေ့စဉ်က ကျွန်တော်သည် ဘရတ်ကလင်းရပ်ကွက် ရှာမာဟွန်းလမ်းပေါ်ရှိ ရယ်လ်တန်ကျွန်းမာရေးကလပ် အဝတ်လဲခန်းထဲ၌ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ဖြစ်၏။ ထိုသည်မှာ ကျွန်တော်အလုပ် စုံထောက် အလုပ်ကို လုပ်နေရဆဲ။ မိုက်မှာ အသက် ခုနစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ရှိပြီဖြစ်ပြီး အကြီးစား လောင်းကစားသမား၊ ငွေညစ်သူ၊ ဂျင်နီဗီစ် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်။ သူက ကျွန်းမာရေးကလပ် ရေပူချိုးခန်းထဲတွင်မှ လာအလုပ်လုပ်တတ်သူ။ သူသည် အချိန်မှန်မှန်လာကာ အဝတ်အစားတွေ ချွတ်ပြီး ရေပူချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားတတ်သည်။ သူ ရောက်သွားပြီ ဆိုသည်နှင့် အခြားလူများ ဝင်လာကာ အဝတ်အစားတွေ ချွတ်ပြီး ဝင်လိုက်သွားကြသည်။ ငွေထုပ်ကြီးတွေလည်း ပါသွားကြ၏။ သင်္ဘောလုပ်ငန်းများမှ လူများ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေတော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ မျက်မြင်သက်သေ ပျွန်က မိုက်ကို လာတွေ့သည်။ ပျွန်က သင်္ဘောကုန်တင်ကုန်ချ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်နေသည်။ သူက အသံဖမ်းကိရိယာတော့ ယူမသွား။ ပုဂံစရာ နေရာမရှိ၍ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိုက်က ရေပူချိုးခန်းကို ရုံးခန်းအဖြစ် သုံးခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ပင်မအလုပ်က ပျွန်ကို ကာကွယ်ရန် ဖြစ်သည်။ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် ရောက်အောင် ဝင်ရမည်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်က ဘယ်သူတွေ ဝင်သည်၊ ထွက်သည်ကို စောင့်ကြည့်ကာ လမ်းပေါ်တွင် တာဝန်ကျနေသော ကျွန်တော်တို့လူများအား ဝင်ထွက်သွားသူတို့၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို အသိပေးပြီး ထိုလူများ ကားနှင့် ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ထားရန် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အဝတ်လဲခန်းထဲတွင် တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် ပတ်နေရာမှ မိုက် ကျွန်တော်၏ အာရုံပြုမိလာသည်။ ကလပ်၏ ကော်ဖီဆိုင်ထဲတွင် သူ ပန်းသီးဖျော်ရည် သောက်နေရင်း သူက စကားစသည်။

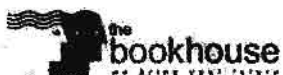
“နေကောင်းလား၊ မင်းက ရှေ့နေလား။”

(ကလပ်မှာ ဘရတ်ကလင်း တရားရုံးနှင့် ကျောချင်းကပ်နေသဖြင့် ကလပ်ကို လာသူ အများစုမှာ ရှေ့နေများ တရားသူကြီးများနှင့် ဒေသခံ နိုင်ငံရေးပိုင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြသည်) မိုက် ကျွန်တော်ကို စကားပြောလာလျှင် ဘာလုပ်ရမည်ဟု မည်သူကမျှ ကျွန်တော့်အား ပြောမထားခဲ့ကြ။ ကျွန်တော်က-

“ဟုတ်ပါတယ်။”

“ဘယ်မှာ အလုပ်လုပ်လဲ။”

“အင်း .. ရှေ့နေအလုပ်တော့ မလုပ်သေးပါဘူး။ ရှေ့နေအလုပ်လည်း လုပ်ချင်မှ လုပ်မှာပါ။”

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

“အေး၊ တရားသူကြီး လုပ်ကွ၊ သူတို့မှ ဩဇာရှိတာ၊ သူတို့က ဆုံးဖြတ်ချက် ချရတာ၊ ငါ့အသိတွေ ရှိတယ်၊ ငါ သူတို့ကို မင်းအကြောင်း ပြောပြလိုက်မယ်၊ မင်းကို သူတို့ ငှားကြလိမ့်မယ်။”

“ကျေးဇူးပါ ...”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါ တကယ်ပြောတာ၊ သူတို့က ငါ့မိတ်ဆွေတွေ၊ ငါ ပြောလိုက်မယ်၊ သူတို့ မင်းကို တွေ့လိမ့်မယ်။”

ထိုအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ သတင်းပတ်များစွာ နေခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ကြား ဟာသတစ်ခု ဖြစ်သွား ခဲ့သည်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်၏ ဖုံးကွယ်ထားမှုလည်း ပေါ်သွားတော့သည်။ မိုက်ကလည်း ကျွန်တော်ကို မေ့သွားပြီ ထင်၏။ သို့သော် သူမမေ့။ နောက်တစ်နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်တော် တရားရုံးထဲ၌ ဆွဲချတစ်ယောက်နှင့် ထိုင်နေစဉ် မိုက်၏ သမဂ္ဂအမှု စွဲချက်တင်သည်။ သူ ကျွန်တော်ကို ချက်ချင်း တွေ့သွားကာ အားလုံး အိုကေဆိုသော သဘောဖြင့် လက်မထောင်ပြသည်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်သည်။ သူကဘာလဲ။ အတုံးလား။ သူနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့ အထောက်အထားကောင်းတွေ ရထားပြီ။ သို့သော် မိုက် စိတ်ပူနေသည်က သူ့အတွက် မဟုတ်။ ကျွန်တော်အတွက် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် မိုက်၏ ရှေ့နေက ကျွန်တော့်ထံ လာပြီး မေးသည်- “ခင်ဗျားက အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက် လား။” ကျွန်တော်က “ဟုတ်ပါတယ်။” ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူက- “ကျွန်တော်လည်း မိုက်ကို အဲဒီအတိုင်း ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ‘ဒီကိစ္စ ကောင်လေးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ သူ့ကို သွားပါစေ’ လို့ တရားသူကြီးကို ပြောခိုင်းနေတယ်။”

ထောင်ထဲတွင် မိုက် နောင်တတရား ရခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆီနိုက်ကော်မတီက ဂိုဏ်းရာဇဝတ်မှုနှင့် ဖတ်သက်၍ ကြားနာမှုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့ကို လာရောက်ထွက်ဆိုရန် အထူးအစီအစဉ်ဖြင့် သွားခေါ်ရသည်။ ဤသည်ကို သူကလည်း လိုလားသည်။ သူ မထွက်ဆိုမီ ကျွန်တော်တို့ ဧက စကားပြောနေကြသည်။ ထခင်က အခြေအနေ မကောင်းပုံများကို ပြန်ပြောင်း ပြောကြသည်။ ထို့နောက်သူက-

“ကောင်လေး၊ ငါ ဝန်ခံလိုက်မယ်။”

“မိုက် ခင်ဗျား ဒီလို လုပ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူး။”

“သတိထား၊ ဘယ်သူမှတော့ လျှောက်မပြောနဲ့၊ ငါ့သူတို့လိုချင်တာ ပြောပြလိုက်မယ်၊ ဒါမှသူတို့ ငါ့ကို ထွက်မှာ။”

ကျွန်တော် သူ့ကိုတော့ မပြောလိုက်။ မိုက်သည် အမတ်မင်းများ၊ ဝန်ထမ်းများ ရှေ့တွင် မြှောင်ချက်ပေးလိုက်သည်။

သူလည်း ဝါရှင်တန်တွင် သွားရောက် ထွက်ဆိုရန် နှစ်ပတ် လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ကောင်းကျိုးကို အလေးထားခဲ့သည့် အကျိုးပင်။

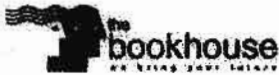

ဝါရှင်တန်သို့ ထိုပထမတစ်ခေါက်က မိုက်ကလီမင့် လုပ်ရသည်မှာ ရက်အနည်းငယ်သာ ကြာသော်လည်း အလုပ်မှာ ကြာရှည်ခက်ခဲနေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဆင့်ခေါ်သည်။ ကျွန်တော် ရှေ့ပိုင်းတွင် ရေးခဲ့သလို ဝါရှင်တန်တွင် ရှိစဉ် ကျွန်တော် ဇနီးဖြစ်မည့် မာရီလင်းနှင့် တွေ့ခဲ့သည်။ သမဂ္ဂအမှုကို ဆောင်ရွက်ရင်း မမျှော်လင့်သော အကြီးဆုံး ဆုလာဘ်ပင်။ စားပွဲထိုင်ရသည့်အလုပ် ပေးထားသဖြင့် နယူးယောက်တွင် ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့ရသည့် ပျော်ရွှင်စရာ အလုပ်တွေက ကျွန်တော့်အားထဲသို့ တီးတိုးကပ်ပြောကာ ပြန်ခေါ်နေသလို ရှိနေသည်။ ပြဿနာက ဘယ်သူနှင့် ဘယ်လို သွားမလဲ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ဝါရှင်တန်သို့ မလာမီကတည်းက နယူးယောက် တောင်ပိုင်းခရိုင် ရှေ့နေရုံးမှ ကမ်းလှမ်းမှုတစ်ခု ရှိထားသည်။ ထိုရုံးကို ဦးစီးနေသူ ဘော့စတွက် ကျွန်တော်၏ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး အတွေ့အကြုံကြောင့် သင့်တော်သည်ဖြစ်၍ သူတို့ရုံးမှ ရာထူးကို စိတ်ဝင်စားသလားဟု မေးထားသည်။ ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး ပြင်းလိုက်သည်။ တစ်ကြောင်းက ဗျူရိုမှ ကျွန်တော် မထွက်ချင်သေး၍ ဖြစ်သည်။

အစိုးရရှေ့နေရုံးများထဲတွင် နယူးယောက် တောင်ပိုင်းခရိုင်ရုံးမှာ ဥပဒေရေးရာ အလုပ်တွင် အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်သည်။ ရုံးကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်ရာတွင် ထင်ရှားသူများထဲတွင် ဘော့လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

ထိုရုံးတွင် လုပ်ခဲ့ကြသော လူတော်သုံးယောက်ဖြစ်သည့် ဘော့ဘတ်နစ်၊ သူညီ ဂျင်ဘတ်နစ်နှင့် ဟောင်ဝပ် ရှပ်ရီတို့သည် နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် အက်မ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာ ဖြစ်လာသောအခါ ဦးစီးချုပ်၊ အထက်တန်း အကြံပေးနှင့် အထွေထွေအတိုင်ပင်ခံများ ဖြစ်လာကြသည်။ သူတို့၏ စွမ်းဆောင်ရည်နှင့် စူးစိုက်ဆောင်ရွက်မှုများသာ မရှိခဲ့လျှင် ကျွန်တော် လုပ်ငန်းများကို အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့မည် မဟုတ်ပါ။ ယခု အမိမြေ လုံခြုံရေးဝန်ကြီး ဖြစ်နေသော မိုက်ချတ်တော့မှာလည်း ထိုရုံးတွင် အရင်းနှီးဆုံး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အက်မ်ဘီအိုင် စုံထောက်တစ်ယောက် အကြံပေးမှုဖြင့် ခေါ်လိုက်သည့် ဘရတ်ကလင်းမှ ခရိုင်ရှေ့နေ ဖရန်စက် ဖရာဂို တောင်းဆင်းမှာလည်း ကျွန်တော်နှင့် အမှုတွဲများကို တွဲကိုင်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူမသည် ဂျက်နက်ရီနီနှင့် ကွန်ဒိုလီဇာရိုက်တို့၏ လက်ထောက်၊ သမ္မတဘုရား၏ အမိမြေလုံခြုံရေး အထူးလက်ထောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သမိုင်းအစဉ်အလာအရ တောင်ပိုင်းခရိုင်ရုံးများသည်

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

တရားရေး ဝန်ကြီးဌာန လက်အောက်မှ ဖြစ်သော်လည်း ထိုဌာနလက်မှ လွတ်မြောက်ကာ လွတ်လပ်မှု ရှိသည်။ လူဟောင်းတွေကလည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လေးစားကာ ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိကြသည်။

ဂုဏ်ကြီး၍ စွမ်းအားကောင်းသော ထိုရုံးသည် ထက်မြက်သော ရှေ့နေသစ်များ မျက်စိကျစရာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ရုံးမှာ ဟားဗတ်၊ ယေး၊ စတန်းဖို့၊ မစ်ချီဂန် စသည့် ဥပဒေကျောင်းကောင်းများမှ ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်လာခဲ့သူများနှင့် စွဲစည်းထားသည်။ ရတ်ဂျာမှာလည်း ဥပဒေကျောင်းပင်။ သို့သော် ထိုကျောင်းများ အဆင့်တွင် မပါဝင်ပေ။ ကျွန်တော်က စစ္စအား ထိုသူများနှင့် ပြိုင်နေရမည်လား မသိဟု ရိုးသားစွာ ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော် အက်ဂါဟူးဗား အဆောက် အအုံထဲတွင် လအနည်းငယ် အောင်းခဲ့ရပြီးနောက် စမ်းကြည့်ချင်စိတ် ပေါက်လာမိသည်။

ကျွန်တော် သူ့ထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည့်အချိန်တွင် ဖစ္စသည် ကိုယ်ပိုင်အလုပ် ပြောင်းလုပ်နေသည်။ သို့သော် သူက သူ့နေရာ ဝင်ယူသူ ဂျွန်မာတင်နှင့် ချိတ်ပေးသည်။ ဂျွန်နှင့် သူ့ဝန်ထမ်းများက ကျွန်တော့်ကို အင်တာဗျူးလုပ်ကာ ခန့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော် ထိုအလုပ်ကို ကြိုက်လာပြီ ဖြစ်သည်။ မာရီလင်းနှင့် တွေ့သည်ကလည်း ကျွန်တော် ကံကောင်းသည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် နှစ်လမ်း လုပ်လိုက်သည်။ ဒါရိုက်တာ ဘီလ်ဝက်ဘာတော အား ကျွန်တော့်ကို လစာမဲ့ ခွင့်ပေးရန် တိုက်ရိုက် လျှောက်လိုက်သည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာက ပေးချင်သည်။ သို့သော် ထိုသို့ အစဉ်အလာလည်း မရှိခဲ့သည်ပြင် ကျွန်တော့်ကို ပေးလိုက်လျှင် နောက်က အလားတူ တောင်းလာသူများ ပေါ်လာမည်ကိုလည်း ကြောက်ရသည်။ သို့တစေ ကျွန်တော့်မှာ ဗျူရိုမှ စုံထောက်များနှင့် တွဲလုပ်နေရဦးမည်လည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ၁၉၈၁ ခုနှစ် နွေဦးရာသီ စောစော၌ ကျွန်တော် နယူးယောက်ဌာနချုပ်မှ ထွက်လာသောအခါ အက်ဖ်ဘီအိုင်မှ အပြီးထွက်ခဲ့ပြီဟု ထင်ခဲ့မိသည်။

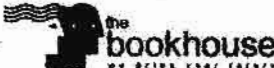
ရာဇဝတ်ဂိုဏ်းများမှာ အစဉ်အလာ တည်ငြိမ်မှု မရှိကြ။ ၁၉၈၀ ပြည့်လွန်နှစ်များ ရောက်တော့ ဘိုနန်နိုဂိုဏ်း ထလာသည်။ ပြီးခဲ့သည့် ဆယ်စုနှစ်က ဂိုဏ်းကို ဦးဆောင်လာသူ ကာမိုင်းဂဲလန်မှာ ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် သေနတ်နှင့် ဖန်ခဲသတ်ခံခဲ့ရသည်။ ၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် ဖိလစ် “ ရတ်စတီ ” ရတ်စတ်လီက ဂဲလန်နေရာတွင် ဝင်ရောက် နေရာယူသည်။ ကျွန်တော် ရှေ့နေရုံးသို့ ရောက်သွားသည့် အချိန်တွင် ဘိုနန်နိုဂိုဏ်းထဲမှ အကြီးအကဲ သုံးယောက် သေနတ်နှင့် ဖန်ခဲသတ်ခံကြရသည်။ ပွဲမှာ တစ်ချိန် စလာပြန်လေပြီ။ သည်တစ်ခါတွင်မူ ကျွန်တော်တို့လူ တိုက်ပွဲအလယ်တွင် ရှိနေသည်။ ရှိုးပရစ်စတန်းခေါ် ဒွန်နီဘာရတ်စကို ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ဝါရှင်တန်သို့ မလာမီ နယူးယောက်တွင် ရှိစဉ်ကတည်းက ဂျိုးအကြောင်းကို သိနေသည်။ ထိုအကြောင်းမှာ ဂိုဏ်းရာဇဝတ်မှု နှိမ်နင်းရေး ဌာနခွဲတွင် လူတိုင်းသိသော လျှို့ဝှက်ချက် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို မြေအောက်ကမ္ဘာသို့ အချိန်ပြည့် လျှို့ဝှက် ထည့်ထားသည်။ သူ မည်သည့် နေရာတွင် ရှိသည်၊ မည်သို့ ဟန်ဆောင်ထားသည်ကို စုံထောက်များပင် မသိကြ။ (ဂျိုးမှာ ကျောက်မျက်ရတနာ သင်တန်း တက်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်မျက်ရတနာ ကုန်သည်ဟန် ဆောင်နိုင်သည်) ကျွန်တော် နယူးယောက်သို့ လက်ထောက်ရှေ့နေအဖြစ် ပြန်ရောက်သည့် အချိန်တွင် ဂျိုးမှာ ဥပဒေစိုးမိုးရေး လောကတွင် ပြောစမတ်ပြုလောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ဗျူရိုမှာ ယခင်က ထိုကဲ့သို့မျိုး မရှိခဲ့။ ဂိုဏ်းများ၏ ပင်မဗဟိုအထိ ရောက်အောင် စုံထောက်များကို လျှို့ဝှက် မထည့်နိုင်ခဲ့ကြ။ သို့ရာတွင် စနစ်သစ် ဖြစ်လာသောအခါ ဂျိုး၏ အောင်မြင်မှုများမှာ ပြဿနာ ဖြစ်လာသည်။

သူ့ကို စမ်းသပ်သည့်အနေနှင့် ဂျိုး၏ အကြီးအကဲ ဆန်နီတလက်နက်လီတန်နိုက သေနတ်ပေးကာ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ခိုင်းသည်။ ထိုကိစ္စ အောင်မြင်ပါက ဂိုဏ်းသား ဖြစ်သွားမည်။ ထိုအခါ ဂျိုးမှာ ဂိုဏ်း ငါးဂိုဏ်းအနက်မှ တစ်ဂိုဏ်း၏ ထိပ်ပိုင်းသို့ ရောက်နိုင်သည့် လမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်သွားပေမည်။ သူပေးနေသည့် ထောက်လှမ်းရေး သတင်းများကလည်း ရှာမှ ရှား။ ထိုအချိန်တွင် အက်စ်ဘီအိုင်က ထိုစစ်ဆင်ရေးကို ရုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဂိုဏ်းထဲသို့ ထိုးဖောက်ထည့်သည်က တစ်ပိုင်း၊ သူတို့ခိုင်းသော မကောင်းသည့်အလုပ်ကို လုပ်သည်မှာတစ်ပိုင်း ဖြစ်သည်။

ကိုယ်လိုချင်သည့် အရာကို ရှောင်ပါ ဟူသော စကားပုံ ရှိသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရှေ့နေရုံးမှာလည်း ထိုအတိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့သော အခွင့်အရေးလည်း မရဖူးခဲ့။ သည်လိုလည်း မြန်မြန် မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ကြ။ အထက်မှ အောက်ခြေအထိ စွဲချက်တင်ရန်များမှာ ထိုခဏမှာပင် ရရှိခဲ့သည်။ ဖမ်းဝရမ်းများမှာလည်း မိုးရွာသလို ကျလာသည်။ ခြောက်လမှ ဆယ့်နှစ်လအကြား အလွန်ရှုပ်ထွေးသော စွဲချက်များ တင်နိုင်ခဲ့သည်။ ရလဒ်ကလည်း အံ့မခန်း။ ဘိုနန်နီ ဂိုဏ်းထဲမှ အဓိကခေါင်းဆောင် ခြောက်ယောက်ခန့်နှင့် အောက်ခြေအဆင့် တစ်ဒါဇင်ကျော်ခန့်တို့ကို စွဲချက်တင်နိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့ကို ဖြိုလိုက်နိုင်သည်နှင့် ဂိုဏ်းကြီးတစ်ခု၏ ဗဟိုပိုင်းကို ထိုးဖောက်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရသည့်အချိန်နှင့် မည်သို့လုပ်မည်နည်း။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော် ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ အတော်ကြီးပြီး ဂျွန်မာတင်က စမ်းကြည့်ချင်သည်။ ထိုသို့လုပ်ရန်လည်း အစိုးရရှေ့နေတစ်ယောက် အနေဖြင့် အခွင့်သာနေသည်။ ဂျွန်သည် နောက်ဆုံးတွင် ခရိုင်တရားသူကြီးအဖြစ် ဆယ့်သုံးနှစ် လုပ်ပြီးနောက် မဟာဥပဒေအကျိုးဆောင် ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ တရားမမှုဌာနတွင် ဝင်လုပ်သည်။ ရုံးတွင် ဂျွန်၏ လက်ထောက်မှာ သက်ဝမ်းစွာ ရှေ့နေ ဘရစ်ဘတ် ဖြစ်သည်။ တတိယအဆင့် ဖြစ်သူမှာ သမဂ္ဂအမှုတန်းက ကျွန်တော်၏ ဆရာဟောင်းလည်း ဖြစ်

မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်ခဲ့သူ ဘာဘရာကျီး ဖြစ်သည်။ ဘာဘရာက ရှုပ်ထွေးသော စွဲဆိုချက်များကို ရေးဆွဲကိုင်တွယ်သည်။
တော့အဆင့်က အထက်သုံးဆင့် လိုအပ်သော အချက်အလက်များ၊ သတင်းများ၊ ယခင် ဖြစ်စဉ်များကို ဖြည့်ဆည်းရုံသာ
မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်သည် ယခင်က ဂိုဏ်းအမှုများကို ကိုင်ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံရှိသည်ကို သိသဖြင့် ဘာဘရာက
ထိုတာဝန် ကျွန်တော်ကို ခိုင်းသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ပူးပေါင်း ရှင်းကြသည်။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဂျွန်မာတင်က အခြားအမှုကို ကိုင်သည်။ အစိုးရရှေ့နေများမှာ တာဝန်ကြီးသည်။
အမှုမှာ အစပိုင်းတွင် တရားခွင်ရောက်ရန် အနည်းဆုံး ခြောက်လခန့် ကြာမည့်ဟန် ရှိနေသည်။ (တကယ်လည်း ငါးလနီးပါး
ကြာခဲ့သည်) တစ်ချိန်တည်းတွင် ဘရန်ပြည်သူ့အကျင့်ပျက် ခြစားမှုတစ်ခု ရောက်လာသည်။ ယင်းကို ဂျွန်က ကိုင်
ထိုက်သည်။

ထိုသို့ဖြစ်ပြီး များမကြာမီ ဘရစ်ဘတ် နတ်ထွက်သွားသည်။ လပိုင်းအတွင်း ဘာဘရာက ဦးဆောင်ရှေ့နေ
ဖြစ်လာကာ ကျွန်တော်က ဒုတိယအဆင့်သို့ တက်လာသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော် ပထမဆုံး ကိုင်ရသည့်အမှု ဖြစ်
သည်။ ကျွန်တော်တွင် အက်ဖ်ဘီဘီဘိုင်းမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဟောင်းများ ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘာဘရာက ကျွန်တော်ကို အဖွင့်
လျှောက်လဲခိုင်းသည်။ ထို့နောက် ဘာဘရာက အမှုအကျဉ်းချုပ်ကို လျှောက်လဲသည်။ ပြီးတော့ စွဲဆိုချက်များ ကျွန်တော်ထံ
ပို့ခဲ့သည်။

တရားခွင်တွင် ကျွန်တော်တို့၏ လျှို့ဝှက်လက်နက်မှာ နယူးယောက်ရဲအဖွဲ့မှ ရဲကြပ်ကြီး ဂျင်းမက်ဒေါ့နယ်
ဖြစ်သည်။ သူက ရှေ့နေရုံးတွင် နည်းပညာကျွမ်းကျင်သူအဖြစ် လာရောက်လုပ်ကိုင်ရသည်။ သူက အသံဖမ်းစက်ကို
ကျွမ်းကျင်ပြီး တရားခွင်သို့တင်ရန် သက်သေခံအထောက်အထားများ ပြင်ဆင်ရသည်မို့ ကျွန်တော်တို့အတွက် အတော်
အဆင်ပြေသည်။ ဂျင်းသည် စုံစမ်းထောက်လှမ်းရာတွင်လည်း အလွန်တော်ပြီး အမှုအတွက် လိုအပ်သည်များကိုလည်း
ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့၌ အလောင်း အထောက်အထားမရှိ ဖြစ်နေဆဲ။ ဂိုဏ်း အငယ်
တန်း ခေါင်းဆောင် သုံးယောက်အလောင်းမှာ ပျောက်နေသည်။ ၂၀၀၄ ခုနှစ် မတိုင်မီကလေးတွင် ဘီနန်နိုဂိုဏ်း
ခေါင်းဆောင် ဟောင်ဂျီဝေမာစီနီက သူလွတ်စေရန် ကျွန်တော်တို့နှင့် ပူးပေါင်းကာ အလောင်း ဝှက်ထားသည့်နေရာများကို
အက်ဖ်ဘီဘီဘိုင်းအား ပြောပြသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် မျက်မြင်သက်သေမရှိ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ တင်ပြနိုင်သည်က အသံဖမ်းတိပ်ခွေပေါ်မှ
အိတ်ဟု ဟန်ဆောင်ထားသော ကျွန်တော်တို့လူ ကျိုးနှင့် ဆွေးနွေးချက်များသာ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဂိုဏ်းအငယ်

တန်းခေါင်းဆောင် သုံးယောက်သတ်မှုကို အထောက်အထားနှင့် တင်ပြနိုင်ပြီး ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်များကို ထောင်ထဲသို့ ပို့နိုင်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ဒုစရိုက်ရာဇဝတ် ကျွန်ရက်၏ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းကို ဖြိုဖျက်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဘိုနန်နိုဂိုဏ်းကတော့ မပြတ်သေး။

ကျွန်တော်တို့ တရားခွင်သို့ မသွားမီကပင် မပြတ်သေးသော အလုပ်တစ်ခု ကျွန်တော်တို့အား စောင့်နေသည်ကို သိနေကြသည်။ ယင်းကို ကျွန်တော် ဆက်ကိုင်သည်။ ၎င်းမှာ စစ္စလီကျွန်းသားများနှင့် ပတ်သက်သော ပီဇာမုန့်နှင့် ဆက်စပ်သည့်အမှုဟု မီဒီယာက သိထားသည့်အမှု ဖြစ်သည်။

အီတလီ မြေအောက်ကမ္ဘာတွင် အဓိက အုပ်စုလေးစု ရှိသည်။ အီတလီ အခြေစိုက် မာဖီးယားများ၏ အခေါင်းအညွှန် ဖြစ်ပြီး စစ္စလီကျွန်းတွင် အခြေစိုက်သည့် စစ္စလီမာဖီးယားဂိုဏ်း၊ နောက်ပြီး နေပယ်အပြင်ဘက်တွင်ရှိသည့် ကင်မိုရာခေါ် နိုဂိုလီတန် မာဖီးယားဂိုဏ်း၊ ထို့ပြင် စစ္စလီကျွန်းမှ ပျောက်သွားကြသည့် ကျွန်းသားများ ၁၉၆၀ ပြည့်လွန်နှစ်များတွင် ထူထောင်သော ဂရိနိုင်ငံမှ နဒရန်ဂက်တားဂိုဏ်းနှင့် အီတလီ တောင်ပိုင်းတွင် ရှိသည့် ဆက်ကရာ ကိုရိုနာ ယူနီတာ ဂိုဏ်းတို့ဖြစ်သည်။ အမေရိကန် မာဖီးယား လာကိုဆာနိုထရာမှလည်း စစ္စလီဂိုဏ်းများနှင့် များစွာ ဆက်စပ်မှု ရှိသည်။

သမိုင်းအရ မာဖီးယားနှင့် ကိုဆာနိုထရာမှာ သမုဒ္ဒရာ ခြားနေသည်။ သို့သော် ၁၉၇၀ ပြည့်လွန် နှစ်များတွင် စစ္စလီဂိုဏ်းသားများသည် ဘိုနန်နို ဂိုဏ်းတွင် အခြေချလာကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဘရုတ်ကလင်းရပ်ကွက် နှစ်ကာ ဘော့ကာရိပ်သာလမ်းတွင် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မူးယစ်ဆေးဝါး ကုန်သွယ်မှု လုပ်ဟန်တူသည်။ သို့မဟုတ်ကလည်း အမေရိကန်မာဖီးယားတို့နှင့် တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ဟန်ရှိသည်။ ဘိုနန်နိုဂိုဏ်းထဲတွင် စစ္စလီဂိုဏ်းဝင်များကို တွေ့ရတတ်ပြီး လှုပ်ရှားတော့ တစ်သီးတစ်သန့် သူ့ဟန်နှင့် သူ လှုပ်ရှားကြသည်။

ကိုဆာနိုထရာတို့သည် သွေးကြီး၍ ရဲတင်းကြသည်။ အသံခိုးဖမ်းရန် လွယ်သော ဖုန်းထဲမှာပင် အရေးပါသည့် သတင်းများကို ထည့်ပြောတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်တို့ အသံခိုးဖမ်းကိရိယာပင် တပ်စရာမလို။ အီတလီ-အမေရိကန် ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် ဆိုလျှင် သူ လူမှုကလပ်ရှေ့တွင် လမ်းလျှောက်ကာ စာတိုက်ပုံးဘေးတွင်ရပ်၍ အလုပ်လုပ်သည်။ သို့နှင့် တစ်ည ညဉ့်ခက်တော့ ကျွန်တော်တို့က စာတိုက်ပုံးထဲသို့ အက်စ်ဘီအိုင် နံထောက်တစ်ယောက် ထည့်ထားသည်။ ငနဲက စာတိုက်ပုံးကို မှီကာ ပြောနေသည်။ ကံဆိုးချင်တော့ ကျွန်တော်တို့က နောက်နေ့မှာ အမိုက်ကရီဖုန်းကို မယူဖြစ်ခဲ့ကြ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ထောက်လှမ်းရေးသတင်းကောင်းကို ရခဲ့သည်။

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

စစ္စလီဂိုဏ်းသားများကမူ ယင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ သူတို့က အစပေးဆက်ရသော ဖုန်းကို သုံးသည်။ ကြာကြာလည်း မနေ။ နောက်ပြီး သူတို့ပြောသည့် စကားကို အီတလီမှ ဌာနေများပင် နားမလည်။ စစ္စလီဂိုဏ်းသားတွေက ဧည့်သူ့ကိုမျှ မယုံ။ သူတို့အချင်းချင်းသာ ယုံသည်။ သူတို့နှင့် ပူးပေါင်းလုပ်ကိုင်သော ဘိုနန်နီဂိုဏ်းမှလွဲလျှင် သူတို့၏ အမွေခံ စစ္စလီကျွန်းမှ ဂိုဏ်းကိုသာ ဩဇာခံသည်။ ကိုဆာနီထရာကြောင့် ဂျိုးပစ်စတန်းလောက် ရှက်ခဲ့ရသည်မျိုး ဧည့်သည့် အက်ဖ်ဘီဘိုင်စုံထောက်မျှ မရှိခဲ့။ သူပင်လျှင် စစ္စလီဂိုဏ်းသားများကို မထောက်လှမ်းနိုင်ခဲ့။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြသည်-

“အဲဒီနေ့တွေကို အနားကိုတောင် ကပ်လို့မရဘူး၊ ကျွန်တော်က စစ္စလီကျွန်းသား မဟုတ်လို့ အင်းဆိုပြီး ထွက်သွားရော။”

သို့သော် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမည်။ ဘိုနန်နီဂိုဏ်းအတွင်းပိုင်းတွင် စစ္စလီဂိုဏ်းသားတို့သည် ဒေါ်လာ သန်း ရာနှင့်ချီ၍ ရနေသည်။ အထူးသဖြင့် ဘိန်းဖြူမှ ခြင်းဖြစ်၏။ ဘိန်းဖြူများကို နယူးယောက်မြို့နှင့် အရှေ့ဘက် ကမ်းရိုးတန်း တစ်လျှောက်ရှိ ပီစာမုန့်ဆိုင် ပိုင်ရှင်များက ရောင်းပေးသည်။ အရှေ့အလယ်ပိုင်းသို့လည်း ယူသွားကြသည်။ (သို့ဖြင့် ပီစာမုန့်ဆက်စပ်မှု ဟူသောအမည် ရလာခြင်း ဖြစ်သည်) ပြဿနာက စစ္စလီဂိုဏ်းသားများအထံသို့ မည်သို့ဝင်ပြီး ဧည့်သို့ ဖြိုခွင်းရမည်နည်း ဆိုသည်ပင်။ ထို့နောက် စစ္စလီကျွန်း ပလာမိုမြို့မှ သတ္တိရှိသော တရားသူကြီး ဂျီအိုဗန်နီ ဖော်လ်ကုန်းသည်လည်း သူ့ဘက်တွင် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ကြိုးစားနေပြီး ကျွန်တော်တို့ လိုချင်သည့် မူးယစ်ရာဇာကိုပင် သူလည်း လိုချင်နေကြောင်း ကြားရသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ထက်ပင် သူ့မှာ အခက်အခဲ ရှိနေသည်။ အမေရိကားတွင် ထိုဆာနီထရာတို့က တရားသူကြီး၊ သို့မဟုတ် ဆွဲချရေးကို လာဘ်ထိုးသည်ဆိုသည်မျိုး ရှားသည်။ လာဘ်ယူသည်က ပို၍ပင် ရှားသေးသည်။ အနည်းဆုံး ဖက်ဒရယ်အဆင့်တွင် တရားသူကြီးများမှာ အကတ်ကင်းသည်။ အမေရိကားတွင် မျက်မြင်သက်သေများကို မကြာခဏ ခြိမ်းခြောက်သည်မျိုး ရှိသည်။ သို့သော် တိုက်ခိုက်သည်မျိုးတော့ ရှားသည်။ အသတ်ခံရသည်မျိုး ပို၍ပင် နည်းသေးသည်။ စစ္စလီတွင်မူ မာဖီးယား စုံစမ်းမှုပြုတိုင်း သွေးပင်လယ် ဝေရသည်။ ဆွဲချရေးနေများ၊ ရဲများ၊ တရားသူကြီးများ၊ သက်သေများ အသတ်ခံကြရသည်။ ထိုအရပ်မှ မာဖီးယားတို့သည် အစိုးရ အာဏာပိုင်များကိုပင် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ကြသည်။

တရားသူကြီး ဖော်လ်ကုန်းနှင့် သူ့ဝန်ထမ်းများကမူ သတ္တိရှိပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာကြသည်။ မကြာမီ သူတို့၏ အစွမ်းအစများကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အကျိုးရှိလာနိုင်သည်ဟု ထင်သည်။ နယူးယောက်ရှိ စစ္စလီကျွန်းသားများ

အား အသံခိုးဖမ်းရန် ခွင့်ပြုချက်ရရှိရေးအတွက် တင်ပြစရာ အထောက်အထား ကျွန်တော်တို့တွင် မရှိ။ သတင်းပေးများ လည်း မရှိ။ သူတို့အထံ ဝင်ရမည့် လမ်းကြောင်းလည်း မမြင်။ သို့သော် ဘိုနန်နီဂိုဏ်းကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းစဉ်က သိရှိခဲ့ရသည် များနှင့် လျှို့ဝှက်စွာ စေ့စေ့စပ်စပ် စောင့်ကြည့်မှုများကြောင့် ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့သိထားသည့် စစ္စလီဂိုဏ်းသားများသည် မဟာတ္ထန်ရပ်ကွက် လမ်းထောင့်များသို့ ကားမောင်း သွားပြီး ကျွန်တော်တို့ မသိသေးသည့် လူများအား ဘူးတွေ၊ အိတ်တွေ ပေးသည်။ ထိုလူများကတစ်ဖန် နီးရာဟိုတယ် များထံသို့ အထုပ်များကို ယူသွားကြပြန်သည်။ ထိုအထုပ်များသည် ဟိုတယ်များထံမှ ဝေါစကြိုလမ်းပေါ်ရှိ ဘဏ်များသို့ ရောက်ကာ ဘဏ်စာရင်းတွင် သွင်းကြပြန်သည်။ ထိုမှတစ်ခါ ဆွစ်ဇာလန်ဘဏ်များသို့ ရောက်ပြီး နံပါတ်တပ် ဘဏ်စာရင်း တွင် သွင်းကြပြန်သည်။ သို့မဟုတ်ကလည်း ထိုငွေများမှာ ဝေါစကြိုလမ်းပေါ်ရှိ ငွေပွဲစားတိုက်များသို့ ရောက်ကာ ငွေဖြူလုပ်ပြီးမှ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ ဇူးရစ်မြို့၊ ဘန်းမြို့၊ ဂျီနီဗာမြို့တို့သို့ ရောက်သွားကြသည်။ လွှဲပြောင်းသည့် ငွေအရေ အတွက်မှာ လွန်စွာ များသည်။

တရားသူကြီးဖော်လီကုန်းနှင့် အလွန်တော်သည့် သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လီလီယာမှာဖရာရိုတို့သည်လည်း သူတို့ဘက်မှနေ၍ တွန်းအားပေးသည်။ စစ္စလီကျွန်းမှ ငွေများ ဘူလ်ဂေးရီးယားနိုင်ငံလို နေရာမျိုး ရောက်ပြီး တူရကီ၊ အီရန် အစရှိသည့် နိုင်ငံမျိုးတို့မှ သင်္ဘောဖြင့် သယ်လာသော ဘိန်းဖြူကုန်ကြမ်းများအတွက် သယ်ပေးခငွေများ ရှင်းပေးသည်မျိုးကို ခြေရာခံသည်။ သိပ်မကြာလိုက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဖက် ထောက်လှမ်းရေးသတင်းများ၊ ရင်းမြစ်များ ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ နယူးယောက်၊ ဖိလဒဲဖီးယား၊ ရှီကာဂို၊ ကလီဗဲလန်၊ ဒက်ထရွိုက်မြို့များတွင် ဘိန်းဖြူများ ရောင်းနေသည့် စစ္စလီမာဖီးယားတို့နှင့် ပတ်သက်သော မူးယစ်ကွန်ရက်မှာ ပုံပေါ်လာသည်။ သူတို့သည် ၁၉၇၀ ပြည့်လွန်နှစ်များမှ အစပြုကာ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုမျှ တိုက်ကြီး လေးတိုက်မှနေ၍ ကမ္ဘာ့ကွန်ရက်ဖြန့်လျက် ဘိန်းဖြူနှင့် ကိုက်င်း ဒေါ်လာ ၁.၆ ဘီလီယံဖိုး တင်သွင်းဖြန့်ချိခဲ့သည်။

ဖော်လီကုန်း၏ ထိပ်တန်း စုံစမ်းထောက်လှမ်းသူများဖြစ်ကြသည့် သတ္တိရှိသော မာဖီးယားနှိမ်နင်းရေး ရဲခေါင်းဆောင် ဂျီယန်နီ ဒီ ဂျာရာရိုနှင့် အင်တိုနီယို မန်ဂျန်နီလီတို့က အက်ဖ်ဘီအိုင်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ဖော်လီကုန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ခွဲချက်တင်နိုင်မည့် ပုံကြမ်းများ ပေးသည်။ ယခုအခါ သူတို့သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ သတ်ပစ်မည်ဟု မြိမ်းခြောက်ခံခဲ့ရလင့်ကစား အီတလီအမျိုးသားရဲအဖွဲ့ကို ဦးဆောင်လျက် ရှိနေကြပေသည်။

ထိုသို့ ပုံသဏ္ဍာန် ပေါ်လာပြီး မူးယစ်ဆေးဝါးမှ ရသည့်ငွေများ၏ ရင်းမြစ်ကို သိသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဖက်ဒရယ်တရားသူကြီးများထံ ချဉ်းကပ်ကာ အသံခိုးဖမ်းခွင့်အမိန့်များ တောင်းသည်။ အသံများ ဖမ်းယူရရှိပြီးနောက်

စစ္စလီဂိုဏ်းသားများ၏ နှုတ်ဆိုတ်မှုတ်တိုင်းကို ဖြိုချနိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့ ပြောနေသည်များကို တစ်လုံးပင် နားလည်ရန် မလွယ်။

နယူးယောက်တွင် အီတလီစကားကို မွတ်နေအောင် ပြောနိုင်သူများ တစ်ပုံတစ်ပင် ရှိသည်။ အီတလီဘာသာပြန် သမားများပင် ရှိသည်။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ အီတလီသွေးပါသော နယူးယောက်သားများနှင့် နယူးဂျာစီပြည်နယ်သား အမြောက်အမြားမှာ ဒေသခံဘာသာစကားထက် ဇာတိဘာသာစကားကို ပြောရမှ အားရကြသည်။ စစ္စလီကျွန်းသားများ ထမု တစ်မျိုး။ နယူးယောက်ရုံးတွင် ထိုဘာသာစကားကို သွက်လက်စွာပြောနိုင်သည့် အက်ဖ်ဘီအိုင်စုံထောက် တစ်ယောက် စည်းသာ ရှိသည်။ ဂျိုးဇက် စင်ကိုတာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို အသံခိုးဖမ်းရန် တာဝန်ပေးသည်။ သူ့ခန်း ချေချနှင့် သူ့ညီ ဒေါ်မနစ်ဘူဒါးတို့မှာလည်း ထိုဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျင်သူများဖြစ်၍ သူတို့အားလုံးကို ငှားကာ ခေါင်းစွပ်နားကြပ်များ ပေးလိုက်သည်။

သို့သော် ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် စင်ကိုတာတို့ မိသားစုမှာ လိုအပ်သလောက် အနီးကပ်ခွင့် မရခဲ့ကြ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်မြို့လုံး နေရာအနှံ့ အသံဖမ်းကိရိယာတွေ လိုက်တပ်သည်။ ယင်းတို့ကို ကိုင်တွယ်ရန် စစ္စလီမှ ရဲကိုပင် ခေါ်ထားသည်။ ထိုဖမ်းထားသော အသံများသည် ပဟေဠိကို ထိုးဖောက်ကာ စွဲချက်ကောင်းများ တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုအမှုကို ပို၍ အာရုံစိုက်ထားသည်။ စကိုင်သည့်အမှုမို့ ကိုယ်တိုင် ကိုင်သည်။ သည်အမှုတွင် ကျွန်တော်က ဦးဆောင်ရှေ့နေ ဖြစ်သည်။ ကျဉ်းမြောင်းသော လက်ထောက်အစိုးရရှေ့နေ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ယင်းမှာ ကျွန်တော်အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ အမှုမှာ ရှုပ်လည်း ရှုပ်ထွေးသည်။ စိတ်ဝင်စားဖို့လည်း ကောင်းသည်။ အမှုကို ကျွန်တော်တို့ စုစည်းတည်ဆောက်မိသည့်အခါ ဇာတ်ကောင်တွေနှင့် ဖြစ်လာသည်။ ဟောလီးဝုဒ်ကပင် စဉ်းစား မည် မဟုတ်သော ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်းမျိုး ဖြစ်သည်။

ဇာတ်၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ဆာဗေတော **တိုတို** ကတလန်နို ဖြစ်သည်။ သူက စစ္စလီ-အမေရိကန် ဖြစ်ပြီး နှစ်နေရာလုံးတွင် ခွနေသည်။ သူ့ကို ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် စစ္စလီကျွန်း စင်မင်နာမြို့၌ မွေးဖွားသည်။ သူ အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တွင် အမေရိကားသို့လာကာ ကွင်းစံပြည်နယ်တွင် အခြေချကာ မုန့်ဖုတ်လုပ်ငန်း လုပ်ရင်း နစ်ကာဘော့ ဘာ လမ်းပေါ်ရှိ ဘိုနန်နိုဂိုဏ်းနှင့် တွဲကာ လှုပ်ရှားသည်။ ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ကာဗိုင်းဂဲလင့် အသတ်ခံရပြီးနောက်

www.burmeseclassic.com

ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံး၏ အကြီးအကဲ ဖြစ်လာသည်။ သူက အင်္ဂလိပ်စကား လုံးဝမသင်။ ထိုအတွက် မူးယစ်ဆေးဝါး တင်ပို့ပြီး အမြတ်ဝေစု အများစုကို ယူသော စစ္စလီကျွန်းသားတွေနှင့်တော့ အဆင်ပြေသည်။ သို့ရာတွင် အမေရိကားရှိ အီတလီ-အမေရိကန်များနှင့်မူ ကောင်းစွာ စကားပြောနိုင်ခြင်း မရှိပေ။ ဂိုဏ်းတွင် နှစ်နှစ် ခေါင်းဆောင်လုပ်ပြီးနောက် သူ့နေရာကို ရုတ်စတီ ရုတ်စတီလီအား လွှဲပေးလိုက်သည်။ ယင်းမှာ စောစောပိုင်း တရားခွင်များကို ဖြစ်စေခဲ့သည့် ဂိုဏ်းစစ်ပွဲ မစခင်ကလေးတွင် ဖြစ်သည်။

သူ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် မဟုတ်တော့သည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့၏ စုံဖမ်းစစ်ဆေးမှုများ စတင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် စစ္စလီကျွန်းသားများနှင့် ဘိုနန်နိုဂိုဏ်းတို့၏ ပက်စပ်လုပ်ငန်းတွင် အရေးပါသော ဆက်သွယ်ချက် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူသည် ကျွန်တော်တို့အား ပျားတစ်ကောင်က ပျားရည်ရှိရာသို့ ခေါ်သွားသကဲ့သို့ အဓိကလူရှိရာသို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။

ဂေတနို ဘဒါလာမန်တီကို အစပိုင်းတွင် အဝေးမှတယ်လီဖုန်းဖြင့်ဆက်သည့် သူ့အသံကိုသာ ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းထားသည့် အသံထဲမှ ကြားခဲ့ရသည်။ သူက မူးယစ်ဆေးဝါးလုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံးကို စီစဉ်ညွှန်ကြားကာ အရောင်း အဝယ် တစ်ခုပြီး တစ်ခု လုပ်နေသည်။ ဖုန်းဆက်သည့် နေရာကို ကျွန်တော်တို့ ခြေရာခံကြည့်တော့ ဘရဇီးကမုန်း သိလာရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဘဒါလာမန်တီ၏ အသံဟူ၍ ထုတ်ဖော်လာနိုင်ခဲ့သည်။ (သူတူသည် ရိုကာဂိုမှနေကာ မိသားစုလုပ်ငန်းကို ကိုင်တွယ်နေသည်။ သူ့ဖုန်းကို ကျွန်တော်တို့ အသံဖမ်းသည်တွင် မည်သူမည်ဝါဟူ၍ ထုတ်ဖော် လာနိုင်ခဲ့သည်။) ထို့နောက် အဓိက ဖမ်းဆီးမှုများ လုပ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဘဒါလာမန်တီကို စစ္စလီကျွန်း အနောက်မြောက်ပိုင်း စင်နီစီမြို့တွင် ၁၉၂၃ ခုနှစ်က မွေးဖွားခဲ့သည်။ စစ်ကြီးပြီးတော့ အခြားမာဖီးယားများကဲ့သို့ပင် တစ်ကျွန်းလုံးတွင် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများ လိုက်လုပ်သည်။ သို့ရာတွင် သူက သူနှင့် ခေတ်ပြိုင်အများစုထက် ကြီးကြီးမားမား စဉ်းစားသည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် သူ ပလာဆိုမြို့တွင် မထင်မရှား တွေ့ဆုံမှုတစ်ခု လုပ်ခဲ့သည်။ ထိုမြို့သို့ အမေရိကားမှ ကျီး ဘိုနန်နိုနှင့် သူ့လက်ထောက်ခေါင်းဆောင် ကာဗိုင်းဂဲလင့်တို့ သွားသည်။ လပ်ကီးလူစီယာနိုမှာ အမေရိကားမှ ထွက်ပြေးကာ စစ္စလီကျွန်းတွင် ငါးနှစ်နေပြီးနောက် သေဆုံးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က လူစီယာနိုမှာ ကြားမှဆက်သွယ်ပေးသူ ဆရာကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ထိုတွေ့ဆုံပွဲတွင် တက်ရောက်သူ အခြားတစ်ယောက်မှာ တွမ်မတ်ဆိုဘတ်ဆက်တီ ဖြစ်သည်။ ဘတ်ဆက်တီသည် တန်ခိုးကြီးသော စစ္စလီမာဖီးယား တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့၏ အဓိက မျက်မြင်သက်သေ ဖြစ်လာကာ သူ့ကြောင့် ဂေတနို ဘဒါလာမန်တီအား ထောင်ထဲသို့ ရာသက်ပန် ထည့်နိုင်ခဲ့သည်။

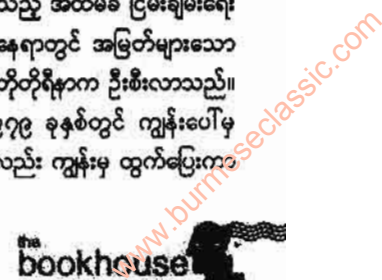
ထိုနေ့က ဆွေးနွေးကြသည်မှာ မူးယစ်ဆေးဝါး ကိစ္စဖြစ်ပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံး မည်သို့ဖောက်ကာရမည်

အထူးပြု ဆွေးနွေးကြသည်။ အမေရိကားတွင် ငွေရှိသည်။ သုံးစွဲသူရှိသည်။ အမေရိကန် ကိုဆာနိုထရဂိုလ်းက ထိုအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးမည်။ စစ္စလီဂိုလ်းသားတွေက ကုန်ကြမ်းရှာကာ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးမည်။ တူရကီနိုင်ငံမှ စီးကရက် မှောင်ခိုထုတ်သည့် လုပ်ငန်းသည် မာဖီးယားတို့၏ ကြီးထွားလာသော လုပ်ငန်းတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ဆေးရွက်ကြီးမှ ဘိန်းသို ပြောင်းရသည်မှာ သိပ်မခက်။ နောက်ပြီး မှောင်ခိုလမ်းကြောင်းကလည်း ရှိပြီးသား။ ထို့ပြင် စစ္စလီလို ဝေးလံ သီခေါင်သည့် နေရာတွင် မော်ဖင်းအခြေခံမှ သုံးစွဲသူအကြိုက် ဘိန်းဖြူလုပ်ရန် အကောင်းဆုံး။ ဓေတိသစ် စီးပွားရေးနှင့် ဖတ်သက်၍ အကြံပေးသူ လူစီယာနိုက ထိုလုပ်ငန်းကို နိုင်ငံစုံပိုင်းလုပ်သင့်ကြောင်းနှင့် ပင်လယ်လမ်းကြောင်းမှာ ချက်ချင်း မဖြစ်နိုင်ကြောင်း အကြံပြုသည်။ စစ္စလီနှင့် နယူးယောက်တို့တွင် နောက်ထပ် လျှို့ဝှက်တွေ့ဆုံကာ အသေးစိတ် ဆွေးနွေး ကြည့်မည်ဟုလည်း ဆိုသည်။ နောက်ဆယ်စုနှစ် နှစ်ခုအထိ မူးယစ်ဆေးဝါး မဟုတ်သော စီးကရက် မှောင်ခိုလုပ်ငန်းသည် စစ္စလီမာဖီးယားတို့၏ အဓိကဝင်ငွေရသည့် လုပ်ငန်း ဖြစ်နေဆဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုတွေ့ဆုံမှုမှသည် ပီဇာမုန့်ဆက်သွယ်မှုဟု လူသိများသော မူးယစ်မှောင်ခိုလုပ်ငန်း ပေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော် ခုနစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

ပလာဒိုမြို့ တွေ့ဆုံပွဲတွင် လပ်ကီးလူစီယာနိုက နောက်တစ်ချက် တင်ပြခဲ့သေးသည်။ သူသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီး ယခုမှ သူ့ဇာတိသို့ ပြန်ရောက်လာရာ ဂိုလ်းများ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေသည်ကို တွေ့နေရသည်။ ကိုယ်နေသည့် ငြိအမည်နှင့် ဂိုလ်းများသည် တစ်ဂိုလ်းနှင့် တစ်ဂိုလ်း တိုက်နေကြသည်။ ငြိမ်းချမ်းစွာ ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းပေးမည့် အဖွဲ့အစည်းကလည်း မရှိ။ ငွေတွေမှာလည်း ဒလဟော ကုန်နေသည်။ အရည်အချင်း မပြည့်ဝမှုများမှာလည်း နေရာတကာ။ စစ္စလီဂိုလ်းများ လုပ်ရမည်မှာ သူ အမေရိကားတွင် လုပ်ခဲ့သည့် ရာဇဝတ်ဂိုလ်း ပုံစံမျိုး ဖြစ်သင့်သည်ဟု လူစီယာနိုက ဆိုသည်။ ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဘုတ်အဖွဲ့လိုမျိုး ကောင်စီကြီးတစ်ရပ် ဖွဲ့ရမည်ဟု အကြံပြုသည်။ စစ္စလီဂိုလ်းတွေက ယင်းကို သဘောတူသည်။ သူတို့၏ ကောင်စီကို ကူပိုလာဟု ခေါ်ပြီး ကူပိုလာ၏ စောစောပိုင်းနှစ်များ အကြီးအကဲမှာ အခြားမဟုတ် ဂေတန်နို ဘဒါလာမန်တီပင် ဖြစ်တော့သည်။

၁၉၇၀ ပြည့်လွန် အလယ်နှစ်များတွင် ဘဒါလာမန်တီမှာ ဗိုလ်တကာဘုရင် ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးဆုံးဂိုလ်း၏ တန်ခိုးအထွားဆုံး ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကူပိုလာ ထိန်းထားသည့် အထိမခံ ငြိမ်းချမ်းရေး မှာ ပြိုကွဲသွားသည်။ စီးကရက်မှောင်ခိုလုပ်ငန်းမှာ နောက်တန်းသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့နေရာတွင် အမြတ်များသော ဘိန်းဖြူ ဖောက်ကားရေးက နေရာယူလာတော့သည်။ ထိုလုပ်ငန်းကို ကော်လီယိုနက်စီဂိုလ်းမှ တိုက်ရိုက်က ဦးစီးလာသည်။ ထိုလုပ်ငန်းကို သူ လုပ်ချင်လာလေ တိုတို လူတွေကို ပိုသတ်လာလေပင်။ နောက်ဆုံး ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ကျွန်းပေါ်မှ ဂိုလ်းတိုင်း ဘိန်းဖြူမှောင်ခိုလုပ်ငန်းကို အနည်းနှင့် အများ လုပ်လာကြသည်။ ဘဒါလာမန်တီလည်း ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးကာ

စပိန်သို့ လာခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သူ့မိတ်ဆွေဟောင်း တို့မက်ဆီ ဘတ်စကက်တာ ဇနီးအသစ်နှင့် နေထိုင်လျက်ရှိသည့် ဘရာဇီးနိုင်ငံသို့ လာခဲ့သည်။

ကူဂိုလာနှင့် ကျွန်းမှ အတားအဆီးမဲ့ ထွက်လာခဲ့ပြီး ကိုကင်းကလည်း လိုသလောက် ရနေသည်ဖြစ်ရာ ဘဒါလာမန်တီသည် ဆောပေါလိုမြို့တွင် ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ပြီး ပီဇာမုန့်ဆက်နွယ်မှု လမ်းကြောင်းကို ခင်းတော့သည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို တယ်လီဖုန်းလိုင်း တစ်ဖက်ဖျားတွင် တွေ့ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူနှင့် သူ့သား စပိန်နိုင်ငံ မက်ဒရစ်မြို့သို့ သွားအလည် စပိန်ရဲများက ဖမ်းလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့မှာလည်း စွဲချက်တင်ရန် အသင့်ဖြစ်လုနီးပါး ဖြစ်နေပြီ။

တရားခွင်မှာ သရုပ်ဆောင် အပြည့် ဆပ်ကပ်ပွဲနှင့် တူနေသည်။ တရားခံတွေကလည်း ဘောလုံးအသင်း နှစ်သင်းစာခန့် ရှိသည်။ သက်သေ သုံးရာကျော်ကလည်း လာရောက်ထွက်ဆိုကြသည်။ ကျွန်တော်တို့က သက်သေခံ ၁၅၀၀ တင်သည်။ ပြည်ပ ငွေသွင်းမှု ဆယ့်သုံးခု တင်သည်။ စာမျက်နှာ ၄၁၀၀၀ ပါ လျှောက်လဲချက်ကို တင်သည်။ အစမှ အဆုံး ဆယ့်ခုနှစ်လ ကြာသည်။ ၁၉၅၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၃၀ ရက်မှ ၁၉၅၇ ခုနှစ် မတ်လ ၂ ရက်အထိ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် နောက်ပိုင်း တရားသူကြီးအဖြစ် ရုံးထိုင်မည့် တရားရုံးသမိုင်းတွင် အရှည်ကြာဆုံး ရာဇဝတ်မှု တရားခွင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ရူဒီ ဝူလီယန်နီမှာ နယူးယောက် တောင်ပိုင်းခရိုင်တွင် ခရိုင် အစိုးရဈေး ဖြစ်နေသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အစစအရာရာ ကူညီပြီး ကျွန်တော်ကလည်း သူ့အကူအညီ ရသမျှ ယူရသည်။ တရားသူကြီးမှာ တောင်ပိုင်းခရိုင်တွင် အတော်ဆုံး ပီယူဂျီ လီဗဲ ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များမှာ မှန်ကန်တိကျလှသည်။

တစ်ခါ အစိုးရ၏အမှုက မရေမရာ ရှိလှသည်။ အမှုကို အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်သည်မှာ စုံထောက်များ ဖြစ်ကြသည့် ဘော့ပက်ကက်၊ ချာလီရွန်နေ၊ ကာမိုင်းရတ်ဆို၊ ပက်လူဇီယို၊ ဂျိုးစင်ကိုတာ၊ မိုက်စလက်တာရီ၊ အကောက်ခွန်အရာရှိများ ဖြစ်ကြသော မိုက်ဖာဟီ၊ တွမ်လော်ရက်တို့ တို့အပြင် မူးယစ်ဆေးဝါး နှိမ်နင်းရေး စုံထောက်များ ဖြစ်ကြသည့် တို့နီပက်ထရစ်၊ မာရီယိုဆက်ဆာတို့က ထောက်လှမ်းရေးသတင်းများ နေ့စဉ်လာပေးနေမှုကြောင့် ဖြစ်သည်။

တရားစစ်ဆေးနေစဉ် အတောအတွင်း တရားခံတစ်ဦး အသတ်ခံရသည်။ မည်သို့ အသတ်ခံရသည်ကို ယခုအထိ မသိ။ တစ်နေ့တွင် သူ တရားခွင်သို့ ရောက်မလာ။ သည်တော့ ကျွန်တော်တို့က တရားသူကြီးအား ခြေချုပ်ကို ပယ်ဖျက်

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘီဘိုင်း

ပေးရန် တောင်းဆိုသည်။ တရားသူကြီးကလည်း ပေးသည်။ နောက်တော့ ထိုတရားခံမှာ ခြေချုပ် ပယ်ဖျက်ပြီးသား ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ အခြား တရားခံတစ်ယောက်မှာလည်း တစ်ညနေ သူ့ရှေ့နေနှင့် အမှုကိစ္စ ညှိနှိုင်းနေစဉ် ဆေးနတ်နှင့် ပစ်ခံရသည်။ သူနှင့် သူ့ရှေ့နေ ညစာစားရန် ဆင်းလာစဉ် သူမသိလိုက်မီ ကျည်ဆန်လာမှန်ပြီး သူ ဆေးဖြတ်သွားသည်။ နောက်ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ သူ့ကို ဘီးတပ်ကုလားထိုင်နှင့် ပြန်တွေ့ရသည်။

တွစ်မက်ဆိုတာစက်တာမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်သော မာဖီးယား မျက်မြင်သက်သေ ဖြစ်သည်။ သူသည် စစ္စလီကျွန်း ရာဇဝတ်မှုများတွင် အဆင့်မြင့်ဆုံးမှ ပါဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဂျီအိုတန်နီ ဖော်လ်ကုန်းက ဆွယ်သဖြင့် နှုတ်မြင်သက်သေ ဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ဖော်လ်ကုန်း၏ ဒီအားကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်သော ပထမဆုံး အီတလီမာဖီးယား ဖြစ်သည်။ အီတလီတွင် သက်သေကာကွယ်ရေးအစီအစဉ် မရှိရကား နှစ်နိုင်ငံ၌ တရားစီရင်နေစဉ် ဘတ်စက်တာသည် သူ့လုံခြုံမှုအတွက် ကျွန်တော်တို့၏ သက်သေကာကွယ်ရေးအစီအစဉ်တွင် ထာရောက်ခိုလှုံနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖော်လ်ကုန်း၏ လူများက သူ့ကိုတွေ့ဖို့လိုသည်ဆိုလျှင် သူတို့လေယာဉ်ဖြင့် ထာတွေ့ကြသည်။ ယင်းမှာ တရားရေးစနစ်နှစ်ခုအတွင်း ထူးခြားသော ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဘတ်စက်တာမှာ အကြီးစား မူးယစ်ရာဇာကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ လူတွေလည်း အများကြီး သတ်ခဲ့သည်။ အခြေအနေများ ယန်တော့ ဘရာဇီးတွင် သွားနေသည်။ သူသည် အာဏာပိုင်များအား မည်သူတွေ မာဖီးယား ဝိုင်းဝင်များဖြစ်ကြောင်း ဆုတ်ဖော်ပေးသည်။ သို့ရာတွင် ဂျူရီလူကြီးများက သူ့စကားကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက် ဖြစ်နေကြသည်။

ခိုးဖမ်းထားသည့် အသံများမှာ ကျွန်တော်တို့ အမှုတွင် အဓိက ဖြစ်သည်။ ဖမ်းထားသည့် အသံများကို နာရီပေါင်းများစွာ ဖွင့်ပြခဲ့ရသည်။ ယင်းတို့ကိုဘာသာပြန်ပြီး ဘာသာပြန်ချက်များကိုလည်း တရားဝင်ဖြစ်အောင် လုပ်ရ သည်။ ဖမ်းထားသည့် အသံများမှာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။ ငနဲတွေ့က သူတို့ခွေးအကြောင်း၊ ခြေမယောင်နေ သည့်အကြောင်း ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ပြောပြီးမှ လိုအပ်သည့်စကား ဆယ်လုံးလေ့အားဖြင့် ပြောသည်။ ထိုသည်များကို ဂျူရီလူကြီးများ စာနှင့်သာ ဖတ်ရမည်ဆိုလျှင် အိပ်ပျော်ကုန်ကြမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ယခင်က မလုပ်ဖူးသော အလုပ်ကို လုပ်လိုက်ရသည်။ သရုပ်ဆောင် တစ်သိုက်ကို ငှားလိုက်သည်။ ကြေးစား သရုပ်ဆောင်တွေလည်း ပါသည်။ အပျော်တမ်းတွေလည်း ပါသည်။ ပြီးတော့ တရားခံများ ပြောခဲ့သည့် စကားများကို သရုပ်ဆောင်များက ဂျူရီလူကြီးများ အား ပြောပြစေသည်။ တစ်ယောက်က ဂေတာနို ဘဒါလာမင်တီ အနေဖြင့် သရုပ်ဆောင်ပြီး နောက်တစ်ယောက်က ဆဲလ်ဗားတော ကတာလန်နီ အနေနှင့် သရုပ်ဆောင်သည်။ အခြားသရုပ်ဆောင်များကလည်း အခြားတရားခံများ အလိုက် သရုပ်ဆောင်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

တရားခံဘက်က အစဉ်အလာမရှိဟုဆိုကာ ကန့်ကွက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် တရားသူကြီးက ပယ်ချသဖြင့် ကျွန်တော် ကြိုက်သလို တင်ပြခွင့် ရခဲ့သည်။ သရုပ်ဆောင်များကလည်း သရုပ်ပါသည်။ နေ့စဉ် သူတို့ ရောက်လာပြီး သူတို့ကျရာအခန်းတွင် သရုပ်ဆောင်သည်။ ဘာရောပေး ပြဇာတ်တွဲများမှာကဲ့သို့ နေ့စဉ် စကားလုံးအသစ်တွေ ပြောရသည်။ သက်သေခန်းမှာလည်း သရုပ်ဆောင်များ အဝတ်လဲခန်းကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော်က ထိုအခန်းသို့ မကြာခဏသွား၍ စီစဉ်ညွှန်ကြားရသည်။ သူတို့က အသံဩဇာလည်း ကောင်းကြသည်။ ကြားလာတော့ ဂျူရီလူကြီးများကပင် သဘော ကျလာကြသည်။ (ကျွန်တော့်အဖွား ပြဇာတ်ကြိုက်သည်ကို တွေးမိလိုက်သေးသည်။ အဖွားသာ တွေ့လျှင် အဖွားလည်း ကြိုက်မည်)

သက်သေခံနှင့် အချက်အလက်များ တင်ပြရာတွင် သည့်ထက်ကောင်းသောနည်း ကျွန်တော် မတွေ့သေးပါ။ တစ်ခုတော့ စဉ်းစားမိသည်။ တကယ့် တရားခံအစစ်တွေ၊ မျက်မြင်သက်သေအစစ်တွေနှင့်သာ သရုပ်ဖော်မည်ဆိုလျှင် လူတွေ တရားရုံးခန်းထဲမှ နေကုန်သည်အထိ ထွက်နိုင်ကြမည် မထင်။

ဂေတန်နို ဘဒါလာမန်တီသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် အရေးပါဆုံးတရားခံ ဖြစ်သည်။ ယခုလို တရားခွင်မျိုးတွင် တရားခံသည် သက်သေနေရာမှ ထွက်ဆိုချင်တတ်ကြသည်။ သို့သော် ယခုအမှုက သိပ်မရေရာသော သဘောရှိသည်။ တယ်လီဖုန်း စကားပြောသည်များကို ဂျူရီလူကြီးများ နားမလည်သော ဘာသာစကားမှ ဘာသာပြန်ထားရသည်။ ဝေးလှမ်းသော စစ္စလီကျွန်းနှင့် ပတ်သက်မှုကိုလည်း တင်ပြရသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါး ကျွမ်းကျင်သူများ၏ ထွက်ဆိုချက် များကိုလည်း တင်ပြရသည်။ ထို့ကြောင့် ဘဒါလာမန်တီ သက်သေအဖြစ် ထွက်ဆိုချင်သည်ကို ကျွန်တော် အပြစ်မတင်နိုင်ပါ။ သို့ဖြင့် သူ့အခန်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် သရုပ်ဆောင်ရတော့သည်။

တစ်နေရာတွင် ကျွန်တော်က ဘာကြောင့် ဘာရာဇီးမှနေ၍ အခပေးဖုန်း သုံးပြီး ဆက်သနည်းဟု မေးသည်။ စကားပြောရ ပို၍ အဆင်ပြေစေရန် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သူက-

“နော်မန်တွေကြောင့်ပါ။”

“နော်မန်တွေကြောင့် ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာဖရီး၊ ကျွန်တော်တို့ စစ္စလီကျွန်းဟာ နော်မန်တွေ အသိမ်းခံခဲ့ရတယ်၊ ဂျာမန်တွေ ကျူးကျော်တာ ခံခဲ့ရတယ်၊ ပြင်သစ်၊ စပိန်၊ ဩစတြီးယား၊ အီတလီ တို့ရဲ့ အုပ်ချုပ်တာကိုလည်း ခံခဲ့ရတယ်၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဖုန်းဆက်တဲ့အခါ ဘယ်သူများ နားထောင်နေမလဲလို့ အမြဲ သံသယရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ပုံမှန်ဖုန်းကို မသုံးရတာပါ။”

အဖွင့်လျှောက်လဲချက်တွင် သူ့ရှေ့နေက ဘဒါလာမန်တီသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက မျိုးချစ်တော်လှန်ရေး တပ်ဖွဲ့ဝင် ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြသည်။ ဘဒါလာမန်တီက ပြီးနေစဉ် သူ့ရှေ့နေက သူ့အမူသည်သည် နာဇီတို့ကို မကြောက်မရွံ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြောင်း လျှောက်လဲနေသည်။ အတော် ရယ်စရာကောင်းသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့တွင် အထောက်အထား ဓနိ၊ ထို့ကြောင့် တရားသူကြီး ဖော်လံကုန်း၏ လူများကို ဆက်သွယ်၍ အကူအညီ တောင်းရသည်။ သူတို့ ရောက်လာသည်။ သည်တော့မှ ဘဒါလာမန်တီသည် အီတလီတပ်တွင် စစ်မှုထမ်းကာ မဟာမိတ်များကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြောင်း သိရတော့သည်။ အထူးသဖြင့် အမေရိကန် တပ်ဖွဲ့များကို တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့၏ အီတလီ မိတ်ဆွေများက သူ၏ စစ်ယူနီဖောင်းနှင့် ဓါတ်ပုံကိုပါ ပြသည်။ သည်တော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို မေးသည်-

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူ့ကို တိုက်ခဲ့တာလဲ။”

“ဂျာမန်တွေကိုပါ။”

“ဂျာမန်တွေကို ခင်ဗျား သေနတ်နဲ့ ပစ်ခဲ့သလား။”

“ဒါပေါ့ ကျွန်တော် သူတို့ကို သတ်ခဲ့တာပေါ့။”

သည်တော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို အမေရိကန် ဂျီအိုင် စစ်သားတွေ၏ ဓါတ်ပုံကို ပြပြီး သူတို့ကိုရော စစ်သေးသလားဟု မေးတော့ သူက-

“မပစ်ပါဘူး၊ သူတို့က မိတ်ဆွေတွေပဲ။”

သည်တော့မှ ကျွန်တော်က သူ၏ အီတလီ စစ်ယူနီဖောင်းနှင့် ပုံကို ပြပြီး သူ၏ စစ်မှတ်တမ်းများကို ခွတ်ပြလိုက်သည်။ သို့သည့်တိုင် သူက လျှောက်ပြောနေသေးသည်။ သူ့ကို နှစ်ရက် ပြန်လှန်မေးခွန်း မေးပြီးသည်တွင် ဂျင်ရီလူကြီးများက သူ့ကို ရယ်သည်။

တရားခံစားပွဲတွင် တရားခံ နှစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်အပြင် ရှေ့နေ နှစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်လည်း ရှိသည်။ ကျွန်တော်က ဆွဲချရှေ့နေ လေးယောက်နှင့် တရားခွဲသည်။ နောက်ပြီး ဘီလစ်စာရေးကြီးများ၊ သရုပ်ဆောင်များ၊ မျက်မြင်သက်သေ ခြောက်မြားစွာ၊ စာနယ်ဇင်းသမားများ၊ လာရောက် ကြည့်ရှုသူ အများအပြားလည်း ရှိသည်။ မှားတာတွေလည်း ရှိသည်။ သက်သေကို ခင်ဗျားဘဒါလာမန်တီကို သိသလား၊ သို့မဟုတ် ကတလန်နိုကို သိသလားဟု မေးလျှင် သိပါသည်ဟု ဖြေသည်။ ပြစမ်းပါဟု လူအများထဲတွင် ပြခိုင်းလျှင် ကျွန်တော်တို့ ရှေ့နေများကို ပြလိုပြ၊ အက်ဖ်ဘီဘိုင် နဲ့ထောက်တွေကို ပြလိုပြ။

ဆော်ကိုစစ်တော့ တရားခံရှေ့နေတစ်ယောက်က ဆော်သည် တရားမဝင် ချက်လက်မှတ်များ လက်ဆင့်ကမ်းသည့် သမိုင်းကြောင်း ရှိခဲ့ကြောင်း တင်ပြသည်။ ဆော်ကလည်း ဝန်ခံသည်။ ထိုရှေ့နေက သူ့အား-

“အဲဒါဟာ ကြီးလေးတဲ့အပြစ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလား၊”

“ဟင့်အင်း၊”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊”

“ကျွန်တော် တရားမဝင် ချက်လက်မှတ်တွေ အများကြီး လက်ခံခဲ့တာပဲ။”

ဆော်မှာ တရားခွင်တွင် ရောက်နေသူများကို မည်သူမည်ဝါဟူ၍ ဖော်ထုတ်ပေးရန် ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုလူများထံမှ ငွေ အမြောက်အမြား လက်ခံခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က သူ မှန်မှန်ကန်ကန် ဖော်ထုတ်နိုင် အောင် မူလကတည်းက လုပ်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို မတွေ့ခင် တွေ့တဲ့လူကို ကောက်မပြန့်၊ မတွေ့ဘူး လို့လဲ မပြောနဲ့။”

“ကောင်းပါပြီ မစ္စတာ ဖရီး၊ သူတို့ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာသာ ပြပါ။ ကျွန်တော် ရွေးပြပါမယ်။”

“ဟင့်အင်း၊ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။”

“အရိပ်အမြွက်လောက်ပဲ ပြောပါ။”

“မပြောနိုင်ဘူး၊”

သို့ဖြင့် ဆော် တရားရုံးထဲ ဝင်လာသည်။ ဝက်ခြံကလေးထဲ ဝင်ပြီး ကျွမ်းကျွန်ကာ မထိုင်ဘဲ ဆက်ရပ်လျက် လက်ဖြင့် မျက်လုံးများကို နေကာသလို ကာကာ အခန်းထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်နေ၏။ ထိုအချိန်တွင်တရားခံများမှာ ခေါင်းကို ငုံ့ထားကြသည်။ ကြည့်ကောင်းလိုက်သည့် ဖြစ်ချင်း။

အရေးကြီးသည်က တရားခံ လေးယောက်မှလွဲလျှင် စွဲချက်များ အောင်မြင်ဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ တရားခံ သုံးယောက်မှာ စွဲချက် ၁၆ ချက်အနက် နှစ်ချက်နှင့်သာ ငြိသည်။ ဧတန်နီ၏သား ဗစ်တို ဘဒါလာမန်တီမှာ ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်သည်။ ဆရာတို့ကတလန်နီမှာ ထောင်ဒဏ် လေးဆယ့်ငါးနှစ်နှင့် ငွေဒဏ် ဒေါ်လာ ၁၀၅သန်း ပြစ်ဒဏ်ချသည့်။ ထို့ပြင် သူ့ကြောင့် မူးယစ်ဆေးဝါး စွဲသူများသုတို့ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးအတွက် ရန်ပုံငွေ ဒေါ်လာ ၁ သန်းလည်း ပေး ဆောင်စေသည်။ ဧတန်နီ ဘဒါလာမန်တီကိုလည်း ထောင်ဒဏ် လေးဆယ့်ငါးနှစ်၊ ဖမ်းဆီးစဉ်က စပိန်တို့နှင့် တရားခံ

www.burmeseclassic.com

လွှဲအပ်စဉ် သဘောတူညီချက်အရ နှစ်သုံးဆယ်ပြည့်လျှင် လွှတ်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ ငွေဒဏ်မှာ ဒေါ်လာ ၁၂၅၀၀၀ ဖြစ်သည်။ သူသည် ထောင်ထဲမှာပင် သေမည်ဖြစ်သည်။ အခြား တရားခံနှစ်ယောက်မှာ ထောင်ဒဏ် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်စီ ဖြစ်ပြီး၊ တစ်ယောက်က နှစ်သုံးဆယ် ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်က နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်၊ သုံးယောက်က နှစ်နှစ်ဆယ်စီ စသည်ဖြင့် ဖြစ်သည်။ တရားသူကြီးက စုစုပေါင်း ဒဏ်ငွေ ဒေါ်လာ ၆ သန်း ရိုက်ခဲ့သည်။

တရားအတိုင်း ဖြစ်စေခဲ့ပြီ။ အများပြည်သူကိုလည်း ကျေနပ်စေခဲ့သည်။ ပိုအရေးကြီးသည်က နောင်တွင် ကျွန်တော် အက်ဖ်ဘီဘီဘိုင် ဒါရိုက်တာ ဖြစ်လာသောအခါ ထိုအမှုကြောင့် နိုင်ငံတကာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုများ အားကောင်းလာခဲ့သည်။ စုံစမ်းထောက်လှမ်းသည်က နှစ်နှစ်၊ စွဲချက်ပြင်ဆင်သည်နှင့် အမှုစစ်သည်က နောက်ထပ်နှစ်နှစ်၊ စုစုပေါင်း လေးနှစ်ကြာပြီးသောအခါ တရားသူကြီး ဂျီအိုဗန်နီ ဖော်လ်ကုန်းသည် ကျွန်တော်၏ ခင်မင်ရသော မိတ်ဆွေနှင့် ကျွန်တော်၏ သူရဲကောင်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ နယူးယောက်မြို့ အမှုတွဲမှာ စံတင်လောက်အောင် ရှည်လျားသလို တရားသူကြီး ဂျီအိုဗန်နီ၏ အမှုတွဲများကမူ ပါဝင်သူပေါင်း ထောင်ချီရှိ ရှိသည်။ မာဖီးယား ဝိုင်းဝင်ပေါင်း ၄၇၅ ယောက်ကို တရားစွဲဆိုခဲ့ပြီး ၃၃၈ ယောက်မှာ အပြစ်ရှိကြောင်း တွေ့ရပြီး စုစုပေါင်း ၂၆၆၅ နှစ် ထောင်ဒဏ် အပြစ်ပေးခဲ့သည်။ အမှုများကို ယူစီယာဒုန်း ပလာဆို အကျဉ်းထောင်ကြီးအတွင်းရှိ ဘန်ကာထဲတွင် စစ်ဆေးခဲ့ရသည်။ လုံခြုံရေး တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ချထားသည့်ကြားက ကြားနာနေစဉ်အတွင်း တရားခံ ဆယ့်ရှစ်ယောက် အသတ်ခံခဲ့ရသည်။ သွေးမြေကျမှုမှာလည်း တရားရုံးနှင့် ပတ်သက်သူများနှင့်သာ မကခဲ့။ အချိန်လည်း အတော်ကြာခဲ့သည်။ ဂျီအိုဗန်နီနှင့် သူ၏ ရဲရင့်သည့် ခံသမာဓိများ၊ ရဲများသည် အီတလီမာဖီးယားနှင့် အီတလီ ရာဇဝတ်ဂိုဏ်းများ၏ လျှို့ဝှက်မှု ကန့်လန့်ကာကို လှစ်ဟ နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဝိုင်းသားများ၊ လူဆိုးလူမိုက်များနှင့် အကျိုးတူ ပေါင်းနေကြသည့် အကျင့်ပျက် နိုင်ငံရေးသမားများ တည်ရှိရာ မြေတွင် အစဉ်အလာမရှိ ထိုးဖောက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဂျီအိုဗန်နီကို စစ်မဖြစ်မီ ပလာဆိုမြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူသည် ၁၉၆၀ ပြည့်လွန် အလယ်ပိုင်းနှစ်များ ထတည်းက တရားသူကြီးဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုကတည်းက ဝိုင်းဝန်းရာဇဝတ်မှုကို သူ အာရုံစိုက်လာခဲ့သည်။ သူ၏ စီရင်ချက်များနှင့် စာနယ်ဇင်းများအား ဖွင့်ချမှုတို့ကြောင့် သူရင်ဆိုင်ရမည့် အန္တရာယ်ကိုသူသိသည်။ သူ့ကို သတ်မည်ဟု အကြိမ်ကြိမ် ခြိမ်းခြောက်နေသည့်ကြားက တွန်းလှုပ်ခဲ့သည်။ အမှုများပြီးသွားသောအခါ သူနှင့်သူ့ဝန်ထမ်းများသည် ပလာဆိုမြို့နှင့် အီတလီမာဖီးယားနှိမ်နင်းရေးတပ်ဖွဲ့ အခြေစိုက်ရာ ရောမမြို့အကြား မကြာခဏ ကူးသန်းသွားလာနေသည်။ ထို့နောက်

၁၉၉၂ ခုနှစ် မေ ၂၃ ရက်တွင် သူနှင့်သူ့ဇနီးတို့ ပလာမိုလေဆိပ်နှင့် မြို့လယ်အကြား ကားဖြင့်သွားနေစဉ်ကားဝမ်း၌ ထည့်ထားသည့် ဗုံးပေါက်ကာ သေဆုံးခဲ့သည်။ အတူပါလာသည့် ရဲ သုံးယောက်လည်း သူတို့နှင့် အတူ သေဆုံးသွားသည်။

ထိုလုပ်ကြံမှုကြောင့် ကျွန်တော် တွန့်လှုပ်သွားရသည်။ ကျွန်တော့်နောက်ကိုလည်း ဗုံးနှင့် လိုက်နေပြီဟု ထင်နေမိသည်။ ဂျီအိုဗန်နီ၏ အသုဘအခမ်းအနားသို့ တက်ရန် ကျွန်တော် ရည်ရွယ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ၏ ထိပ်တန်း စုံထောက်က မလာရန် တားသည်။ အီတလီအာဏာပိုင်များကို အသုဘအခမ်းအနားတွင် ကာကွယ်ရသည်ပင် မလွယ်လှဟု သူက ဆိုသည်။ ကျွန်တော်သွားလျှင် အတော်ပင် အန္တရာယ်ရှိမည်။ အခြေအနေများက အန္တရာယ်များလှသည်။

ကျွန်တော် ဂျီအိုဗန်နီကို နှစ်နှစ်ကာကာ လေးစားအားကျခဲ့သည်။ မည်သည့်အန္တရာယ် ရှိသည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော် သွားရမည်။ ထိုကိစ္စကို အခြားတစ်ယောက်နှင့် ပြောဖြစ်ပြန်သည်။ သူက အမှုကာလအတွင်း ဂျီအိုဗန်နီ၏ ညာလက်ခုံး တရားသူကြီး လီလီယန်နာ ဖရာရို ဖြစ်သည်။ သူမကလည်း မလာရန် တားသည်။ ဂျီအိုဗန်နီအား မည်သူသတ်သည်ကို သူတို့ ခန့်မှန်း၍ ရထားကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ထိုလူက သိနေကြောင်း၊ လာလျှင် များစွာ အန္တရာယ်ရှိကြောင်းဖြင့် တားသည်။ အခြေအနေကို သိထားသော ဇနီး မာရီလင်းကလည်း ထိုအခမ်းအနားသို့ မတက်ရန် ကန့်ကွက်သည်။ ကျွန်တော့်တွင် ဇနီးနှင့် ကလေးတွေလည်း ရှိသည် ဆို၏။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်ရသည်။ သို့သော် နောက်နှစ်၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ် ရွက်ကြွရာသီတွင် ကျွန်တော် အီတလီသို့ လေယာဉ်နှင့် သွားကာ ဂျီအိုဗန်နီ နှစ်ပတ်လည်ပွဲသို့ တက်ကာ သူ့ကို ဂုဏ်ပြုခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော် အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာ ဖြစ်နေပြီ။ နောက်ပိုင်းလည်း ကျွန်တော် နှစ်စဉ် သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ရုံးခန်းကို အလှဆင်ချင်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။ နံရံတွင် ကျွန်တော့်ကလေးများထံမှ ဘောင်တစ် ပန်းချီ တစ်ချပ်သာ ရှိပါသည်။ များများ မရှိပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် နေ့စဉ် မြင်ရသည့်နေရာတွင် ဓါတ်ပုံ လေး ချိတ်ထားသည်။ တစ်ပုံက ဖက်ဒရယ် တရားသူကြီး ဖရန်ဂျန်ဆင်၊ သူသည် လူမှုအခွင့်အရေး သူရဲကောင်း ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဒါရိုက်တာအဖြစ် ကျွမ်းသစ္စာ တိုင်ပေးခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ပုံက လူသားအဆန်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပြီး ဂျာမန် အကျဉ်းစခန်းမှ မသေဘဲ ကျန်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သော အီလီ ဝီဆဲလ် ဖြစ်သည်။ ထိုပုံကို ချိတ်ထားခြင်းမှာ ရဲတို့၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်သည် နိုင်ငံရေးနှင့် ကင်းရှင်းရမည်ဟု သတိရစေရန် ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ပုံမှာ တက်ဝင် ရှုစဉ်

ပုံဖြစ်သည်။ သူလည်း နယူးယောက် ရဲမင်းကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးပုံမှာ ဂျီအိုဗန်နီ၏ ပုံဖြစ်သည်။ သေသွားသူများကို ဖြန့်ဆွဲထုတ်၍တော့ မရ။ သို့သော် သူတို့ သေသည်အထိ လုပ်သွားသည်များကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဂုဏ်ပြုရမည်ပင်။

ပီဇာမုန့် ဆက်စပ်အမှုမှာ ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် ပြီးဆုံးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ဆယ့်တစ်နှစ်လုံးလုံး မရပ်မနား လုပ်ခဲ့ရသည်။ သမဂ္ဂအမှုက လေးနှစ်၊ ဘိုနန်နီ အမှုက နှစ်နှစ်၊ စစ္စလီဂိုဏ်းများနှင့် ၎င်းတို့၏ မူးယစ်ဆေးဝါး ဖောက်ကားမှုက နောက်ထပ် လေးနှစ် ကြာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ဝါရှင်တန်တွင် အလုပ်လုပ်နေသည့် ဆယ့် တစ်လတွင်သာလျှင် နည်းနည်း အနားရခဲ့သည်။ ဤသည်ကလည်း လုံးဝ နားနေရသည်တော့ မဟုတ်။ အများအားဖြင့်တော့ လုပ်ရသည် များမှာ ပျော်စရာတော့ အကောင်းသား။ သို့သော် ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်နှင့် မာရီလင်းတို့၌ သားနှစ်ယောက် ရနေပေပြီ။ သူတို့ကို ကျွန်တော် တိုင်းတိုင်းထွာထွာ လုပ်နေရသည်မျိုး မဖြစ်စေလို။

ငွေကြေး ပြဿနာက ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်တို့က ကလေး တွေ ပိုလိုချင်သည်။ စရိတ်တွေကလည်း များသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မာရီလင်းမှာ ရှေ့ရေးကို ကြည့်သည်။ သတင်းစာပါ သတင်းများသာ ရွှေဖြစ်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် အတော်အဆင်ပြေမည်။ တရားခွင် များကို မီဒီယာ အတော်များများ အာရုံစိုက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် အင်မိတ်အိုင်၌ စလုပ်ကတည်းက အစိုးရလစာသာ ရခဲ့သည်။ အစိုးရလစာနှင့် ချမ်းသာသည် ဟူ၍ မရှိ။

ကျွန်တော်သည် လိုချင်တပ်မက်မှု မရှိလှသော်လည်း အစိုးရရှေ့နေရုံးတွင် အဆင့်ဆင့် တက်လာခဲ့သည်။ လက်ထောက် ရှေ့နေကလေးနှင့် တောင်ပိုင်းခရိုင် ရာဇဝတ်ဂိုဏ်း တိုက်ဖျက်ရေးအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ကျွန်တော်၏ တာဝန်မှာ လက်ထောက်ရှေ့နေ နှစ်ရာကို ကွပ်ကဲရသည်။ သူတို့အများစုမှာလည်း ကျန်ခဲ့သည့် ခုနှစ်နှစ်က ကျွန်တော် ကြောက်ခဲ့သော ဥပဒေကျောင်းများမှ လေး ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ကျွန်တော်

အခန်း - ၆
ဒါ 'မူဒီ' လုပ်တဲ့ ဖုံး

လက်ထောက်ရှေ့နေ ဖြစ်စဉ်ကတည်းက အကြီးတန်းရှေ့နေ ဖြစ်ခဲ့သူ ဘန်နီတို ရိုမန်နီသည် ရုံးကို ကျွမ်းကျင်စွာ ဦးဆောင်နိုင်ကာ အများလေးစားမှုလည်း ရလာခဲ့သည်။ နေ့စဉ် အလုပ်ပိသည်မျိုး မရှိလျှင် အလုပ်မှာ ပုံမှန်သာလျှင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် တံခါးပေါက်ပေါက် ဆိုင်းဘုတ်လောက်နှင့် ကျွန်တော်တို့ မျှော်မှန်းသည့် အနာဂတ်ဝင်ငွေများ ဝင်လာရန် မရှိ။ အပြင်တွင် ထွက်လုပ်မှ ထိုသို့ ဝင်လာမည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်လာသည်။

ကျွန်တော်က ၁၉၉၀ ပြည့်လွန်နှစ်များ အစပိုင်းလောက်တွင် အစိုးရအလုပ်မှ ထွက်ရန် မာရီလင်းနှင့် တိုင်ပင်သည်။ ဥပဒေအကျိုးဆောင်ကုမ္ပဏီများကိုလည်း လိုက်စုံစမ်းထားသည်။ နယူးယောက်တွင် အအောင်မြင်ဆုံး ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် ဝင်ရန်လည်း ရည်ရွယ်ထားသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော့်ဘဝ၌ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသည့်အတိုင်း ဖုန်းတစ်ခု ဝင်လာပြီး အရာရာ ပြောင်းကုန်ရတော့သည်။

ရုံးတွင် ကျွန်တော်၏ တာဝန်က ဝါရှင်တန်ရှိ တရားရေးဝန်ကြီးဌာနနှင့် ဆက်သွယ်ရသည်။ ရှေ့နေချုပ် ခုန်ချဒ်သွန်းဘတ်နှင့် သူ့လက်ထောက် ရောဘတ် မူလာတို့ အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ နာမည်ကောင်း ဗီယက်နမ် စစ်ပြန် ဖြစ်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်၏ အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာရာထူးကို ဆက်ခံသူ ရောဘတ်မူလာသည် မက်ဆာချူးဆက်ခရိုင်မှ လက်ထောက်ရှေ့နေ ဖြစ်ပြီး တရားရေး ဝန်ကြီးဌာနသို့ ပြောင်းလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ နောက်မကြာမီ ဝန်ကြီးဌာန၏ ရာဇဝတ်မှုဌာနခွဲ အကြီးအကဲ ဖြစ်လာတော့မည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့မှာ လုပ်ငန်းချင်း ဆက်စပ်လျက် ရှိကြသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် တရားမမှုများကိုလည်း တွဲလုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ သည်တစ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်သည်မှာလည်း ထိုကိစ္စများ ဖြစ်မည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မှားသွားခဲ့သည်။

ရှေ့နေချုပ်က ဂျော်ဂျီယာနှင့် အလာဘားမား ပြည်နယ်များမှ အမှုတစ်ခုကို ကျွန်တော့်အား ကြည့်စေရင်သည် ဆို၏။ ၁၉၈၉ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် ပုံစံတူ စာအိတ်မိုး လေးလုံး ပို့ခဲ့ရာမှ အသေအပျောက် ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ခုံးတစ်လုံးကြောင့် တရားသူကြီး ရောဘတ် ဗန် သေဆုံးခဲ့ရသည်။ သူသည် ဘာမင်ဂမ်ရှိ ဧကဒေသမ နယ်လှည့်အယူခံ စာရေးရုံးတွင် ရုံးထိုင်သူ ဖြစ်သည်။ နောက်မိုးတစ်လုံးက အသားရောင်ရှိသူများ တိုးတက်ရေး အမျိုးသားအသင်း (အင်န်အေအေစီပီ) ကို ဦးဆောင်သူ လူမည်းရှေ့နေ ရောဘတ် ရော်ဘင်ဆင်ကို ထိမှန်သေဆုံးစေခဲ့သည်။ နောက်တစ်လုံး မှာ အတ္တလန္တာမြို့ နယ်လှည့်အယူခံရုံးမှ စာရေးထံ ရောက်သွားရာလုံခြုံရေးအရာရှိက ကြားဖြတ်ယူထားလိုက်သည်ဟု ဆိုသည်။ စတုတ္ထတစ်လုံးမှာလည်း ပလော်ရီဒါပြည်နယ် ဂျက်ဆွန်ဗီးမြို့ရှိ အင်န်အေအေစီပီ ရုံးသို့ ရောက်ရှိလာရာ ရော်ဘင်ဆင် သေကတည်းက သတိရှိနေသော ရုံးဝန်ထမ်းများသည် ရဲလက်သို့ လွှဲအပ်လိုက်သည်။ တရားခံကိုတော့ သိနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း သက်သေပြရန် ခက်နေကြောင်း ရောဘတ်က ပြောပြသည်။

ဖက်ဒရယ် တရားသူကြီး အသတ်ခံရပြီဆိုလျှင် ဖက်ဒရယ်စနစ်တစ်ခုလုံးက အာရုံစိုက်လာသည်။ သည် တစ်ကြိမ်တွင်မူ အခြေအနေ တစ်မျိုး ဖြစ်နေပြီး မိမိ အလုပ်ထွက်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို ပြောလိုက်သည်။ သူ့ကို နောက်ဆုံး မေးခွန်းတစ်ခု မေးနေချိန်တွင် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ၌ ကျွန်တော် ထွက်လုပ်မည့် ဥပဒေအကျိုးဆောင် ကုမ္ပဏီသာ ရှိနေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကိုမှ ခေါ်ရတာလဲ။”

“ခင်ဗျားက ပီစာအမှုလည်း ကိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအမှုဟာ သိပ်ရှုပ်ထွေးတယ် ဆိုတာလဲ ကျွန်တော်တို့ သိထား တယ်။ အခုအမှုကလဲ သိပ်ရှုပ်ထွေးတယ်။ အဲဒီအမှုကို ရှေ့နေရုံး သုံးခုက လုပ်နေကြတယ်။ အတ္တလန္တာမြို့၊ ဘာမင်ဂမ်မြို့နဲ့ ဆဗားနားမြို့တွေက ရုံးတွေပေါ့။ သူတို့ သိပ်ပြီး ပေါင်းမလုပ်ကြဘူး။ ခင်ဗျားမှာ အဲဒီအတွေ့အကြုံမျိုးတွေ ရှိခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား အဲဒီကို သွားပြီး ဦးစီးပြီး လုပ်စေချင်တယ်။”

ကျွန်တော်က အချိန်အခါ မဟုတ်တော့ကြောင်းနှင့် ဂျော်ဂျီယာမှလူများက နယူးယောက်မှ လူတွေ သူတို့ထံ လာပြီး ဆရာလုပ်သည်ကို ကြိုက်မည် မဟုတ်ကြောင်းလည်း ပြောလိုက်သည်။

ရောဘတ်က မလျှော့။

“ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားကို တကယ် လုပ်စေချင်တာပါ။ ရှေ့နေချုပ်ကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းလိုက်ရမလား။”

“ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်တော် အဲဒီကို ရက်ခြောက်ဆယ် သွားပြီး အထောက်အထားတွေကို ကြည့်မယ်။ မျက်မြင်သက်သေတွေနဲ့ စကားပြောကြည့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါလောက်ပဲ။ အဲဒါထက် ကျွန်တော် ပိုမလုပ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒါထက် အချိန် ပိုမပေးနိုင်ဘူး။”

ကျွန်တော်က ရက်ခြောက်ဆယ် ဆိုသည်ကို ထပ်ပြောလိုက်သည်။ ရောဘတ်က သဘောတူသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ပြောနေရင်း ကျွန်တော်လုပ်မည့် ဥပဒေအကျိုးဆောင်ကုမ္ပဏီအလုပ်မှာ ဝေဝါးလာတော့သည်။

ထို့နောက် ရောဘတ်က ကျွန်တော်ကို လက်ရှိတာဝန်မှ လုပ်ကိုင်ရာတွင် ပိုအဆင်ပြေစေရန် တရားရေးဝန်ကြီးဌာန ရာဇဝတ်မှုဌာနခွဲသို့ ‘စာရွက်ပေါ်မှာသာ’ ပြောင်းပေးမည်ဟု ပြောသည်။ တောင်ပိုင်းခရိုင်ရှေ့နေက အခြားခရိုင်မှ အရေးကြီးသည့်အမှုကို သွားကိုင်သည်မျိုး မဖြစ်စေရန် အကာအကွယ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ (ဝါရှင်တန်မှ လူကို လွှတ်လိုက် သည်က အထက်မှ ဆင်းလာသည့်သဘော ဖြစ်ပြီး နယူးယောက်မှလူကို လွှတ်လိုက်ခြင်းသည် ဇော်ကားသည့် သဘော ဆောင်သည်) သို့သော် ကျွန်တော် တောင်ပိုင်းခရိုင်တွင် လုပ်နေသည်မှာ ထိုအချိန်တွင် ဆယ်နှစ်နီးပါး ရှိနေပြီး ထိုနေ့လူထု ပင် အစိုးရအလုပ်မှ ထွက်ချင်သည်။ နောက်ပြီး ရက်က ခြောက်ဆယ်တည်းသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်း

ပြောင်းပေးမည် ဆိုသည်ကို ငြင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော် တောင်ပိုင်းသို့ သည်အတိုင်း သွားမည်။ မသွားဘဲလည်း နေချင်နေမည်။ ပေးသည့် တာဝန်ကို မလုပ်ချင်သည့်အတွက် ကျွန်တော့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ရန်သာ ရှိသည်။ ရောဘတ်က ထိုသို့ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောသည်။ သို့သော် နောက်နေ့တွင် ဖုန်းပြန်ဆက်ကာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်က အခြားရှေ့နေတစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါ်သွားမည်ဖြစ်ပြီး သူလည်း နယူးယောက် တောင်ပိုင်းခရိုင်မှ ရှေ့နေအဖြစ်သာ သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

လက်ခံသွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ဟောင်းဝပ် ရူပီရိုတို့ လက်တွဲအလုပ်လုပ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ဗျားစွာ ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်စီတံ တစ်ယောက်သိပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း သဘောကျသည်။ အမှုကို ကိုင်နေစဉ် ခင်မင်သော မျက်နှာများကိုသာ မြင်နေချင်သည်။ ဟောင်းဝပ်သည် လူတော် ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး စုံထောက်တွေကလည်း သဘောကျကြသည်။ ကျွန်တော် အက်ဖ်ဘီဘိုင်း ဒါရိုက်တာ ဖြစ်သောအခါ သူက ထိုဌာန၏ အတိုင်ပင်ခံအဖွဲ့ အကြီးအကဲ ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော်က ရောဘတ်မူလာအား သူဖြစ်စေ၊ ရှေ့နေချုပ်က ဖြစ်စေ အတ္တလန္တာ ရှေ့နေရုံးသို့ ကျွန်တော်တို့ လာမည့်အကြောင်း ကြိုတင် ဖုန်းဆက်ပေးထားရန် ပြောလိုက်သည်။ ဆက်ပေးမည်ဟု သူက ဆိုသည်။ သို့နှင့် ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် ဧပြီလတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဟောင်းဝပ်တို့သည် တောင်ပိုင်းသို့ လေယာဉ်ဖြင့် လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ တွေ့လိုက်ရသည်မှာ ရှုပ်ထွေး နေတော့သည်။

စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးမှာ ညွှန်ပေါင်း လုပ်ငန်းတပ်ဖွဲ့ လက်ထဲတွင် ရှိနေသည်။ ထိုအထဲတွင် အက်ဖ်ဘီဘိုင်း ပါသည်။ အရက်၊ စီးကရက်နှင့် လက်နက်ဆိုင်ရာ စုံထောက်များပါသည်။ (ဗုံးဖြစ်နေ၍ ဖြစ်သည်) မာဂျယ်ခေါ် ဥပဒေမှီးမှီးရေးအရာရှိများ ပါသည်။ (ဖက်ဒရယ်တရားသူကြီးတစ်ယောက် အသတ်ခံရပြီး အခြားတရားသူကြီးများကို လည်း ခြိမ်းခြောက်နေ၍ ဖြစ်သည်) စာတိုက်လုပ်ငန်း စစ်ဆေးရေးမှူးလည်း ပါသည်။ (စာတိုက်မှ ဝိသုသည့် ဗုံး ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်) ဂျော်ဂျီယာ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးဗျူရို ပါသည်။ အခြားအဖွဲ့များလည်း ပါသေးသည်။ ထိုအဖွဲ့များက မသင်္ကာသူ ခန့်မှန်းထားသူမှာ ဝေါလ်တာ မော်ရိုင်း မူဒီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းတပ်ဖွဲ့နှင့် ပထမဆုံး တွေ့တော့ နေရာတိုင်းတွင် ပြဿနာ ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လုပ်ငန်းတပ်ဖွဲ့မှာ အချင်းချင်း ဝေငှမလုပ်ပါက ပြဿနာ ဖြစ်မည်။ သတင်းတွေ စုဆောင်းနေသည်။ သို့သော် ယင်းတို့ကို ရွှေလို သဘောထားနေသည်။ လုပ်ငန်းတပ်ဖွဲ့မှာ "မျှဝေမပေးရ" ဟူသော တံဆိပ်ကို နေရာတကာတွင် ထပ်နေသည်။ ထိုအထဲတွင် ပါဝင်သည့် အဖွဲ့များမှာ ကိုယ့်အခန်းတွင် ကိုယ်နေကြသည်။ အားလုံး စုပေါင်းညှိနှိုင်းနိုင်မည့် အခန်းမျိုး မရှိ။ ထိုအမှုကို လိုက်ရန် လွှတ်ထားသည့် အက်ဖ်ဘီဘိုင်း စုံထောက်သုံးယောက်မှာ တော်ပါပေသည်။

သို့သော် သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကလေးများနှင့် တူနေသည်။ သူတို့ ဗျူရီတွင် လုပ်သည်မှာ မည်မျှကြာပြီနည်းဟု မေးကြည့်သည်။ ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ် ရှိပြီးဟု ဆိုကြသည်။ အမှုကြီးများ ကိုင်ပူးသလားဟု မေးကြည့်တော့ ဟင့်အင်းဟု ဆိုကြသည်။ ပင်မအမှုကိုင်စုံထောက် ဂျွန်ဘင့်ကတော့ ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသမျှ အတော်ဆုံး အကိမ်ဘီအိုင် စုံထောက် ဖြစ်သည်။ ဂျွန်၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တော့လက်ချာနှင့် ထရေစီနော့တို့သည်လည်း အလားတူ ထိပ်တန်းအဆင့်ဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုနောက်သုံးယောက်မှာ အကိမ်ဘီအိုင်မှ ကျွန်တော်ကို ကူညီရန် လွှတ်လိုက်သူများ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ နောက်တစ်ခါ ဝင်ရသည်မှာ ဖက်ဒရယ် တရားရုံးနှင့် ဖက်ဒရယ်ရုံးများ တည်ရှိရာ ရတ်ဆဲ အဆောက်အအုံ ဖြစ်သည်။ ထိုအထဲတွင် အတ္တလန္တာ အစိုးရရှေ့နေရုံးလည်း ရှိသည်။ ထိုရုံးကို ရေးရတ်ကက ယာယီကိုင်ထားသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဟောင်းဝပ်တို့က မိတ်ဆက်ပြီးနောက် သူက-

“နေကောင်းကြလား၊” ဟု ပဋိသန္တာရ ပြုသည်။

ကျွန်တော်လည်း ကောင်းကြောင်းပြောကာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ရေးက နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကပင် စရသည်။

“ရေး ကျွန်တော်တို့ အခုလိုလာပြီး ဒီအမှုကို ခင်ဗျားနဲ့ တွဲကိုင်ခွင့်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။”

“ဘယ်အမှုလဲ။”

“ဝါရှင်တန်က ခင်ဗျားကို ဘယ်သူမှ ဖုန်း မဆက်ဘူးလား။”

“မဆက်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ နှုတ်ဆက်ဖို့ ဝင်လာကြတယ် မှတ်တာ။”

“ကျွန်တော် မှုဒီရဲ့အမှုကို လာကိုင်တာပါ။”

“ဘာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုလေး ဝင်လာပြီး ကိုင်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် ဘာမှ ကြားမထား သေးဘူး၊ ဘာ စာရွက်စာတမ်းမှလဲ မတွေ့ရသေးဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာ ဘာလုပ်လို့ လုပ်မှန်းတောင် သိကြ ရဲ့လား။”

ပို၍ ရုပ်ချင်တော့ ဘာမင်ဂမ်နှင့် ဆဗားနား ရှေ့နေရုံးများကလည်း စုံစမ်းထောက်လှမ်းမှုကို ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်နေကြသည်။ ထို ရှေ့နေရုံး သုံးခုသည် ထိုအမှုကို ကိုယ့်အမြင်နှင့် ကိုယ် ဖြစ်နေကြသည်။ အမှုမှာ မုန်းတီးမှုကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသူကဆို၊ ငွေညစ်ရန်ဟု ဆိုသူကဆို၊ ဗုံးမှာ တရားရုံးများကို မုန်းနေသူက လုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အစအနကလေးများ၊ ထူးခြားသော ချည်မျှင်ကလေးများ တွေ့ရတတ်သည်။ ဗုံးပေါက်ကွဲသွားလျှင်တော့ ထို အစအန ကလေးများ ပါသွားတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုလိုသည့် ဗုံးများအနက် တစ်ဝက်မှာ မပေါက်မီ ဖြတ်၍ သိမ်းထားခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ထို မပေါက်သေးသည့် ဝမ်းများနှင့် ပေါက်သွားသည့် ဝမ်းများမှ ကြွင်းကျန်ရစ်သည်များကို တိုက်ဆိုင်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖုံးပေါ်လာသည်။ ထိုဝမ်းများကို သံပိုက်များဖြင့် လုပ်ထားပြီး မီးခိုးမဲ့ ယမ်းမှုန့် ထည့်ထားသည်။ အပြင်ဘက်တွင် အိမ်ရိုက်သံများ သုံးထားသည်။ (ထိုအိမ်ရိုက်သံ ရှစ်ဆယ်မှာ တရားသူကြီး ဗန်၏ အထုပ်ထဲမှ ပေါက်ကွဲထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အကောင်းဆုံး ထွက်ချက်မူအရ သံများသည် ကနဦးအမြန်နှုန်း တစ်စက္ကန့် ပေးသုံးထောင်နှုန်းဖြင့် ထွက် ထာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်နေသော သူ၏ဇနီး ဟယ်လင်မှာလည်း ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ သည်) စနက်တံအတွက် ဘောလ်ပင်ကို သုံးထားသည်။ ရောင်ပြန်ဘတ်သီး မီးစာကြိုးနှင့် ပေါက်ကွဲအားကောင်းသည့် အိမ်းရောင် ပေါင်ဒါယမ်းကိုလည်း ကနဦးခွဲယမ်းအဖြစ် သုံးထားသည်။ ထိုဝမ်းကို ကတ်ထုဘူးတွင်ထည့်ကာ ထိုကတ်ထု ဘူး အတွင်းပိုင်းကို အနက်ရောင်ဆေး သုတ်ထားသည်။ လက်ဗွေရာ ကျန်မည်စိုး၍ ဖြစ်ဖွယ်ရှိပေသည်။ (ပတ္တာပါသော ဘူးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ပေါက်ကွဲတော့သည်) ဘူးအပြင်ဘက်တွင် ရိုးရိုး အညိုရောင် စက္ကူပတ်ကာ ကြိုးဖြင့် ချည် ထားသည်။ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် လိပ်စာကို ရိုက်ပြီး ထိုအတွက် အနီနှင့် အဖြူ စက္ကူပေါ်တွင် ရိုက်သည်။ သုံးသည့် စံဆိပ်ခေါင်းမှာ ယိုဆီမိုက် အမျိုးသားဥယျာဉ်ပေါ်မှ အမေရိကန်အလံ လွှင့်နေသည့်ပုံ ပါသော တံဆိပ်ခေါင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချက်များကို အမှုတွင် ပထမဆုံး တာဝန်ပေးခံရသည့် လုပ်ငန်းတပ်ဖွဲ့ဝင် စုံထောက်များ သိရှိရန် မခက်လှပေ။ နားမှာ အတော်ပင် ထူးခြားမှု ရှိသည်။ သို့သော် မည်သူ့ လက်ရာနည်း။ ထိုအမှုတွင် အလွန်တော်သော စုံထောက် သရီယန်ဟိုဘက်သည် တပ်ဖွဲ့ ဓါတ်ခွဲခန်းမှ ဓါတ်ဗေဒ ပညာရှင် လျှိုင်းအောင်အား ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ညှိနှိုင်းတွေ့ဆုံပွဲ သို့ တက်ရောက်ရန် ဖြစ်သည်။ ဟိုဘက်က ဝမ်းအခြေအနေကို ပြောပြနေစဉ် အောင်က နားထောင်နေသည်။ ထို့နောက် တစ်ရှူးတစ်ခုကို ဆွဲကာ ပုံကြမ်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သူ့ခြစ်နေရင်း လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ၁၉၇၂ ခုနှစ် မေလက သူ့ခြင်ဖူးခဲ့သည့် ဝမ်းနှင့် တူနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒါ မှီ လုပ်တဲ့ ဝမ်း” သူက ပြောလိုက်သည်။ အောင်၏ ရုတ်ချည်း ကျွမ်းကျင်မှုမှာ လုပ်ငန်းတပ်ဖွဲ့အတွက် ဖျားစွာ အကျိုးရှိသွားပေသည်။

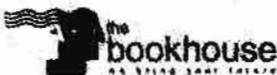
၁၉၇၂ ခုနှစ်မှ ဝမ်းမှာ ရှိုင်းမှီ၏ ကားကို ပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်သွားသော ကားအရောင်းအဝယ်သမားထံ ထိပ်မူထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဝမ်းမှာ မှီ၏ အိမ်မှာပင် သူ့မိန်းမက မသိဘဲ ဘူးကို သွားဖွင့်လိုက်မိသည့်အတွက် ဆါကံကွဲသွားခဲ့သည်။ မှီက ထိုဝမ်းမှာ ဂျင်းဝေါလေ့စ် ဆိုသူ လုပ်ခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုသူသည် မှီ၏ကား ပြန်ရအောင် ထည့်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဝေါလေ့စ် ဆိုသည်မှာ ဖန်တီးမှု ဖြစ်ပုံရသော်လည်း ဂျူရီလူကြီးများက ထိုရိုင်းလင်းချက်ကို ထက်ခံခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို ဝမ်းပိုင်ဆိုင်မှုဖြင့် တရားစွဲဆို ထောင်သုံးနှစ်ချခဲ့သည်။

မူဒီ၏ အိမ်ကို အထပ်ထပ် ရှာသော်လည်း ဗုံးအသစ်တွင် သုံးထားသည့် ယမ်းမျိုး မတွေ့ရ။ စနက်တံအတွက် အနီစက်အမျိုးအစား မီးခိုးမဲ့ယမ်းနှင့် စီစီအိုင် ပရိုင်မာများလည်း မတွေ့ရ။ သို့သော် ဖက်ဒရယ်စုံထောက်များသည် မြေအောက်ခန်းထဲ၌ သံပိုက်ဗုံး နမူနာတစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ယင်းမှာ မူဒီ ယခင်နေခဲ့သည့် ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ် ချန်ဘလီမြို့ရှိ အိမ်မှ ဖြစ်သည်။

ထိုမျှလောက်နှင့် မူဒီကို ဗုံးခွဲမှုအတွက် တရားစွဲနိုင်လောက်သည် မဟုတ်။ သို့သော် စောင့်ကြည့်ရလောက်သည့် အထောက်အထားတော့ ဖြစ်သည်။ (သူက လာရှာဗွေသည် ဆိုကတည်းက သူ့နောက် လိုက်နေပြီမှန်း သိနေသည်) သူ မနက်အိမ်က ထွက်သည်ဆိုသည်နှင့် စုံထောက်က နောက်မှ လိုက်သည်။ မီဒီယာ ထရပ်ကားကလည်း စုံထောက်နောက်မှ လိုက်သည်။ မူဒီက မကြာခဏလည်း ရုတ်တရက် သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ ထလုပ်တတ်သည်။ အမှုမှာ မူဒီကိုယ်တိုင်က ဝန်ခံလျှင်ခံ၊ သို့မဟုတ်ပါက သူ အမှားကြီးတစ်ခု လုပ်မိမှ ဖြစ်တော့မည်။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း သူ့တွင် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် တစ်ခုခု မိမှ ဖြစ်တော့မည်။ မူဒီနှင့် ပတ်သက်၍ အမှုမှာ အနည်းငယ် တိုးတက်လာနေစဉ် အခြား စုံစမ်းထောက်လှမ်း သူများသည် အခြားလမ်းကြောင်းများဖြင့် အခြား မသင်္ကာရသူများကို လိုက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့နေချုပ် သွန်းဘတ်နှင့် အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာ ဘီဆက်ရှင်တို့မှာ မျက်နှာပျက်နေကြရသည်။

သည်ဘက်အုပ်စုတွင် အမည်မသိသူက ပေးပို့သော မြိမ်းခြောက်စာများမှာ သော့ချက်ကျလာသည်။ လက်နှိပ် စက်မှာလည်း လက်လုပ်ဗုံး ကဲ့သို့ပင် အမှတ်အသား ရှိတတ်သည်။ စာများမှာလည်း အန်းဒါဂျ အမျိုးအစားစက်ဖြင့် အိတ်သွင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စ မည်သူပဲ လုပ်သည်ဖြစ်စေ ထိုလူသည် နယ်လှည့်အယူခံတရားရုံးကို မုန်းလှောက် သည့် သမိုင်းကြောင်း ရှိရမည်။ စုံထောက်တစ်ယောက်က တရားရုံး၏ ဝင်စာအဟောင်းများကို ရှာသည်။ စာတစ်စောင် မှာ အလာဘားမားပြည်နယ် အင်တာပရိုက်မြို့မှ ပစ္စည်းဟောင်း ရောင်းဝယ်သူ တစ်ယောက်၏ လက်မှတ်နှင့် ပို့သည့်စာ ဖြစ်သည်။ ထိုစာအရ သူသည် အယူခံတရားရုံးကို မုန်းတီးနေမှန်း သိသာသည်။

သို့ဖြင့် ဝါရှင်တန်သို့ ဖုန်းများ ဆက်သည်။ မူဒီကို အသားဘေးချိတ်။ သည်မှာ အထောက်အထားကောင်း တွေ့နေပြီ။ သွန်းဘတ်နှင့် ဆက်ရှင်တို့ လေယာဉ်ဖြင့် အလာဘားမားသို့ သွားကာ ဖမ်းမိန့်ကို ချက်ချင်းပေးရန် ဖြစ် သည်။ လုပ်ငန်းတပ်ဖွဲ့က ဖမ်းဆီးမှုကို ကျကျနုနုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ စုံထောက် နှစ်ရာခန့် အင်တာပရိုက်မြို့ထိ ရောက်သွားသည်။ ထိုမြို့မှာ ကျဉ်းသည်ဖြစ်ရာ လူစိမ်းလာသည်နှင့် အလွယ်တကူ သိနိုင်သည်။ ထိုသတင်းကို သတင်း လောကကလည်း သိသွားသည်။ စုံထောက်များသည် ကားဟောင်းများရှိရာ ဝင်းကြီးထဲသို့ ဝင်ချသွားသည်။ ထိုဗုံးနှင့် သူ့ဇနီးကို နာရီပေါင်းများစွာ စစ်ဆေးမေးမြန်းသည်။ အခြား စုံထောက်များသည် ရုပ်မြင်သံကြားပေါ်တွင် ကားဟောင်း

www.burmeseclassic.com

ခြံဝင်းကြီးထဲသို့ ဝင်လာနေသည့်မြင်ကွင်းကို မြင်နေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လက်နှိပ်စက်လည်း မတွေ့ရ။ သူ့တွင် တစ်ခါတုန်းကတော့ လက်နှိပ်စက် ရှိခဲ့သည် ဆို၏။ သူ့ပို့ခဲ့သည့်စာကို သူ လက်နှိပ်စက်နှင့် ရိုက်ခဲ့သည်လည်း အမှန်။ သို့သော် ထိုလက်နှိပ်စက်ကို မိန်းမပျိုတစ်ယောက်အား ရောင်းလိုက်သည်ဟု ဆိုသည်။ (ထိုမိန်းကလေးမှာ မှီဒီ၏ ရည်းစား ဖြစ်နေသည်။ သည်တွင် စာတ်လမ်း စတော့သည်)

ဝါရှင်တန်သို့ ဖုန်းများ ထပ်ဆက်သည်။ သည်မှာတော့ အခြေမဟန်။ ရှေ့နေချုပ်နှင့် ဒါရိုက်တာတို့ လာရန် စသင့်သေး။ အတ္တလန္တာမြို့တွင် မှီဒီက သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလုပ်ကာ သူ ဘာမျှ မသိကြောင်း ငြင်းဆိုသည်။ အင်တာ ပရိုက်မြို့တွင်လည်း စစ်ဆေးခံရသူက သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ လုပ်ကာ အစိုးရသည် သူ့ကို နာမည်ပျက်အောင် လုပ်ကြောင်း၊ အစိုးရသည် မြင်မြင်သမျှ လိုက်ခြိမ်းခြောက်နေကြောင်း ပြောနေသည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော်နှင့် ဟောင်းဝပ်ရှပ်ရီတို့ အတ္တလန္တာမြို့သို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် ဖြစ်နေသည့် အကြမ်းဖျင်းအနေအထား ဖြစ်သည်။

ပီစာမုန့် ဆက်စပ်အမှုတွင် နိုင်ငံ နှစ်နိုင်ငံမှ စုံထောက်များ၊ ဂျူရီလူကြီးများပါဝင်စေပြီး တရားရေးစနစ်နှစ်ခု အကြား အမှုတစ်ခုတည်းကို ကိုင်တွယ်ခဲ့ကြသည်။ ယခုမူ တရားရေးစနစ် တစ်ခုအတွင်းမှ ရှေ့နေရုံး သုံးခုမှာ အမှုနှင့် ဖတ်သက်၍ တစ်သဘောတည်း မဖြစ်နိုင် ရှိနေသည်။ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ခြောက်ဖွဲ့လောက်မှာလည်း အချင်းချင်း ပြောဆိုဆွေးနွေးခြင်း မရှိကြ။

ကျွန်တော်နှင့် ဟောင်းဝပ်တို့သည် လုပ်ငန်းတပ်ဖွဲ့တွင် ပါသည့်အဖွဲ့များ ကိုယ့်အခန်းထဲတွင် အောင်း၍ အချိန်ကုန်မနေဘဲ ထိုအဖွဲ့များ အချင်းချင်း ထိတွေ့နိုင်အောင် အခန်းအနေအထားကိုပါ ပြင်ဆင်ရသည်။ ရှေ့နေ ရုံးသုံးခုကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ သူတို့နှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်နေစဉ်အတွင်း အချိန်မရွေး ဆက်သွယ်မည်ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးထားသည်။ အတ္တလန္တာမြို့တွင် ဂျူရီလူကြီးအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့ခိုင်းထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်သည်ကို လူတိုင်းကတော့ သဘောတူသည် မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ကို လူတိုင်းကလည်း ကြိုက်သည် မဟုတ်။ လူလည်ရှေ့နေ နှစ်ယောက် သူတို့ကမ္ဘာကို လာဖျက်ဆီးနေသည်ဟု မြင်သူများ ရှိနေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုကို ဦးဆောင် သူတော့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် နှစ်ဆန်းပိုင်းလောက်တွင် အက်ဖ်ဘီဘိုင်မှ အရေးပါသည့် အကူအညီတစ်ခု ရခဲ့သည်။ ဒါရိုက်တာ ဆက်ရှင်သည် လုပ်ငန်းတပ်ဖွဲ့ကို ကွပ်ကဲရန် စုံထောက် လယ်ရီပေါ်အား လွှတ်ပေးသည်။ လယ်ရီ၏ ခေါင်းဆောင်မှုနှင့် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု စွမ်းရည်တို့ကြောင့် ပြန်ကြံနေသော အဖွဲ့များ စုစည်းမိသွားတော့သည်။

ပုံစံသစ်ကို ချပြီးသည်နှင့် ဝေါလ်တာလာရိုင်း မူဒီ၏အမှုကို လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည့်အတိုင်း တည်ဆောက် ယူသည်။ လူတစ်ယောက်ချင်းစီ၏ ကျွမ်းကျင်မှုများကို ရယူကာ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် တည်ဆောက်ယူသည်။ မူဒီမှာ မကောင်းမှုတွင် စတင် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

မူဒီနှင့် ပတ်သက်၍ သုံးသပ်ရန် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ပညာရှင်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ရသည်။ မူဒီက သူ့ကိုယ်သူ တီထွင်သူ၊ စာပေအတိုင်ပင်ခံနှင့် ထုတ်ဝေသူဟု ဆိုသည်။ သို့သော် စိတ်ပညာရှင်က မူဒီသည် သူ့ဖြစ်ချင်သည်ကို ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်သူဟု ရှင်းပြသည်။ မူဒီမှာ ထက်မြက်သူဖြစ်သည်။ သူသည် ဥပမာ အာရုံကြောဆိုင်ရာ စာအုပ်တစ်အုပ် ကို ကောက်ဖတ်လိုက်ပြီး ချက်ချင်း ဦးနှောက်ကို အောင်မြင်အောင် ကောက်ခွဲစိတ်နိုင်သူ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့ကို ထိုသို့ စစ်ဆေးစမ်းသပ်နေစဉ်အတွင်း တစ်ဝက်လောက် ရောက်တော့ မည်သူက မည်သူ့ကို အင်တာဗျူးလုပ်နေသည်ပင် မသိအောင် ဖြစ်သွားရကြောင်း စိတ်ပညာရှင်က ပြန်ပြောပြသည်။

မူဒီ၏ စရိုက်မှ မကောင်းသည့်အခြမ်းမှာ တဖြည်းဖြည်းသာ ပေါ်လာသော်လည်း အားကောင်းလာသည်။ သူသည် လူမျိုးရေးဝါဒသမား ဖြစ်သည်မှာ သေချာသည်။ သို့ရာတွင် ၁၉၈၉ခုနှစ်က “စစ်ကြေညာချက်” စာပိုဒ်ခြင်း၊ အင်န်အေအေစီပီရုံးသို့ မျက်ရည်ယို ဓါတ်ငွေ့ ပို့ခြင်း၊ ဂျက်ဆိုဗီးမြို့ရှိ အင်န်အေအေစီပီနှင့် ရော်ဘီ ရော်ဘင်ဆင်တို့ထံ ဝှံ့ပို့ခြင်းတို့မှာ ထင်ရှားသည်။ မူဒီသည် နယ်လှည့်အယူခံတရားရုံးက အမေရိကန်လူမည်းများကို ဦးစားပေးမှုကြောင့် မုန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ၏မှတ်တမ်းများကို ရှင်းပစ်ထားခဲ့သဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့ သိရသည်မှာ သူ၏ဘဝရည်မှန်းချက် မအောင်မြင်ခဲ့ရသည့် အချက် ဖြစ်သည်။ ထိုရည်မှန်းချက်မှာ ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်ရေး ဖြစ်သည်။ သူ ရှေ့နေမဖြစ်သဖြင့် တရားရုံးကို စစ်ကြေညာသည်။ ထူးသည်ထက် ထူးလာသည်။

တစ်စစီ ဆက်ယူကြည့်ရာမှ အမှုမှာ ဆက်စပ်မိလာသည်။ ကျွန်တော် အတ္တလန္တိုမြို့တွင် အခြေကျကာစ အချိန်တွင် စုံထောက်တစ်ယောက်က ပေါလ်ဆာတီနီဆိုသူ သေနတ်ဆိုင် စာရေးဟောင်းတစ်ယောက်သည် ၁၉၈၉ ခုနှစ် သူ သေနတ်ဆိုင်တွင် လုပ်နေစဉ် မူဒီအား ရက်ဒေါ့ အမျိုးအစား ယမ်းမှုန့် လေးပေါင်၊ စီစီအိုင် ပစ္စုတို ပရိုင်ဗာ လေးထောင် မူဒီကို ရောင်းခဲ့ဖူးကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။ လများ ကြာပြီးနောက် စောစောပိုင်း ဝှံ့ပိုင်ဆိုင်မှု စွဲချက်ဖြင့် ထောင်ကျစဉ် မူဒီနှင့် ထောင်ကျဘက် ဖြစ်ခဲ့သူ ဖလော်ရီဒါမှ သံဂဟေသမား တက်ဘန်ဆိုသူကလည်း ပဟေဠိကို ဆက်စပ်နိုင်ရန် ဖြည့်ဆည်းပေးသည်။ ဘန်သည် သံပန်းကန်ပြား အစကို ပိုက်အသွင်ဖြစ်အောင် မူဒီအတွက် လုပ်ပေးခဲ့ရသည် ဆို၏။ ယင်းမှာ မပေါက်ကွဲသေးသည့် ဝှံ့တွင် တွေ့ရသော သံပန်းကန်ပြားအစနှင့် တူနေသည်။ (တရားသူကြီးဗန်- သတ်သွားသည့် သံပန်းကန်စနှင့် ပိုက်များကမူ အခြားနေရာမှ ရခြင်း ဖြစ်သည်)

ယင်းတို့အားလုံးမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလာသည်။ တစ်စတစ်ခုနှင့် ဆက်စပ်မိလာသည်။ သို့ရာတွင် ပီပြင်မှုတော့ မရှိသေး။ အားလုံးကို ဆက်စပ်ပေးလိုက်သူကတော့ နောက်ပိုင်း မူဒီ၏ ဇနီး ဖြစ်လာမည့် မူဒီ၏ ရည်းစား ဆူဇန် ဇက်ဘရိုက် ဖြစ်သည်။ သူမ အခြေအနေကို ရိပ်မိပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့် ပူးပေါင်းလာသည်တွင် မူဒီ၏ လည်ပင်းပေါ်မှ ကြိုးကွင်းက တင်လာတော့သည်။ မူဒီ ဗုံးလုပ်သည်ကို အားပေးကူညီမှုဖြင့် ဆူဇန်အား စွဲချက်တင်မည် လုပ်တော့မှ သူမ လာရောက် ပူးပေါင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်လိုလက်ရတော့ မဟုတ်။ ထိုအချိန်တွင် မူဒီ၏ အသက်က ငါးဆယ်ကျော် ပြီး ဆူဇန်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်မျှသာ ရှိသေးပြီး မူဒီကို မလွန်ဆန်နိုင် ဖြစ်နေရသည်။ သူ့ဘာလုပ်လုပ် ဗုံးနှင့် ဖတ်သက်သော သံလွန်စ မကျန်အောင် လုပ်တတ်သည်ဟု ဆူဇန်က ပြောပြသည်။ သူက ဗုံးကို မှီတယ်အခန်းများထဲတွင် ဆင်သည်။ သူ မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ်လုပ် မလုပ်မီ အဝတ်အစားများကို ချွတ်ကာ ရေပန်း ဘုံဘိုင်ခေါင်းတွင် တင်ထားတတ်သည်ဟု ဆိုသည်။ သူသည် ခြေရာလက်ရာ သံလွန်စ မကျန်အောင်လည်း တိတိကျကျ သေသေသပ်သပ် ဖွင်းပစ်တတ်ပြီး ဆူဇန်ကိုလည်း လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းသည် ဆို၏။

၁၉၅၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် မူဒီသည် ဆူဇန်အား အတ္တလန္တာမြို့မှ ကင်တပ်ကီပြည်နယ် ဖလောရင့်မြို့သို့ ထွက်ကာ ဗုံးထည့်ရန် သင်္ဘောသုံး ဘူးများ၊ လျှပ်စစ် မီးကူးပစ္စည်းအဖြစ် သုံးရန် အလှူမီနီယံနှင့် လုပ်သည့် ကိတ်မုန်ဘူး နှား၊ ဗုံးများကို စာတိုက်မှ ပို့ရန် ပါဆယ်ထုပ်သည့် အထုပ်များ ဝယ်ခိုင်းခဲ့သည်။ “စစ်ကြေညာချက်” စာ ပို့စဉ်က ထည်း သူက ဆူဇန်အား စာကို ဖတ်လည်းမဖတ်၊ လက်နှင့်လည်း မထိစေဘဲ မိတ္တူများ ကူးခိုင်းခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ဆူဇန်သည် ထွက်လာပြီးနောက် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်သည်။ ဝယ်ခိုင်းသည်များကို ဝယ်၊ သူပြောလိုက်သည့် မိတ္တူဆိုင်ကို ရှာကာ မကူးမီ လက်အိတ်များ စွပ်ရသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင် အနည်းငယ် လွဲချော်မှုကလေး ရှိသွားသည်။ ဂျော်ဆွန်ဗီးမြို့သို့ ပို့သည့် ဗုံးနှင့်အတူ ပါလာသော စာတွင် လက်ဗွေရာတစ်ခု ပါလာသည်။ ထိုလက်ဗွေရာမှာ ဆူဇန်၏ လက်ဗွေရာလည်း မဟုတ်။ မူဒီ၏ လက်ဗွေရာလည်း မဟုတ်ပေ။ ထိုလက်ဗွေရာရှင်ကို မရှာနိုင်ပါက မူဒီ၏ ရှေ့နေသည် ကျွန်တော်တို့ စာပို့သူကို တိတိကျကျ မရှာနိုင်၊ ဗုံးပို့သူကို မရှာနိုင်ဟု ချေပတော့မည်။

မိတ္တူကူးဆိုင်အမည်ကို ဆူဇန် မမှတ်မိတော့။ စုံထောက်များက ဖလောရင့်မြို့ကို သူမအား ကားဖြင့် ပတ်မောင်း ပြတော့မှ သူမ ပြန်တွေ့သည်။ ထိုဆိုင်မှ စာရေးက ပြီးခဲ့သည့် လအနည်းငယ်က မိန်းမတစ်ယောက် မိတ္တူမကူးမီ လက်အိတ်စွပ်သည်ကို မှတ်မိသည်ဟု ဆိုသည်။ ယင်းမှာ ဆူဇန်ပြောသည်ကို အတည်ပြုပေးသလို ဖြစ်သွားသည်။ ယင်းမှာ အရေးကြီးသော ထူးခြားချက် ဖြစ်တော့သည်။ ဆိုင်ထဲမှ လူများ၏ လက်ဗွေများကို ယူကြည့်တော့ စာရွက်ပေါ် မှ လက်ဗွေနှင့် မတူ။ ထို့ကြောင့် အတ္တလန္တာသို့ ပြန်လာရသည်။ ထိုစဉ် ဖလောရင့်မြို့မှ စတိုးဆိုင်စာရေးမက ဖုန်းဆက်

ကာ သတင်းတစ်ခု ပေးလာသည်။ ဆူဇန်လာစဉ်က အလုပ်လုပ်နေသည့် ဂေါ်ဒန်ဟော်တန် ဆိုသော ကောင်လေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။ ဂေါ်ဒန် လုပ်ရသည်မှာ စာရွက်များကို စက်ထဲထည့်ပေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း စာရေးမက ရှင်းပြသည်။ စုံထောက်များ ဖလောရင့်မြို့သို့ ပြန်သွားပြီး ဂေါ်ဒန်၏ လက်ဗွေ ယူကြည့်တော့မှ သံသယများ ရှင်းသွား တော့သည်။ ထိုသို့ ဆူဇန်ပြောသည့်အတိုင်း မှန်ကြောင်း အဖိုးတန်သည့် အထောက်အထား တွေ့လိုက်ခြင်းသည် တရားခွင် တွင် မူဒီ အရှိုက်မိလိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ မူဒီထံမှ အဖိုးတန်သည့်ပထမဆုံး တိုက်ရိုက် သက်သေအထောက်အထား ရရှိခဲ့ ပြန်သည်။

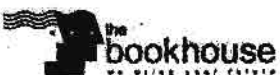
သူ့အပေါ် အမှုကြီးနှင့် စွဲနိုင်ရန် သူ့နောက်သို့ အမှုငယ်တစ်ခုနှင့် လိုက်ရသည်။ ၁၉၈၀ ပြည့်လွန်နှစ်များက သူ ယခင် ဗုံးအမှုတွင် မျက်မြင်သက်သေတစ်ယောက်ကို လိမ်ညာ ထွက်ဆိုခိုင်းမှု ဖြစ်သည်။ မူဒီသည် ကိုယ်အင်္ဂါ မသန်စွမ်းသူ အမျိုးသမီး တစ်ဦးအား စည်းရုံး၍ ငွေပေးကာ ဂျင်းဝေါလေ့ ဆိုသည့် ဗုံးလုပ်သူ ရှိကြောင်း လိမ်ညာထွက်ဆို ခိုင်းခဲ့သည်။ အမှုကို ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ် ဘရန်စဝစ်မြို့တွင် စစ်ဆေးမည်ဖြစ်ရာ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် ကျွန်တော်လည်း ထိုမြို့သို့ လာခဲ့သည်။

တရားသူကြီးက အမှုတင်ရန် အချိန် ဘယ်လောက်ယူမည်နည်းဟု ကျွန်တော့်အား မေးသည်။ လေးပတ်နှင့် ခြောက်ပတ်အကြားဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

သူက ကောင်းပြီဟုဆိုကာ တစ်ပတ်အတွင်း လုပ်ကြံမည်ဟု ပြောသည်။ ထိုအတိုင်းလည်း လုပ်ခဲ့သည် (တရားသူကြီး တိုနီအလိုင်မိုမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဘီ-၂၆ ဗုံးကြဲလေယာဉ် မောင်းခဲ့သူ ဖြစ်ပြီး ဂျာမနီ စစ်သုံ့ဖန်း စခန်းနှစ်ခုမှ လွတ်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်) အမှုကြီးအတွက် အမှုငယ်ဖြင့် အရေးယူရသည်ဖြစ်ရာ မူဒီ၏ ဟာကွက်ကို ရှာရတော့သည်။ သူက တစ်ယောက်တည်း စကားပြောတတ်သည်။ သူ့ပြောသည်ကို မည်သူကမျှ မသိ။ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့် ဟောင်းဝပ်တို့ မူဒီ၏ အချုပ်ခန်းကို အသိခိုးဖမ်းခွင့် တောင်းခံလိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ တရားသူကြီးဌာနသို့ တင်လိုက်၏။ အဖြေမှာ ရူးနေသလား၊ အသိခိုးဖမ်းသည်မှာ နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြောသည်ကိုသာ ဖမ်းရခြင်း ဖြစ်သည် ဟူ၏။ သို့သော် တရားရေးဌာနက ခွင့်ပြုမိန့် ချပေးသည်။ ထို့နောက် ထိုအမိန့်စာကို အတ္တလန္တိတ် တရားသူကြီး ရစ်ချဒ်ဖရီးမင်းထံ သွားတင်သည်။ သူကလည်း ပထမတော့ အလားတူ တုံ့ပြန်သည်။

“မင်းတို့ အရူးတွေပဲ၊ နောက်ပြီး မင်းတို့ နယူးယောက်က မဟုတ်လား။”

သို့ရာတွင် သူကလည်း ခွင့်ပြုချက် ပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ မူဒီ၏ အကျဉ်းနန်းထဲသို့

အသံဖမ်းစက်တပ်သည်။ တစ်ပတ်လုံးလုံး မပီမသ ပြောနေသည်များသာ စုံထောက်များ ကြားနေရသည်။ (လိမ်လည် ထွက်ဆို နိုင်းမူမျိုးတွင် သူစကားပြောသည့်အခါ စုံထောက်များ ရပ်နားထောင်ခွင့် ရှိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ရသည့် အိမ်နံ့တွင် ထိုအချက်မပါ) ဒုတိယအပတ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ စုံထောက်တစ်ယောက် ကျွန်တော့် ရုံးခန်းထဲ ပြေးဝင်လာပြီး “ခင်ဗျား ယုံမှားတောင် မဟုတ်ဘူး။” ဟု ဆိုကာ မူဒီ၏ အသံကို ဖွင့်ပြသည်။ “ကဲ အခု မင်း နှစ်ယောက်သတ်ပြီးပြီ... တခြားဗုံးခွဲတာတွေကတော့ မင်း မအောင်မြင်ဘူး။”

မည်သည့် လူသတ်မှုမျှ မလွယ်။ ယခုအမှုမှာလည်း အလားတူပင်။ အတ္တလန္တာမြို့တွင် မူဒီကို ဗုံးခွဲမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အချက်ပေါင်း ခုနစ်ဆယ် တင်သည်။ သို့သော် အမှုကို ဧကဒသမနယ်လှည့် အပူခံတရားရုံး၏ တရားရေး နယ်မြေတွဲတွင် အမှုကို စီရင်၍မရ ဖြစ်နေသည်။ မူဒီသည် ထိုတရားရုံးထဲမှ တရားကြီးအားလုံးကို ခြိမ်းခြောက်စာ ပို့ခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စမျိုးတွင် စီရင်မည့် တရားသူကြီးကို တရားရုံးချုပ်က ရှာပေးရမည် ဖြစ်သည်။ ဤအမှုတွင် တရားသူကြီးချုပ်က မင်နီဆိုးတားပြည်နယ် ခရိုင်တရားရုံးကို ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ တရားသူကြီးမှာ အက်ဒွပ် ဂျေ ဒီဗစ် ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် ၁၉၉၁ ခုနှစ် နွေဦးရာသီတွင် ကျွန်တော်တို့ စိန့်ပေါမြို့သို့ လာခဲ့ရတော့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဟောင်းဝပ် ဆူဇန်နှင့် အခြား သက်သေများ၊ မူဒီ၏ ရှေ့နေ၊ မူဒီနှင့် ထရပ်ကားတစ်စီးစာ သက်သေခံအထောက်အထားများ အကုန်ပါသည်။

မူဒီ၏ ရှေ့နေ အက်တော်လေက သူ့အမှုသည်ကိုယ်စား လျှောက်လဲသည်။ အသံဖမ်းစက်ထဲမှ အသံတွင် “ဗုံးခွဲ” ဆိုသော စကားမှာ မဟုတ်ဘဲ အခြား အသံတူစကားတစ်ရပ်သာ ဖြစ်ကြောင်း ချေပသည်။ ဆူဇန်၏ ထွက်ဆိုချက်တွင်မူ မရေရာသော ကျွန်တော်တို့၏ သက်သေခံ အထောက်အထားများ သံသယရှင်းသည်အထိ ဖြစ်သွားရသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ မူဒီမှာ သူစကားကြောင့် သူ မလွတ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရတော့သည်။

မူဒီတွင် အပြစ်ရှိကြောင်း တွေ့ရသောအခါ ထောင်ဒဏ် ခုနစ်သက်နှင့် နှစ်ပေါင်း လေးရာ ပြစ်ဒဏ်ချလိုက်သည်။ တရားသူကြီး အက်ဒီဗစ်က ကျွန်တော်နှင့် တရားခံရှေ့နေ တော်လီတို့အား သူနှင့် ဂျူရီခန်းထဲသို့ လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သည်။ အခန်းထဲတွင် ကြီးမားသည့် ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင် ဗုံးခွဲဟူသော စကားရပ်နှင့် အခြားအသံတူ စကားရပ်အနက် အခြားအသံတူစကားအား မြေဖြူဖြင့် ခြစ်ပစ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အမှုလည်း ပြီးသွားလေပြီ။

တရားသူကြီး အက်ဒီဗစ်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တွင် ရေတပ်၌ စစ်မှုထမ်းခဲ့ပြီး ကွန်ဂရက်အမတ် တစ်နှစ် ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ ခရိုင်တရားသူကြီးအဖြစ် သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ် လုပ်ခဲ့သည်။ နှစ်စဉ် တရားရေးအသင်းတွင် ထူးချွန်သော

ဖက်ဒရယ်တရားသူကြီးများကို သူ့အမည်ဖြင့် ဆုများ ရှိခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အတွက် ပိုအရေးကြီးသည်မှာ သနားညှာတာစိတ်ရှိပြီး ဟာသရှိခြင်း ဖြစ်သည်။

မူဒီ၏အမှု ကိုင်နေစဉ်မှာပင် ဆီနိုတ်လွတ်တော်က ခရိုင်တရားသူကြီးရာထူးအတွက် ကျွန်တော့်အမည်ကို တင်သွင်းထားသည်။ အမှုမပြီးမီ တစ်ပတ်အလိုတွင် ရှေ့နေချုပ်က ကျွန်တော့်ထံ ဖုန်းဆက်ကာ တရားရေးရာထူး ခန့်အပ်လွှာတွင် သူလက်မှတ်ထိုးရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောလာသည်။ ယင်းမှာ ကျွမ်းကျင်မှုမရှိဘဲ နောက်ဆုံးအဆင့် ဖြစ်သည်။ လက်မှတ်ထိုးပြီးသည်နှင့် စာတိုက်မှ အမြန်စာပို့ဖြင့် ပို့လိုက်မည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း တရားသူကြီး ဒီဗစ်နှင့် တရားခံရှေ့နေ တော်လီတို့အား ထိုအကြောင်းကို တင်ပြလိုက်ခြင်းဖြင့် အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်တွင် အခွဲကင်းကြောင်း ပြလိုက်သည်။ ထိုနေ့ညနေ အမှုပြီးသွားသည်တွင် ကျွန်တော်နှင့် တော်လီတို့ စာရွက်စာတမ်းများကို သိမ်းဆီးနေစဉ် တရားသူကြီး၏ စာရေး ဝင်လာပြီး တရားသူကြီးထံမှ စာကလေးတစ်စောင် ကျွန်တော့်လက်ထဲ ထည့်သည်။ စာတွင်- " မစ္စတာ ဖရီး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ခန့်အပ်လွှာ ရောက်တော့မယ်လို့ ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ခါတည်း ကျွမ်းကျင် ပေးလိုက်မယ်။ "

ကျွန်တော် သူ့အခန်းထဲ သွားပြီး ထိုအကြောင်း သူ့နှင့်ပြောသည်။ နယူးယောက်တွင် မကြာမီ ကျွန်တော်၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်လာကြမည့်သူများကတော့ ကြိုက်ကြမည် မဟုတ်၊ သို့ရာတွင် အမှုစီရင်နေစဉ် သတင်းလေးဝတ် အတွင်း ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးလေးစားမိသောကြောင့် ဟု ဆိုသည်။ နောက်နေ့ စနေနေ့တွင် ဒီဗစ်က ကျွမ်းကျင်ပေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း စိန်ပေါဖြူမှ ခရိုင်တရားသူကြီးအဖြစ်နှင့် ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

၁၉၉၁ ခုနှစ် ဩဂုတ်လတွင် ကျွန်တော် ပုံမှန် ကျွမ်းကျင်မှု ထပ်လုပ်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ အောက်ပိုင်း မဟာတံခွန်ရုပ်ကွက်ရှိ ကျွန်တော့် တရားရုံးထဲတွင် ဖြစ်သည်။ အခမ်းအနားမှာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် ဇနီး၊ ကလေးများ၊ မိဘများနှင့် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ကျွန်တော် တရားသူကြီး ဝတ်ရုံနက်ကို ဝတ်ကာ တရားသူကြီး ထိုင်ခုံတွင် ပထမဆုံးထိုင်သည်ကို မြင်ခွင့်ရခဲ့ကြသည်။ အခြားတရားရုံးများကဲ့သို့ပင် ထိုအချိန်တွင် စည်စည်ကားကား ထားရှိခဲ့သည်။ တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးက ကျွမ်းကျင်ပေးသည်။ ကျွမ်းကျင်သည်မှာ စက္ကန့် ၁၂၀ သာ ကြာသည်။ တရားသူကြီး ဒီဗစ်ကတော့ အခမ်းအနားမှာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းဖြစ်မည်ကို သိသဖြင့် လာမည်ဟုတော့ မပြော။ သို့ရာတွင် မင်နီဆိုးတားမှ သူ့ဝတ်ရုံ ချုပ်ပေးသူနှင့် ကျွန်တော့်အတွက် ဝတ်ရုံ ချုပ်ခိုင်းသည်။ ထိုဝတ်ရုံနှင့်ပင် ကျွမ်းကျင်စား (ဒုတိယအကြိမ်) လက်မှတ်ထိုးပြီးသည်တွင် အလွန်တော်သည့် ရာစဝတ်စုံထောက်လည်းဖြစ် ရောင်းရင်းလည်း ပြန်၍ တရားသူကြီးချုပ် ရိုမိုလို အီမန်ဒီက တရားသူကြီးထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ရန် ဝတ်ရုံကို ဝတ်ခိုင်းသည်။

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်း

တရားရုံးကို ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး အနိမ့်ဆုံးနှင့် အစွန့်ဆုံးစုံတွင် ထိုင်သည်အထိ ကျွန်တော် သတိမထားမိခဲ့။
ကျွန်ုပ်လူကြီးဖြစ်သူ ကီဗင်ဒပ်ဖီက အပေါ်မှ ကုန်းပြီး မေးသည်။

“ဟေး လူဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဝတ်ရုံအပြာကို ဝတ်တာလဲ။”

ပရိသတ်ထဲတွင် အက်ဖ်ဗီဗစ် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်နေသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိသည်။ နောက်ပိုင်း
ကျွန်တော့်မှ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်- “ငါက မင်းရဲ့ ကျမ်းကျိန်ပွဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်သွားစေချင်လို့ပါ။
ဟိုအပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ငနဲတွေ ပြူးတောင် မပြူးကြပါဘူး။ ငါက သူတို့ နည်းနည်း လှုပ်သွားအောင် လုပ်လိုက်တာ။”
ဒီစစ် နယ်လှည့် တရားသူကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန်သွားစဉ် သူဝတ်ရုံ မေ့ကျန်ခဲ့သဖြင့် ပြည်နယ်တရားသူကြီး တစ်ယောက်
ထံမှ ငှားဝတ်ခဲ့ရသည်။ ထိုဝတ်ရုံမှာလည်း အပြာရောင် ဖြစ်နေသည်။

နောက်များမကြာမီ ဒီဗစ် မကျန်းမမာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် တော်လီတို့လည်း မင်နီဆိုးတား ဆေးရုံတွင်
သူ့အား သွားမေးခဲ့သည်။ မသွားမီ သူ့စာရေးအား တစ်ခုခု ဝယ်သွား၍ ရမလားဟု မေးတော့ ရသည်ဟု ပြောသည်။
တရားရုံးမှ အရာရှိနှစ်ယောက်လည်း လူနာစောင့်နေသည်ဟု ဆိုသည်။ မူဒီ၏ အမှုတွင် နည်းပညာကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်ခဲ့
သည့် အက်ဖ်ဘီဘိုင်း နှင့်ထောက် တော့လန်နစ်၏ အကူအညီဖြင့် ဂျက်ဒင်နီရယ် တစ်ပုလင်း ဝယ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့်
ကျွန်တော်တို့ ဘာဘွန်ကို နောက်ဆုံးအတူ သောက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ နောက် သိပ်မကြာလိုက် အက်ဖ်ဗီဗစ် အသက်ရှစ်ဆယ်
အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

ဘဝမှာ ရယ်စရာလည်း ကောင်းသည်။ ကျွန်တော် ရှက်ဂျီယာသို့ ရက်ခြောက်ဆယ်ပဲ ကြာမည်ဟုဆိုကာ
သွားခဲ့သည်။ ထိုနှစ်လမှာ တစ်နှစ်ကျော် ကြာသွားသည်။

ရောဘတ်မူလာ မုန်းဆက်ပြီး အတ္တလန္တာမြို့ကို သွားခိုင်းစဉ်က ငြင်းခဲ့ ကိုယ်ပိုင် ထွက်လုပ်ခဲ့မည် ဆိုလျှင်
ကျွန်တော့်တွင် ငွေကြေးအနေနှင့် အတော်လေး အဆင်ပြေနိုင်သည်။ ခရိုင်တရားရုံးသို့ တက်လှမ်းနိုင်သည့် အခြေအနေ
လည်း ရှိနေဆဲပင်။ ကျွန်တော့်ကို ထောက်ခံပေးသူ နယူးယောက် ဆီနိတ်အမတ် အယ်လ်ဒ်ဗာတ်နှင့် ကျွန်တော် ဆက်ဆံ
လာခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ အကယ်၍ ကျွန်တော် ဖက်ဒရယ်တရားသူကြီး မဖြစ်ခဲ့ပါမူ ကျွန်တော့်ကို အက်ဖ်ဘီဘိုင်း
ဒါရိုက်တာအဖြစ် စဉ်းစားမည် မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။ ခရိုင်တရားသူကြီးအနေနှင့် နှစ်နှစ်ခန့် ထိုရာထူးအတွက်
ပြင်ဆင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ဆိနိုတ် တရားရေးကော်မတီ ရှေ့မှောက်တွင် ကျွန်တော်ကို အတည်ပြုစဉ်က ဆိနိုတ်အမတ် ဂျိုးဘီဒင်က ကျွန်တော်၏ ဟာကွက်ကို ထောက်ပြကာ မေးသည်။-

“ခင်ဗျားဟာ ရာဇဝတ်ဥပဒေ နောက်ကြောင်း အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီး ရှိခဲ့တယ်။ အခု တရားမမှုတွေကို ဘယ်လို မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်နိုင်မလဲ။”

သူပြောသည်မှာလည်း မှန်သည်။ ကျွန်တော်သည် ရာဇဝတ်တရားရုံးများကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် သိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် တရားမဥပဒေကို သိသည်ဆိုရုံမျှသာ သိသည်။ ထိုအတွက် ကျွန်တော် သိပ်တော်သည် စာရေးတစ်ယောက် ငှားမည်ဖြစ်ကြောင်း အမတ်ဘီဒင်ကို ပြန်ပြောခဲ့သည်။

သူမ၏ လျှောက်လွှာကို ကျွန်တော် သတိထားမိသည့်အချိန်တွင် အိလင်းမင်နီဖော်မှာ ဟာဗတ်ဥပဒေကျောင်းမှ ဆင်းခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ် ရှိပေပြီ။ အတ္တလန္တာရုံးကို ရှင်းလင်းပြီးနောက် ကျွန်တော် နယူးယောက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အိလင်းမှာ ဘော်စတွန် ကုမ္ပဏီတွင် လုပ်နေသည်။ အချိန်သိပ်မရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ယောက္ခမများရှိရာ ပစ်တ်ဘတ် မြို့မှာပင် တွေ့ရန် စီစဉ်လိုက်သည်။ ထိုမြို့မှ အထူးစုံထောက် အကြီးအကဲမှာ သမဂ္ဂအမှုတွင် ကျွန်တော်၏ ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဖြစ်ခဲ့သူ ဘော့ဂတ်တာ ဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ တွေ့ဆုံရန် အခန်းတစ်ခု စီစဉ်ပေးသည်။ တွေ့တော့ အိလင်းကလည်း အော့ချလောက်ပါပေသည်။

ကျွန်တော်၏ အခြားစာရေး ဘတ်ဒိုအာမှာလည်း ဥပဒေကြားထဲတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင် ဝျွန်ဒိုအာမှာ တရားရေးဝန်ကြီးဌာနမှ ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဘတ်ကို သူ့ဖခင်က ဖခင်၏ ခင်မင်သော သူငယ် ချင်းလည်းဖြစ် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လည်း ဖြစ်သော ဘတ်မာရှယ်၏ ရှေ့အမည်ကို ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘတ်မာရှယ်မှာ လည်း ကနေဒီအစိုးရလက်ထက်တုန်းက နိုင်ငံသား အခွင့်အရေးဆိုင်ရာ လက်ထောက် ရှေ့နေချုပ် ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက် စလုံး ရှေ့နေတော်တွေ ဖြစ်ကြသည်။ တရားသူကြီး တာဝန် စောစောပိုင်းကာလများတွင် အိလင်းနှင့် ဘတ်တို့၏ အရည်အချင်း ပြည့်ဝမှုများကြောင့် ကျွန်တော်အလုပ်တွင် ချောချောမောမော ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

နောက်ထပ် လူတော် တရားရုံးစာရေး ပေါဘလမ်ဘက်ကို ထပ်ရခဲ့သည်။ ပေါသည် နယူးယောက်တွင်ဖင် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူနှင့် သူ့ဇနီးတို့မှာ တရားရုံးနှင့် ခြောက်လမ်းအကွာတွင် နေထိုင်သည်။ ပေါသည် ဖက်ဒရယ်တရားရုံးတွင် နယ်လှည့်စာရေးလုပ်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်များစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် ကမ်းလှမ်းသည်ကို သူက လိုလိုလားလား လက်ခံသည်။ တရားသူကြီးနှင့် တစ်နေရာတည်းတွင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နေရမည်ဖြစ်၍ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာလိုက်သည်မှာ ပြောစရာမရှိ။ ပေါက ဂင်တိုတိုး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် ဖြစ်သည်။ မျက်မှန်ကလည်း ထူထူကြီးကြီး။ ကျွန်တော်လည်း ရှင်းလင်းရန်လိုသည့် အမှုတွဲဖိုင်များကို သူ့လက်အပ်လိုက်သည်။

တရားသူကြီး အသစ်များသည်လည်း အခြားနယ်ပယ်များမှ လူသစ်များနှင့် ဘာမျှမခြား။ လူဟောင်း တရားသူကြီးများ၏ အလုပ်များ သူ့ပေါ် ပုံကျလာတတ်သည်။ တရားသူကြီး တစ်ယောက် နေမကောင်းသဖြင့် သူ့အမှုတွဲ တစ်ဝက်ခန့် ကျွန်တော် ယူကိုင်ရသည်။ တရားသူကြီးနေရာ ဆယ်နေရာလောက် လစ်ဟာသွားပြီဆိုလျှင် ကျန်တရား သူကြီးများတွင် အလုပ်တွေ တစ်ပုံကြီး ရှိပြီမှတ်။

အပေါ်မှလည်း ဖိအားပေးသည်မျိုး ရှိသည်။ တရားရေးဝန်ကြီးဌာနမှ တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ထံ ဖုန်းဆက်ပြီး တရားသူကြီး အသစ်များအတွက် နှစ်ပတ်သင်တန်း ရှိ၍ လာတက်ရန် ပြောသည်။ ကျွန်တော်က-

“သင်တန်းက ဘယ်မှာ တက်ရမှာလဲ။”

“အတ္တလန္တာမြို့မှာ။”

“မတက်ဘူး။ ကျုပ် အတ္တလန္တာ ဟိုတယ်တစ်ခုမှ တစ်နှစ် နေလာခဲ့တာ။ အဲဒီကို ပြန်မသွားချင်တော့ဘူး။”

ကျွန်တော်လည်း အက်ဒီစစ်ထံ ဖုန်းဆက်ကာ အမှုတွေများနေသည်ကို မည်သို့ရှင်းရမည်နည်းဟု မေးသည်။ သူက တရားရုံး အပိုတစ်ခု ထပ်ရှာကာ တစ်ခါလျှင် နှစ်မူ ရှင်းခိုင်းသည်။ နောက်ထပ် သူက လက်တွေ့ကျသော အကြံများလည်း ပေးသည်။ တရားခွင့်အတွက် အားလုံးကို ခေါ်ပြီး အစည်းအဝေးလုပ်။ ရှေ့နေများကိုလည်း ခေါ်ရမည် ဆို၏။ အမှုအများစု ပြေလည်သွားမည်ဟု ဆိုသည်။ နောက်ပြီး အချိန်အတိုင်းအတာ သတ်မှတ်ချက် ထားရမည်။ ဗြဟ္မဒိန် ကြည့်၍ တိတိကျကျ လုပ်ဖို့လိုသည်ဟုလည်း ဆိုသည်။

အမှုများကို ရှင်းလင်းရာတွင် ပေါဘလစ်ဘင်္ဂါမှာ အံ့ဩရလောက်သည်။ သူက ရှေ့နေတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော့်ထံ ခေါ်လာပြီး မေးသည်။

“ခင်ဗျား ဒီအမှုကို တကယ် စီရင်စေချင်သလား။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။” ရှေ့နေက မေးတော့ သူက-

“ဒါက အမှုမြောက်လောက်တာမှ မဟုတ်တာ။”

ထို့နောက် တစ်ဖက်ရှေ့နေကို ခေါ်လာပြီး အလားတူ မေးပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ တရားရေးကို ဆောင်ရွက်နေသူများနှင့် မတူဘဲ ညှိနှိုင်းရေးသမားများနှင့် တူနေတော့သည်။

အချိန်နှင့် တိတိကျကျ လုပ်ရန် ကျွန်တော်က မနက် ရှစ်နာရီတွင် အစည်းအဝေးခေါ်သည်။ ရှေ့နေများကိုလည်း

ကိုးနာရီတွင် ပြန်လွှတ်ပေးမည်ဟု ကတိပေးထားသည်။ ကတိအတိုင်းလည်း လုပ်ပေးသည်။ အချိန်မှာ စောသဖြင့် အခြား မည်သည့် တရားသူကြီးမျှ အစည်းအဝေး မလုပ်ကြသေး။ သို့ရာတွင် ရှေ့နေများမှာ သူတို့ တစ်နေ့ကုန် တရား ရုံးထဲတွင် ထိုင်နေစရာ မလိုကြောင်း သိသွားကြသည်။ အစည်းအဝေး ပြီးသည်နှင့် တရားခွင်ကို ကိုးနာရီတွင် စသည်။ မွန်းတည့်ချိန်တွင် ရပ်ကာ အပြေးလှေကူငှဲခန်း လုပ်သည်။ ထို့နောက် ပြန်လာပြီး တရားစီရင်မှုကို ဆက်လုပ်ကာ ညနေ ငါးနာရီတိတိတွင် ရပ်သည်။ ပေါ၊ အီလင်းနှင့် ဘတ်တို့ ကျေးဇူးကြောင့် စစ်ဘက်တိကျမှုမျိုးဖြင့် လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့သည်။ စနစ်ကလည်း ချောမောသွားသည်။ နှစ်နှစ်အတွင်း များစွာသော အမှုအရေအတွက်ကို အနည်းဆုံး အရေအတွက် ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် လေ့လာနေဆဲမှာပင် ကျွန်တော်မသိဘဲလျက် အနာဂတ်အတွက် ပြင်ဆင်မိသလို ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကိုင်ရသည့်အမှုများမှာ ရာဇဝတ်မှုရော၊ တရားမမှုရော ရောထွေးနေသည်။ နယူးယောက် တောင်ပိုင်းခရိုင်သည် အမျိုးမျိုး ကွဲပြားနေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ အမှုများမှာလည်း အမျိုးအမျိုး ကွဲပြားနေသည်။ ယခု ပင်လယ်ရေကြောင်းအမှု ကို ကိုင်နေရာမှ နောက်တစ်ခါ မူပိုင်ခွင့်အမှုကို ကိုင်ရပြန်သည်။ ပြီးတော့ ရုပ်ရှင်၊ သို့မဟုတ် စာအုပ်တွင် ဇာတ်အိမ် ခိုးချမှု ရောက်သွားပြန်သည်။

နိုင်ငံ၏ အခြားတရားရုံးများကဲ့သို့ပင် ရာဇဝတ်မှုများတွင် မူးယစ်ဆေးဝါးမှုများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ရာဇဝတ်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တွင် အတွေ့အကြုံ များစွာ ရှိခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်ပင် နံ့ဩလောက်အောင် လိမ်ပတ်နေသည့် အမှုများလည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အမှုများကို အမြင်တစ်မျိုးဖြင့် မြင်နေရတော့သည်။

တစ်ခါတွင် စုံထောက်တစ်ယောက်ကို တရားခံရှေ့နေက ပြန်လှန်မေးခွန်း ထုတ်ရာတွင် စုံထောက်က လိမ်ပြော သည်။ လိမ်ပြောသည်မှာလည်း မသိမသာ မဟုတ်။ သူ ပြောပြီးပြီးချင်း လိမ်ပြောမှန်း သိသာနေသည်။

တရားခံရှေ့နေက ပြန်ပြင်ပြောလိုပြောငြား ထပ်မေးသည်။ သို့သော် စုံထောက်က ထပ်လိမ်ပြောသည်။ ထိုအခါ အိပ်ချင်စရာ ကောင်းသည့် ကျွန်တော် တရားခွင်မှာ မျက်စိကျယ်ကုန်သည်။ ခုံသမားမိအဖွဲ့ အမှုအရာများ ပြောင်းကုန်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလည်း ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ မျက်နှာများ ပျက်ကာ စိတ်ရှုပ်သွားကြ လည်း ရသည်။ ထိုအခါ ခွဲချရှေ့နေက မေးခွန်းကို ပြန်ပြင်မေးသည်။ သို့သော် စုံထောက်မှာ သူ့မုသားပေါ်တွင် အခိုင်အမာ ရပ်တည်နေသည်။

တရားခွင် ပြီးသောအခါ ခုံသမားမိလူကြီးများ ပြန်ထွက်သွားရင်း ကျွန်တော်ကို ကြည့်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်း

မျက်လုံးများလည်ကာ ခေါင်းများရမ်းသွားသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအမှုတွင် အစိုးရဘက်မှ ရှုံးသွားခဲ့သည်။ အမှုကို နောက် ရက်အနည်းငယ် ဆက်စစ်သော်လည်း ထူးခြားမလာခဲ့။ ခုံသမားမိ လူကြီးများမှာ အစိုးရတင်သော ထိုအမှုကိုသာမက အစိုးရ ကိုယ်တိုင်ကိုပင် အယုံအကြည်မရှိ ဖြစ်လာသည်။

ရှေ့နေဘဝက ကျွန်တော်သည် ခုံသမားမိ လူကြီးများကို စကားပြောနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ယခုမူ ပြောခွင့်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ခုံသမားမိအခန်းသို့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရန်နှင့် သူတို့အခြေအနေကို သိရန် ဝင်သွားခဲ့သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားသည့် အခြေအနေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခုံသမားမိ တစ်ယောက်က-

“တရားသူကြီး၊ ဟိုတရားခံတွေဟာ မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်တဲ့ကောင် မဟုတ်လား။”

“ဒါက ကျွန်တော် ပြောရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူကြီးမင်းတို့ ဆုံးဖြတ်ရမှာပါ။”

သို့ရာတွင် သူက အလွတ်မပေး။ ဆက်ပြောသည်-

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ဟုတ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို တရားမစွန့်နိုင်ခဲ့ဘူး။”

ဘာဖြစ်လို့လဲဟု ကျွန်တော်က မေးတော့ သူက-

“ခင်ဗျား စွဲချက်တင်ပြီးလို့ ကျွန်တော်တို့ ဒီအထဲ ဝင်လာတော့ အစိုးရမှာ အထောက်အထား အပြည့်ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ယူဆခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မဲခွဲကြတယ်၊ အားလုံးကလည်း အပြစ်ရှိတယ်လို့ပဲ မဲပေးကြတယ်။ အဲဒီမှာ တစ်ယောက်က မေးတယ်၊ ‘ဟို လိမ်ပြောတဲ့ စုံထောက်က ဘယ်လိုလဲ’ တဲ့၊ အဲဒီမှာ အားလုံး ပြောင်းပြန် ဖြစ်ကုန်တယ်။”

“လူကြီးမင်းတို့ သက်သေ လိမ်တယ်လို့ သတ်မှတ်လို့ ရသားပဲ၊ အဲဒါဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို စွဲဆိုလို့ ရပါတယ်။” နောက်တစ်ယောက်ကလည်း-

“တရားသူကြီး၊ ဒီစုံထောက်ဟာ ဘာမဟုတ်တာလေးတောင် လိမ်ပြောနေရင် သိပ်ကြီးတဲ့ ပြဿနာတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရကို ဘယ်လို ယုံရမလဲ။”

ထိုအကြောင်းကို တရားသူကြီး တာဝန်တစ်လျှောက်လုံးရော အက်ဖ်ဘီဘိုင်း ဒါရိုက်တာ ဖြစ်သည့်အခါတွင်ရော စဉ်းစားလာမိသည်။ ထို့ကြောင့် အက်ဖ်ဘီဘိုင်း စုံထောက်သင်တန်းတွင် သင်တန်းသားများအား ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာတွေ သင်နေသနည်းဟု မေးကြည့်သည်။ သည်တော့ သင်တန်းကာလ သတင်းဆယ့်ခြောက်ပတ်တွင် ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ပတ်သက်၍ နှစ်နာရီသင်သည်ဟု ပြောလာသည်။ ထိုမျှနှင့် မရဟု ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ ပြောင်းမှ ဖြစ်မည်။ ကိုယ်ကျင့်တရား ဘာသာရပ်ကို နောက်ဆုံးအပတ်တွင် မသင်ဘဲ ပထမဆုံးအပတ်တွင် သင်ရန်

လုပ်လိုက်သည်။ ထိုဘာသာကို နှစ်နာရီတည်း မသင်ဘဲ နှစ်ရက် သင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ကွမ်တီကိုမြို့တွင်လည်း သင်တန်းကို ကြီးကြပ်ရန် ဥပဒေစိုးမိုးရေးရုံး ထားခိုင်းလိုက်သည်။ လူသစ်များသာမက ဗျူရီထံမှ လူတိုင်း သိနေစေရန် ကွင်းဆင်းအရာရှိ ဖြစ်မည့် လမ်းကြောင်းတွင် အစီအစဉ်များ ချမှတ်လိုက်သည်။

သင်တန်းတွင် သင်တန်းဆင်းသည့်အခါ ဆုပေးပေး ပေးသည်။ ပညာဆု၊ လက်ဖြောင့်ဆုနှင့် ဓန္ဒာကိုယ်ကြံ့ခိုင်ဆုတို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က နောက်ထပ် တစ်ဆု တိုးချခိုင်းလိုက်သည်။ ယုံကြည် စိတ်ချရဆုံးနှင့် အရိုးသားဆုံး သင်တန်းသားကို ကိုယ်ကျင့်တရားဆု ချရန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုအစီအစဉ်ကို ကွမ်တီကိုတွင် စလုပ်ကြပြီး သင်တန်းသို့ ဖက်ဒရယ်တရားသူကြီးများ လာရောက်ကာ ကိုယ်ကျင့်တရား ဘာသာရပ်ကို ပို့ချစေသည်။ အခွင့်အရေး ရတိုင်းလည်း လူသစ်များ၊ ရဲအရာရှိများ၊ ကြီးကြပ်ရေးမှူးများ၊ တွေ့သမျှ အားလုံးကို သတင်းစကား ပါးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဥပဒေစိုးမိုးရေး အရာရှိများတွင် ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှုသည် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်၏။ ယင်းမှာ သက်သေများ၊ အထောက်အထားများ စသည် အရာရာထက် ပိုအရေးကြီးသည်။ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်အကြွေးပြုနေသည့် ပြည်သူများက ကျွန်တော်တို့အပေါ် မယုံကြည် မလေးစားပါလျှင် မည်မျှ ခိုင်လုံသည့် အထောက်အထား ရှိနေသည်ဖြစ်စေ တရားစွဲဆို အပြစ်ပေးနိုင်ခြင်း ရှိမည် မဟုတ်ပေ။ ထိုအခါ ပြည်သူတို့၏ လွတ်လပ်တရားမျှတမှု ဟူသော သူတို့၏ အဖိုးတန် ပိုင်ဆိုင်မှုကို ဆွဲဖယ်ရာ ကျပေမည်။ ထိုသင်ခန်းစာကို တရားသူကြီးဘဝဖြင့် ကိုယ်တွေ့ သိခဲ့ရပေသည်။

၁၉၉၄ ခုနှစ်ဆန်းပိုင်းက ပိုလန်နိုင်ငံ ကရာကောမြို့ရှိ ဂျာဂျလွန်နီယံ တက္ကသိုလ်က လာရောက်ဟောပြော ခိုင်းတန်းကလည်း ထိုတရားခွင်အကြောင်း ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် ရှိနေသည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ပိုလန်ရှိ ကျွန်တော်တို့၏ သံအမတ်က ကျွန်တော့်ကို မသွားစေချင်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပိုလန်မှ နာစီအကျဉ်းစခန်းများအကြောင်း များစွာ ဖတ်ဖူးထားသည်။ အမေရိကန်ရှိ ဟိုလိုကော့စ် (ဂျူးများ နာစီတို့လက်ချက်ဖြင့် သေရမှု) အမှတ်တရ ပြတိုက်ထဲမှ ခါတ်ပုံများကိုလည်း ကြည့်ကာ ရင်နှင့်ခုံရသည်။ ခါတ်ပုံတစ်ပုံတွင် ပြူးနေသော နာစီရဲက ဂျူးဆိုင်ရှင်တစ်ယောက်အား ရိုက်နှက်နေသည့်ပုံ ဖြစ်သည်။ အော့စဝစ် အကျဉ်းစခန်းမှာ လူ့သမိုင်းတွင် အကြီးဆုံး သူ့သားကြီး ဖြစ်တော့သည်။ လူပေါင်း ၁-၃သန်း ထိုအကျဉ်းစခန်းတွင် အသတ်ခံခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် ထိုနေရာသို့ သွားချင်သည်။ အကြောင်း အော့စဝစ်သည် ရဲတို့၏ မဟာပေါ့လေဂျူကြီး ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့်တည်း။ ထိုအချက်ကို သိရန်နှင့် လေ့လာရန် အကြီးသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

အလီဝီဆဲနှင့်လည်း ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူရေးသည့် စာအုပ်ကိုလည်း ဖတ်ခဲ့သည်။ သူ၏ လည်း စကားပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ အကြောင်းအရာကလေးတစ်ခုကို မှတ်မိနေသည်။ ဟန်ဂေရီ ရဲတစ်ယောက်က ဝီဆဲတို့၏

www.burmeseclassic.com

ပြတင်းပေါက်ကို လာခေါက်ကာ တစ်ခုခု ဖြစ်တော့မည် ဖြစ်၍ မြို့မှ ထွက်ပြေးကြရန် သတိပေးသည်။ ထိုမိသားစုက မပြေး။ အလီ၏ ဖခင်မှာ မကောင်းမှုအကုသိုလ် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်နေကြိုက် မသိခဲ့။ နောက်နေ့တွင် သူတို့မိသားစုကို ဆွဲထုတ်သွားကြပြီး သယ်ယူပို့ဆောင်ကာ မရဏစခန်းသို့ ပို့လိုက်ကြသည်။ အဆိုပါရဲ၏ သတ္တိမှာ ကျွန်တော်ရင်ကို လှုပ်ခတ်စေသည်။ သူ့တွင် အန္တရာယ်တွေ ဝိုင်းနေသည့်ကြားက ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်သောအလုပ်ကို လုပ်သွားနိုင်သေးသည်။

သင်တန်းတွင် ထိုသင်ခန်းစာနှင့် ပတ်သက်၍ ပိုမို ထိရောက်မှု ရှိစေရန် ဟိုလိုကော့ ပြတိုက်မှ သုတေသနမှူး ဗိုက်ကယ် ဘာရန်ဘွမ်အား ဟိုလိုကော့ စောစောပိုင်းနှစ်များက ရဲတို့၏ အခန်းကဏ္ဍအကြောင်း ပို့ချချက် ရေးခိုင်းသည်။ ဗိုက်ကယ်နှင့် သူ့ဝန်ထမ်းများ ဓါတ်ပုံများနှင့်တကွ လာရောက်ပို့ချကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က သင်တန်းအစီအစဉ်တွင် ပြတိုက်သို့ သွားကြည့်သည့် အစီအစဉ် ထည့်သင့်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ပထမတော့ သူတို့က သင်တန်းကာလ ဆယ့်ခြောက်ပတ်မှာ အစီအစဉ်များနှင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်ဖြစ်၍ မဖြစ်နိုင်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်က သင်တန်းတစ်ပတ်တွင် စမ်းကြည့်ကာ ရလဒ်ကို ကြည့်ရန် ပြောလိုက်သည်။ ရလဒ်မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရသည်။ ထိုအစီအစဉ်ကို ယခုခေါ် ကျွန်တော်တို့ သင်တန်းမှာသာမက ကွမ်တီကိုမြို့မှာပင် အခြေစိုက်သော အက်စ်ဘီဘီအိုင် အမျိုးသားအကယ်ဒမီမှာပါ ထည့်ထားသည်။ ထိုအကယ်ဒမီမှာ ယခုအထိ ဒေသ၊ ပြည်နယ်၊ ဖက်ဒရယ်နှင့် ပြည်ပမှပါ ရဲအရာရှိ ၃၉၀၀၀ ကို သင်တန်းပေးပြီး ဖြစ်သည်။

ထွန်းပြောင်သော သတ္တိနှင့် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သည့် စရိုက်ရှိသူသည် ထူးခြားမှု ရှိပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကွမ်တီကို သင်တန်းကျောင်းတွင် ဂျီအိုပန်နီဖော်လ်ကုန်း အမှတ်တရ ပန်းခြံကလေးတစ်ခု လုပ်ထားသည်။ ၁၉၅၂ ခုနှစ် ဝီဇာမှန်ဆက်စပ်အမှုအတွက် နိုင်ငံစုံပါဝင်ရေး စီစဉ်သည့်ကာလတွင် သူရောက်လာစဉ် သူရပ်သွားသည့် အုတ်ခုံကလေး ဘေးတွင် လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အက်စ်ဘီဘီအိုင်စုံထောက် ဘဝက ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တို့သည် ရာဇဝတ် စိုက်ပျိုးရေး တစ်ယောက်ကို သူ့ အိမ်တွင် ဝရမ်းဖြင့် ဖမ်းရန် သွားသည်။ ပုံမှန်အားဖြင့်မူ မနက် သူနိုးသည်နှင့် ဆွဲဖမ်းလိုက်ရန် ဖြစ်သည်။ သူက ရုန်းကန်လျှင် သူ့ကို တံခါးတွင် ဆွဲကပ်၊ လက်ထိပ်ခတ်ရုံပင်။ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ခုံကို စောင့်ကြည့်နေသည်မှာ ရက်အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ သူ့တွင် မိန်းမလည်း ရှိသည်။ ကလေးငယ်များလည်း ရှိသည်။ ထိုကလေးများ သူ့အဖေအား ဆွဲခေါ်သွားသည်ကို မြင်ရသည်မျိုး ကျွန်တော် မလုပ်လို။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါမျှ မလုပ်ဖူးသော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်သည်။ ထိုမနက်တွင် ကျွန်တော်က လမ်းအောက်ဘက်ရှိ အများသုံး တယ်လီဖုန်းဖြင့် သူ့ထံ

ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်က ဆဲလ်ဖုန်း မပေါ်သေး။ ဆက်ပြီး ကျွန်တော်တို့တွင် သူ့ကိုဖမ်းရန် ဝရမ်းပါလာကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ သူက-

“ကျုပ်သိပါတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း မျှော်နေတာပဲ။”

“ဒီမယ် နားထောင်ဒါကို ခင်ဗျားရဲ့ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေရှေ့မှာ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ခင်ဗျား ငါးမိနစ်အတွင်း အိမ်ထဲကထွက်ပြီး လမ်းထိပ်ကို လျှောက်လာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ကားထဲမှာ စောင့်နေမယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ အဲဒီတော့မှ ဖမ်းမယ်။”

ထိုစဉ်က သူပြန်ပြောသည်ကို ယခုတိုင် မှတ်မိနေသေးသည်။ “ကျေးဇူးပဲ မစ္စတာဖရီး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီ ဆက်ဆက် လာခဲ့ပါ့မယ်။”

ကျွန်တော်က သူထွက်ပြေးမည်စိုး၍ သူ့အိမ်ကို ကျွန်တော်တို့လူ ဆယ်ယောက်ခန့် ဝိုင်းထားသည်ဟုလည်း ပြောလိုက်သည်။ အမှန်က ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်း။ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ထိုငနဲ အိမ်မှ ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ထံ လျှောက်လာသည်။ နောက် သုံးနှစ်ကြာသောအခါ ထိုလူသည် ဖက်ဒရယ် အကျဉ်းထောင်မှ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်ကြောင်း အကြောင်းကြားသည်။ တွေ့တော့ သူက-

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ ကျေးဇူး ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကလေးတွေရှေ့မှာ မဖမ်းတဲ့အတွက်လေ။” ဟူ၏။

ကျွန်တော့် လက်ထဲသို့လည်း ဘူးတစ်ဘူး ထည့်ပေးသည်။ ယခုလို အခြေအနေမျိုးတွင် သူ့ကို ဖမ်းခဲ့သူအား ထိုသို့ ကျေးဇူးတင်ရန် အကြောင်းမရှိ။ ကျွန်တော် သူ့ကို သိမ်မွေ့သောနည်းဖြင့် ချဉ်းကပ်ခဲ့သောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ကျင့်ဆောင်ရမည်ဟူ၍လည်း မည်သည့် စည်းမျဉ်းဥပဒေတွင်မျှ မပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခံရသူများကိုရော၊ ကျန်ရစ်သူများကိုရော တန်းတူ ကိုယ်ချင်းစင် အကြင်နာတရားနှင့် ဆက်ဆံပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ခိုတားမျှော်စင်တွင် သေဆုံးရသူများ၏ မိသားစုများအား ကျွန်တော် ပြောခဲ့ရာတွင် တရားခံများအား တရားအတိုင်း စီရင်နိုင်ဖို့ လွန်မရှာဘဲ ချန်ခဲ့တဲ့ ကျောက်တုံး တစ်တုံးမှ မရှိစေရဘဲ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ စိတ်ပျက်သွားသော နံ့သမာဓိလှကြီးကလည်း ကျွန်တော့်အား အသိတရားတစ်ခု ပေးခဲ့သည်။ စီရင်ခေါင်းဆောင်များကို မှန်ကန်သည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချမှု မရှိသောအခါ လူတို့သည် အစိုးရကိုပင် ယုံကြည်မှုမရှိ ဖြစ်လာတတ်သည် ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် တရားသူကြီး ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သတိမထားမိဘဲ အနာဂတ်ကို ကြိုတင်ပြနေသည့် အဖြစ်အပျက်များလည်း ရှိခဲ့သည်။

၁၉၉၃ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၆ ရက်တွင် ကျွန်တော် တရားရုံးထဲ၌ ထိုင်နေစဉ် ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေး အဆောက်အအုံ ပထမအကြိမ် ဖုံးခွံတိုက်ခိုက်ခံရသည်။ လူ ခြောက်ဦး သေခဲ့သည်။ အဆောက်အအုံ အောက်တည့်တည့် ထားများ ရပ်နားသည့် နေရာတွင် ပေါက်သော ထိုဖုံးမှာ ပြင်းအား ကောင်းမည်ဆိုလျှင် အိုစမာဘင်လာဒင်၏ လူများ ကောင်းကင်မှ အသေခံမတိုက်ခင်ကပင် ပြိုနှင့်နေမည် ဖြစ်သည်။ (ထိုစဉ်က အဆောက်အအုံထဲတွင် ရှိခဲ့သည့် လူ တစ်ယောက်က သတင်းထောက်အား ပြောသည်မှာ- "အဆောက်အအုံကို လေယာဉ် ဝင်တိုက်သလိုပဲ။" ဟူ၏။)

ကျွန်တော် တရားရုံးထဲမှ ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်းသွားပြီး ဖုံးပေါက်သည့်နေရာသို့ သွားကြည့်သည်။ လူတွေ မှာ ဦးတည်ရာကို ပြေးနေကြသည်။ ကြောက်လန့်တကြားလည်း ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘေးဖယ်နေပြီး ထယ်ဆယ်ရေးသမားများ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်စေသင့်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ ကျွန်တော် မသိလိုက်ပါပဲလျက် ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာ သက်တမ်းကို လှမ်းကြည့်နေမိသလို ရှိနေသည်။ နောက်ခြောက်လ အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော် အက်ဖ်ဘီအိုင်ဌာနကို ဦးဆောင်လာရတော့သည်။ နောက်ရှစ်နှစ်အကြာ ကျွန်တော် ထိုရာထူးမှ ထွက်ပြီး နှစ်လ ကျော်ကျော်တွင် ထိုအဆောက်အအုံကြီးမှာ ပုံလျက်သား ကျသွားတော့သည်။

ရှေ့နေမှ တရားသူကြီး ဖြစ်လာသူတို့သည် စီးပွားရေးကို စတေးကြရသည်။ ပုဂ္ဂလိက ရှေ့နေများမှာ ဝင်ငွေ ပိုကောင်းကြသည်။ အထူးသဖြင့် ထိပ်တန်း ဥပဒေအကျိုးဆောင် ကုမ္ပဏီများတွင် ဖြစ်သည်။ တရားသူကြီးများကတော့ သာမန် ပြည်သူ့ဝန်ထက်တော့ သာသည်။ သို့သော် အစိုးရလစာသာပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် အသက် လေးဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် ဇက်ဒရယ်တရားသူကြီး ဖြစ်လာသောအခါ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကီဗင် ဒပ်ဖီက ကျွန်တော် ထိုအလုပ်တွင် ကပ်လုပ်နေလျှင် ဇာရီလင်းနှင့် များပြားလာသည့် မိသားစုနှင့် အဆင်မပြေနိုင်ကြောင်း သတိပေးသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် အပြင် ထွက်လုပ်မည့် အစီအစဉ်မှာလည်း မူဒီနှင့် သူ့ဖုံးကြောင့် ပျက်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် အစိုးရလစာနှင့် ဆယ့်ရှစ်နှစ် နေလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ နောက်ထပ် ဆယ့်ရှစ်နှစ် နေရဦးမည်ဟု ကျွန်တော်နှင့် မေရီလင်းတို့ တွက်ထားသည်။ နောက်ပြီး ခရိုင်တရားသူကြီး ဆိုသည်မှာလည်း စိတ်ကူးယဉ်စရာ ရာထူး။ ကျွန်တော်ထက် ဝင်ငွေကောင်း

ကြသည့် ရှေ့နေများကပင် မက်မောကြသည်။ အမှုတွေကတော့ တစ်ထမ်းတစ်ပိုး။ သို့ရာတွင် ငါးဖာရီဆိုလျှင် မြေအောက် ရထား ဘူတာရုံသို့ တန်းသွားရုံပင်။ များမကြာမီ အိမ်နှင့် နီးသည့် တရားရုံးသို့ ပြောင်းလာနိုင်ဖွယ် ရှိသည်။

ကျွန်တော် ထိုအလုပ်ကို လုပ်နိုင်သရွေ့ လုပ်သွားနိုင်မည်ဟု ရိုးသားစွာ တွေးမိသည်။ ထိုအလုပ်မှာ ကျွန်တော် အမြဲ မျှော်မှန်းခဲ့သော အလုပ်လည်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ဖုန်းဝင်လာသည်။ သည်တစ်ကြိမ် ဝင်လာသည့် ဖုန်းမှာ အိမ်ပြုတော်မူ ဖြစ်သည်။

အက်ဖ်ဘီဘိုင် ဒါရိုက်တာအနေဖြင့် ကျွန်တော်အတွက် ပထမဆုံး စိန်ခေါ်ချက်မှာ မိမိဘာသာ ကျမ်းသစ္စာဆိုရေး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၊ မာရီလင်းနှင့် ကလေး လေးယောက်တို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ ဖော်လံဗို စတေးရှင်ဝက်ဂျန်း ကားကလေးထဲတွင် အပြည့်အသိပ် ပါလာကာ ကိုးလမ်းပေါ်ရှိ ဝင်ပေါက်မှ မြေအောက်ထပ် ကားဂိုဒေါင်ထဲသို့ မောင်းဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ဖရန်ဂျွန်ဆင်က စောင့်နေသည်။ သမ္မတလည်း လာနေပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်လည်း ထိုအလုပ်ကို စဝင်ဝင်ချင်း လုပ်ရမည့် ပုံမှန် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများအတွက် စိတ်စောနေသည်။ ကားရပ်သည့် နေရာတွင် လုံခြုံရေးတာဝန် ကျနေသည့် ယူနီဖောင်းဝတ် အက်ဖ်ဘီဘိုင် အရာရှိက-

“မှတ်ပုံတင် ပါလား၊”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင် ပြလိုက်သည်။

“မရဘူး၊ အက်ဖ်ဘီဘိုင် ရင်ထိုးတံဆိပ်ရော ပါလား၊”

“မရသေးဘူး၊ မကြာခင်တော့ ရမယ် ထင်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ ဒါရိုက်တာအသစ် ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုဖို့ ရှိတယ်ဆိုတာ ပြောသံမကြားဘူးလား၊”

ထိုသည်ကိုတော့ သူသိထားသည်။ သို့သော် သူ့တွင် တက်ရောက်မည့် ဧည့်သည်စာရင်း ရှိမထား။ ကျွန်တော်က-

“ကဲ ဒီမယ်၊ အဲဒီ ကျမ်းသစ္စာကျိန်မယ့်ကောင်က ကျုပ်ပဲ။”

အဲဒီတော့မှ သူ ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ ထိုနေ့နောက်ပိုင်းတွင် အက်ဖ်ဘီဘိုင် ဒါရိုက်တာအသစ်အတွက် လုံခြုံရေး အစီအမံအနေဖြင့် ကားသုံးစီး စောင့်နေပြီး ကျွန်တော်ဖော်လံဗိုကားကလေး လမ်းပေါ် မောင်းထွက်ကာ ပိုတိုမက်မြစ်ပေါ်ရှိ

အခန်း - ၇
 တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မင်းက
 ကားမောင်း၊ ငါက ပစ်မယ်

ကီးဘရစ်မာရီယက်တံတား ဖြတ်မောင်းလာသည့် တစ်လျှောက်လုံး နောက်မှ မောင်းလိုက်လာကြသည်။ ကားများမှာ ဆက်စောင့်နေပြီး ကျွန်တော်တို့ ညစာစားဖို့ ထွက်တော့လည်း နောက်မှ လိုက်လာကာ စောင့်နေသည်။ နောက်နေ့မနက် ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်မှ ထွက်တော့လည်း စောင့်နေသည်။ ယာဉ်မောင်းတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်က မေးကြည့်သည်-

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်နောက် ဒီလိုပဲ တစ်ချိန်လုံး လိုက်နေမှာပဲလား”

“တစ်ချိန်လုံးပဲ”

ကျွန်တော်တို့လည်း ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် ဂရိတ်ဖောမြို့ရှိ ငှားထားသည့် အိမ်သို့ ပြောင်းလာခဲ့ကြသည်။ ယင်းမှာ ဝါရှင်တန် လူစည်ကားရာ အရပ် အပြင်ဘက်ရှိ ဆင်ခြေဖုံးနေရာ ဖြစ်သည်။ ကံကောင်းသဖြင့် အိမ်နီးချင်းကောင်းတွေနှင့်လည်း ဆုံရသည်။ ဒစ်နှင့် ပက်ထရစ်ရှာကာလ်ဆွန်တို့ ဖြစ်သည်။ ဒစ်မှာ ယခင်က သံအမတ် ဖြစ်ခဲ့ပြီး တော်လည်းတော်သည်။ ကျွန်တော့် ဆရာလည်း ဖြစ်လာသည်။ လှလည်းလှ ထက်လည်း ထက်မြက်သော ပက်ထရစ်ရှာမှာလည်း မာရီလင်း၏ အခင်ဆုံး မိတ်ဆွေ ဖြစ်လာသည်။ သူတို့က ဝါရှင်တန်တွင် နေတတ် ထိုင်တတ်အောင် သင်ကြားပေးသည်။

ဂရိတ်ဖောမြို့သည် ကလေးများ ကြီးပြင်းရန် သင့်တော်သောမြို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မဝယ်မီ သူတို့ကို ကျောင်းထားရမည်။ နောက် ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်၏ လုံခြုံရေးအကြီးအကဲ ကျွန်တော့်တို့ လာတွေ့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒါရိုက်တာရဲ့ အိမ်အပြင်ဘက်မှာ ဆောက်လုပ်ရေး နောက်တွဲယာဉ် ထားဖို့ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားနေတယ်၊ ဒါမှ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအထဲမှာ လူအမြဲထားလို့ရမယ်။”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ အိမ်အပြင်မှာ နောက်တွဲယာဉ်ကြီး ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။”

“ဒါဆိုရင် နောက်ဖေးခြံထဲမှာရော။”

“မဖြစ်ပါဘူး။”

ကလေးများသည် သဘာဝအားဖြင့် ထိုသို့ ဂရုတစိုက်ရှိသည်ကို သဘောကျတတ်ကြသည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ ဘောလုံးပွဲ သွားသည်လည်း ရှိသည်။ ကုန်စုံဆိုင် သွားသည်လည်း ရှိသည်။ သွားလေရာ ကားတန်းနှင့် ကလေးများသည် ယခုကဲ့သို့ ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ အဆိုတော်တွေလို သွားလာနေရသည့်ပြင် ဒုတိယ အကျိုးတစ်ခုလည်းရနေကြသည်။ ကျွန်တော့် သားတစ်ယောက်က-

“သိပ် မိုက်တယ်။”

“သွားစမ်းပါကွာ၊ သွားလေရာ နောက်က လိုက်နေတာ စိတ်ညစ်စရာ မကောင်းဘူးလား။”

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

“မကောင်းဘူး၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အပြင်ထွက်တဲ့အခါ အဖေ ကျွန်တော်တို့ကို အော်တာ၊ ငေါက်တာ မရှိတော့ဘူးပေါ့။”

ထိုခဏမှာပင် သူပြောသည်မှာ မှန်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ကလေးများကို စုံထောက် ခြောက်ယောက်က သွားလေရာ လိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကာအကွယ်မဲ့ ဖြစ်နေချင်သည်။

ထို ကြီးကျယ်သော လုံခြုံရေးအစီအမံမှာ ကျွန်တော့်မတိုင်မီက ဒါရိုက်တာ ဝီလျံဆက်ရှင်က စီစဉ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ထံ လက်ဆင့်ကမ်း ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သူတို့ကို ချက်ချင်း မလိုက် နှင့် ပြော၍မဖြစ်။ သို့သော် နောက် လအတော်ကြာသောအခါ သူတို့ သွားချင်သည့်နေရာ လုပ်ချင်သည့် တာဝန်များတွင် တာဝန်များပေးကာ ရှင်းပစ်လိုက်တော့သည်။ (ထိုလုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်မှာ အလွန်တော်ပြီး ရောမောလုပ်သည့် စုံထောက် လေစီ ဂျန်ကင် ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်း ခိုဘားမျှော်စင် အမှုတွင် အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံစမ်း ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ခဲ့သည်။ ပထမပိုင်းတွင် ယောက်ျားကြီးစိုးသော ဆော်ဒီတို့ကမ္ဘာက မိန်းမ ဦးဆောင်သည်ကို သိပ်မကြိုက်ချင်ခဲ့။ သို့သော် လေစီသည် သူမ၏ အခန်းကဏ္ဍကို ကျေပြန်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။) နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော့်တွင် လုံခြုံရေးအနေဖြင့် ယာဉ်မောင်း နှစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ တစ်ယောက်က များမကြာမီ အနားယူသွားသည်။ နောက်တစ်ယောက်က ဂျွန် ဂရီလီယွန် ဖြစ်သည်။ သူသည် တစ်ချိန်က အိုင်အိုဝါ တက္ကသိုလ် ဘောလုံးသမား ဖြစ်ခဲ့ပြီး လက်ထောက်မာရှယ် လုပ်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ သေနတ်ကိုင်ခွင့် ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်သစ်တစ်ခု ချရန် ပြင်စဉ် ဂျွန်က ကျွန်တော့်အား ကားများထားရာ ဂိုဒေါင်အတွင်း ပိုင်းသို့ ခေါ်သွားပြီး အလေးချိန် သုံးတန်ရှိ ကျည်ကာကားကြီးတစ်စီးကို ပြသသည်။ ထိုကားကို ဒါရိုက်တာများ ရံဖန်ရံခါ စီးဟန်တူပေသည်။ ကျွန်တော်က-

“ဒါလည်း မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ကာတွန်းထဲကနဲ့ တူနေပါမယ်။”

“ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့၊ မောင်းရတာလဲ မလွယ်ဘူး၊ မိုင်နှစ်ရာလောက် ကျမှ သရိုက် တစ်ခါ နင်းရတာ။”

ထိုအစား ကျွန်တော်တို့သည် ချက်စီဆူဘာဘန်းကားကြီးဖြင့်သာ ဂရိတ်ဖောမြို့မှ အသွားအပြန် စီးသည်။ ဂျွန်က သူ့သေနတ် ယူလာသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်သေနတ် ယူလာသည်။ သေနတ်ကို နေရာတကာလည်း ယူသွားသည်။ အထောက်အကူအနေဖြင့် စက်သေနတ်တစ်လက်ကိုလည်း အလယ်ခေါင် ထောက်တိုင်တွင် တပ်ထားသည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော်တို့၏ လုံခြုံရေး အစီအမံသစ် ဖြစ်သည်။ (ဒါရိုက်တာများ သေနတ်ဆောင်ရန်မှာ ဥပဒေအရ သတ်မှတ်ပေးထားသော်လည်း သေနတ်ဆောင်သည့် အစဉ်အလာ သိပ်မရှိခဲ့။ ကျွန်တော့်အတွက် မူရင်းမှာ မူလ လုံခြုံရေး

www.burmeseclassic.com

အစီအမံကို အစားထိုးခြင်း ဖြစ်ပြီး သုံးလ တစ်ကြိမ်ခန့် စုံထောက်များနှင့်အတူ သေနတ်ပစ် ပြန်ကျင့်ရသည်ကိုလည်း ကြိုက်သည်။ ဂျွန်ဂရီလီယွန်က-

“တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် ဒါရိုက်တာက ကားမောင်း၊ ကျွန်တော်က ပစ်မယ်။”

လုံးခြုံရေးအစီအမံကို ပြင်ဆင်ခြင်းက ကျွန်တော်၏ ဩဇာအာဏာကိုလည်း ပြင်သလို ဖြစ်သွားသည်။ အနည်းဆုံးတော့ အက်ဂါဟူးဗား အဆောက်အအုံထဲတွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ အခြား အစိုးရရာထူးများတွင် ဗျူရိုကရေစီဘီးမှာ နှေးနှေးသာ လိမ့်သည်။ ယခုမူ ဒါရိုက်တာ၏ ရုံးမှ တောင်းဆိုချက်များ ‘စစ်’၍ သွားသည်။ အထပ်တိုင်းတွင်လည်း အားအင်ကောင်းလာကာ စုပေါင်းလိုက်သောအခါ အားမာန် ပြည့်လာသည်။

ကျွန်တော့်မတိုင်မီ ကြိုတင် သွားနှင့်သော ကျွန်တော်၏ အတွင်းရေးမှူး နော်ရင်း ဂေါ်လေး ဖုန်းဆက်တော့ ကျွန်တော်နှင့် မိသားစုမှာ ဝါရှင်တန်သို့ ပြောင်းလာနေဆဲ ဖြစ်သည်။ နံရံများပေါ်တွင် ကျွန်တော် ချိတ်ချင်သည်များကို သူမအား ချိတ်ခိုင်းထားသည်။ နော်ရင်းက ကျွန်တော် သိချင်သည်များကို အခန်းပြင်ဆင်သူများအား ပြောပြသည်။ အခန်းပြင်ဆင်တစ်သိုက် ရုံးခန်းထဲလာကာ တိုင်းထွာနေကြသည်။ နော်ရင်းက-

“ဘာလုပ်ကြ မလို့လဲ၊”

“ဒါရိုက်တာအတွက် နံရံ ရွှေပေးမလို့၊”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊”

“သူက အခန်းကျယ်ကျယ်နဲ့ နေချင်တယ် ဆိုပြီး တစ်ယောက်က လှမ်းပြောလို့။”

အခန်းမှာ ကျယ်နေပြီးသား။ နော်ရင်းအခန်းကလည်း ကျယ်ဝန်းသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ခန်းကြားတွင် အစည်းအဝေးခန်းကျယ်ကြီး ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် နော်ရင်းကို ခေါ်လိုလျှင် အတော်ပင် အော်ခေါ်ရသည်။ (အက်ဂါဟူးဗားသည် သူ ကြာကြာမနေခဲ့ရသော်လည်း ထိုအခန်းကို သူ စီစဉ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက သူဖုန်းဆက် နေသည်ကို သူ့အတွင်းရေးမှူး နားထောင်သည်ကို မကြိုက်) ကျွန်တော်က အခန်းမလိုပါ။ ကျွန်တော့်ကလေးများ၏ ဘောင်တပ်ပန်းချီကား ချိတ်၍ ရမရသာ သိချင်သည်။

အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာ ဖြစ်ခြင်းမှာ တာဝန်ချိန်လွတ်သည်ဟူ၍မရှိ။ တကယ်ပင် တာဝန်ကြီးသော ရာထူး ဖြစ်သည်။ ဒိုဘားမွှော်စင် တိုက်ခိုက်ခံရစဉ် ကျွန်တော်အမေ နယူးဂျာစီတွင် ကျွန်တော်တို့အတွက် ညစာ ခူးခင်းနေချိန်ဟု

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

ကျွန်တော် စောစောပိုင်းက ရေးခဲ့သည်။ ယင်းမတိုင်မီ တစ်နှစ်ခွဲ ၁၉၉၄ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၂၂ ရက် ကျေးဇူးတော်နေ့က လည်း မာရီလင်း၊ ကျွန်တော်နှင့် ကလေးများ နယူးဂျာစီ အစွန်ကောက်လမ်းအတိုင်း လာနေကြစဉ် ဖုန်းဝင်လာသည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက်များ ဖြစ်ကြသော မာသာဒစ်ဇင် မာတင်နက်နှင့် မိုက် ဖီလာတို့သည် ဝါရှင်တန်ရဲ့အရာရှိ ဟန်ဒလီနှင့် အတူ ဝါရှင်တန် ရဲဌာနချုပ်အတွင်း၌ သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခံရသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ကာ ရုံးသို့ လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကားကို စုံထောက်တစ်ယောက်အား အိမ်သို့ မောင်းပို့ခိုင်းလိုက်သည်။

အဖြစ်က ယုံနိုင်စရာပင်မရှိ။ မာသာနှင့် မိုက်တို့သည် အမှုဟောင်းများနှင့်ပတ်သက်၍ ရဲအဖွဲ့နှင့် အသေးစိတ် ဆွေးနွေးနေစဉ် ဖြစ်သည်။ သူတို့ တတိယထပ် အမှုဟောင်းခန်းထဲတွင် ရောက်နေကြသည်။ သူတို့ အလုပ်ကို အာရုံ ရောက်နေစဉ် မူးယစ်ဂိုဏ်းဝင် ဘင်နီ လီး လော်ဆင် ဝန်းကန့် ဝင်လာပြီး ကော်ဘရေ အမ်-၁၁ တိုက်ခိုက်ရေး ပစ္စတို ဖြင့် ပစ်ခတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ လော်ဆင်သည် မူးယစ်ဆေးဝါး နှိမ်နင်းရေးတပ်ဖွဲ့အား လက်စားချေရန် ဖြစ်သော်လည်း အခန်းမှား ဝင်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ ပစ်ပြီးသွားသောအခါ အရာရှိသုံးယောက် သေသွားပြီး အခြားတစ်ယောက် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရသွားသည်။ ရဲများက သူ့ကို မဖမ်းလိုက်နိုင်မီ လော်ဆင်သည် သူ့ခေါင်းကို သေနတ်နှင့် ပစ်သတ် သေသွားခဲ့သည်။

မာသာမှာ အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက်တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးကာစ ရှိသေးသည်။ မိုက်မှာ ကလေး နှစ်ယောက် ဖခင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျွန်တော် မသိ။ ရေခဲတိုက်သို့ ကျွန်တော် မာသာ၏ ခင်ပွန်း နှင့် အတူ သွားခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ အသုဘအခမ်းအနားသို့လည်း တက်ခဲ့သည်။ သာရေးထက် နာရေးကို သွားရန် ပိုအရေးကြီးသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

ညကြီးသန်းခေါင် စုံထောက်တစ်ယောက် အသတ်ခံရကြောင်း ဖုန်းဆက်လာသည့် အဖြစ်တစ်ခုကို ကျွန်တော် မေ့၍ မရ။ ၁၉၉၆ ခုနှစ် မတ်လက ဖြစ်သည်။ စုံထောက် ချားစ်ရိဒ်မှာ ဖီလဒဲဖီးယားတွင် မူးယစ်ဆေးဝါးအမှုတစ်ခု၌ လျှို့ဝှက် ထောက်လှမ်းနေစဉ် သေနတ်ပစ်ခံရကာ သေဆုံးရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာ အဖြစ်ဖြင့် ငါးနှစ်ကျော်အတွင်း သန်းခေါင်ကျော်လောက် ဖုန်းလာပြီဆိုလျှင် စုံထောက်တစ်ယောက် တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီလား ဟု ထင်မိလိုက်တော့သည်။

အလုပ်တွင် အခြားဖီအားမှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ မလွတ်လပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဘယ်သွားသွား ကျွန်တော့်ပတ်လည်၌ ဝိုင်းလိုက်နေသော လုံခြုံရေးအစီအမံများကို ရှင်းထုတ်ပစ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း နေ့တိုင်း နာရီတိုင်း

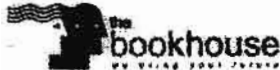

ရှိနေသော စောင့်ကြပ်နေမှုများကိုတော့ ရှောင်၍မရ။ ၁၉၉၈ ခုနှစ် ဇွေရာသီတွင် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မာရီလင်းတို့ နေထွက်ကိစ္စကားကား ကလေးများနှင့် ပစ္စည်း ပစ္စယများကို ကားထဲ ထည့်ပြီး ကိပ်ကော့ ကမ်းခြေသို့ လာခဲ့သည်။ နောက်ဆယ့်သုံးနှစ်အထိ ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ကားထဲမှ အထုပ်များ ဖြေကာ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် အခြေချလိုက်ကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သဲနှင့် ရေများသာ ရှိသည်။ ထိုသို့လျှင် လေးရက်နေမည်ပေါ့။ ထိုသို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေနေရသည်ကို ကျွန်တော် တွေး၍ ပျော်နေစဉ် အသက်ကြီးကြီး မိန်းမတစ်ယောက် ကျွန်တော့် ပခုံးကို ပုတ်ပြီး ကျွန်တော့်အား အက်ဖီဘီအိုင် ဒါရိုက်တာလားဟု မေးသည်။ ဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သောအခါ သူမက ကျွန်တော်တို့ နောက်ဘက်ရှိ သဲတောင်ကုန်းပေါ်သို့ ညွှန်ပြသည်။ ထိုအခါ စုံထောက်နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့တွင် ကျွန်တော့် လက်မှတ်ပါသည့် တာဝန်ပေး အမိန့်စာ ပါလာကြသည်။

ဖီအား အများဆုံးမှာ နိုင်ငံရေးပိုင်းမှ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သည်ရုံးသို့ လာရန် အသင့်မဖြစ်ခဲ့သည်မှာလည်း ထိုအချက်ကြောင့်ပင်။ အတွေ့အကြုံရှိ၍ အောင်မြင်မည် ဟူသော မျှော်လင့်ချက် ထားခဲ့သည်မှာ ကျွန်တော် အခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ သို့ရာတွင် ကျောက်ဆောင်များ၊ ကျောက်တုံးများ၊ ရေမြုပ် ရေခဲတုံးများ၊ ငမန်းများ ရှိသည့် ရေတွင်တော့ မကူးခတ်လို။

ဆယ်နှစ်သက်တမ်း ဆိုသည်မှာ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ နိုင်ငံရေး မှန်တိုင်း စီးရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သမ္မတ တစ်ယောက်၊ အစိုးရ တစ်ဖွဲ့တည်းနှင့် နေရသည် မဟုတ်။ အက်ဖီဘီအိုင်အဖွဲ့ အကြီးအကဲအနေဖြင့် တကယ့်အလုပ်မှာ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည်ဖြစ်စေ ဩဇာတော့ ကြီးသည်။ အက်ဖီဘီအိုင် ဒါရိုက်တာများသည် စုံစမ်း ထောက်လှမ်းမှုကို လုပ်၍လည်း ရသည်၊ ရပ်၍လည်း ရသည်။ အချိန်ဆွဲထားလိုလျှင်လည်း ရသည်။ စွဲချက်များကို ဖီအား သုံးယူလျှင်လည်း ရသည်။ မသုံးလျှင်လည်း ရသည်။ လုပ်ငန်းစဉ်ကို လုပ်လျှင်လည်း ရသည်။ ဖျက်လျှင်လည်း ရသည်။ ဘီလ်ကလင်တန်၏ စာအုပ်မှ သဘောထားမှာ သူ့ အတွင်းဘဝ၏ ရိုက်ခတ်ချက် ရောင်ပြန် ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် သူ့သမ္မတ လုပ်ငန်းစဉ်ကို ဖျက်ခဲ့သည်ဟု သူ ယုံကြည်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။ ယင်းမှာ အဓိပ္ပာယ် မရှိ။

အက်ဖီဘီအိုင်တွင် ဒါရိုက်တာ ဖြစ်ကာစ တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော့်ဝန်ထမ်းများအား မေးကြည့်သည် မိန်းမလူများနှင့် ပတ်သက်၍ ဌာန၏ မူဝါဒမှာ မည်သို့နည်းဟု။ အထူး မူဝါဒဟူ၍ မရှိဟု ဆိုသည်။ လူတိုင်းကို တန်းတူ ဆက်ဆံသည် ဆို၏။ နောက်ကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်သည့်အခါ တစ်ယောက်ယောက်မှာ မိန်းမလူဟု သိရလျှင်ရေးရာ မေးကြည့်ပြန်သည်။ လျှောက်လွှာကို ဆက်မတင်တော့ဟု ဆိုသည်။ ထိုကိစ္စကို ပြင်ရမည်ဟု ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် အခြားအကျင့်စီမံကိန်းကဲ့သို့ အလုပ်ရနိုင်သည့် တူညီသော အခွင့်အရေး ရှိရမည်။ သင့်တော်မှ၊ ရှုပ်ရည်နှင့်

နိုင်ငံရေးလည်း ရှိရမည်။ အကယ်၍ လျှောက်လွှာကို စာသေဖိုင်ထဲ ထည့်လိုက်ပါက စာနယ်ဇင်းများတွင် ပလူပျံအောင် ပါသွားမည်မှန်း လူသစ် ကျွန်တော်ပင် မြင်နေသည်။ ပထမ အပတ်တွင်းမှာပင် ကျွန်တော့် လက်ထောက် ဒါရိုက်တာများကို ရုံးခန်းထဲ ခေါ်လိုက်တော့ သူတို့အားလုံးမှာ လူဖြူအမျိုးသားများချည်း ဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ သဘောထား အကြံဉာဏ်များ မျှနေစေရန် ယင်းကိုလည်း ပြောင်းပစ်ရမည်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်က အက်ဖ်ဘီဘိုင်၏ ဦးဆောင်ပိုင်းသည် ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်သည့် နိုင်ငံကို ထင်ဟပ်နေစေချင်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဟစ္စပင်းနစ် (စပိန်စကားပြော အမေရိကန်) တစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် လက်ထောက်ဒါရိုက်တာ ခန့်လိုက်ရသည့်အတွက် ဂုဏ်ယူမိပေသည်။

သည်လောက်အထိတော့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သည်။ သို့ရာတွင် နိစ္စရူဝ လက်တွေ့ဆုံးဖြတ်မှုများတွင် အခြေခံ ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်သော နိုင်ငံရေးကိုမူ ကျွန်တော် အသားမကျချေ။ ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာဖြစ်ပြီး တစ်နှစ်ခန့် ကြာတော့ ဌာနတွင်း အစီရင်ခံစာတွင် တစ်ခု ထည့်ရေးမိသည်။ ဘတ်ဂျက် ဖြတ်တောက်မှုကြောင့် သေနတ်ကိုင် ဝစ်ခတ်ရသည့် စုံထောက်များတွင် ကျည် မလုံလောက်ကြောင်း၊ အက်ဖ်ဘီဘိုင် သင်တန်းတွင်သာမက သုံးလတစ်ကြိမ် ဒါရိုက်တာ အပါအဝင် စုံထောက်များ စက်ပစ်ကွင်း လေ့ကျင့်မှုတွင်ပါ ကျည် လုံလောက်မှု မရှိကြောင်း ထည့်ရေးခဲ့သည်။ နှိုင်းတိုသော လက်ရှိ ဘတ်ဂျက်ဖြင့် ကျည်များလည်း မလောက်။ ထပ်ဝယ်ရန် ငွေလည်း မရှိ ဖြစ်နေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဝါရှင်တန်ကလည်း ဝါရှင်တန်ပင်။ ထိုဌာနတွင်း အစီရင်ခံစာသည် သတင်းလောကသို့ ပေါက်ကြားသွားတော့သည်။ အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ဘတ်ဂျက်ရုံးကို ကွပ်ကဲကာ အိမ်ဖြူတော် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအဖြစ် ပြောင်းလာသူ လီယွန် ပနက်တာ ကျွန်တော့်ထံ ဖုန်းဆက်လာသည်။ ကျွန်တော် လီယွန်ကို သဘောကျပါသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် အတော်လည်း သင့်မြတ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် လီယွန် ထိုအတွက် ဖုန်းဆက်သည်မဟုတ်။ သူက-

“အက်ဖ်ဘီဘိုင်မှာ ကျည် အလုံလောက် မရှိဘူးလို့ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ အစီရင်ခံစာထဲ ထည့်ရေးရတာလဲ၊ အစိုးရ သိက္ခာကျတာပေါ့။”

ကျွန်တော်၏ မည်သည့် တုံ့ပြန်မှုကို လီယွန် မျှော်လင့်သည်မသိ။ ထ၍ ပွဲကြမ်းမည်ကိုလား၊ ထအော်ပစ် မည်ကိုလား၊ တောင်းပန်စကား ပြောမည်ကိုလား။ သူ ဝါရှင်တန်ကို ရောက်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ ကျွန်တော် သူ့ကို တော်တော်လည်း လေးစားသည်။ သူ အားလုံးကို သိထားပြီးပြီဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ တဟားဟား ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

ရယ်ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်က ရှင်းပြလိုက်သည်။ ပင်တဂွန် စစ်ဌာနချုပ်က သူတို့၏ ဘတ်ဂျက်တောင်းခံလွှာတွင် ခဲယမ်းမီးကျောက်အတွက် ငွေပိုတောင်းခံသလို ကျွန်တော်လည်း ကျည်ဆန်ဝယ်ရန် ငွေတောင်းခံခြင်းဖြစ်ကြောင်း

ပြောလိုက်သည်။ ကျည်မှာလည်း မလုံလောက်၊ စုံထောက်တွေကလည်း ပြီးနေကြသည်။ တာဝန်အရ ပစ်ရခတ်ရမည်ဆိုလျှင် ထိုလူများအတွက်ရော၊ အများပြည်သူအတွက်ရော လုံခြုံရေးအတွက် သူတို့ကို လုံလောက်အောင် လေ့ကျင့်ပေးဖို့ လိုသည်ဟုလည်း ပြောလိုက်သည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော် အမြင်တွင် အကြောင်းပြချက် ခိုင်မာမှုရှိသည်။ သို့ရာတွင် နိုင်ငံရေး ဝင်လာသောအခါ ထိုအကြောင်းပြချက်များမှာ ရေထဲ သွန်ပစ်ခံရတော့သည်။ သည်ကိစ္စတွင် ကျွန်တော်၏ ဘတ်ဂျက် တောင်းခံမှုကို အတည်ပြုပေးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဗျူရိုတွင် ကျည်ဆန် လုံလုံလောက်လောက် ရှိလာခဲ့ပေသည်။

ဘတ်ဂျက်နှင့် ပတ်သက်သော နောက်ဥပမာတစ်ခု ရှိသေးသည်။ ဘီလ်ကလင်တန်၏ ဒုတိယသက်တမ်း တစ်ဝက်လောက်တွင် ကျွန်တော်က ဗျူရို၏ ရှေးဟောင်း ဆိုက်တေးရှင်းဂျက် လေယာဉ်ကြီးအပြင် ခရီးဝေးသွားနိုင်သည့် လေယာဉ်တစ်စီး ထပ်တောင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ကမ္ဘာအနှံ့ လိုက်၍ အကြမ်းဖက်သမားများကို လိုက်လံ နှိမ်နင်းရသည်။ သူတို့ လုပ်ရပ်များကို လိုက်ကြည့်ရသည်။ အိမ်ရှင်နိုင်ငံ အစိုးရများအား အကြမ်းဖက်သမားများကို အမေရိကန်သို့ ပြန်ခေါ်၍ ရအောင် ပြောရသည်။ မကြာခဏ ဆိုသလို စုံစမ်း၍မရ၊ အတည်ပြုချက်မရ ဖြစ်ရသည်။ ယင်းမှာ လုပ်ငန်း၏ သဘာဝ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အောင်မြင်သည့် အခါများတွင်မူ ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်သာ အချိန်ရသည့်အခါများတွင် လုပ်ရကိုင်ရ ကျပ်လှသည်။ ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် စစ်ဘက်မှ လေယာဉ်များကို အပြေးငှားပြီး သယ်ခိုင်းရသည်။ ထိုသို့ ငှား၍ မရလျှင်လည်း အမေရိကန် ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးများမှ အသိ အမှုဆောင်အရာရှိချုပ်များကို ချဉ်းကပ်ကာ ကရာချို၊ သို့မဟုတ် ဒိုဟာ၊ သို့မဟုတ်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ သွားရမည့်နေရာသို့ သူတို့၏ ကော်ပိုရိတ် ဂျက်လေယာဉ်ဖြင့် ကပ်လိုက်ခွင့်ပြုရန် ပြောရသည်။ (ထိုအမှုဆောင်အရာရှိချုပ်များ၏ အမည်များကိုတော့ မဖော်ပြနိုင်တော့ပါ။ သို့သော် အချိန် အကန့်အသတ်ရှိသည့် ကိစ္စတစ်ခုတွင် ပါကစ္စတန်နိုင်ငံမှ ကော်ပိုရိတ်ဂျက်ဖြင့် လိုက်ပါခွင့် ပြုခဲ့သူမှာ ရစ်မီ ယုဆွတ် ဖြစ်သည်)

ကျွန်တော်အဖို့ ထိုအခြေအနေမှာ ရယ်စရာကောင်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ဂစ်စကြင်း ဂျီ-၅ အမျိုးအစား လေယာဉ်တစ်စီး ပေးရန် တောင်းခံသည်။ ဈေးကတော့ မပေါ်လှ။ ဒေါ်လာ သန်း ၄၀ ခန့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် လိုကလည်း လိုအပ်နေသည်။ အိမ်ဖြူတော်က ဂျီ-၅ ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်မပေးလိုမှန်း သိသောအခါ ကွန်ဂရက်သို့ ယူသွားပြီး အလာစကာအမတ် တက်စတီဗင်နှင့် အလာဘားမားအမတ်ရစ်ချဒ်ဂျယ်လေတို့ကို တင်ပြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ကြည့်လုပ်ပေးရန် သဘောတူကြသည်။ သည်တွင် အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ဘတ်ဂျက်ရုံး ဒါရိုက်တာအသစ်က ကျွန်တော်ထံ ပထမဆုံး အကြိမ် ဖုန်းဆက်လာသည်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ် မေလတွင် ဖြစ်၏။ သူက-

“ခင်ဗျား ဒီလို မလုပ်သင့်ဘူး၊”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ၊ ဒီလို မလုပ်သင့်ဘူး ဆိုတာ။”

“ခင်ဗျား ဒီလိုတောင်းဆိုဖို့ အခွင့်အာဏာ မရှိဘူး။”

ကျွန်တော်က အမြန်လုပ်ရမည့် အမှုများအတွက် အမှန်တကယ် လေယာဉ် လိုအပ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ သို့သော် သူက တင်းခံသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လေ့လာကြည့်ပြီးပြီ။ ကျွန်တော်တို့ သုံးသပ်ချက်က ခင်ဗျားတို့မှာ အဲဒါ မလိုဘူး ဆိုတာပဲ။”

ကျွန်တော်လည်း တက်စပြုလာသည့် ဒေါသကို ချုပ်တည်းကာ-

“ကောင်းပြီလေ။ တန်ပြန်အကြမ်းဖက်ဝါဒနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ခံ အတွေ့အကြုံက ဘာလဲ။”

ထိုသို့မေးသည်ကို သူမကြိုက်သည်မှာ အံ့ဩစရာ မရှိ။ သူ့ဘာပြန်ပြောလည်း ကျွန်တော်က ဂရုမစိုက်။

နောက် သတင်းပတ် အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်နှင့် ဂျော့ တန်းနက်တို့ ကွန်ဂရက် ထောက်လှမ်းရေး ကော်မတီသို့ အတူ သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဘတ်ဂျက် လိုအပ်ချက်ကို ဆွေးနွေးရန် ဖြစ်သည်။ ထိုကြားနာမှုတွင် ဥက္ကဋ္ဌက-

“ဪ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ လူတွေ တာပေးပြေး လေယာဉ် လိုတယ်ဆို။”

အစကလေးသာ ပေါ်လာသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း အရအမီ ဆွဲကြည့်သည်။ စင်စစ် ဂျော့မှာလည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ဂျီ-၅ အကြီးအကျယ် လိုအပ်နေသည်။ သို့သော် သူ့ကို အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ဘတ်ဂျက်ရုံးက ပယ်ချခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းပြသည့်အတိုင်း ပယ်ချခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က ဥက္ကဋ္ဌအား-

“ဟုတ်ပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ အတော့်ကို လိုအပ်နေပါတယ်။ ဒါကို အုပ်ချုပ်ရေးနဲ့ ဘတ်ဂျက်ရုံးက အတည်ပြုပေးမယ့်လူ မရှိပါဘူး။” ထို့နောက် ကျွန်တော်က ဂျော့ဘက်သို့ လှည့်ပြီး ဆက်၍- “သူလည်း တစ်စီးလိုပါတယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ထက်တောင် လိုနေသေးတယ်။”

ဂျော့က မော့ကြည့်ပြီး ရယ်သည်။ ကျွန်တော် မပြောဘဲ ထားလိုက်ရ အကောင်းသား။ အကြောင်းမူ ဂျီ-၅ ကို သူကအလုပ်ရပြီးမှ အက်ဖ်ဘီအိုင်က ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေဖြစ်သော စီအိုင်အေ ဒါရိုက်တာ ဂျော့အား ကျီစယ်ကာ သူ့လေယာဉ်ကို အက်ဖ်ဘီအိုင်ဟု အမည်ပေးသင့်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ အဆိုပါ ရယ်စရာ ဘတ်ဂျက်ကို နှစ်စဉ် တင်နေရသည်။ ဗျူရိုသည် ကျွန်တော်တို့ လိုအပ်သမျှ ဘတ်ဂျက်ကို ရေးဆွဲကာ တရားရေးဝန်ကြီးဌာနသို့ တင်သည်။ ဘတ်ဂျက်ကို ဖြတ်မည်ဟုလည်း မှန်းထားသည်။

တရားရေးဌာနက တစ်ဖန် အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ဘတ်ဂျက်ရုံးသို့ တင်သည်။ ထိုရုံးတွင် တစ်ခါ ဖြတ်တောက်ခံရပြန်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကွန်ဂရက်သို့ တင်သည်။ သည်တွင်လည်း ဖြတ်တောက်ခံရပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့ လိုသည်ထက် များစွာ ပိုပြီးတင်သည်။ သည်တော့မှ လိုအပ်သလောက် ပြန်ကျန်သည်။ လုပ်ငန်းစဉ်မှာ ထိုသို့တည်း။

အသိဆိုးဖမ်းခြင်း ဥပဒေမှာ တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်ရေး နည်းပညာ၏ နောက်တွင် ကျန်နေခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော်မြင်သည်။ အသိဆိုးဖမ်းခြင်းမှာ ဥပဒေစိုးမိုးရေးအတွက် အရေးပါသည့် လက်နက် ဖြစ်သည်။ ယင်းကို အကြမ်းဖက်သမားများ၊ ရာဇဝတ်ပိုင်းများ၊ ကော်လံဖြူ မသမာသူများ၊ ပြန်ပေးဆွဲရန် ကြံစီမှုများ၊ မူးယစ်ဆေးဝါး ဖောက်ကားမှုများ စသည်တို့၏ ပတ်လည်မှ လျှို့ဝှက် ကန့်လန့်ကာကို ထိုးဖောက်ရာတွင် အသုံးကျလှသည်။ နောက်ပြီး အသိဆိုးဖမ်းသည်ကို တရားရုံးအမိန့် တောင်းရာတွင် ပိုမို အသိဖမ်းယူခြင်းများကို စစ်ဆေးရမည်။ ၁၉၉၀ ပြည့်လွန်နှစ်များ တွင် ဆယ်လျူလာ နည်းပညာနှင့် အခြား ဒစ်ဂျစ်တယ် ဆက်သွယ်ရေးစနစ်များ ပေါ်လာသောအခါ ယင်းတို့သည် ယခင် ဥပဒေဟောင်းများနှင့် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများကို ကျော်လွန်ကုန်သည်။ နည်းပညာသစ်ကို ထိုးဖောက်နိုင်မှု မရှိလျှင် ရာဇဝတ်ကောင်များ အပေါ်ရော အမျိုးသား လုံခြုံရေးအတွက်ပါ နားကန်းသွားသည့် အန္တရာယ် ရှိနေပေသည်။

ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာဖြစ်ပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကာလရှည် မိတ်ဆွေလည်းဖြစ်၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လည်း ဖြစ်သူ နယူးယောက် စုံထောက် ဂျင်မီ ကော့စထရစ်က ထိုအကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် တွဲဖက် ရှေ့နေချုပ် ဝက်ဘ် ဟပ်ဘဲထံ သွားကာ ပြဿနာကို ရှင်းပြသည်။ ဝက်ဘ်က လက်ခံသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့၏ အခက်အခဲကို သဘောပေါက်ကာ သမ္မတ၏ လက်ထောက်နှင့် နောက်ပိုင်း အိမ်ဖြူတော် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဖြစ်လာသူ ဝျန် ပိုတက်စတာနှင့် တွေ့ရန် စီစဉ်ပေးသည်။ သို့မှသာ ကျွန်တော် အိမ်ဖြူတော်ထံမှ ထောက်ခံမှု ရနိုင်မည် ဖြစ်၏။ ဝျန် ပိုတက်စတာက လက်ခံမှုနှင့် စိတ်ဝင်စားမှု နည်းသည်။ သူက-

“အိမ်ဖြူတော်ဟာ နိုင်ငံရေး အရင်းအနှီးကြီးမယ့် ဟာတွေကို မလုပ်ဘူး။ ဒါဟာ အတော်လေး အထိမခံတဲ့ ကိစ္စ။ ပုဂ္ဂလိက အုပ်စုတွေ ဒီပြဿနာထဲ ဝင်လာကြလိမ့်မယ်။”

မှန်ကန်စွာ စနစ်ကျကျလုပ်လျှင် ထိုသို့ ဖြစ်မလာနိုင်ပါဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ ယင်းမှာ ပုဂ္ဂလိက လွတ်လပ်ခွင့်ကိစ္စ မဟုတ်။ ယင်းမှာ အခွင့်အာဏာကို တိုးချဲ့ရန် မဟုတ်ဘဲ နည်းပညာ တိုးချဲ့ရန်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဝျန်၏ စိတ်၊ သူ့နောက်တွင် အိမ်ဖြူတော်၏ သဘောထားလည်း ပါကောင်းပါမည်မှာ ထိုကိစ္စ ဆုံးဖြတ်ပိုင်း ဖြစ်နေဟန် ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကွန်ဂရက်တွင် တစ်ရုံးပြီးတစ်ရုံး သွားကာ ဆက်သွယ်ရေး အထောက်အကူ ဥပဒေစိုးမိုးရေး အက်ဥပဒေ (စီအေအယ်လ်အီးအေ) လိုကြောင်း၊ ယင်းမှာ ဥပဒေလိုက်နာသော အမေရိကန်နိုင်ငံသားများ

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

၏ ပုဂ္ဂလိက လွတ်လပ်ခွင့်ကို မထိခိုက်နိုင်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်ရေး စက်မှုလက်မှုကို အသိအစ လိုက်သည်။ အကြောင်းမူ ထိုအက်ဥပဒေ ပုဒ်မများကို ၎င်းတို့ဘက်မှလည်း လိုက်နာရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းတစ်ခုပြီး တစ်ခု အောင်မြင်လာသည်။ တစ်ကြောင်းက ပြဿနာ အပေါ်တွင် ကျွန်တော်ဘက်မှ မှန်ကန်သောကြောင့် ဖြစ်ပြီး၊ နိုင်ငံရေးက မည်သို့ရှိစေ ကျွန်တော်တို့ တင်ပြသည်မှာလည်း မှန်ကန်စွာ လက်တွေ့ကျမှုကြောင့် ဖြစ်သည်။ မူးယစ်ဆေးဝါးနှိမ်နင်းရေး အေဂျင်စီ၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးလည်းဖြစ်၊ အများလေးစားခံရသည့် ဥပဒေစိုးမိုးရေးခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်သည့် တွမ် ကွန်စတင်တိုင်းက အက်ဖ်ဘီဘိုင်ဘက်မှ ရပ်တည်ခဲ့ရာ များစွာထူးခြားမှု ရှိလာသည်။ နိုင်ငံတကာ ရဲအကြီးအကဲများအသင်း၏ အမှုဆောင်ဒါရိုက်တာ ဒန်ရီဆန်း ဘလတ် ထံမှလည်း အကူအညီ ရသည်။

ဤတွင် ဆီနိုက် တရားရေးကော်မတီအဖွဲ့ဝင် ဗားမောင့်ပြည်နယ် ဒီမိုကရက် ဆီနိုက်အမတ် ပက်လီဟီလည်း ပါလာသည်။ ထို့အတူ ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ် ဒီမိုကရက်အမတ် ဒွန် အက်ဒွပ်လည်း ပါလာသည်။ အက်ဒွပ်သည် ယခင်က အက်ဖ်ဘီဘိုင် စုံထောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီး တရားရုံးမှ အသံခိုးဖမ်းမိန့် ချပေးသည်ကို ထောက်ခံသူ မဟုတ်ပေ။ ပက်လီဟီမှာ အတွေ့အကြုံရှိသော ဆွဲချွေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဥပဒေစိုးမိုးရေးအရာရှိများ၏ အန္တရာယ်နှင့် စွန့်စားရမှု ကို သဘောပေါက်ထားသူ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါက ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ဗားမောင့်မြို့ရှိ သူ့ထံ သွားလည်သည်တွင် နယ်စပ်စောင့် အရာရှိတစ်ယောက် တာဝန်ခိုက်တွင် ဒဏ်ရာရသွားသည်။ ပက်သည် ဆေးရုံသို့ ပြေးကာ ထိုအရာရှိလက် ကို ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူသည် ဝါရှင်တန်မှ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

ရီပတ်ဘလီကင် ဆီနိုက်အမတ် ကွန်ရက် ဘန်းသည် မွန်တာနာ ပြည်နယ်ဥပဒေစိုးမိုးရေးအဖွဲ့နှင့် အထူးသဖြင့် ရှုရစ် (ရဲအုပ်) များက ဖက်စ်စာများ အကြိမ်ကြိမ် မပို့မီက ကျွန်တော်တို့၏ တောင်းဆိုချက်ကို လိုလိုလားလား မရှိချေ။ အမတ် ဘန်းသည် နောက်လာမည့် ရွေးကောက်ပွဲတွင် ရှုရစ်တို့၏ မဲများ မရက မဖြစ်ပေ။ (ကျွန်တော် အမတ် ဘန်း၏ ရုံးခန်းသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် ဖက်စ်များ လိုမိုဝင်လာနေသည်။ သူ့အတွင်းရေးမှူး တစ်ထပ်ပြီး တစ်ထပ် ယူလာသည်တွင် သူ၏ တင်းခံနေမှုမှာ တဖြည်းဖြည်း လျော့လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်) ကျွန်တော်တို့ လိုချင်သော အက်ဥပဒေမှာ ၁၉၉၄ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။ အိမ်ဖြူတော်ကလည်း ထောက်ခံသည်။ အမေရိကမှာလည်း လုံခြုံမှုရှိသော နိုင်ငံ ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ နိုင်ငံရေးအခင်းအကျင်းသည် ကျဉ်းမြောင်းသည့် ကိုယ်ကျိုးကြည့်မှု များနေကြောင်း ပြလိုသော ကျွန်တော်၏ နောက်ဆုံးဥပမာ ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၉၄ ခုနှစ်လောက်တွင် မော်စကိုရှိ အမေရိကန် သံရုံး၌ အက်ဖ်ဘီဘိုင်မှ

လာကြသည်။ ယခုတစ်ခါတော့ သုံးလတိုင် ဖွားကျောင်းရန်နှင့် ကုန်းခေါင်ရေဝေးဒေသရှိ ခြံစည်းရိုးများ ပြုပြင်ပေးရန် အတွက် ဩစတြေးလျနိုင်ငံသို့ ဟယ်ရီထွက်ခွာဖို့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲ ကျင်းပခြင်းဖြစ်သည်။ ဟယ်ရီသည် ၂၂မှာရီကြာ လေယာဉ်ပျံစီးရမည်ဖြစ်၍ အရက်မသောက်ဘဲ နေသည်။ ဝီလျံကတော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စင် ပေါ်၌ စိတ်လွတ်လက်လွတ်တွဲကပြီးနောက် အရက်မူးမူးနှင့် သူ့စားပွဲပေါ် မှောက်သွားသည်။ ဝီလျံအား သူ့ကိုယ်ရံတော် များက ထမ်းထုတ်သွားရကြောင်း မျက်မြင်သက်သေ ဆူးသွမ်ဆင်က ပြောသည်။

နောက် ရက်သတ္တပတ်များ တစ်လျှောက်လုံး ထိုမြင်ကွင်းမျိုးကို ထပ်တလဲလဲ တွေ့ကြရသည်။ အထူးသဖြင့် ပါပယ်(လ်)ကလပ်၌ 'ညစ်ညမ်းဒစ္စကိုည'ဟူသော ပါတီပွဲကျင်းပသည့်အခါ ကျိန်းသေမြင်ရသည်။ အဆိုပါညများတွင် ဝီလျံကိုဖမ်းဆုပ်ပြီး ဖက်နမ်းသော မိန်းကလေးအတော်များများက သတင်းစာများကို စတင်၍သတင်းပေးကြသည်။

ဝီလျံမှာ ကိတ်မစ်ဒယ်(လ်)တန်ဆိုသော ရည်းစားတစ်ယောက်ရှိသည်ဟု ကြားသိရသည့် ပါပယ်(လ်)ကလပ်၏ ဖောက်သည်တစ်ဦးဖြစ်သူ အသက်၂၉နှစ်အရွယ် ဆိုလိုင်း(ဂ်)ဂျေကော့(ဘ်)က 'ဝီလျံက အိုင်တွေ့ ခြေဆေးတဲ့လူစို့ ရည်းစားအတည်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး'ဟု ပြောသည်။ ဆိုလိုင်း(ဂ်)မှာ တစ်ည၌ ဝီလျံနှင့်အတူ တွဲကကာ အရက်သောက် ပြီး ဖက်နမ်းခဲ့သည့် အမျိုးသမီး အတော်များများအနက် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်သည်။

'ကျွန်မရှေ့မှာတော့ ဝီလျံအမူအရာက ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ ချစ်နေပုံမရဘူး။ သူက ကခြေသည်မလေးတစ်ယောက် နဲ့တွတ်ထိုးပြီး ဗီအိုင်ဝီအခန်းထဲက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုလည်း စိုက်ကြည့်သေးတယ်။ ကိတ်နဲ့သူ ရည်းစား ဖြစ်နေတယ်လို့ မထင်ရက်စရာပါ။ ဝီလျံဟာ ကျားချောင်း ချောင်းနေသလိုပဲ။ ကိတ် အလှည့်စားမခံချင်ရင် သတိထား သင့်တယ်'

ဝီလျံဟာ တော်ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ခြင်းကို များစွာအဖြစ် မသုံးဘဲနေသူမဟုတ်။ သူက ဆိုလိုင်း(ဂ်)ထံ ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့အိမ်သို့ဖိတ်ခေါ်မည်ဟု ကတိပေးကာ သူမဖုန်းနံပါတ်ကို ယူထားလိုက်သည်။ သူ့မှာ ရည်းစားရှိကြောင်း သူ လုံးဝ ဖွင့်မပြောပါ။

'ကိတ် ကံအကောင်းဆုံးဖြစ်ဖို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ သူ ကံကောင်းဖို့ လိုတယ်'ဟု သူမက ပြော သည်။

ကယ်ရိုး(လ်)သည် သူမ ဖတ်ရသောသတင်းများကို ဘဝင်မကျချေ။ ဝီလျံ၏အပြုအမူများမှာ အန္တရာယ်မရှိ သော ပလူးပလပ်လုပ်မှုလေးများသာ ဖြစ်ကြောင်း သူမက ကိတ်ကို ဖုန်းဆက်၍ နှစ်သိမ့်သည်။

ကိတ်ကတော့ ယုံရခက်ခက်။ ဝီလျံ၏ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဖောက်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ဝင်ဆာအမျိုးသားဗျားမှာ

မြာပေမူ သမိုင်းနောက်ခံ ရှိသည်။

'သမီးကို ဝီလျံ ချစ်တယ်ဆိုတာ၊ နာကျင်အောင် သူ တမင်မလုပ်ဘူးဆိုတာ သမီး ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟို မိသားစုက..'

ကိတ်က စကားလက်စ မသတ်။ သူမက မိခင်ဖြစ်သူ၏ အကြံဉာဏ်ကို လက်ခံပြီး ချယ်(လ်)ဆီးရှီ မိဘပိုင် တိုက်ခန်းတွင် စတင်၍ အချိန်ပိုဖြုန်းသည်။

'ဝီလျံနဲ့အတူ ပျော်ပါးမယ့်သူ တစ်ဦးရှိရမယ်ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ ငါ့ပဲဖြစ်ရမယ်'ဟု ကိတ်က ဝီလျံ၏အရက် သောက်ဖော်သောက်ဖက် ဝိုင်းပယ်လီကို ပြောခဲ့သည်။

ပါပယ်(လ်)ကလပ်၊ သို့မဟုတ် ဘူးဂျွတ်၊ သို့မဟုတ် ချိုင်းနားဂိုက်၊ သို့မဟုတ် ဆိုးဖားဆိုးဖား သို့မဟုတ် လန်ဒန်ရှိ ဝီလျံအနစ်သက်ဆုံး ကလပ်တစ်ခုခုသို့ ယင်းနောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာသောအခါ ယင်းဘေးမှာ ကိတ် ပူးကပ်နေလေသည်။

ယခုအခါ ကိတ်က ဝီလျံကို မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေကြောင်း သိရှိရပြီးနောက် ကမီလာက 'ကိတ် ဟာ သိပ်ပါးနပ်ချက်ချာတဲ့ ကောင်မလေး ဖြစ်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ သူဟာ အရမ်းကို ပါးနပ်ချက်ချာသူလေးပဲ'ဟု သူမ၏သားဖြစ်သူ တို့နို့အား ပြောလိုက်လေသည်။

ကျားကုတ်ကျားခဲ လုပ်ဆောင်မှုတို့ကြောင့် အက်ဖ်ဘီအိုင်တွင် သမိုင်းဝင် ပြောင်းလဲမှုကြီး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နိုင်ငံ၏ ပြောင်မြောက်သော သံတမန်တစ်ဦးလည်းဖြစ်၊ ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ တွေးခေါ်ရှင်လည်း ဖြစ်သူ ဒစ် ဟိုးဘာရတ်ကလည်း ပြည်ပ မဟာဗျူဟာ တည်ဆောက်ရေးအတွက် အကြံဉာဏ်များ မပြတ် ပေးခဲ့သည်။

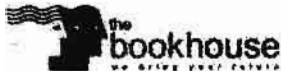
ကျွန်တော်တို့သည် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ပြည်ပ ဥပဒေစိုးမိုးရေး အရာရှိများကို ဘူဒါပက်မြို့လယ်ရှိ အဆောက်အအုံတစ်ခုတွင် သင်တန်းများ စတင်ပေးသည်။ ထိုအဆောက်အအုံမှာ တစ်ချိန်က စစ်ရဲတန်းလျားလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ မြင်းတပ်ရင်းလည်း တပ်ခွဲခဲ့သည်။ ကွန်မြူနစ်ခေတ်တွင် လျှို့ဝှက်ရဲ ဌာနချုပ်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ တိုက်ဆိုင်လိုက်ပါပေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ကျိုးကြည့် နိုင်ငံရေး မဖြစ်သရွေ့ ဘာမျှ မဟုတ်တာ ဖြစ်မည် မဟုတ်ပေ။

နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေလည်းဖြစ်၊ ဆရာလည်း ဖြစ်သော အလီဗီဆဲ၏ အကြံပေးမှုဖြင့် ဘူဒါ ရက်မြို့တွင် အက်ဖ်ဘီအိုင် နိုင်ငံစုံတပ်ဖွဲ့ကို တည်ထောင်နိုင်ခဲ့သည်။ ယင်းကို အရှေ့တောင်ဥရောပ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေး အဖွဲ့ (စီအီးစီအိုင်) ဟုခေါ်သည်။ ထိုထိရောက်အောင်မြင်သည့် ဒေသဆိုင်ရာ တပ်ဖွဲ့သည် ထိုဒေသတွင် ပထမဆုံးပေါ်ခဲ့သည့် စုစည်းသော ရဲတပ်ဖွဲ့ ဖြစ်ခဲ့ပြီး ထိုအဖွဲ့သည် အမျိုးသမီးများ လူကုန်ကူးမှုကို အဓိက တားဆီးဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုမျှ ဗျူရှိအပြင်မှ လူများအား တရားမဝင် လူထုသဘောထား ကောက်ခံကြည့်ခဲ့ သည်။ သူတို့က မေးလာသည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက် အရေအတွက် မည်မျှရှိသနည်းဟူ၏။ ကျွန်တော်က အရေအတွက် အနည်းငယ်မျှသာ ပြောလိုက်သည်။ ရိုကာဂိုတွင် ရဲအရာရှိ ၁၂၀၀၀ ရှိသည်။ နယူးယောက်မြို့တွင် ရဲအရာရှိ ၄၄၀၀၀ ရှိသည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်တွင် ကျွန်တော် တွက်ကြည့်တော့ ၆၀၀၀၀ မှ ၁၀၀၀၀၀ အကြား ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုထက်ပင် လိုသေးသည်။ စင်စစ်တွင် အက်ဖ်ဘီအိုင်၌ စုံထောက် ၁၂၀၀၀ ပင် မပြည့်ချင်။ တစ်နိုင်ငံလုံးနှင့် ကမ္ဘာအနှံ့ တာဝန်များအတွက် ရိုကာဂိုမြို့ ရဲအင်အားထက်ပင် နည်းနေသေးသည်။

လူထုက အက်ဖ်ဘီအိုင်သည် လူအင်အားအများကြီးနှင့် လက်နက်အင်အားလည်း ကောင်းကာ လုပ်လိုသည် ဆိုလျှင် လူတိုင်းကို ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုခွင့် ရှိသည်ဟု ထင်နေကြသည်။ အမှန်မှာမူ ထိုသည်နှင့် များစွာ ကွာနေသည်။ အမေရိကန် ပြည်သူများသည် အမျိုးသားရဲအဖွဲ့ကို မလိုလားကြ။ ယင်းမှာ အမေရိကန်နိုင်ငံ မပေါ်ပေါက်မီက စိုးမိုး သွားခဲ့သော ဗြိတိသျှ စစ်တပ်အပေါ် ခါးသီးခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုလည်း ထိုသည်မျိုး မလိုချင်။ ဖြစ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်တွင် လုပ်ပိုင်ခွင့် အကန့်အသတ်မရှိ ရှိနေသည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အကြမ်းဖက် သမားတို့ကို တိုက်ခိုက်ရန် ဗြိတိသျှတို့၏ အမ်အိုင်-၅ ပုံစံ လျှို့ဝှက်ရဲအဖွဲ့မျိုးကို အမေရိကန်တို့ လက်မခံ။

ဗျူရီမှာ ကြီးပြင်းလာသင့်သည့်အတိုင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဥပဒေဟောင်းများကို အခြေအနေသစ်များ နှင့် အံဝင်အောင် မကြာခဏ ဆွဲဆန်နေရသည်။ မကြာခဏဆိုသလို ဗျူရီမှာ ပြည်သူ့အရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ပုံချစ်ရသည့် နေရာ ဖြစ်ရသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကွန်ဂရက်က အုံလိုက် နောက်က ပါလာသည်။ သို့ရာတွင် ကွန်ဂရက်၌ ရန်ပုံငွေ ချပေးချင်သူကတော့ သိပ်မရှိလှ။ ဗျူရီကို လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာ ချပေးသည်မှာလည်း စိတ်လိုလက်ရ မရှိတတ်ချေ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်အနေနှင့် တွေးမိသည်။ မိမိသည် အကျပ်အတည်းများ စွက်ဖက်သော အဖွဲ့ တစ်ခုကို မောင်းနှင် နေရပါလား ဟူ၍။ အကျပ်အတည်းတိုင်းကလည်း ဗျူရီက အမြဲတမ်း တာဝန်များ ပေးသွားသည်။

ဤသည်မှာလည်း အဆန်းတော့ မဟုတ်ပေ။ ၁၉၃၀ ပြည့်လွန် နှစ်များကဆိုလျှင် အက်ဖ်ဘီဘိုင်တွင် အခွန်ရှောင် သူများကို ဖမ်းနိုင်ရန် စာရင်းစစ်များပင် ထားခဲ့သည်။ စုံထောက်များမှာ သေနတ်ပင် မကိုင်ရ။ ဖမ်းချင် ဆီးချင်သည့်အခါ သက်ဆိုင်ရာ ဒေသခံ ရဲများကို ခေါ်သွားပြီးမှ ဖမ်းရသည်။ ထို့နောက် စီးပွားရေးကပ်ကြီး ကျရောက် ချိန်တွင် ဘဏ်ခါးပြုများ တစ်စခန်း ထလာသည်။ အထူးသဖြင့် အနောက်အလယ်ပိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။ စက်သေနတ်ကယ်လီ၊ ချစ်စရာကောင်လေး ဖလှိုင်း၊ မာဘာကာ၊ ဘွန်နီနှင့် ပလိုက်၊ ဂျွန် ဒီလင်ဂျာ စသူတို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် သူတို့ခေတ်က အကြမ်းဖက် သမားများပင် ဖြစ်ကြသည်။ မော်တော်ကားတွေ ပေါ်လာတော့ သူတို့အတွက် ထွက်ပြေးရန် ပိုအဆင်ပြေ သွားကြသည်။ ယနေ့ခေတ် အကြမ်းဖက်သမားများ ကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ အသက်ကို တန်ဖိုးမထားသည့် ရက်စက်မှုကလည်း သူတို့တွင် တွယ်ငြိနေသည်။

၁၉၃၃ ခုနှစ် တစ်နေ့တွင် ကင်းဆတ်စီးတီးရို မီးရထား ဘူတာရုံ၌ လက်နက်မဲ့ အက်ဖ်ဘီဘိုင် စုံထောက် နှစ်ယောက်နှင့် ဒေသခံ ရဲနှစ်ယောက်တို့သည် ဖမ်းလာသော ဘဏ်ခါးပြုကို စောင့်ကြပ်နေသည်။ ထိုစဉ် ဘဏ်ခါးပြု၏ လူများက ဗြိတိန်တိုက်ခိုက်ကာ ဘဏ်ခါးပြုကို ကယ်သွားရာ စုံထောက်တစ်ယောက်နှင့် ရဲ အတော်များများ သေကျန်ခဲ့သည်။ ထိုအတွက် ကွန်ဂရက်က ဘဏ်ခါးပြုများကို ဖမ်းဆီးခွင့် ပေးခဲ့သည်။ ပြည်နယ်ကျော်ပြေးသော သူခိုးများကိုပါ လိုက်ဖမ်းခွင့် ပေးခဲ့သည်။ စုံထောက်များ သေနတ်ကိုင်ခွင့်ပါ ရခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ဗျူရီမှာ တစ်စစ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်။

စီးပွားရေးကပ် အတွင်းက ဘဏ်ခါးပြု အကြမ်းဖက်သမားများသည် စစ်အေးကာလအတွင်းတွင် ဆိုဗီယက် သူလျှိုများ ဖြစ်လာကြပြီး ၁၉၉၀ ပြည့်လွန်နှစ်များ အလယ်လောက်တွင် ပြည်တွင်းအကြမ်းဖက်သမားများ ဖြစ်လာကာ ရာစုနှစ် ကုန်သောအခါ ကမ္ဘာ့ အကြမ်းဖက်သမားများ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ဗျူရီ ဖွားမြင်ရာ နှစ်များက အသုံးပြုခဲ့ကြသော မော်တော်ကားများမှာသည် ယခုအခါ လေယာဉ်တွေ၊ ဆဲလ်ဖုန်းတွေ၊ ကွန်ပျူတာတွေ သုံးလာကြလေပြီ။ ထိုသို့ တိုးတက်

မြင်သံကြားမှ ထုတ်လွှင့်ပြသခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဓာတ်ပုံများကြောင့် ဝီလျံတို့ညီနောင်မှာ သွေးလန့်ပြီး အော်ဂလီဆန်သလို အလွန်စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားကြသည်။

ထိုဆောင်းဦးရာသီတုန်းက ကိတ်လည်း ဆုံးရှုံးမှုများကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေရသည်။ မိသားစု လူရှိသေရှင်ရှိ သေ အသွင်ပေါက်ရှိမျှ ငွေရှာဖွဲ့ ဇနီးဖြစ်သူဒေါ်ရသီ၏ လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းခြင်းခံခဲ့ရသော ကယ်ရိုး(လ်)ဖခင်(ကိတ်အဘိုး) ရော်နယ်(လ်)ဂိုး(လ်)စမစ်မှာ အသက် ၇၂နှစ်အရွယ်၌ နှလုံးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားသည်။ ဒေါ်ရသီက တက်ကြွပြီး ဟိတ်ဟန်များသလောက်၊ သဘောမနှောကောင်းကာ ကြင်နာတတ်သော မိမိ၏အဘိုးဖြစ်သူ ရော်နယ်(လ်)နှင့် ကိတ်တို့ အလွန်ရင်းနှီးလှသည်။

စိန်အင်ဒရူး(စ်)၌ တတိယနှစ်သင်တန်း စတင်သောအခါ အခြေအနေပိုရှုပ်ထွေးစေရန် ကိတ်နှင့် ဝီလျံတို့မှာ နေရေးထိုင်ရေးအစီအစဉ်သစ်အတိုင်း ညှိနှိုင်းနေထိုင်လျက်ရှိသည်။ တစ်ခါတုန်းက အခန်းအပစ်ဖြစ်သူ ဖားဂပ်(စ်)ဘျိုက်(စ်) ကို ခေါ်ပြီး မြို့ပြင်ဘက်ရှိ ဖူရီးယားချုံနယ်များ ဖုံးအုပ်ထားသော လယ်သမားအိမ်တစ်လုံးဖြစ်သည့် 'ဘဲ(လ်)ဂျွဲ(စ်)ဂေဟာ' ၌ ယင်းတို့နေထိုင်ကြသည်။

ဝီလျံက အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရေးအတွက် အထူးမျှော်လင့်ထားသည်။ 'လူအများစုဟာ အိမ်ပြောင်းလေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ရည်ရွယ်တာလည်း အဲဒါပဲ။ တက္ကသိုလ် တတိယနှစ်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်အတွက် ပို့ချချက်တွေနည်းလာပြီး နေဖို့အချိန်လည်း လျော့သွားတာနဲ့ ခြားနားတဲ့ တစ်နေရာရာကို ပြောင်းရင်ကောင်းမယ်လို့ တွေးမိတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ကျေးတောသားလေးလို သဘောထားတယ်။ မြို့ပြရဲ့စည်ကားမှုနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လျှောက်လည်တာ အရက်အတူထိုင်သောက်တာကို ကျွန်တော် ကြိုက်ပါတယ်။ အဲဒါ ပျော်စို့ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဟင်းလင်းပြင် နဲ့ လွတ်လပ်မှုကိုလည်း ကြိုက်တယ်' ဟု ဝီလျံကရှင်းပြသည်။

ဝီလျံနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများအတွက် နေရာနှင့်လွတ်လပ်မှု ဖြည့်ဆည်းပေးခြင်းမှာ ဗြိတိန်အစိုးရဘဏ္ဍာငွေ ဒေါ်လာ ၂၃သမဂ္ဂသန်း ကုန်ကျသည်။ ကျည်ဆန်ပြီးသော ပြတင်းပေါက်များ၊ အရေးပေါ်လုံခြုံရေးအခန်းများ၊ လုံခြုံရေးကင် မရာအသစ်များ၊ အကဲခတ် စောင့်ကြည့်ရေးကိရိယာများ တပ်ဆင်ခြင်းတို့သာမက ဝီလျံတို့အိမ်နှင့် ဘေးချင်းကပ်အိမ်တစ် လုံး၌ လက်နက်ကိုင်အစောင့်များ ထားရှိခြင်းတို့အတွက် ထိုကုန်ကျစရိတ်၏အများစုကို သုံးစွဲရသည်။

ဝီလျံ အသက် ၂၁နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ပွဲတုန်းက ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခဲ့သူနှင့် ပတ်သက်၍ လူတိုင်းမမေ့နိုင်သော သောကြောင့်၊ ယင်းသို့ ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများမှာ ချင့်မျှော်ရာရောက်ပေသည်။

'ဘာပဲပြောပြော လောလောဆယ်တော့ ဘင်လာဒင်အတုတွေ ဝင်လာလို့လုံးဝမရဘူး' ဟု ဝီလျံက သူ့အဖော်

www.burmeseclassic.com

ဝီလျံနှင့်ကိတ်တို့၏တော်ဝင်အချစ်ပုံပြင်

များအား ပြောသည်။

ဝီလျံနှင့်ကိတ်တို့က ဆောင်းဦးရာသီ၏ အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ရန် ဆွယ်တာကိုယ်စီဝတ်ထားကြစဉ် ဟယ်ရီ မှာ ကုသိုလ်ရေးတာဝန်ဖြင့် အာဖရိကတိုက်သို့ ရောက်နေသည်။ မှတ်တမ်းရုပ်ရှင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ အဖော်လိုက်ပါလျက် အိတ်(ဒစ်)ရောဂါသည် မိဘမဲ့ကလေးများအတွက် ဆေးခန်းတစ်ခန်း ကူညီတည်ဆောက်ပေးရန် တောင်အာဖရိကတိုက် လီဆိုသိုနိုင်ငံသို့ ဟယ်ရီသွားရသည်။

‘ကျွန်တော်က မအေတူသား ဖြစ်မယ်ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုကို ဒါမျိုးတွေ သူ လုပ်စေချင်မှာပါ’ ဟု ဟယ်ရီက အိပ်ချ်အိုင်ဗွီရောဂါပိုးရှိသော မွေးကင်းစကလေးတစ်ဦးကို ပွေ့ချီထားရင်း ပြောသည်။

ဟယ်ရီသည် လီဆိုသိုနိုင်ငံ၌ တံတားဆောက်၊ မြောင်းတူးခြင်းတို့အတွက် အခြေမချမီ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ၊ ကိပ်တောင်းမြို့ရှိ မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦးကို ဝင်တွေ့သည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်၊ အသားညိုညိုနှင့် ဆွဲဆောင်အားကောင်းသော ချယ်(လ်)ဆီးဒေဗီတစ်ယောက် ဟိုက်ဂရို(စ်)စ်အိမ်အနီးရှိ ချယ်(လ်)တင်ဟမ် အမျိုးသမီးကောလိပ်ကျောင်း၌ ပညာဆည်းပူးနေစဉ် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက သူမကို ဟယ်ရီသိကျွမ်းခဲ့သည်။ ပန်းချီပညာသင်ယူရန် ကိပ်တောင်းတက္ကသိုလ်သို့ သူမ ပြန်လာပြီးနောက်ပိုင်း ‘အလွန်သီးသန့်ဖြစ်သော သူတစ်ဦး’ ကို မိမိ လက်လွတ်သွားသည် ဟုထင်ကြောင်း ဟယ်ရီက သူငယ်ချင်းများကို ပြောပြလေ့ရှိလေသည်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ဆာဖာရီဥယျာဉ်ပိုင်ရှင် ဖခင်နှင့် ရှိဒီးရှားနိုင်ငံ အလှူဘုရင်မဟောင်း မိခင်တို့၏သမီး ဖြစ်သူ ချယ်(လ်)ဆီးသည် ချောမောလှပသလောက် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော စိတ်ဓာတ်ရှိကာ အပြင်ဘက်တွင် နေထိုင် လုပ်ကိုင်ခြင်းကို နှစ်သက်သူလေးဖြစ်သည်။ မကြာမီ ကိတ်က ဒိုင်ယာနာ့ခြေရာနင်းသလို၊ သူမကလည်း ဖာဂိုခြေရာ နင်းမည်ဖြစ်သော်လည်း ကွာခြားချက်တချို့တော့ ရှိသည်။

ကိတ်နှင့် ချယ်(လ်)ဆီးတို့သည် သူငယ်ချင်းများဖြစ်ပြီး အပြန်အလှန် အားပေးကူညီကြသည်။ သူတို့၏ တော်ဝင်ခင်ပွန်း ဖြစ်လာဖွယ်ရှိသူများအား ဘေးမှကြည့်ရင်း တစ်ခတ်ရယ်မောကြ၊ တိုးတိုးကပ်ပြော ကြသည်။ ယင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး နှုတ်လုံရာမှာတော့ ပါရဂူတွေဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ မတ်လက နှင်းခဲဖုံးနေသော ကလို့(စ်)တားတောင်တန်းပေါ်တွင် ဝီလျံနှင့်ကိတ်တို့က သူတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို တခင်မျှ ဖော်ပြလိုက်ကြသည်။ ဝီလျံသည် နှစ်စဉ် သူသွားနေကျ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ နှင်းလျှောစီးအပန်းဖြေခရီးအတွက် သူ့သူငယ်ချင်းလေးယောက်ကို ခေါ်လာသော်လည်း တောင်ထိပ်သို့ ကောင်းကင်ကော့ယယ်ကြိုးဖြင့် တက်ရသော နှစ်ယောက်စီးထိုင်ခုံကို ကိတ်နှင့်အတူစီးသွားပြီး တောင်ထိပ်ရောက်သောအခါ နွေးထွေးစွာ ပွေ့ဖက်ထား

www.burmeseclassic.com

၂၀၀၁ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၁၁ ရက် ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေး အဆောက်အအုံ တိုက်ခိုက်မခံရမီ အက်ဖ်ဘီအိုင်၏ တာဝန်မှာ ကော်လံဖြူ ရာဇဝတ်မှုများ ဖြစ်သည်။ ထိုအထဲတွင် အမှုမျိုးစုံ ပါသည်။ ထိုအထဲမှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လျှို့ဝှက်ချက်မှာ ငွေမြောက်အမြား ပါဝင်သည့်အမှုများ ဖြစ်သည်။ ထိုအမှုများအတွက် လက်ရှိ ဥပဒေများမှလည်း ကိုင်တွယ်ရန် လုံလောက်မှု မရှိပေ။ ဂျိုးလက် ကုမ္ပဏီအတွက် လုပ်ပေးနေသော ကန်ထရိုက်တာကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းလိုက်သည်။ သူက မုတ်ဆိတ်ရိတ် ဓါးသစ်ထုတ်လုပ်မှုနှင့် ပတ်သက်သော လုပ်ငန်းလျှို့ဝှက်ချက် ခိုးခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ခိုးမှုကြောင့် ဂျိုးလက်ကုမ္ပဏီမှာ ဒေါ်လာသန်းပေါင်း ရာနှင့်ချီ ဆုံးရှုံးသွားမည် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအမှု ပေါင်း မြောက်မြားစွာတွင် ကျွန်တော်တို့၏ မိတ်ဆွေ မဟာမိတ်နိုင်ငံများလည်း ပါဝင်ပတ်သက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့က သူတို့၏ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့များအား လုပ်ငန်းလျှို့ဝှက်ချက် ခိုးယူရေးအတွက် တာဝန်ပေးသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့၏ ကုမ္ပဏီများက အမေရိကန် ပြိုင်ဘက်ကုမ္ပဏီများအပေါ် အသာစီးယူနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ပစ်မှတ်များမှာ ဆေးဝါး များ၊ အင်ဇိုင်းများ၊ ကွန်ပျူတာ ဆော့ဖ်ဝဲများနှင့် အသုံးချပုံများ ပါဝင်သည်။

စုစုပေါင်း နိုင်ငံပေါင်း ၄၃ နိုင်ငံ ပါဝင်ပြီး သူတို့က အမေရိကန်ရှိ သူတို့ သံရုံးများမှတစ်ဆင့် ဆောင်ရွက်ကြသည်။ တရုတ်နိုင်ငံ ပါဝင်သည်မှာ မဆန်းသော်လည်း အရင်းနှီးဆုံး မဟာမိတ်နိုင်ငံများပါ ပါဝင်နေသည်မှာ ကြောက်စရာကောင်း လှသည်။

နောက်ထပ် ကြောက်စရာကောင်းသည်က ကျွန်တော်တို့ ဥပဒေများမှာ ပီပီပြင်ပြင် မရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြည်နယ်များတွင် လုပ်ငန်းလျှို့ဝှက်နှင့် ပတ်သက်သော ဥပဒေများ နှစ်ပေါင်း ရာနှင့် ချီ၍ ရှိခဲ့သည်။ မိမိ ချည်ရစ်ဘီမို သို့မဟုတ် ကြက်ထောင်ချောက် ပိုကောင်းအောင် လုပ်မည့်အကြံကို ခိုးယူပါကတရားစွဲနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဖက်ဒရယ် ပြည်ထောင်စုက ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့် မရှိပေ။ ယင်းမှာ ကမ္ဘာလုံးစီးပွားရေးပတ်ဝန်းကျင် မတိုင်မီကတော့ အဆင်ပြေသေးသည်။ သို့ရာတွင် ပြည်ပနိုင်ငံများကပါ ထိုအမှုများ ကျူးလွန်လာသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့မှာ အတိုင်းအဆနဲ့ ချည့်နှံ့ကုန်ကြရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အက်ဖ်ဘီအိုင်တွင် ဥပဒေတစ်ခု ရေးဆွဲလိုက်သည်။ ယင်းကို တရားရေးဝန်ကြီးဌာနသို့ တင်လိုက်သည်။ တရားရေးဌာနကလည်း သဘောတူသည်။ အိမ်ဖြူတော်ကို တင်လိုက်တော့ သိပ်မထောက်ခံရင်း ကျွန်တော်တို့က ထိုဥပဒေကြမ်းကို စီးပွားရေးသူလျှို့ဝှက်မှု အက်ဥပဒေဟု အမည်ပေးလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ယင်းက ကျွန်ကရက်သို့ တင်လိုက်သည်။ အမှန်ကလည်း ထိုအမည်အတိုင်း ဖြစ်နေသည်။ သူလျှို့ဝှက်သည် ဆိုသည်မှာ စီးပွားရေး အသာစီးရအောင် လုပ်ခြင်းဖြစ်ပြီး စစ်ရေးအရ ဆိုလိုသည် မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနက ထိုအမည်ကို

မကြိုက်ပေ။ စီးပွားရေး လုံခြုံမှု အက်ဥပဒေဟု ပြောင်းခိုင်းသည်။ ထိုဥပဒေကို အတည်ပြုပေးခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ဧကန်ရယ်ပြည်ထောင်စုတွင် ကျွန်တော်တို့ စီးပွားရေးကို ပြည်ပမှ သူလျှိုလုပ်မှုများကို ကာကွယ်ရန် ဥပဒေ ရှိလာခဲ့တော့သည်။

ကျန်းမာရေး စောင့်ရှောက်မှုတွင် လိမ်လည်မှု၊ ယုံကြည်မှုအပေါ် အလွဲသုံးစား ပြုမှု၊ ဘဏ်တွင် လိမ်လည်မှု၊ ငွေခိုးမှု စသည်တို့မှာ စုံထောက်များ နာရီပေါင်းများစွာ အချိန်ကုန်ခံ လိုက်ရပြီး ငွေကလည်း ဒေါ်လာ ထရီလီယံနှင့် ချီပြီး ပါဝင်ပတ်သက်နေသည်။

၁၉၉၀ ပြည့်လွန် အလယ်ပိုင်း နှစ်များတွင် အက်ဖ်ဘီအိုင်က တွက်ကြည့်ရာ ကျန်းမာရေး စောင့်ရှောက်မှုတွင် လိမ်လည်မှုနှင့် အခြားလိမ်လည်မှုများမှာ စုစုပေါင်း နှစ်စဉ် ဒေါ်လာ ဘီလီယံ ၁၀၀ ဖိုးရှိသည်။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၉၇ ခုနှစ်အတွင်း ကျန်းမာရေး စောင့်ရှောက်မှုတွင် လိမ်လည်မှုများကို သုံးဆတိုးကာ စွဲချက် တင်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အာမခံ ကုမ္ပဏီများအား လိမ်လည်ပေးသော ဆန်ဒီယေးဂိုးမြို့မှ ဆရာဝန် ဆယ့်တစ်ယောက်အား အပြစ်ရှိ ကြောင်း စွဲချက် တင်နိုင်ခဲ့သည်။ နယူးယောက်မြို့မှ အခြား ဆရာဝန် ၁၁ တစ်ယောက်ကိုလည်း လာဘ်ယူမှုဖြင့် တရားစွဲနိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၃၀ ပြည့်လွန်နှစ်များတွင် အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက်များ သေနတ်ကိုင်ခွင့် ရပြီးကတည်းက ဘဏ်တွင် လိမ်လည် ငွေထုတ်မှု၊ ခိုးယူမှု၊ ငွေတိုက်တံခါးကို ဖောက်ခွဲကာ လုယူမှု စသည့် ဘဏ်တွင် လိမ်လည်ခိုးယူမှုများကို လိုက်ရန် အက်ဖ်ဘီအိုင်၏ အဓိကတာဝန် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မသမာသူများမှာ ငွေရှိသည့် နေရာသို့ သွားကြသည်။ ဘဏ်ဆိုင်သည်ကလည်း ငွေများ ရှိရာအရပ်။ သို့ရာတွင် ကမ္ဘာ့အနှံ့ စီးပွားရေးတွင် ဘဏ်တို့သည် ရာဇဝတ်မှုအသုံးချန် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ နယူးယောက်မြို့ ဘဏ်အသီးသီးမှာ ယခင် ဆိုဗီယက်နိုင်ငံမှ ထုတ်ယူလာသည့် ငွေများ ထားရှိသည့် နေရာများ ဖြစ်သည်။ ကွန်ပျူတာများ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဘဏ်ကို ခါးပြတ်တိုက်ရန် ဘဏ်သို့ သွားစရာပင် မလို။ အမှုတစ်ခုတွင် စိန့်ပီတာစဘတ်မြို့တွင် အခြေစိုက်သော ရုရှားလူမျိုး ကွန်ပျူတာ ကျွမ်းကျင်သူ ဗလာဒီမာ လီဗင်နှင့်

ကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ဂုဏ်ပြုပုံကို ဖရမ်းဆက် မြင်မသွားရရှာပါ။ သာမန်ထက် ပိုထူးခြားသော သွေးလန်မှုနှင့် ကြွေကွဲဝမ်း နည်းမှုတို့ကြောင့် ပေါင်းစည်းညီညွတ်ကာ ဆုံးရှုံးမှုကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံက လက်ခံခဲ့ပုံကို ဘုရင်မကြီးက မိန့်ကြားသော အခါ ဝီလျံနှင့်ဟယ်ရီတို့ မျက်ရည်ဝဲနေကြလေသည်။

ယင်းအထိမ်းအမှတ်ရေပန်းမှာ ဝီလျံအတွက် မည်မျှအရေးပါမှန်း ကိတ်သိသည်။ သို့သော် အများပြည်သူနှင့် သက်ဆိုင်သော ထိုပွဲ၌ မိမိရှိနေပါက အာရုံထွေပြားမှု အလွန် ကြီးမားမည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူမ သိသည်။ တကယ် တော့ အခမ်းအနားများ တက်ရောက်ရန် သူမ ရွေးချယ်ခွင့်မရှိပါ။ ဧည့်သည်အမည်စာရင်းကို ဘုရင်မကြီးက ထိန်းချုပ် ထားသည် မဟုတ်လား။

ဘုရင်မကြီးသည် ကွယ်လွန်သူ ချွေးမနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိ တုံ့ထိုဘာစေနေသည့်အသွင် ဆက်မပေါက်လိုသော ကြောင့်၊ ချား(လ်)နှင့် ယင်း၏သားတော်နှစ်ပါးကို ထိုပွဲတက်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။ တကယ်တော့လည်း စပင်ဆာမိသားစုဆွေမျိုးများက ထိုပွဲကို အင်တိုက်အားတိုက်တက်ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ အဖော်မပါဘဲ တစ် ကိုယ်တော် တက်ရောက်ရန် အမိန့်ပေးခံရသူများမှာ ဝီလျံနှင့်ဟယ်ရီတို့ချည်း မဟုတ်ပါ။ ကမီလာကိုတော့ အိမ်မှာပင် နေရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။

ကိတ်မှာ ပီရိုသိုသိပ်စွာ ဆက်နေချင်သောဆန္ဒ မရှိပါ။ တတိယနှစ်နေ့ရာသီ၌ ဂျက်ကာဇရေ(ဂျီ)၏ ကင်ညာ နိုင်ငံရှိ ကိုယ်ပိုင်တောသို့ ပြန်သွားမည့် ဝီလျံစိတ်ကူးအတွက် သူမ ရင်မခန့်ပါ။

အကယ်၍ မိမိနှင့်ချစ်ကြိုက်နေကြောင်း ထင်ကြေးပေးမှုကို ဝီလျံ အားမပေးစေချင်ပါက ဂျက်ကာနှင့်သူ၏ နှစ်ဦးသားဆက်ဆံရေးနှင့် ပတ်သက်သော အတင်းအပျင်းများအတွက် ဘာကြောင့် မီးလောင်ရာလေပင့် လုပ်ချင်ရသလဲဟု သူမကမေးသည်။

'ကိတ်ဟာ ခြိမ်းခြောက်ခံရတယ်။ အရှက်ခွဲခံရတယ်။ အများပြည်သူ ဘယ်တော့မှ မသိအောင်နေတာ တစ်မျိုး။ ဒါပေမဲ့ ဝီလျံဘဝထဲက မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် စာနယ်ဇင်းထဲကနေ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ရန်တွေ့တာပဲ ခံရတာက နောက်တစ်မျိုးပါ။ ဂျက်ကာဇရေ(ဂျီ)ကို ဝီလျံသွားတွေ့ရင် အရင်အတိုင်း အစအဆုံး ပြန်ဖြစ်ဦးမယ်ဆိုတာ ကိတ်သိတယ်'ဟု စိန့်အင်ဒရူး(စ်)မှ ဝီလျံနှင့်ကိတ်တို့၏ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက ပြောသည်။

ပထမတော့ ဝီလျံက အလျှော့မပေး။ သူ့ဖခင် ချား(လ်)ကဲ့သို့ပင် ဘုရင်မကြီးမှအပ သူ့ကို သူများက ဩဇာ ပေးလျှင် စိတ်ဆိုးလေ့ရှိသည်။

'ငါ ဘယ်သူလဲ နင်သိရဲ့လား'ဟု ဝီလျံက မေးသည်။

ဒိုင်ယာမှာနှင့် တခြားသူများ၏အဆိုအရ ထိုမေးခွန်းမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာတစ်လျှောက် ချား(လ်) အကြိမ်ကြိမ် ပြောခဲ့သည့် ပိုင်စိုးပိုင်နှင်းဆန်ဆန် မေးခွန်းပင်ဖြစ်သည်။

‘ငါ့ကို ဘာလုပ်ပါ။ ညာလုပ်ပါလို့ ဘယ်သူမှ ပြောခွင့်မရှိဘူး။ ငါလုပ်ချင်တာ လုပ်မယ်’ ဂျက်ကကုအပေါ် မိမိ ခံစားချက် လုံးဝ မရှိတော့ကြောင်း၊ သူမမှာ တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းက အာဖရိကတိုက်မှ အံ့ဩစရာများကို မိမိအား မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သော မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦးသာ ဖြစ်ကြောင်း ဝီလျံက ထပ်မံပြောကြားသည်။ တိုက်ပွဲက ရက်သတ္တပတ်နှစ်ပတ် ကြာသွားသည်။ တစ်ရက်၌ ဝီလျံနှင့်ကိတ်တို့ လမ်းထောင့်၌ အငြင်းအခုံဖြစ်ပြီး ဝီလျံက သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ် ခုန်တက်ကာ တရုကြမ်း မောင်းထွက်သွားရာ ကိုယ်ရံတော်များလည်း ယင်းတို့ လင့်ရီဗာကားပေါ် ကမန်းကတန်းပြေးတက်ကာ အစီလိုက်ကြရသည်။

နောက်တစ်ရက်တွင် သူတို့နှစ်ဦး မာဘဲ(လ်စ်)ဆိုင်ရှေ့ ရပ်ထားသော ဗောက်(စ်)ဝက်ဂွန်းဂျီ(စ်)ကားပေါ် ထိုင်ရင်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ်စကားများကြကာ ကိတ်တစ်ယောက်တည်း ကားပေါ်က ဆင်းသွားသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ယခုအခါ စာနယ်ဇင်းများက ‘ကောင်မလေးများ၏ တိုက်ပွဲ’ဟူ၍ ရည်ညွှန်းသော တိုက်ပွဲတွင် ကိတ် အနိုင်ရရှိသွားသည်။ ချား(လ်)နှင့် ဘက်ကင်ဟမ်နန်းတော်တို့က ကိတ်၏ငြင်းဆိုချက်ကို ထောက်ခံခြင်းကြောင့် သူမအနိုင်ရခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ဝီလျံက ဘယ်လောက်ပဲ ငြင်းငြင်း၊ ဂျက်ကမှာ ယင်း၏ရည်းစားအဖြစ် မီးမောင်းထိုးပြခြင်း ခံရပြန်လေသည်။

‘သူ့ကို မင်း အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့။ ဂျက်ကအဖို့ အဲဒါမတရားဘူး’ဟု ဝီလျံအား ချား(လ်)က ပြောခဲ့သည် ဆို၏။ ဝီလျံ ‘မတရားခြင်း’မှာ ကိတ်နှင့်လည်း ဆိုင်သည်။ ကိတ်မှာ မိမိဘဝအတွက် တစ်ဦးတည်းသော လက်တွဲဖော်ဖြစ်ကြောင်း တစ်ခါတည်း အပြီးအပြတ် သူမကို သက်သေပြရန် စိန်ခေါ်မှုကို ဝီလျံရင်ဆိုင်နေရသည်။

အာဖရိကတိုက်သို့ ဝီလျံ တစ်ယောက်တည်းသွားမည့်အစား ကိတ်နှင့်အတူ ပထမဆုံး နွေရာသီအပန်းဖြေခန်းအဖြစ် သူမကို အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာများထဲရှိ မောရစ်သျှနိုင်ငံ အရှေ့စူးစူးမှ ဒေင်ဥယျာဉ်နှင့်တူသော ရော့ဒရစ်(ဂ်)ကျွန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ထိုကျွန်းမှာ ဝီလျံ၏ ကြားကာလနှစ်တုန်းက တော်ဝင် ပထဝီဝင်အသင်းကြီး၏ ပင်လယ်ပြင် အက်ခတ်လှေအရေးအစီအစဉ်အတွက် လက်တွေ့ကွင်းဆင်းလုပ်ငန်း လုပ်ခဲ့ရာကျွန်း ဖြစ်သည်။ ရော့ဒရစ်(ဂ်)ကျွန်း၏ တောက်ပဖြူဖွေးသော သဲသောင်ပြင်များ၊ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော သစ်တောများနှင့် ကြည်လင်အေးမြသော ပင်လယ်ရေများကို ဝီလျံ နှစ်သက်စွဲလမ်းခဲ့သည်။ ယခု ကိတ်ကို ထိုအရာအားလုံး ခံစားစေချင်သည်။

ဝင်ခိုင်းပြီး ဆယ်ကျော်သက် အနေနှင့် စကားပြောခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အဓိကထားလိုက်သည်မှာ မသမာလို သည့် ခရီးသွားများ ချက်တံရုမ်းမှတစ်ဆင့် ကလေးများကို ဖြူးဆွယ်ကာ ကုန်တိုက်များ၊ မိဘယများသို့ ခေါ်ပြီး ယုတ်မာကြသူများကို ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် အပြစ်မဲ့ပုံရိပ်များ အစီအစဉ်ဖြင့် အင်တာနက်ဝင်နေသော လူငယ် စုံထောက်မကလေးအား ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်-

“သိပ်မကြာဘူး မဟုတ်လား၊”

“ဒါကို ကြည့်၊” သူမက ပြောပြီး အခြား ချက်တံရုမ်းတစ်ခုကို ဝင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမက ရိုက် လိုက်၏-

“ဟေ့ ကျွန်မ အေမီပါ၊ အသက်က ဆယ့်သုံးနှစ်၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းရယ်၊ ဘယ်သူရှိကြလဲ၊” စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ဆယ်ယောက်ခန့် စကားပြန်လာသည်။ သူမက တစ်ခါ ပြောင်းရိုက်လိုက်ပြန်သည်-

“ငါ အေမီ မဟုတ်ဘူး၊ အသက် နှစ်ဆယ်ရှိတဲ့ အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက်ဟဲ့၊”

ထိုသည်နှင့်လည်း ရပ်မသွား။ စာတန်းတစ်ခု ပေါ်လာသည်-

“အေး ကောင်းပြီ၊ မင်းကို ငါ ဘယ်မှာ လာတွေ့ရမလဲ၊”

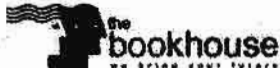
ယင်းကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်တို့ ရယ်မိကြသည်။ သို့သော် ယင်းမှာ ရယ်စရာ မဟုတ်ပေ။

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ ထိုအစီအစဉ်ကို ကျွန်တော်တို့၏ ကွင်းဆင်းရုံးများကိုသာမက ပြည်နယ်နှင့် ဒေသ ဥပဒေစိုးမိုးရေး အဖွဲ့အစည်းများကိုပါ ဖြန့်လိုက်သည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်တို့၏ အဓိက ကွင်းဆင်းရုံးများတွင် ကလေးများ အပေါ် ကျူးလွန်သည့် ရာဇဝတ်မှုဆိုင်ရာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်နေမှုများလည်း ထားပေးခဲ့သည်။

အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာ လုပ်ရသည်မှာ သာမန်လုပ်ငန်းချိန်အတွင်း အလုပ်လုပ်၍မရ။ လုပ်စရာတွေကလေး များသည်။ ထောင့်ပေါင်းစုံလည်း လုပ်ရသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အတွက်ရော မိသားစုအတွက်ပါ ပေးသည့် အခြေအနေတွင် သာမန်ဘဝကို ရအောင်ယူသည်။

ကျွန်တော် လမ်းပေါ်တွင် ရှိမနေဘူး ဆိုလျှင် မနက် ၅ နာရီ အိပ်ရာကထ၊ ချွေးစိုနေသည့် အဝတ်အစားများကို ချွတ်၊ အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်မှ သုံးမိုင် ထွက်ကာ ပြေးသည်။ ထို့နောက် ရေချိုး အဝတ်အစားဝတ်ကာ မီးခိုးသံဆင်း

ကလေးများအတွက် နံနက်စာ ပြင်ပေးသည်။ သူတို့လည်း ကျောင်းသို့ ပြေးကြရတော့မည်။ ထိုသို့လုပ်ရသည်ကို ကျွန်တော် ပျော်သည်။ ထိုမနက်မျိုးမှာ ကျွန်တော့်အတွက် အချိန်သေ။ မာရီလင်းအတွက်လည်း ကူဖော်လောင်းဖက် ရသည်ပေါ့။ ကလေးတို့၏ ထမင်းဘူးများထဲသို့ စာတိုကလေးများလည်း ထည့်ပေးတတ်သေးသည်။ “ဒီညနေ စပိန်ဘာသာ စာမေးပွဲအတွက် သေချာအောင် စာကျက်ထားဦး!” “လမ်းစရိတ် ထည့်သွားဖို့လည်း မေ့မနေနဲ့ဦး!” စသည်ဖြင့် ဖြစ်၏။

ထိုစာတိုကလေးများကို ကလေးများ သိပ်သဘောကျကြသည်။ ထိုအကြောင်းများကို ပြန်ပြန် ပြောနေတတ်သည်။ သတိပေးမှု၊ အားပေးမှု ရှိမှ သိလာရသည်များလည်း ရှိကောင်း ရှိမည်။ သားအကြီးဆုံး ဂျပ်စတင်မှာ အမေရိကန် ဇေတပ်အကယ်ဒမီတွင် နောက်ဆုံးနှစ် ဖြစ်သည်။ သူ့အောက် ဘရန်ဒန်က ကာလီဖိုးနီးယား ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း သင်ယူနေ၏။

၆ : ၃၀ နေထွက်ချိန်တွင် ကျွန်တော့် စည်းမျဉ်းအတိုင်း မာရီလင်းကို နှိုးသည်။ ထိုအချိန်လောက်တွင် အပြင်၌ ဂျွန် ဂရီလီယွန်း ချက်ဗီ ဆူဘာဘန်း ကားထဲမှ စောင့်နေမည်။

၇ နာရီမှစ၍ ဟူးဗား အဆောက်အအုံထဲတွင် စားပွဲ၌ တစ်မနက်လုံး အလုပ်ထိုင်လုပ်သည်။ ပြည်ပရုံးများမှ ဝင်လာသော အီးမေးလ်များ တယ်လီတိုက်များကို ဖတ်သည်။ သတင်းစာနှင့် ညတွင်းချင်း ဝင်လာသည့် အစီရင်ခံစာများကို ဖတ်သည်။ ၈ နာရီထိုးတော့ အကြီးတန်း အမှုဆောင်ဝန်ထမ်းများ ကျွန်တော့် ရုံးခန်းထဲတွင် လာစုကြသည်။ သူတို့မှာ ရှစ်ယောက်မှ ဆယ်ယောက်အထိ ရှိပြီး အချို့က ပင်တိုင် ဖြစ်ကြပြီး အချို့ကမူ အခြေအနေအလိုက် တာဝန် လဲလှယ်ယူရသူများ ဖြစ်ကြသည်။ နောက်ထပ်လည်း အစီရင်ခံခြင်းများ၊ အစည်းအဝေးများဖြင့် တစ်နေ့ကုန်တော့သည်။

ကျွန်တော့် ရုံးခန်းထဲတွင် အပြင်မထွက်ဘဲ တစ်ကုပ်ကုပ် အလုပ်လုပ်နေလျှင်လည်း ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က နေ့လယ်စာ အချိန်လောက်တွင် စားသောက်ဆိုင်ဘက်သို့ လျှောက်သည်။ စားချင်လျှင် မဟုတ်။ တွေ့သည့် လူနှင့် စကားပြောချင်၍ ဖြစ်သည်။ တစ်နေရာရာတွင် အစည်းအဝေး မရှိဟုဆိုလျှင် ကျွန်တော် ရုံးမှ ထွက်ချင်သည့် အချိန်တွင် ထွက်သည်။ အနီးအနားရှိ အုဘွန်ပိန်း ဆိုင်တွင် ကော်ဖီ ဝင်သောက်သည့်အခါ သောက်သည်။ သို့မဟုတ်ကလည်း လမ်းဟိုမှာဘက်ရှိ တရားရေးဌာနသို့ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်သွားကာ တွေ့သည့် စုံထောက်များ၊ အက်ဖ်ဘီအိုင် ဝန်ထမ်းများနှင့် စကားပြောသည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်သီးတစ်သန့် နေတတ်သူမဟုတ်ကြောင်း လူတိုင်းကို သိစေချင်သည်။

သို့ဖြင့် အချင်းချင်းလည်း ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်လာသည်။ သည်လိုနှင့် ကျွန်တော် သတင်းအချက်အလက်များ ပိုသိရှိခဲ့ရသည်။ ကွမ်တီကိုရှိ အက်ဖ်ဘီအိုင် သင်တန်းကျောင်းကို သွားသည့်အခါ ဖြစ်စေ၊ ကွင်းဆင်းရုံးများသို့ သွားသည့်အခါဖြစ်စေ ထိုအတိုင်း လုပ်သည်။ စားပွဲတွင် စုံထောက်များနှင့် အတူ ထိုင်သည်။ ထိုစုံထောက်များသည်

အထူးစုံထောက် ကြီးကြပ်သူများ မရှိသော်လည်း အက်ဖီဘီအိုင်အတွက် တကယ် အလုပ်လုပ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် လမ်းပေါ်အဆင့် အလုပ်များကို ပိုမို သိရှိလာရသည်။ ထိုနည်းသည် အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချခြင်း ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့အစည်းအတွက် သတင်းအချက်အလက်များ မကြွင်းမကျန် ရနိုင်သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် အက်ဖီဘီအိုင်မှ လေးစားဖွယ်ရာ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများနှင့်လည်း စကားပြောခွင့် ရသည်။ ကျွန်တော်၏ ဒါရိုက်တာ လုပ်သက် ရှစ်နှစ်အတွင်း ကွင်းဆင်းရုံး ၅၆ ရုံးသို့ ကျွန်တော် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရောက်ခဲ့သည်။

တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်ခန့် ဝါရှင်တန်သို့ လာရောက်လည်ပတ်သော နိုင်ငံခြား စည်သူများနှင့် တွေ့ဖြစ်သည်။ ဥပမာ ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးဌာန အကြီးအကဲလိုမျိုး၊ တောင်အမေရိက ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့လိုမျိုး ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ သံအမတ်တွေနှင့်လည်း တွေ့သည်။ ရှေ့နေချုပ် ဂျက်နက် ရီနီနှင့်လည်း တစ်ပတ်တစ်ခါ တွေ့ဖြစ်သည်။ သူမရုံးခန်းတွင်ပင် တွေ့သည်။ မည်သူမျှ မပါဘဲ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ အကြမ်းဖက် တန်ပြန်တိုက်ဖျက်ရေး ထလာတော့ စီအိုင်အေ ဒါရိုက်တာ ဂျော့တန်နက်နှင့် တစ်ပတ်တစ်ခါ အနည်းဆုံး တွေ့ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ရုံးမှာ တွေ့သည့်အခါ တွေ့၊ စီအိုင်အေ ဌာနချုပ်ရှိရာ လန်ဂလေတွင် တွေ့သည့်အခါလည်း တွေ့၊ အိမ်ဖြူတော် ဘေးရှိ စီအိုင်အေမှ သီးသန့်ထားသည့် ရုံးခန်းတွင် တွေ့သည့်အခါလည်း တွေ့သည်။ ဂျော့နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လာကာ ကျွန်တော် သူ့ကို လေးလည်း လေးစားမိသည်။ ခင်လည်း ခင်မင်မိသည်။ အခြား ပုံမှန် တွေ့သည်များလည်း ရှိသည်။ အမျိုးသားလုံခြုံရေးအကြံပေး၊ ဒုတိယဝန်ကြီးများ စသည်တို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဥပဒေစိုးမိုးရေး တာဝန်မှာ ဦးတည်ရာ လမ်းကြောင်းများ မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိနေရာ ဝါရှင်တန်ရှိ အခြားဌာနများ၊ အေဂျင်စီများနှင့် လုပ်ငန်းချင်း ထပ်နေသည်များလည်း ရှိသည်။ ကျွန်တော် ဘီလ်ကလင်တန် နှင့်တော့ မတွေ့ဖြစ်။ စကားလည်း မပြောဖြစ်တော့။ သို့သော် အိမ်ဖြူတော်နှင့်မူ ဆက်သွယ်မှု မပြတ်။

တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်တော် ရုံးမှ ညနေ ၇ နာရီထက် နောက်မကျဘဲ ပြန်လေ့ရှိသည်။ မာရီလင်းနှင့် ကျွန်တော် အတူနေပေးရန် အချိန်လိုသည်။ နောက်ပြီး မိသားစုနှင့် အတူနေချင်သည်။ ထို့ပြင် ဒုတိယအကြောင်း တစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော် ခုနစ်နာရီ ကျော်သည်အထိ နေလျှင် ဖြစ်စေ၊ စနေမနက် အလုပ်တွေ လာလုပ်မည်ကို သိသွားလျှင် ဖြစ်စေ ကျွန်တော်လက်အောက်မှ အကြီးတန်း ဝန်ထမ်းများ ရောက်လာကြမည် ဖြစ်သည်။ သူတို့ အိမ်ပြန်နိုင်စေရန် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ပြန်ပေးမှ ဖြစ်မည်။ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ရက်ကျ ကျွန်တော် ရုံးသို့ ကားဖြင့် တိတ်တိတ် အလုပ်များကို ည သန်းခေါင်အထိ လုပ်တတ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်း

ကလေးများက ကျွန်တော်ပြန်လာမှ ညစာစားကြသည်။ သူတို့ကို ကျွန်တော် အိမ်စာတွေ ကုလုပ်ပေး၊ ရေချိုးပေး၊ ပြီးတော့ အိပ်ရာထဲ လိုက်ပို့ပေးသည်။ တစ်ခါတလေတော့ စာသင်ကျောင်းနှင့် ဘုရားကျောင်း အစည်းအဝေး သွားတက် ရသည့်အခါလည်း ရှိသည်။ ထို့နောက် အလုပ်လုပ်ရက် တစ်နေ့တာက စတော့သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်တွင် ရုံးခန်း သေးသေးလေးတစ်ခု လုပ်ထားသည်။ ရုံးမှ အတတ်ပညာရှင်များက ဆက်သွယ်ရေး လုံခြုံမှုရှိအောင် လာလုပ်ပေး ထားသည်။ ကျွန်တော် ထိုရုံးခန်းထဲ ထိုင်၍ စာရွက်စာတမ်းအလုပ်များ လုပ်သည်လည်း ရှိသည်။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ရောက်လာသော ကျွန်တော့် ဝန်ထမ်း၊ သို့မဟုတ် စုံထောက်တို့နှင့် ထိုင်တွေ့သည်လည်း ရှိသည်။ ကလေးများမှာ သူတို့အိမ်နေစဉ် သူတို့အပေ အောက်ထပ်တွင် ရှိနေသည်ကို သိနေသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်စေချင်သည်။

သန်းခေါင်လောက်၊ သို့မဟုတ် တစ်ချက်ထိုးလောက်တွင် ကျွန်တော် အိပ်ရာဝင်သည်။ တွက်ကြည့်ပါ ကျွန်တော် ၏ အိပ်ချိန် ငါးနာရီ မကျော်ပါ။ ကျွန်တော် ထိုအတိုင်း နေလာခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ထိုဒဏ်ကို တစ်ချိန်တွင် ခံရကောင်း ခံရဖွယ် ရှိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ငါးနာရီ ဆိုသည်မှာ လုံလောက်သော အိပ်ချိန် ဖြစ်သည်။ မနက်ပိုင်း ပြေးလိုက်တော့ လန်းသွားသည်။ ကျွန်တော် တစ်နေ့လုံး နေမကောင်းသည်ဟူ၍ တစ်ခါမျှ မရှိခဲ့။

ကျွန်တော် ထိုထက်လည်း အလုပ် ပိုလုပ်နိုင်သေးသည်။ ခရီးတွေလည်း အများကြီး သွားခဲ့သည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ဆိုလျှင် အိမ်ဖြူတော်ဘက် ပတ်သည်။ အစိုးရအဖွဲ့ထဲမှ လူအတော်များများလည်း ထိုသို့ ပတ်ကြသည်။ တချို့က တစ်လမ်းလုံး ငြီးလာကြသည်။ အချို့က သူတို့ မိသားစုအတွက် အချိန်မပေးနိုင်ဟု ဆိုသူကဆို၊ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေး သာယာမှု မရှိတော့ဟု ဆိုသူကဆို၊ သူတို့တွင် ဘဝဟူသည်ပင် မရှိတော့ဟု ဆိုသူက ဆိုကြသည်။ ကျွန်တော့်အမြင်တွင်မူ သူတို့ကိုယ်တိုင် ထိုအတိုင်း နေချင်၍ ထိုအတိုင်း ဖြစ်နေခြင်းဟု ထင်သည်။ ဝါရှင်တန် အာဏာပိုင် များသည် အလုပ်တွင်လည်း ဇောကြီးကြသည်။ လူတွေ အလုပ်ထဲမှာပင် နစ်နေကြသည်။ သူတို့က ကမ္ဘာကြီးတွင် အမြဲ ပြဿနာတက်နေမှ ကြိုက်ကြသည်။ ပြဿနာမတက်လျှင်လည်း ပြဿနာတက်သည့်ပမာ လုပ်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်အမြင်တော့ ယင်းမှာ ရောဂါတစ်ခုပင်။

ကျွန်တော့် အနေနှင့်မူ အလုပ်ထဲသို့ အချိန်ပိုပေးလျှင်လည်း ပိုပေးသည်ပဲ ရှိမည်။ ပိုပြီးသည်မျိုး မဟုတ်။ ထိုသို့ ကျွန်တော် အဖြစ်မခံ။ ထိုသို့မဖြစ်စေရန် ကျွန်တော့် ရုံးခန်း နံရံပေါ်၌ ကျွန်တော့် ကလေးများ၏ ပန်းချီကားများ ချိတ်ထားသည်။ ယင်းတို့ကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်တိုင်း အခြား အမှန်တရားတစ်ခု ရှိနေကြောင်း သတိရမိသည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော့်ဘဝသည် လွတ်တော်နှင့် အိမ်ဖြူတော်ကြီးရှိ ဤရုံးခန်းထဲတွင် စခဲ့သည်လည်း မဟုတ်၊ သည်နေရာမှာ ဝင် ဆုံးသွားမည်လည်း မဟုတ် ဟူသောအချက်ပင်။

www.burmeseclassic.com

ထိုအတိုင်းပင် ကျွန်တော် ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ကျွန်တော်နှင့် မာရီလင်း အလုပ်အကြောင်းကို မဆွေးနွေးကြ။ ယင်းမှာ ကျွန်တော်တို့၏ စည်းမျဉ်း ဖြစ်သည်။ ထိုအတိုင်းလည်း လိုက်နာသည်။ မြို့လယ်တွင် ရှိနေသည့် ကျွန်တော် အလုပ်ချိန်နှင့် အိမ်တွင် ရှိနေသည့် အချိန်ကြားတွင် အက်မ်ဘီအိုင် လွတ်လပ်စုန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာအဖြစ် လုပ်နေသည့် ကာလတွင် မာရီလင်း ကလေးနှစ်ယောက် ထပ်ရသည်။ လီယန် ပက်ထရစ်နှင့် ကောလင်း မိုက်ကယ်တို့ ဖြစ်သည်။ သားခြောက်ယောက်၏ မိခင် မာရီလင်းမှာလည်း မိခင်တာဝန် ကျေပွန်သည်။ သူမက ကလေးသူငယ် စောင့်ရှောက်ရေး အရာရှိ ဖြစ်ချင်ခဲ့သဖြင့် မာစီဟတ် ကောလိပ်တွင် ရာဇဝတ်မှုဆိုင်ရာ တရားဥပဒေ ဘာသာရပ်ကို အဓိက ဘာသာအဖြစ် ယူခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သားခြောက်ယောက်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရသည့်အခါ ပို၍ အဆင်ပြေသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အလုပ်အကြောင်း မပါဘဲ မိသားစု ကိစ္စများကိုသာ ဆွေးနွေးကြသည်။ ကလေးများကလည်း ထိုအချက်ကို သိကြသည်။ သူတို့ ကျွန်တော် အလုပ်အကြောင်း တစ်ခါ၊ နှစ်ခါ လောက်သာ မေးကြသည်။ ထို့ထက် ပိုမမေးကြ။

ကိုယ့်အပူ သူများကို မျှသည်မျိုး၊ အတင်းအဖျင်းကို ဖြန့်သည်မျိုး ကျွန်တော်တွင် အကျင့်မရှိ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တွင် အကျပ်အတည်း တစ်ခုခု ရှိ၍ ကျွန်တော် စဉ်းစား မရသည့်အခါ တိုင်ပင်စရာ လူတွေ ရှိသည်။ ကျွန်တော်အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးသည့် အကြီးတန်း အရာရှိများ ရှိသည်။ အချို့ဆိုလျှင် ဆယ်စုနှစ်နှင့် ချီပြီး သိလာကြသူ များ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော် ယခင် နယူးယောက် တောင်ပိုင်းခရိုင် ရှေ့နေရုံးတွင် လုပ်ခဲ့စဉ်က ဘော့ဖစ် အပါအဝင် လုပ်ဖောင်ကိုင်ဖက် တရားသူကြီးများ ရှိသည်။ ပို၍ အရေးကြီးသည့် ကိစ္စဆိုလျှင် အက်မ်ဘီအိုင်ရော စီအိုင်အေကိုပါ ဦးဆောင်ခဲ့ဖူးသူ ဘီလ် ဝက်ဘတော ရှိသည်။ ထို့ထက် ပိုကြီးသည့် ပြဿနာဆိုလျှင်တော့ ပထမ သမ္မတဘုရား ရှိသည်။

ကျွန်တော် အက်မ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာ အနေဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော် မိသားစုကို ပြုလာနိုင်သည့် အန္တရာယ်ကိုတော့ ဥပေက္ခာပြုထား၍ မရပေ။ ကျွန်တော်အား လုံခြုံရေးကားတန်း ပေးသည်ကို လည်းကောင်း၊ နောက်ထပ် ခြံဝင်းထဲတွင် လုံခြုံရေး နောက်တွဲယာဉ် ထားပေးသည်ကို လည်းကောင်း၊ ကျည်ကာကားနှင့် ယာဉ်မောင်းပါ မေးထားလိုက်မောင်းပေးမည်ကို လည်းကောင်း ငြင်းခဲ့သည်။ အကြောင်းမူ ကျွန်တော်နှင့် မာရီလင်းတို့သည် ဖဒိုးမိသား

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘီဘိုင်း

တခမ်းတနားနှင့် နေသည်မျိုး မဖြစ်စေလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဝါရှင်တန် ဒီစီ ဆင်ခြေဖုံးတွင် နေနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘေရွတ်မြို့မှ အစိမ်းရောင် မျဉ်းကြောင်းတွင် နေသည်လည်း မဟုတ်။ ဘက္ကဒက်မြို့မှ အစိမ်းရောင် နယ်မြေတွင် နေသည်လည်း မဟုတ်။ နောက်ပြီး အခြား ဒါရိုက်တာများကဲ့သို့ လုံခြုံရေးအစီအမံ တခမ်းတနားနှင့် ကျွန်တော် မနေချင်။ ကျွန်တော့် နောက်သို့ လိုက်လာသည့်အခါ အခြားလူများကိုပါ ထိခိုက်မည်ကို မဖြစ်စေလို။ ပစ်မှတ်မှာ ကျွန်တော်သာလျှင် ဖြစ်သည်။ သူများ မဟုတ်။

ကျွန်တော် သတိတော့ ထားသည်။ ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာ ဖြစ်လာကတည်းက လောက၏ အမှောင်ခြမ်းမှ လူများ ကျွန်တော့်ကို ပိုသိလာကြသည်။ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ ဂျီအိုဗန်နီ ဖော်လ်ကုန်းနှင့် သူဇနီးတို့ စစ္စလီကျွန်းတွင် ဖောက်ခွဲကာ အသတ်ခံခဲ့ရသည်။ မုဒီ၏ စာအိတ်ဖုံးကြောင့် တရားသူကြီး ရောဘတ်ဗန် သေဆုံးကာ သူဇနီး ဟယ်လင် ဗန် ဒက်ရာများစွာ ရပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော် ဟယ်လင်ထံသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း ထိုအဖြစ်အပျက် နှစ်ပတ်လည်တိုင်းလည်း သူမထံသို့ ဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။ ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ထား၊ ကျွန်တော်မှာ လူဆိုး လူမိုက်တို့၏ ရေဒါမှန်သားပြင်ပေါ်တွင် ရှိနေမည်ဟုတော့ ယူဆထားရပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘင်လာဒင်ကို အက်ဖ်ဘီဘီဘိုင်း၏ ထိပ်တန်း အလိုချင်ဆုံး လူဆိုးစာရင်းတွင် ထည့်ထားကာ သူ့ကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး၊ စွဲချက်တင်နိုင်ရေး၊ ဝရမ်းပြေးဖမ်းဆီးရေးများ လုပ်ရန် ကြိုးစားနေကတည်းက ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့် မိသားစုမှာ ပစ်မှတ် ဖြစ်နေနိုင်သည်ဟု ယူဆထားရသည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်သို့ လိပ်မူသော စာမှန်သမျှ အက်ဖ်ဘီဘီဘိုင်းက ယူကာ စစ်ဆေးပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ အိမ်သို့ ပို့ပေးသည်။ ယင်းမှာ ယနေ့ အစိုးရ အဆင့်မြင့်အရာရှိများအတွက် လုပ်ပေးနေသည့် လုပ်ထုံးလုပ်နည်း တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

ကလေးများကမူ တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့် ဒါရိုက်တာသက်တမ်း ရှစ်နှစ်အတွင်း ကျွန်တော်နှင့် မာရီလင်းတို့ ကလေးများအတွက် မပူရသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။ သူတို့ကို သက်သေအကာအကွယ်ပေးရေး အစီအစဉ်မျိုးဖြင့် မထားနိုင်သဖြင့် သူတို့ကို လုံးလုံးကာကွယ်မှု မပေးနိုင်ခဲ့ပေ။ ထိုအကြောင်းကို အစကသာ စဉ်းစားမိခဲ့လျှင် ကျွန်တော် ထိုအလုပ်ကို လက်မခံခဲ့။ ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်လျက်ရှိသော ကမ္ဘာကြီးတွင် စွန့်စားရမှု သုည ဟူသည်မျိုးမရှိ။

စုံထောက်များက ကလေးများကို တစ်နေကုန် လိုက်ကြည့်ပေးနေသည်မျိုးကိုလည်း ကျွန်တော် မလိုလား။ ကလေးများ ထိုသို့သော သဘာဝအတိုင်း မကြီးပြင်းသင့်ပေ။ ထိုအတွက် ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်တစ်မျိုး ချရသည်။ တိုက်ခိုက်ရန် အဖြစ်နိုင်ဆုံး အချိန်မှာ ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန်တွင် နောက်က လိုက်လာပြီး တိုက်ခိုက်နိုင်ဖွယ်သား

ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့က ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူးများ၊ ဆရာများကို ထိုအကြောင်းများ ပြောပြထားရသည်။ ထိုကျောင်းများရှိ တာဝန်ရှိသူများကလည်း လူစိမ်းအဝင်အထွက် စောင့်ကြည့်သည့် လုပ်ငန်းခွင်များ ချမှတ်ကာ ဆောင်ရွက်ပေးကြသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ရပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခရီးထွက်သည့်အခါ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ထွက်ကာ သိုသိုသိပ်သိပ် နေသည်။ ဤသည်မှာလည်း အမြဲတမ်းတော့ အဆင်မပြေ။ ကျွန်တော်တို့ တောင်ကာရိုလိုင်နား ပြည်နယ် ဟီလ်တန်ဟက်မြို့သို့အားလပ်ရက် ခရီးထွက် စဉ်က ဖြစ်သည်။ အငယ်လေးမှာ အသားပဲ့သွားသဖြင့် ဆေးရုံတွင် ဆေးထည့်ရန် ကျွန်တော် သူနှင့်အတူ ထိုင်စောင့်နေသည်။ ထိုစဉ် ဒေသခံ ရဲများ အကျဉ်းသား လေးယောက်အား ဆေးကုရန် လက်ထိပ်များဖြင့် ခေါ်လာသည်။ အကျဉ်းသား တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့-

“နေပါဦး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးပါတယ်။”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမြို့က မဟုတ်ဘူး၊”

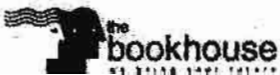
“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မြင်ကို မြင်ဖူးတယ်။”

ထိုအခါ ရဲတစ်ယောက်က ဝင်၍-

“ခင်ဗျား မြင်ဖူးမှာပေါ့၊ သူက အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာလေ။”

“ကျေးဇူးပဲ။” ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောလိုက်သည်။ သိုသိပ်ထားသည်များ ပေါ်သွားလေပြီ။

ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ဖွန် ဂနီလီယွန်းတို့သည် အလုပ်အသွားအပြု စီးသည့် ဆူတာဘန်း ကားထဲရှိ အလယ်ထောက်တိုင်တွင် စက်သေနတ် ဆင်ထားသည်။ ကျွန်တော့်တွင် ၉-မမ ခြောက်လုံး ပြူးပါရှိသည်။ ကျွန်တော် အိမ်မှဖြစ်စေ၊ ရုံးမှဖြစ်စေ ထွက်သည်နှင့် သွားလေရာ ယူသွားသည်။ ပင်ဆိုင်က ဗေဒနီးယား ရိပ်သာလမ်းမှ ထွက်၍ ကော်ဖီ သွားသောက်သည့်အခါလည်း ယူသွားသည်။ ရှေ့နေချုပ်နှင့် သွားတွေ့သည့်အခါလည်း ယူသွားသည်။ အိမ်ဖြူတော်၊ စီအိုင်အေရုံးများသို့ သွားသည့်အခါလည်း ယူသွားသည်။ လေယာဉ်ပေါ်၊ ရထားပေါ်၊ ဘုရားကျောင်း၊ စာသင်ကျောင်းသို့လည်း ယူသွားသည်။ မိသားစုကို အားလပ်ရက် ကားဖြင့် လိုက်ပို့သည့်အခါတွင် လည်းပါသည်။ ညနေ ကျွန်တော်အိမ်မှ ရုံးခန်းတွင် အလုပ်လုပ်နေသည့်အခါတွင်လည်း ရှိနေသည်။ အိပ်တော့မှ သေနတ်ကို ဖြုတ်ထားသည်။ သို့သော် လက်တစ်ကမ်း အကွာရှိ ကုတင်ဘေး စားပွဲကလေးပေါ်တွင် တင်ထားသည်။ မနက်စောစော အပြေးလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်သည့်အခါတွင်တော့ ထားခဲ့သည်။

စင်စစ် တကယ်တမ်း ကျွန်တော့်ကို လုပ်ကြံမည်ဆိုက ကျွန်တော့်တွင် ၉-မမ ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော့် စုံထောက်များက ကျွန်တော့်အား အသေခံ ကာကွယ်သည်ဖြစ်စေ သူတို့ အောင်မြင်မှာ သေချာသည်။ သို့သော် သေနတ် အမြဲဆောင်ထားခြင်းဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့သာမက ကျွန်တော့် သက်တော်စောင့် မထိခိုက်စေရန် သတိပေးသည့် အနေနှင့်လည်း ဖြစ်သည်။

သင့်ကိုသင် ပန်းသီးအချဉ်ရေမှ အင်္ကျီစစ်အထိ ပစ္စည်းမျိုးစုံ ထုတ်သည့် ကုမ္ပဏီကို အုပ်ချုပ်နေရသည်ဟု စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဒါရိုက်တာ ဘုတ်အဖွဲ့တွင်လည်း ဒါရိုက်တာတွေက ၅၃၅ ယောက် ရှိသည်ဆိုပါစို့။ ထိုအထဲမှ လေးပုံ သုံးပုံမှာ နှစ်နှစ် တစ်ကြိမ် ပြန်လည် အရွေးခံကြရမည့်သူများ ဖြစ်မည်။ အမှုဆောင် အရာရှိချုပ် အနေဖြင့် မီဒီယာက မျက်စိ ဒေါက်ထောက် ကြည့်နေသည့် ကြားက အကြောင်းအရာ အမျိုးမျိုးကို အဆင့်ဆင့်သို့ အစီရင်ခံစာများ တင်နေရသည်ဆိုလျှင် ထိုအထဲမှ မှတ်ချက်တိုင်း၊ စာရွက် အပိုင်းအစ ကလေးတိုင်း၊ လျှို့ဝှက်ချက် အသေးအမွှားကလေးများ ပေါက်ကြားမည့်အန္တရာယ် အမြဲ ရှိနေနိုင်သည်။ နောက်ပြီး ကိုယ့်အလုပ်သမားတွေကို သေနတ်တွေ ပေးပြီး အန္တရာယ်ရှိ သည့် အလုပ်များ သွားလုပ်ခိုင်းကာ ကိုယ်တိုင်လည်း သေနတ် ဆောင်ကာ နေထွက်မှ နေဝင်သည်အထိ ခွေးလို ကျိုး လုပ်နေသည်မျိုးကို စဉ်းစားကြည့်တတ်လျှင် အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာ၏ အလုပ်သည် ဘာလဲဆိုသည်ကို သင် သဘော ပေါက်လာလိမ့်မည်။ အရေးအကြီးဆုံးက အက်ဖ်ဘီအိုင် နေ့စဉ်လုပ်နေသမျှ တို့သည် နိုင်ငံ၏ လုံခြုံရေးနှင့် တန်ဖိုးရှိလှသည့် လွတ်လပ်မှုတို့အတွက် ဖြစ်သည်။

ထိုအလုပ်ကို ကျွန်တော် မည်သို့ လုပ်သနည်း။ လွယ်ပါသည်။ မာရီလင်း၏ အေးဆေးတည်ငြိမ်မှု သဘာဝနှင့် ၂၈၀၀၀ သော အက်ဖ်ဘီအိုင် သူရဲကောင်းများကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအထဲတွင် စုံထောက်များရော အခြားဝန်ထမ်းများ ပါဝင်ကြသည်။ သူတို့သည် သူတို့၏ ခက်ခဲသော အလုပ်များကို ကျွမ်းကျင်စွာ၊ တိကျစွာ၊ ရဲရင့်စွာ၊ ရိုးသား ဖြောင့်မတ်စွာ လုပ်ကြသည်။ သူတို့သည် ဒါရိုက်တာ ရုံးခန်းတွင် ယာယီ ရှိနေသူအား ထာဝရ အမြင်လှအောင် လုပ်ပေးကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။

၁၉၉၆ ခုနှစ် ဧပြီလ ၁၉ ရက်သည် နိုင်ငံအတွက် သတိရလွှမ်းဆွတ်တသရသည့် နေ့မဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် အံ့သြမိသည်။ ပုလဲဆိပ်ကမ်းနေ့နှင့် ဒီ-ဒေ- နေ့များသည် ဒီဇင်ဘာ ၇ ရက်နှင့် ဇွန် ၆ ရက်တို့ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့များမှာ အမျိုးသား အသိစိတ်တွင် ကမ္ဘာ့ထိုးထားလျက် ရှိသည်။ ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေး အဆောက်အအုံများနှင့် ပင်တရုန် စစ်ဌာနချုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်သွားသော စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက်ကိုမူကား ကျွန်တော်တစ်သက် မေ့မည် မဟုတ်ပါ။ ဧပြီ ၁၉ ရက်ကတော့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအပေါ် ကိုယ့်နိုင်ငံသားက အကြီးအကျယ် အကြမ်းဖက် တိုက်ခိုက်သွားသည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ကိုတော့ အိုကလာဟိုးမား စီးတီးမြို့ကလွဲ၍ အသိအမှတ်ပြုခံရခြင်း မရှိခဲ့။

တင်မသီမက်ဗေးသည် ကျွမ်းကျင်သော ဝုံးသမား ဖြစ်သည်။ ခိုဘားမျှော်စင်တွင် သုံးသွားသော ဝုံး၏ ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းဖြင့် မက်ဗေးသည် အိုကလာဟိုးမားစီးတီးရှိ အက်ဖရက်မူရား ဖက်ဒရယ် အဆောက်အအုံကို ဖြိုချခဲ့သည်။ လူပေါင်း ၁၆၈ ယောက် သေဆုံးခဲ့ပြီး ဆော်ဒီတိုက်ခိုက်မှုတွင် သေဆုံးရသည့် အရေအတွက်ထက် ကိုနီးပါး ရှိခဲ့သည်။

အိုကလာဟိုးမားစီးတီးတွင် ဝုံးခွဲတိုက်ခိုက်မှုသည် နောင်ဆယ်လေးလအကြာ ဆော်ဒီနိုင်ငံ ဒါရ်နီမြို့တွင် တိုက်ခိုက်ခံရမှု မတိုင်းရက်စက်စွာ တိုက်ခိုက်ခံရသည့် မြင်ကွင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဥပဒေနိမ့်ရေး အရာရှိများ၊ ကယ်ဆယ်ရေး လုပ်သားများ အခင်းဖြစ်ရာတွင် ထွားသွားကာ လှုပ်ရှားခဲ့ကြသည်။ လူသေအလောင်းများ ပတ်လည်ကို ဆေးနီများနှင့် ရေးခြစ်မှတ်သားက အရေးပါသော သက်သေအထောက်အထားများကို ရှာခဲ့ကြရသည်။ အပျက်အစီး အဆုတ်များ

အခန်း - ၈
အဲဒီငနဲက 'ဘော့ဟန်ဆန်' လေ

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

လည်း အလားတူပင် ပြန်ကျလျက် ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် မမေ့နိုင်စရာ ကွာခြားချက်တစ်ခုမှာ မူရား ဖက်ဒရယ် အဆောက်အအုံမှာ ကလေးစောင့်ရှောက်ရေးဌာန ဖြစ်နေခြင်းပင်။ ထို့ကြောင့် ပြန်ကျနေသော အစအနများမှာ ထိုသည်မှ လာဖွယ် ရှိပေသည်။ ဆောက်လုပ်ရေး စတင်အစအနများ၊ ကလေးကစားစရာ အင်္ကျီအပျက်များ၊ ကျောပိုးအိတ်ကလေး များ ဖြစ်ကြသည်။ မြင်ရသည်မှာ ရင်နှင့်စရာပင်။ အလောင်း သေးသေးကလေးများအား ဆွဲထုတ်သွားသည်ကို ကြည့်ရ တော့ ပိုဆိုးသည်။

ဗုံးကွဲပြီး နှစ်ဆယ့်လေးမှာ ကြာမှ ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်လူများအား ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်မနေဘဲ လုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်ခိုင်းသည်။ နောက်ချန်အဖွဲ့များနှင့် ဒုတိယအသုတ် သုံးသပ်ခန့်မှန်းသူများ တနင်္လာနေ့မနက် လေယာဉ်ခေါက်ဖြင့် ပါလာကြမည်။

အိုကလာဟိုးမား တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကျွန်တော် အက်ဖ်ဘီဘိုင်ကို မည်သို့ကိုင်တွယ်ကြောင်း အကောင်းဆုံးပြသည့် ပြယုဂ် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်၏ အမြင်မှာ ဒါရိုက်တာသည် ဖြစ်သည့်နေရာတွင် လမ်းပေါ် စုံထောက်များနှင့် အတူ ရှိနေရမည်။ အထူးသဖြင့် ဆိုးရွားသော အခြေအနေမျိုးတွင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဆော်ဒီနိုင်ငံ၊ ယီမင်နိုင်ငံ၊ အရှေ့အာဖရိက၊ အိုကလာဟိုးမား စီးတီးသို့ အလျင်စလို မရောက်ခဲ့။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်က လေယာဉ် ကြိုက်ပြီး အစိုးရဝန်ထမ်းများ လေယာဉ် မရနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်မှာလည်း ထိုအတိုင်း လုပ်ရမည်ဟု ကျွန်တော် နားလည်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဒါရိုက်တာအနေဖြင့် အမှုပေါင်း နှစ်ဆယ့်ငါးလောက်ကို ရသည့်အချိန်အတွင်း ကိုင်တွယ်နေ ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ရုံးသို့ တက်လာနေသည့် ရာပေါင်းများစွာသော ကျွန်ကိစ္စများကို ဥပေက္ခာ ပြုထားသည်ဟု မဆိုလိုပါ။ လူသားသည် အရေးကြီးသော အမှု နှစ်ဒါဇင်ထက် ပိုပြီး အာရုံမစိုက်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အဓိက အမှုကြီးများမှာ ကော်လံဖြူ ရာဇဝတ်မှု၊ နိုင်ငံသား အခွင့်အရေးအမှု၊ အစိုးရ ထိပ်တန်းအရာရှိများအား စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု၊ လူများ သေစေသည့် အကြမ်းဖက် တိုက်ခိုက်မှုနှင့် အလားတူ အမှုများ ဖြစ်သည်။ ထိုအမှုများနှင့် ပတ်သက်၍ အစီရင် ခံသည်များကို မှန်မှန် နားထောင်မည်။ သိလိုလျှင် ထပ်မေးမည်။ တိုက်ရိုက် ဝင်သင့် ဝင်မည်။ ပိုကောင်းသော ဆွဲချ ရှေ့နေတစ်ယောက်ကို တောင်းဆိုမည်။ ရှာဖွေဝရမ်း တောင်းမည်။ လိုအပ်လျှင် ပြည်ပနှင့် ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်မည်။ မကြာခဏဆိုသလို အခင်းဖြစ်သည့်နေရာသို့ ကျွန်တော် သွားရောက်မည်။ သို့မှသာ ဘာလိုအပ်သည်ကို မြင်မည်။ သိမည်။

အိုကလာဟိုးမား ဗုံးခွဲမှုတွင် တရားခံကို တွေ့ရှိရန်မှာ အတော်ပင် အခက်အခဲ ရှိသည်။ အကြောင်းမူ မက်ပေး

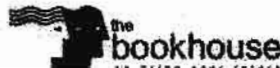

သည် ဖုံးလုပ်ရာတွင် တော်သလောက် ကျွန်တော်တို့ အဖမ်းကို ရှောင်ရာတွင်လည်း တော်သူ ဖြစ်သည်။ မူရား အဆောက်အအုံတွင် ဖုံးဆင်ခုံပြီးနောက် မက်ဗေးသည် အိုကလာဟိုးမားပြည်နယ် ပယ်ရီမြို့တွင် ကားအဖြစ် မောင်းစု ဖြင့် အဖမ်းခံရသည်။ သူက သေနတ်ကို ခါးကြားတွင် ထိုးထားသည်။ ထိုအရပ်တွင် သေနတ်ကိုင်သည်မှာ ရှားသည်။ သူ့ကို ဖမ်းသည့်ရက် ပါးနပ်သူဖြစ်ရာ သူ့ကို ခေတ္တချုပ်ထားပြီး စုံစမ်းသည်။ ထိုစဉ် နယူးယောက်မှ ကျွန်တော်တို့ ခေါ်ထားသည့် ဖုံးကျွမ်းကျင်သူ ရဲအဖွဲ့ဝင် ကျင်နော်မန်သည် ဖုံးခွဲစဉ်က သုံးခဲ့သည့် ကားမှ ဝင်ရိုးကို ဖုံးကွဲသည့် နေရာမှ နှစ်လမ်းမြောက်လောက်တွင် တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ယင်းကို နောက်ကြောင်း လိုက်ကြည့်တော့ ရိုင်ဒါ အေဂျင်စီမှ ဖြစ်နေပြီး ကားကို မက်ဗေးအား ငှားလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ မက်ဗေးအား အာမခံပေးရန် ကြားနာမည်ပြုစဉ် ဗျူရီ၏ အမျိုးသားမှူးခင်းသတင်းဌာနက ဆက်စပ်မှုကို သိသွားကာ သူ့ကို ဖမ်းလိုက်တော့သည်။

သို့ရာတွင် ပထမ ရက်များနှင့် သတင်းပတ်များတွင် မက်ဗေးမှာ ပဟေဠိ၏ ပထမပိုင်းသာ ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဖုံးခွဲမှုမှာ အရှေ့အလယ်ပိုင်းမှ အကြမ်းဖက်အဖွဲ့များ၏ လက်ချက်ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော်တို့က တွက်သည်။ ဖုံးခွဲမှုမှာ အသားကျနေသည့် အဖွဲ့အစည်းများ၏ လက်ချက်များနှင့် အတော်ပင် တူနေသည်။ ၁၉၈၀ ပြည့်လွန်နှစ်များထဲ လက်ဘနွန်နိုင်ငံရှိ အမေရိကန် မရိန်းတပ်အား ဖုံးခွဲတိုက်ခိုက်မှု၊ ယင်းမတိုင်မီ မကြာသေးမီ နှစ်များက ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေး အဆောက်အအုံကို ဖုံးခွဲတိုက်ခိုက်မှုများနှင့် အတော်လေး တူသည်။ ထို့ပြင် ဖက်ဒရယ်အဆောက်အအုံသည် ပြည်ပရန်သူ များ အမေရိကန်နိုင်ငံကို ဒုက္ခပေးမည်ဆိုလျှင် ပစ်မှတ်ထားနိုင်သည့် နေရာလည်း ဖြစ်နေသည်။ စင်စစ်တွင် အမေရိကန် နိုင်ငံသားတစ်ယောက်က ကလေးများအပါအဝင် သူ့နိုင်ငံသားများကို ထိုမျှ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်မည်ဟု ထင်စရာ မရှိခဲ့။

ထိုအတွေးဖြင့် ကျွန်တော် အိုကလာဟိုးမားစီးတီးသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုအမြင်ဖြင့် ဥပဒေပိုင်း အားထုတ်မှု များမှာ လုံလောက်မှု မရှိခဲ့။ ထိုအရပ်ရှိ အစိုးရရှေ့နေရုံးမှ ရှေ့နေများမှာ အရည်အချင်း ပြည့်ဝသူများဖြစ်သည် ကတော့ သံသယ ရှိစရာ မလိုပေ။ သို့ရာတွင် ယခုကဲ့သို့ အရေးအခင်း အခြေအနေမျိုးတွင် ဆွဲချရှေ့နေ လုပ်နိုင်လောက်သူ မရှိခဲ့။ မြေလှမ်းက နှေးနေသည်။ ရှာဖွေဝရမ်းများက ဖြည်းဖြည်းချင်းသာ တွက်လာနေ၏။ အခြား တရားရုံး လျှောက်ထား မှုများမှာလည်း အဆင့်ဆင့် ကြာနေသည်။ မြန်လာစေရန် ကျွန်တော် အကြံပေးအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ဟောင်းဝပ် ရုပ်ရှီအား အိုကလာဟိုးမားစီးတီးတွင် သွားထိုင်ကာ လူတွေကို မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ ဟောင်းဝပ်သည် ကျွန်တော် အတ္တလန္တာမြို့ မူဒီအမှုကို ကိုင်စဉ်က အတူ တွဲလုပ်လာသူ ဖြစ်သည်။ သူက မြန်အောင် လုပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

ဟောင်းဝပ်ကို ကျွန်တော် ကြီးကြပ်ခိုင်းခြင်းအတွက် လူကြိုက်များ၊ မများ ကျွန်တော် နည်းနည်းမှ ခစည်းစား

www.burmeseclassic.com

ပေ။ လူကြိုက်လည်း မများခဲ့။ ကျွန်တော် မည်သူကမျှ အကြီးအကဲအနေဖြင့် မလုပ်စေချင်သော အသေးစိတ် စီမံခန့်ခွဲမှုကို လုပ်နေမိသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုအရပ်မှ အစိုးရရှေ့နေများကို စော်ကားသလို ဖြစ်နေသည်။ သူတို့နေရာမှာ ကျွန်တော်ဆို လျှင်လည်း ထိုအတိုင်း ခံစားရမည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က လူကြိုက်များမှု ပြိုင်ပွဲ ဝင်နေသည်မဟုတ်။ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် လူများ သေပျောက်သည်အထိ လျှို့ဝှက်ကြံစည်မှုကို ကြီးကြပ်နေသည်ဖြစ်ရာ ဖွဲ့စည်းမှုကောင်းလေ မြန်မြန် အမှုပေါ်လေ ဖြစ်မည်။ မြန်ဖို့က နေရာတကာတွင် လိုနေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော် တယ်ရီ နီကိုးကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းခိုင်းသည်။ မက်ဗေးသည် တယ်ရီ နီကိုးနှင့် သူညီ ကိုမ်းနီကိုးတို့ ပိုင်သည့် မစ်ချီဂန် ယာတောတွင် နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ မက်ဗေးနှင့် တယ်ရီ နီကိုးတို့မှာ ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်၏။ ကိုမ်း နီကိုးက ဗုံးအတွက် အရေးပါသည့် ဓာတ်မြေဩဇာနှင့် လောင်စာဆီများ ယူလာပေးသည်။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ရုံနှင့် ရာဇဝတ်မှု မြောက်သည်မဟုတ်။ လယ်သမားတိုင်း ဓာတ်မြေဩဇာနှင့် လောင်စာဆီကို တစ်ခါမဟုတ် တစ်ခါ ဝယ်ကြသည်ပင်။ ကျွန်တော်က ဥပဒေစိုးမိုးရေးအဖွဲ့များအား နီကိုးကို ဖမ်းကာ တရားစွဲရန် ဖိအားပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ကွင်းဆင်းရုံးများကိုလည်း ခိုင်းသည်။ သူတို့က နီကိုးကို တရားစွဲချင်ကြ။ ဖက်ဒရယ် တရားသူကြီးကို လည်း ခိုင်းသည်။ သူကလည်း အက်စ်ဘီဘိုင်းသည် ဘောင်ကျော်နေပြီဟု မြင်သည်။ သို့ရာတွင် လျှို့ဝှက်ကြံစည်မှုမှာ ကျွန်တော်တို့ ယနေ့ တွေ့ရှိသည်ထက် ကြီးမည်ဆိုလျှင် တရားခံ (သို့မဟုတ် တရားခံများ) နှင့် သူတို့၏ ရှေ့နေများကို ဖိအားအမြင့်ဆုံး ကျွန်တော် ပေးလိုသည်။

ကြံစည်မှုမှာ ကျွန်တော်တို့ ဖော်ထုတ်ထားသည်ထက် မပိုကြောင်း မက်ဗေးက ကျွန်တော်ကို လှည့်ပတ်သည်။ သူစကား ကြာကြာ ပြောလာလေ သူ့အကြောင်း ပိုသိလာရလေဖြစ်လာပြီး ကြံစည်မှုမှာ သူ့ဘာသာ လုပ်ခြင်းဖြစ်ပြီး ထယ်ရီနီကိုးက အားပေးကူညီကာ မက်ဗေး၏ တပ်တွင်း ရဲဘော်ရဲဘက် ခိုက်ကယ် ဖောတီးယားက အနည်းငယ်မျှ ကူညီခဲ့သည်။ ဖောတီးယားသည် ဗုံးခွဲမည့် အစီအစဉ်ကို ကြိုသိထားသော်လည်း ဝင်မပါခဲ့။ ခြောက်လခန့် ကြာတော့ ကျွန်တော်တို့ မက်ဗေးကို စွဲချက်တင်ရန် အသင့် ဖြစ်နေပြီ။ ထိုမတိုင်မီ ကျွန်တော် တာဝန်မှာ ယင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ခေ့စားရသည်။ မည်သည့် အရည်အချင်း ပြည့်ဝသော အက်စ်ဘီဘိုင်း ခါရိုက်တာမဆို ထိုအတိုင်း လုပ်မည်ပင်။

၁၉၉၇ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂ ရက်တွင် မက်ဗေးသည် ကိုယ့်နိုင်ငံသား ၁၆၈ ယောက်ကို သွေးအေးအေးဖြင့် သတ်ခဲ့သည့် အပြစ်ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်းမှာ နှစ်ဆယ်ရာစုတွင် အမေရိကန်မြေပေါ်၌ အယုတ်မာဆုံး ရာဇဝတ်မှု ဖြစ်တော့သည်။ နောက် ဆယ့်တစ်ရက် ကြာသောအခါ သူ့ကို ဆေးထိုးကွပ်မျက်ရန် စီရင်ချက်ချသည်။ ထိုနှစ် အကုန်တွင်

တယ်ရီ နီကိုးကိုလည်း သီးခြားတရားခွင့်ဖြင့် လူ့အမြောက်အမြားသတ်မှု၊ လျှို့ဝှက်ကြံစည်မှုများဖြင့် စွဲချက်တင်ကာ ခြေချုပ်မပေးသော ထောင်ဒဏ်တစ်သက် ချခံရသည်။

၂၀၀၁ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၁ ရက်တွင် မက်ဗေးအား အင်ဒီးယားနားပြည်နယ် တာရီပွတ်မြို့တွင် သေဒဏ်ပေး လိုက်သည်။ နီကိုးကလည်း နောက်ပိုင်းတွင် သူ့အပြစ်ကို သူ့ဝန်ခံခဲ့သည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်လည်း တရားအတိုင်း ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် တရားရေးကော်မတီ နှစ်ခု၊ ဘဏ္ဍာရေးကော်မတီနှစ်ခု၊ ထောက်လှမ်းရေးကော်မတီ နှစ်ခု၊ ရှေ့နေချုပ်နှင့် သမ္မတတို့ကို တာဝန်ခံရသည်။ ယင်းမှာ ကောင်းသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ နိုင်ငံ၏ ဥပဒေစိုးမိုးရေး ယန္တရားနှင့် ယင်း၏ ထိပ်မှ ထိုင်နေသည့် ရဲကို မျက်လုံးတွေ အများကြီးက ပိုင်းကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝါရှင်တန်ရှိ အခြားမည်သည့် အေဂျင်စီ အကြီးအကဲမျှ ထိုမျှ တာဝန်မခံရ။

အခြား မည်သည့် အေဂျင်စီမျှလည်း ကျွန်တော်တို့လောက် ပွင့်လင်း မြင်သာစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်မှု မရှိကြပေ။ အက်ဖ်ဘီအိုင်ကဲ့သို့ပင် စီအိုင်အေသည်လည်း တာဝန်ခံရမှု များသည်။ ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ပင် ထောက်လှမ်းရေးသတင်း စုဆောင်းရကာ အလုပ်တွေက ရှုပ်သည်။ သို့ရာတွင် စီအိုင်အေမှာ လိုအပ်လျှင် လျှို့ဝှက်စရာရှိက လျှို့ဝှက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ဟူးဗား အဆောက်အအုံနှင့် လွှတ်တော်အကြား ချောင်းပေါက်မတတ် သွားကာ ကွန်ဂရက်ကော်မတီများ ကြားနာမှုတွင် ထွက်ဆိုရသည်။ ယင်းတို့မှာ အများအားဖြင့် အများရှေ့တွင် ရပ်ပြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ရော့ တန်းနက်မှာ ကော်မတီ ရှေ့မှောက်တွင်ထိုင်၊ တိပ်ရီကော်ဒါနှင့် အသံဖမ်း ကင်မရာတွေ တစ်ဖျတ်ဖျတ် ရိုက်သည့်ကြားက သူ့ဌာန၏ လုပ်ဆောင်ချက်များအပေါ် ကာကွယ်ပြောကြားရသည်မျိုး မရှိချေ။ စီအိုင်အေ၏ လှုပ်ရှားမှုများတွင် သမ္မတက လက်မှတ် ထိုးကာ ကွန်ဂရက်က အတည်ပြုပေးသော လူသတ်ခွင့် လိုင်စင် ရယူရသည်များလည်း ရှိသည်။ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် လန်ဂလေမြို့ရှိ စီအိုင်အေ ဌာနချုပ်မှ ပွင့်လင်း မြင်သာခြင်းမျိုးကို ကွန်ဂရက်မှ မည်သူကမျှ မမျှော်လင့်ကြ။ အဖို့ မပြောဘဲ ထားသည်များလည်း ရှိသည်။

အက်ဖ်ဘီအိုင်ကတော့ ထိုသို့ မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့က ဥပဒေစိုးမိုးရေး အဖွဲ့အစည်း။ တစ်နေ့ကုန်လွှာ လျှို့ဝှက် ခုံရုံးသို့ သွား၍ ကျွန်တော်တို့၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကို အစီရင်ခံရသည်မျိုး မဟုတ်။ တရားရုံး ခုံသမာဓိလျှင် သွားရသည်။ တရားသူကြီးများ၊ ခုံသမာဓိလူကြီးများက ကျွန်တော်တို့ ဥပဒေအတိုင်း ဆောင်ရွက်သည်ကို မျှော်လင့်ကြသည်။

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်း

ကျွန်တော်အမြင်တွင် အက်ဖ်ဘီဘိုင်း ဒါရိုက်တာများသည် တရားဥပဒေအတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြရသည်။ သို့သော် လိုအပ်သော စွန့်စားရမှုများကို သတိထားစရာ မလို။ ကျွန်တော့် ဒါရိုက်တာ သက်တမ်းအတွင်း ပြည်တွင်းမှာရော ပြည်ပမှာပါ စွန့်စားရမှု အမြောက်အမြား ကြုံခဲ့ရသည်။ ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေး အဆောက်အအုံကို ပထမအကြိမ် တိုက်ခိုက် သွားသည့် ရမီစီ ယူဆွတ်ကို ပါကစ္စတန်နိုင်ငံရှိ ဟိုတယ်မှ သွားဖမ်းခဲ့ရဖူးသည်။ ကာတာနိုင်ငံတွင် ခါလစ်ရှိတ်ခိုဟာမက်ကို ဖမ်းရာတွင် မမိခဲ့။ အမေရိကန်တို့ အကျိုးအတွက်ဆိုလျှင် ဘောင်အပြင်မှလည်း စဉ်းစားသည်။ ဘောင်အပြင်မှလည်း လုပ်သည်။ ဥပမာ အသံခိုးဖမ်းသည်မျိုး ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် အက်ဖ်ဘီဘိုင်းသည် ကေဂျီဘီမဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့က မသင်္ကာ၍ဖြစ်စေ၊ ၉၉ ရာခိုင်နှုန်း သေချာ၍ ဖြစ်စေ အပေးအယူ လုပ်သည်မျိုး မလုပ်နိုင်။ ကျွန်တော်၏ ဒါရိုက်တာ သက်တမ်းအတွင်း ကျွန်တော်နှင့် ဂျက်နက် ခီနိုတို့သည် ကွန်ဂရက်၊ တရားရုံးတို့နှင့် လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်မည့် စည်းမျဉ်းမူ ဘောင်များ ထပ်မံ ဖြည့်စွက်ခဲ့သည်။ ယင်းတို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကို အကန့်အသတ်တော့ ဖြစ်သွားစေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းတို့ကြောင့် အက်ဖ်ဘီဘိုင်းသည် ကျွန်တော်၏ ကွပ်ကဲမှုအောက်တွင် တရားနည်းလမ်းတကျ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၉၃ ခုနှစ် ရွှေရာသီတွင် အက်ဖ်ဘီဘိုင်းကို ကျွန်တော် စတင် တာဝန်ယူစဉ်က လေးစားထိုက်။ ယုံကြည် ထိုက်အောင် လုပ်ဖို့ လိုနေသည်။ အချို့ဆိုလျှင် သမိုင်းဝင်သည်အထိပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သမိုင်းတွင် မည်သည့် အစိုးရ အေဂျင်စီမှ ရုပ်မြင်သံကြား ဇာတ်လမ်းတွဲ အရိုက်ခံခဲ့ရခြင်း မရှိခဲ့။ အက်ဖ်ဘီဘိုင်း ဆိုသော ဇာတ်လမ်းတွဲကို အပိုင်းပေါင်း ၂၄၄ ပိုင်းဖြင့် ရာသီ ကိုးရာသီ ပြခဲ့ရသည်။ အက်ဖ်ဘီဘိုင်း စင်ဘာလစ်က အဂတိကင်းသော အင်စပက်တော် လျှူးအာဂ်နန်းအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ထားသည်။

ဟူးဗားသည် အမေရိကန် ကွန်မြူနစ်ပါတီကို လိုက်ရန် ကိုအင်တဲပရို ခေါ် တန်ပြန် ထောက်လှမ်းရေးအစီအစဉ် ကို ဖွဲ့ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကွန်မြူနစ်တို့၏ လှုံ့ဆော်မှုဖြင့် တရားဝင် ဆန္ဒပြ ကန့်ကွက်မှုများ ဖြစ်လာသောအခါ ဟူးဗားသည် မာတင်လူသာကင်း ကဲ့သို့သော ထင်ရှားသည့် အမေရိကန်များကို လိုက်ထောက်လှမ်းပြန်သည်။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင် ဆီနိတ် ရွေးချယ်ရေးကော်မတီက အစိုးရ၏ ထောက်လှမ်းရေးနှင့် ပတ်သက်သော ဆောင်ရွက်ချက်များကို စိစစ်ရန် ကိုအင်တဲပရိုအား စစ်ဆေးခဲ့သည်။ ထိုကော်မတီကို ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ဖရန်ချတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ချတ်ကော်မတီဟု ခေါ်ကြသည်။ မတ် ဖွဲ့နှင့် အခြားလူများ စွဲချက်တင်တရားမဝင် လှုပ်ရှားမှုများကြောင့် အပြစ်ပေးခံခဲ့ရပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဖြစ်ဒဏ်ကို ပလပ်ပေးခဲ့သည်။ ဟူးဗားကို ဆက်ခံသော ပက်ထရစ် ဂရေး လက်ထက် ဝါးတားဂိတ် အရပ်တော်ပုံ ပေါ်လာတော့ အက်ဖ်ဘီဘိုင်းသည် နိုင်ငံရေးဩဇာ မကင်းကြောင်း လူတိုင်း သိလာကြသည်။

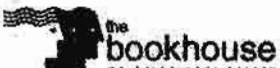
၁၉၉၃ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင် ကျွန်တော် စတင်တာဝန်ယူချိန်၌ ယင်းမှာ ဗျူရိုကို ခြောက်လှန့်နေသည့် အတိတ်သမိုင်းအဖြစ်သာ ရှိတော့သည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့် ပြည်သူများအကြားနှင့် မီဒီယာလောကအကြားတွင် ပြောစရာ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်မှာ မသိ၍ မှားခဲ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ သိလျက်နှင့် မှားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်မျိုး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အချို့အမေရိကန်များကဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ကို အစိုးရ၏ လူစိုက်များအဖြစ် မြင်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဒါရိုက်တာ အနေဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် မည်သူ၏ အဖီ ခံရမည်ကို မသိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကွန်ဂရက်ကလား၊ မီဒီယာကလား၊ ပြည်သူကလား ဟူ၍။

တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်ကောင်းသည့် သက်သေခံ အထောက်အထားမှာ နိုင်ငံရေး မှန်ကန်မှုနှင့် ထိတွေ့ဆက်စပ် နေသည်များလည်း ရှိတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဝမ်ဟိုလီ အမှုတွင် ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ဗျူရိုက စုံစမ်းထောက်လှမ်းရသည်။ ဒေါက်တာလီသည် ၁၉၈၂ ခုနှစ်က မသင်္ကာဖွယ် သူ့လျှို့ဝှက်တစ်ယောက်နှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော်တို့ သတင်းရထားခဲ့သည်။ လီသည် နယူးမက်ဆီကို ပြည်နယ် လော့စ် အလမ်မိုစ်စ် အမျိုးသားဓါတ်ခွဲခန်းတွင် နျူကလီးယား ဗုံးလုပ်ရာ၌ ကူညီနေသူလည်း ဖြစ်သည်။ ယင်းကပင်လျှင် ကြောက်စရာ ကောင်းလှပေပြီ။ သို့ရာတွင် ယင်းမှာ အမှုအစဉ်တွင်သာ ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် တရုတ်လူမျိုးဖြစ်သူ လီသည် တရုတ်နိုင်ငံ နျူကလီးယားအစီအစဉ်မှ အရေးပါသူတစ်ယောက်နှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသည်ကို ကျွန်တော်တို့အား မပြောဘဲထားကြောင်း တွေ့ခဲ့ရသည်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် သူက တရုတ်ပြည်မှ သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက် သူ့ထံ လာရောက် ချဉ်းကပ်ကြောင်း ထုတ်ပြောခဲ့သည်။ ထို့ပြင် သူသည် အင်တာနက်မှ ကူးယူမှုများ (ဒေါင်းလုဒ်)၊ အမျိုးသားဓါတ်ခွဲခန်းမှ ပစ္စည်းများကို ယူထားသည်များလည်း ရှိနေသည်။ သူ၏ လုံခြုံကင်းရှင်းကြောင်းကို ပယ်ဖျက်ပြီးသည့် နောက်မှာပင် ၁၉၉၈ ခုနှစ် ခရစ်စမတ် အကြိုနေ့ နံနက် ၃ နာရီခွဲတွင် အင်တာနက် လက်နက်ဒီဇိုင်း ဧရိယာထဲသို့ ဝင်ခဲ့သေးသည်။ ယင်းမှာ ရိုးရိုးအလုပ်လုပ်သည့် အချိန် မဟုတ်ပေ။

ဒေါက်တာလီ၏ နောက်ခံသမိုင်းနှင့် တကွ အရေးပါသည့် သတင်းအချက်အလက်များကို ကိုင်ကာ စုံစမ်း ထောက်လှမ်းနေသူများမှာ အက်ဖ်ဘီအိုင် ၏ အခြေခံဥပဒေ စိုးမိုးရေး တာဝန်ရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူ၏ လုပ်ရပ်များကို ကျွန်တော်တို့ မျက်ကွယ်ပြုထားမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့တွင် အပြစ်ရှိသွားမည်။ သို့သော် သူ့ကို ရာဇဝတ်ပြစ် ခံစွဲချက်မတင်နိုင်မချင်း ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ရုံးတင် စစ်ဆေးခြင်း မလုပ်သေး။ ထို့နောက် ကွန်ဂရက်ကော်မတီတစ်ခု

www.burmeseclassic.com

ပေါက်ကြားသွားသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာက ၁၉၉၉ ခုနှစ် မတ်လ ၆ ရက်တွင် လေးမျက်နှာပါ မျက်နှာဖုံး သတင်းဆောင်းပါး ရေးခဲ့သည်။

အမှန်ဆိုရလျှင် ကျွန်တော် ထိုသတင်းစာကို အံ့ဩမိသည်။ ယင်းမှာ မလုပ်သင့်သည့် ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ သတင်းပေါက်ကြားခဲ့သည်ကိုလည်း စိတ်ပျက်မိသည်။ သည်အခါတွင်တော့ ကျွန်တော် တောင်ရွက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ဂျက်နက် ရီနိုအား နံ့သမာမိ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့ပြီး ဝမ်ဟိုလီသတင်း ပေါက်ကြားသည်မှာ မည်သူတွင် တာဝန်ရှိကြောင်း စစ်ဆေးစေမည်ဟု တင်ပြသည်။ ကျွန်တော်က ဦးစွာ အစစ်ခံမည်။ အခြား စုံစမ်းထောက်လှမ်းသူများနှင့် အခြားအရာရှိများ ကျွန်တော်နောက်မှ ဆက်၍ အစစ်ခံကြမည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က သတင်းထောက်များကို သတင်းပေးခြင်း မဟုတ်။ သတင်းထောက်များကတော့ သတင်းကို လိုက်မည်ပင်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို သတင်းလွယ်လွယ် မပေး။ ဂျက်နက်နှင့် သူမနောက်မှ အစိုးရက ကျွန်တော် တင်ပြသည်ကို လက်မခံ။

ရှင်းသည်က ဝမ်ဟိုလီ လွတ်သွားပြီဆိုလျှင်တော့ ပြန်ဖမ်းဖို့မလွယ်။ အမှု ၅၉ ခုပါ စွဲချက်မှာ နောက်ဆုံးတွင် ပြန်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်၏ ပံ့ပိုးမှုဖြင့် နောက်ထပ် ပေးပို့လိုက်သည့် အက်ဖ်ဘီအိုင်၏ သက်သေခံ အထောက်အထားများဖြင့် လီကို စစ်ဆေးကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ တိုက်တွန်းမှုဖြင့် တရားစွဲလိုက်ပြီးနောက် သူ့ကို ကိုးလ တိုက်ပိတ်ထားမှုနှင့် လူမဆန်စွာ ဆက်ဆံမှုတို့ဖြင့် သူက ကျွန်တော်တို့ကို ပြန် စွပ်စွဲသည်။ ယင်းကလည်း အရေးမကြီး။ အကယ်၍ သူ့ကို လွှတ်ပေးထားလိုက်လျှင် သူ တရုတ်ပြည်သို့ ပြန်ပြေးလျှင် ဆိုသည်က ကျွန်တော်အတွက် ခေါင်းခဲစရာ ဖြစ်နေသည်။

လီ၏ အခွင့်ကောင်းကို ကြည့်တတ်သော ရှေ့နေများ တိုက်တွန်းမှုဖြင့် အာဂျ-အမေရိကန် အုပ်စု အများအပြား ပါဝင်လာကြသည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်သည် လီအပေါ် လူမျိုးရေးကို အခြေခံကာ ရက်စက်စွာ ဆက်ဆံခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ တရားသူကြီးတစ်ယောက်ဆိုလျှင် အတော်ပင် ဒေါသဖြစ်ကာ အက်ဖ်ဘီအိုင်သည် ဝမ်ဟိုလီ၏ အမှုကို လိုက်ခြင်းဖြင့် နိုင်ငံကို သိက္ခာချသည်ဟုပင် ဆိုသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုသို့ ဖြစ်တတ်ခြေသည်။ တရားခံက တရားလို ဖြစ်သွားသည်။

နောက်ဆုံးတွင် နိုင်ငံရေးပိုင်းက လီကို လွတ်ရန် ဖိအားပေးလာသောအခါ ဂျက်နက်ရီနိုသည် တရားရေး ဝန်ကြီးဌာနတွင် အစည်းအဝေးခေါ်ကာ ဒေါက်တာလီအား လွှတ်ကာ လွှို့ဝှက်စာတမ်းများ လက်ဝယ် ထားရှိမှုလောက်နှင့်သာ တရားစွဲမည်ဟု ဆိုလာသည်။ အမှုမှာ လိုက်ရန် အတော်အားနည်းသည်ဟု သူမက ထင်သည်။ ကျွန်တော်က သဘောမတူ။ လီကို တရားရုံးတင် စစ်ဆေးရန် ပြောသည်။ အမှုမှာ အစည်းအဝေးတက်နေသူ အက်ဖ်ဘီအိုင်စုံထောက်များမှအပ ကျန်လူများ သိထားသည်ထက် များစွာ ခိုင်မာနေသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် ဖြောင့်ချက် ပေးထားသည်မျိုး မရှိသည်မှာ မှန်သည်။ လက်တွေ့မရှိသည်မှာ မှန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ စုံစမ်းရင်း မှားယွင်းမှုများ ရှိသည်လည်း

မှန်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ လူများ ကြိုးစားအားထုတ်ကာ အပန်းတကြီး အားကောင်းသော လီနှင့် ပတ်သက်သော ကွန်ပျူတာနည်းဖြင့် ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်ထားမှုများ ရှိနေသည်။

ထိုအချက်များအရ သူသည် လော့စ်အလာမို့စ်မြို့ ကွန်ပျူတာများမှ အရေးကြီးသော သတင်းအချက်အလက်များကို ထုတ်ယူ ကြည့်ရှုကြောင်း ပြသနေသည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ညကြီးအချိန်မတော် ဒေါင်းလုဒ် (ကူးယူ) လုပ်သည်များကိုပါ အသေးစိတ် ပါရှိသည်။ လီက သူ့ရှေ့နေများမှ တစ်ဆင့် သူ သတင်းအချက်အလက်များကို တိပ်ခွေထဲသို့ ကူးခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ယင်းတို့ကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ စုံထောက်များ သူ့အိမ်မှ အမှိုက်များ သွန်သည့်နေရာတွင် တူးဆွရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ သူပြောသည့် အထောက်အထား တစ်ခုမျှ မတွေ့ခဲ့ရ။

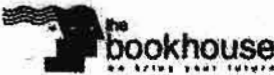
ကျွန်တော်က ဂျက်နက်အား -

“သတင်းအချက်အလက်တွေကို ဒေါင်းလုဒ် လုပ်ပြီး ဖျက်ဆီးပစ်တယ်လို့ သူပြောတာကို ဘယ်တရားသူကြီးက မှ ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ယုံတယ်ဆိုရင်တောင် နည်းပညာအရ ဒီဝန်ခံချက်နဲ့ သူ့ကို တရားစွဲလို့ ရသေးတယ်။”

ဤသည်လည်း အကြောင်းမထူးခဲ့။ ဂျက်နက်သည် အစည်းအဝေးမတိုင်ခင်ကပင် ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ဟန် တူသည်။ မပြောပလောက်သည့် အမှုနှင့်သာ တရားစွဲမည်ဟု ဆိုသောအခါ လီက သူ မရိုးမသား ထုတ်ယူခဲ့သော လျှို့ဝှက်သတင်းအချက်အလက်များ မည်သို့ဖျောက်ဖျက်သည်နှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းခွင့် ပြုသည်။ သို့နှင့် အမှုမှာ ပြီးသွားတော့သည်။ နိုင်ငံရေးအရ အမှန်ပြင်မှုဘက်က ကျေနပ်သွားတော့သည်။ မီးမုန်တိုင်းကား ငြိမ်းသွားခဲ့လေပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော်ကတော့ တရားသဖြင့် ဖြစ်သည်ဟု မယူဆ။

တရားဥပဒေသည် မကြာခဏဆိုသလို ကြီးမားသော နိုင်ငံရေး အကျိုးစီးပွားအတွက် နောက်ဆုတ်ပေးရသည်မျိုး ရှိတတ်သည်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ် ဩဂုတ်လလယ် တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် ဟူးဗားအဆောက်အအုံထဲတွင် ထိုင်နေစဉ် ဆင်ဒီ ဘာဂါနှင့် ဂျော့ တန်နက်တို့ ကျွန်တော်ထံ ရောက်လာသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်တို့၍ သည်တစ်ခါသာ ရောက်လာဖူးသည်။ တစ်ခုခုတော့ အရေးပေါ်ပြီဖြစ်ကြောင်း သူတို့ မပြောဘဲ သိလိုက်သည်။

စီအိုင်အေ ဒါရိုက်တာနှင့် အမျိုးသားလုံခြုံရေးအကြံပေးတို့သည် ထိုစဉ်က နောက်ဆုံးအဆင့် ရောက်နေသည့် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ချီးကျူး ပြောကြားသည်။ ပြီးခဲ့သည့် တစ်ပတ်က ကင်ညာနိုင်ငံ နိုင်ရိုဘီမြို့နှင့် တန်ဇန်နီးယားနိုင်ငံ ဒါးအက်ဆလမ်းမြို့များရှိ အမေရိကန်သံရုံးများကို ဗုံးခွဲတိုက်ခိုက်မှုအတွက် လက်တုံ့ပြန်သည့်အရေး အာဖဂန်နစ္စတန်နိုင်ငံနှင့် ဆူဒန်နိုင်ငံတို့အား တစ်ပြိုင်နက် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်မည်ဟု ဆိုသည်။ သံရုံး ဗုံးခွဲတိုက်ခိုက်မှုများမှာ

အိုစမာဘင် လာဒင်ကို သစ္စာခံသော အယ်လ်ကေဒါအဖွဲ့ လက်ချက် ဖြစ်ပြီး အားပြင်းသော ဖုံးများကြောင့် လူပေါင်း ၂၆၀ သေဆုံးကာ ထောင်နှင့် ချီပြီး ဒဏ်ရာရခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ စိုဘားမျှော်စင် အမှုတွင် ကလင်တန်အစိုးရ အိရန်နိုင်ငံကို ရင်မဆိုင်သည့်အတွက် ကျွန်တော် မချင့်မရဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ကမ္ဘာ့အကြမ်းဖက်စစ်တွင် ပါဝင်နေရပေသည်။

ဘင်လာဒင်သည် သံရုံးများ ပျက်စီးမှုအခြေအနေအပေါ် သုံးသပ်ရန် ဩဂုတ်လ ၂၀ ရက်တွင် သူ့ အကြီးတန်း လက်ထောက်များနှင့် တွေ့ဆုံမည်ဟူသော ထောက်လှမ်းရေးသတင်းများ စီအိုင်အေက ရထားသည်။ နောက်ထပ် တိုက်ခိုက်မှု အသစ်များလည်း လုပ်မည် ဆို၏။ ကျွန်တော်တို့က အာရေဗျ ပင်လယ်တွင် ချထားသော ရေတပ် ဖျက်သင်္ဘောများကို အသုံးချကာ အစည်းအဝေးလုပ်မည့် အယ်လ်ကေဒါစခန်းကို တွစ်ဟော့ ခုံးကျည်များဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်မည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော် ထပ်၍ သဘောမတူချင်တော့။

လူသတ်ဓာတ်ငွေ့ ထုတ်လုပ်သည်ဆိုသော ဆူဒန်ဆေးဝါးစက်ရုံကိုလည်း တစ်ပြိုင်နက်တည်း တိုက်ခိုက်မည် ဆိုတော့ ကျွန်တော် ပို၍ စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆန်ဒီနှင့် ဂျော့တို့ ချပြသည့် အထောက်အထားများကို သိပ်မယုံချင်။ ဆူဒန်နိုင်ငံ ခါတွန်မြို့ရှိ အမေရိကန် သံရုံးနှင့် စီအိုင်အေရုံးတို့ကို အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်ခံရမည် စိုး၍ ပိတ်ပစ်ခဲ့ပြီးကတည်းက အမေရိကန်နိုင်ငံသည် ဆူဒန်နိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှ မသိမမြင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဂျော့၏ လူများသည် ထိုစက်ရုံဝင်ပေါက်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာရှိ မြေသားနမူနာများကို ယူလာခဲ့ရာ ထိုမြေတွင် အီရတ်တို့ သုံးခဲ့သည့် အကြောသေဓာတ်ငွေ့ ပါသော ပစ္စည်းများ တွေ့ရသည်ဟု ဆို၏။ ထိုအချက်အပြင် ထိုစက်ရုံနှင့် ဘင်လာဒင် ငွေကြေးအရ ဆက်စပ်မှု ရှိသည်ဟုလည်း ခပ်ဝါးဝါး သိရသည်။ ထိုမျှသာ ဖြစ်၏။

တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် ယင်းတို့မှာ အားနည်းသည့် အချက်အလက်များ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ဗူရီမှ ဓာတ်ခွဲခန်းကျွမ်းကျင်သူများ၊ သေမှုသေခင်းစစ် ကျွမ်းကျင်သူများ၊ အခြားကျွမ်းကျင်သူများ၊ စုံထောက်များ တစ်ပြုံကြီး အာဖရိကရှိ သံရုံးနှစ်ရုံးသို့ ရောက်နေကြသည်။ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု အမြင့်ဆုံးအချိန်တွင် လူပေါင်း ၄၇၁ ယောက် ရှိသည်။ ကင်ညာ လူမျိုး ဆယ်ယောက်လျှင် တစ်ယောက်သာ မွတ်ဆလင် ဖြစ်သည်။ တန်ဖန်းနီးယား သုံးပုံ တစ်ပုံနှင့် ယင်း၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ် ဖြစ်သော ဇန်စီဘာတွင် အားလုံးမှာ မွတ်ဆလင်များ ဖြစ်ကြသည်။ အာဖရိက မွတ်ဆလင်နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံကို သွားတိုက်လျှင် ကျွန်တော်လူများအား လက်တို့ပြန်မည်ကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်မိသည်။ ဆေးဝါးစက်ရုံကို တိုက်ခိုက်မည်ဆိုလျှင် ခုံးကျည်ဖြင့် ပစ်မည့်အချိန် အတိအကျကို ကြိုတင် အသိပေးပါ သို့မှသာ ကျွန်တော်တို့ ကြိုတင် အကာအကွယ် လုပ်ထားနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

တတိယတစ်ချက် ရှိသေးသည်။ ဆူဒန်နိုင်ငံသည် သံရုံးဖုံးခွဲမှုများတွင် ပါဝင်သည်ဟု ကျွန်တော်တို့ သံသယ ရှိနေသူ နှစ်ယောက်အား ထိန်းသိမ်းထားသည်ဟု ဆိုသည်။ အမေရိကန်က ထိုစက်ရုံကို တိုက်ခိုက်မည်ဟု ဆိုနေစဉ်မှာပင် ဂျန်အိုနေးသည် ဗျူရိုကို ကိုယ်စားပြုကာ ကုလသမဂ္ဂဆိုင်ရာ ဆူဒန်သံအမတ်နှင့် ညှိနှိုင်းနေသည်။ ထိုသံအမတ်ကလည်း သူတို့မြို့တော် ခါတွန်ရှိ သူ့လူများနှင့် ဆွေးနွေးကာ ဖမ်းထားသူနှစ်ယောက်ကို ကင်ညာနိုင်ငံသို့ လွှဲပြောင်းပေးပြီး ကင်ညာမှတစ်ဆင့် အမေရိကန်သို့ လွှဲပြောင်းပေးရန် ပြောလိုက်သည်။ သို့ဆိုလျှင် တိုက်ခိုက်ဖို့ လိုသေးသလားဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။ ထိုသို့တိုက်ခိုက်လျှင် တရားခံ လွှဲပြောင်းရန် ကြိုးပမ်းထားချက် အချည်းအနှီး ဖြစ်သွားမည်ဟု ပြောလိုက်သည်။

အဖြေက တိုက်မည်ဟု ဆိုသည်။ တွမ်ဟော့ ခုံးကျည်များ ပင်လယ်နီမုနေ၍ အယ်လ်ကောဒါစခန်းကိုရော ဆူဒန်နိုင်ငံကိုပါ ချိန်ထားပြီဟု ဆိုသည်။ ထောက်လှမ်းရေးသတင်းက မမှန်၍ ဖြစ်စေ၊ ခုံးကျည်များက ချိန်မှတ် မတ်ကျ၍ ဖြစ်စေ ဖြစ်သွားလျှင် ဘင်လာဒင်သည် နောက်တစ်ခါတိုက်ရန် အသက်ရှင်နေပေဦးမည်။ ဆူဒန်စက်ရုံ လုံးဝ ပျက်စီးသွားပြီးမှ အဆိုပါ လူကို သေစေသည့် အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့လုပ်သည့် ပစ္စည်း၊ သို့မဟုတ် အခြား လက်နက်အဆင့်ရှိ ပစ္စည်း အထောက်အထား စက်ရုံထဲတွင် အနည်းငယ်မျှသာ တွေ့သည်ဆိုလျှင် မည်သို့ လုပ်မည်နည်း။ ထိုသို့တိုက်ခိုက်မှု သည် ဂျန်အိုနေး၏ အားထုတ်မှုများကို အလဟဿ ဖြစ်သွားစေမည့်အတွက် ကျွန်တော် ပူပန်နေသည်။

ကောင်းသည်ဘက်ကတော့ အက်ဖ်ဘီအိုင်က တောင်းဆိုသည်ကို ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၂၀ ရက်တွင် ကျွန်တော်သည် ဒါအက်ဆလမ်းမြို့တွင် ရောက်နေပြီး ထိုနေရာတွင် အလုပ်လုပ်နေကြသည့် စုံထောက်အချို့ နှင့် နေ့လယ်စာစားနေစဉ် ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေဟောင်းလည်းဖြစ် အားကိုးရသည့်လက်ထောက် ဘီလ် အက်စ်ပိုဆီတို့ဝါ ဝါရှင်တန်မှ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ အာဖဂန်နစ္စတန်နှင့် ဆူဒန်နိုင်ငံတို့အား နောက်တစ်နာရီအတွင်း တိုက်ခိုက်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း အိမ်ဖြူတော်နှင့် စီအိုင်အေတို့မှ သိရကြောင်း သတင်းပို့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်၏ အကြီးတန်း အရာရှိများကို ခေါ်ကာ အရေးပေါ်ကာကွယ်မှု အစီအစဉ်များ ချမှတ်သည်။

“ဒီမယ် ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို သတင်းပေးစရာရှိတယ်။” ထို့နောက် ခုံးကျည်ဖြင့် တိုက်ခိုက်မည့်အကြောင်းများ ကို ပြောပြလိုက်သည်။ ကျွန်တော်မှလွဲပြီး တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် တိုက်ခိုက်မှုက စတော့မည် ရှေ့ရက်များတွင် ကျွန်တော်တို့ သတိကြီးကြီး ထားရန် လိုကြောင်းလည်း ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ဒါအက်ဆလမ်းမှ နိုင်ရီဘီရို အခင်းဖြစ်သည့်နေရာများကို အမေရိကန် မရိန်းတပ်ခွဲက ကောင်းစွာ လုံခြုံရေး ယူပေးထားသည်။ လက်တိုက် တိုက်ခိုက်မှုမျိုး မရှိခဲ့၍ ကျွန်တော် စိတ်သက်သာရာရခဲ့ရသည်။

၁၉၉၆ ခုနှစ် ဇွေရာသီ အိုလံပစ်တွင် ရာစုနှစ် ၂ ယျာဉ်ခြံ ဗုံးခွဲမှုအတွင်း ဥပဒေကပ်ဆိုက်မည့်အရေးကို ကျွန်တော် ဝင်ရောက် ကာကွယ်ခဲ့ရသည်။

ထိုဗုံးခွဲမှုတွင် ရစ်ချစ် ဂျူးဝဲမှာ သူ့ရဲကောင်း ဖြစ်သည်။ ညဉ့်နက်ချိန် အစည်းအဝေး လုပ်နေသည့် အလင်းနှင့် အသံမျှော်စင်ကို ကာကွယ်ရန် လုံခြုံရေး အစောင့်တစ်ယောက်ကို ငှားခဲ့သည်။ ဂျူးဝဲသည် မသင်္ကာဖွယ် ကျောပိုးအိတ် တစ်လုံးကို တွေ့သဖြင့် ထိုအထဲမှ ဗုံးမပေါက်မီ ရဲများကို ကြိုတင် သတိပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ဗုံးပေါက်ပြီးတော့ ဂျူးဝဲသည် ရဲများကို ကူညီကာ ဥယျာဉ်ကို ရှင်းပေးခဲ့သည်။ ထိုအထိ ကောင်းနေဆဲ။ သို့ရာတွင် ဂျူးဝဲက ထွက်၍ ရုပ်သံသတင်းထောက် များအား သူ၏ အားထုတ်မှုများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောပြနေသည်။ သူနှင့် တွဲဖက်လုပ်ကိုင်သူများ ထွက်ဆိုချက်များအရ မသင်္ကာစရာ ပေါ်လာတော့သည်။ ဝါရှင်တန်မှ ကျွန်တော် စားပွဲပေါ်သို့ ရစ်ချစ် ဂျူးဝဲအား ရှာဖွေခွင့် လျှောက်လွှာ တက်လာသည်။ အထောက်အထားသည် ဖြစ်နိုင်ဖွယ် အကြောင်းရှိသည်ဟု ကျွန်တော် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ဂျူးဝဲလက်ချက်ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်၍ မဟုတ်ပါ။ ထိုစဉ်ကရော နောက်ပိုင်းရော ဘာကိုမှ ယုံကြည်သည် မဟုတ်ပါ။ အဖြစ်အပျက်တွင် သူသည် အံဝင်ခွင်ကျမှု မရှိခဲ့။ ရှာဖွေဝရမ်း ထုတ်ပေးသည်မှာလည်း စွပ်စွဲခြင်း မဟုတ်။ စွဲချက်တင်နိုင်ရေး သို့မဟုတ် အခြားမသင်္ကာဖွယ် လူများနှင့် အခြားလမ်းကြောင်း စုံစမ်းမှုများအတွက် အထောက်အထားများ တင်ပြရသည်မှာ တရားဥပဒေ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ဖြစ်လာချင်တော့ အတ္တလန္တော ဂျာနယ် ကွန်စတီကျူးရှင်း က ရှာဖွေဝရမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ သိသွားပြီး ဂျူးဝဲသည် ကျွန်တော်တို့ အဓိက မသင်္ကာသူ အဖြစ် ရေးလိုက်သည်။ ဝစ်ဟီလီကိုသို့ပင် မီဒီယာ လောက၌ နှစ်လလောက်နှင့် ရေး၍ မဆုံးနိုင်တော့။

ထိုစဉ် စုံထောက်များက သူ့ကို စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု၌ တွေ့ဆုံမေးမြန်းခွင့် တောင်းရသည်။ စားသောက် ဆိုင်ဖြစ်၍ အချုပ်စန်းမျိုး မဟုတ်သဖြင့် သူထွက်သွားလိုကလည်း ထွက်သွားနိုင်သည်။ ရှေ့နေတစ်ယောက်ရှေ့တွင် ဖြစ်၍လည်း သူ့၌ ဥပဒေရပိုင်ခွင့် အပြည့် ရှိသည်။

ထို့နောက် အစီအစဉ် ပြောင်းလိုက်သည်။ စားသောက်ဆိုင်တွင် မလုပ်တော့ဘဲ အတ္တလန္တောမြို့ရှိ အက်ဖ်ဘီအိုင်ရုံး သို့ ဂျူးဝဲကို ခေါ်လိုက်သည်။ ပထမဆုံး ဗုံးတွေ့ရှိသူအား အင်တာဗျူး လုပ်သည်ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်သည့်ဟန်လည်း လုပ်ထားသည်။ ဂျူးဝဲကလည်း စိတ်လိုလက်ရ လာခဲ့သည်။ မေးမည့်သူများ ပြင်ဆင်ထားသည့် မေးခွန်းများကိုလည်း ကော်ဖီနှင့် အသားညှပ်ပေါင်မုန့်စားရင်း စိတ်လိုလက်ရ ဖြေသည်။

ဗုံးပေါက်ကွဲမှုတွင် သေကြေ ဒဏ်ရာရမှုများ ရှိခဲ့သည်။ တစ်ယောက် သေ၍ အခြားတစ်ယောက်မှာ ပေါက်ကွဲမှု ကြောင့် နှလုံးရောဂါဖြင့် သေသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ လူ ၁၂၀ ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ သတင်းအဖွဲ့များမှာလည်း ရာစုနှစ်ပန်းခြံနှင့်

မလှမ်းမကမ်းတွင် အိုလံပစ်ပွဲသတင်းယူရန် ရှိနေကြသည်။ (နှလုံးရောဂါနှင့် သေသူမှာ တူရကီလူမျိုး ကင်မရာသမား ဖြစ်ပြီး သတင်းခါတ်ပုံ လာရိုက်နေသူ ဖြစ်သည်။)

နောက်ဆုံးတွင် မူဒီ၏ အမှုတွင် ပါဝင်ခဲ့သူများ ဖြစ်ကြသည့် ဝှန်ဘန်၊ ထရေစီ နော၊ တော့ လက်ချာတို့ ဦးဆောင်သော စုံထောက်များသည် ရာစုနှစ်ပန်းခြံ ဗုံးပေါက်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အင်တာဗျူးပေါင်း နှစ်သောင်း လုပ်ခဲ့ရသည်။ ထို့ပြင် ရုပ်သေခါတ်ပုံများ၊ ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းရိုက်ချက်များ၊ သတင်းဆောင်းပါးများကို လေ့လာနိုင်ယူ၍ တိုက်ဆိုင် စစ်ဆေးကြည့်ကြသည်။ (လူတိုင်းကလည်း အိုလံပစ် အားကစားပွဲကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနှင့် မှတ်တမ်း တင်နေ ကြသည်) နောက်ဆုံးကျတော့ နှစ်နှစ်ခန့် ကြာအောင် အသေးစိတ် စစ်ဆေးခြင်း၊ အပြန်အလှန် တိုက်ဆိုင် ကြည့်ခြင်းများဖြင့် စုံထောက်များ မနားမနေ ကြိုးစားလိုက်ကြရာ တကယ့် တရားခံအစစ်ကို သိခဲ့ရသည်။ ယင်းမှာ အီးရစ် ရောဘတ် ရဒေါ့ ဖြစ်သည်။

ရဒေါ့သည် ၁၉၉၈ ခုနှစ် အလားဘားမားပြည်နယ် ဘာမင်ဂမ်မြို့ သားလျော သားပျက် ဆေးခန်း ဗုံးခွဲမှုအတွက် အက်ဖ်ဘီအိုင်၏ အလုပ်ချင်ဆုံးစာရင်းတွင် ပါဝင်နေသူဖြစ်သည်။ ထိုဗုံးခွဲမှုတွင် ထိုဆေးခန်းသို့ လာရောက် စောင့်ပေးနေ သည့် တာဝန်ချိန် ပြင်ပ ရဲတစ်ယောက် သေဆုံးခဲ့ပြီး ထိုဆေးခန်းမှ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရခဲ့ သည်။ ထို့ပြင် အတ္တလန္တရာမြို့ရှိ ယောက်ျားလျာ ညကလပ် ဗုံးခွဲမှု၊ အမျိုးသမီးဆေးခန်းဗုံးခွဲမှုတို့နှင့် ပတ်သက်၍လည်း သူ့အပေါ် စွဲချက် ရှိနေသည်။

ရာစုနှစ်ပန်းခြံ ဗုံးခွဲမှုကို အမှုပိတ်ရန် ရဒေါ့ကို နောက်ထပ် ငါးနှစ် ကျန်တော် ဒါရိုက်တာရာထူးမှ ထွက်ပြီး နှစ်နှစ်အကြာအထိ လိုက်ရှာခဲ့ရသည်။ ထိုအတွက်လည်း အက်ဖ်ဘီအိုင်မှာ များစွာ ဝေဖန်ခံခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ရဒေါ့မှာ မြောက်ကာရိုလိုင်နားပြည်နယ် အနောက်ဘက် တောင်တန်းပေါ်တွင် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်လို နေထိုင်လျက် ရှိသည်။ ထိုတစ်စိုက်ကို သူ၏ ဘုရားသခင်၏တပ်တော် ဆိုသည့် အုပ်စုက စိုးမိုးထားသည်။ ထိုနေရာမှာပင် သူကြီးပြင်းခဲ့သည်။ ကြမ်းတမ်းသော တောင်တန်းများကို အကာအကွယ်ယူ၍ နေသော အိုစမာဘင်လာဒင်ကို ဖမ်း၍ မမိနိုင်သကဲ့သို့မျိုး ဖြစ်၏။ ရဒေါ့သည် စိတ္တဆန်စွာ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ ဖြစ်သည်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်က သူ့ညီသည် သူ့အစ်ကိုအား အက်ဖ်ဘီအိုင် က လိုက်ရှာနေသည်ကို မကျေနပ်သည့်အနေဖြင့် သူ့လက်သူ လွှနှင့် တိုက်ဖြတ်ကာ ဗီဒီယိုရိုက်ပြီး ပို့လိုက်သည်။

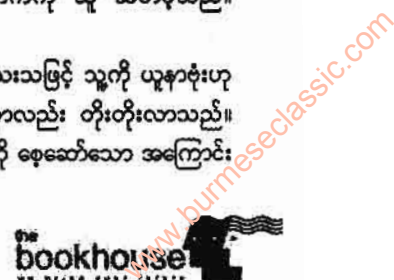
မြောက်ကာရိုလိုင်နားပြည်နယ် မာဖီမြို့မှ ဒေသခံ ရဲအရာရှိတစ်ယောက်ကသာ သူ့ကို ကုန်တိုက်တစ်ခုနောက် စားသောက်ဆိုင်တွင် စားသောက်နေသည်ကို မတွေ့ခဲ့လျှင် သူ လွတ်နေပေဦးမည်။ သို့ရာတွင် အက်ဖ်ဘီအိုင်သည် ခိုဘားမြှောင်စင်နှင့် အခြားအမှုများမှာကဲ့သို့ပင် မည်သည့်အခါမျှ လက်လျှော့မည်မဟုတ်။ ရဒေါ့ကို ဆက်မရှာဘဲ နေမည်

မဟုတ်။ ထိုသို့ ဆက်ရှာခဲ့၍လည်း နောက်ဆုံးတွင် လူသတ်ကောင်ကို ဖမ်းမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရုဒေါ့က သူ့အပြစ်ကို ပြောဆိုချက်ပေးသည်။ သူ ပြောဆိုချက်မပေးလျှင်လည်း အက်ဖ်ဘီဘိုင်တွင် သက်သေခံအထောက်အထား အပြည့်အစုံ ရှိနေသည်။

၁၉၇၈ ခုနှစ် ကဇင်စကီ ဆိုသူ ကနဦး စာအိတ်စုံ ပို့သည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော် စုံထောက်ဘဝဖြင့် အမှုကြီးတစ်မှုကို ကိုင်နေချိန် ဖြစ်သည်။ စာထုပ်မှာ အနောက်မြောက်တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခ ဘတ်ကလေ ခရစ်ဆီသို့ ပို့သူထံ ပြန်ရောက်သည့်အနေဖြင့် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ခရစ်သည် ထိုအထုပ်မျိုး မပို့ဖူးသည်ဖြစ်၍ မသင်္ကာသဖြင့် ကျောင်းလုံခြုံရေးရဲထံ အပ်လိုက်သည်။ ရဲအဖွဲ့က အထုပ်ကို ဖောက်လိုက်ရာ ရဲအရာရှိတစ်ယောက်ပင် ဒဏ်ရာရသွားသည်။ နောက်ထပ် စာအိတ်စုံများ ဆက်တိုက် ထွက်လာနေသည်။ အချို့က လေကြောင်း အာဏာပိုင်များထံ ရောက်သည်။ အချို့ကို လေယာဉ် ပျံသန်းစဉ် ပေါက်ကွဲစေရန် စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အစပိုင်းတွင် ကဇင်စကီမှာ ဗုံးလုပ်သူ မဟုတ်ပေ။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်ကျတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ပထမဆုံး ဗုံးကို လုပ်သည်။ ဘာကလေမြို့ရှိ ကာလီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရ ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သူ ကဇင်စကီသည် လက်ချောင်း လေးချောင်းနှင့် မျက်စိတစ်ဘက်ပါ ကွယ်ခဲ့ရသည်။ ထိုနှစ် နှစ်ကုန်ပိုင်းတွင် ကာလီဖိုးနီးယား ကွန်ပျူတာစတိုးမှ ပိုင်ရှင် အိမ်ရိုက်သံများ အခြားသံစများပါသည့် ဗုံးကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရသည်။ နောက်နှစ်နှစ်အကြာ ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် ကဇင်စကီ ဆက်လက် တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။ အလားတူဗုံးမျိုး ဆောလိတ်မြို့ရှိ ကွန်ပျူတာစတိုးတစ်ခုသို့ ပို့လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ ခုနှစ်နှစ်မျှ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေခဲ့သည်။ သူ တစ်ခါ ပြန်ပေါ်လာသောအခါ ပထမဆုံး သားကောင်မှာ ယေး ကွန်ပျူတာ သိပ္ပံပညာရှင် ဒေးဗစ် ဂီလ်ကော့ ဖြစ်သည်။ ဂီလ်ကော့မှာ အသက်မသေသော်လည်း ညာလက် ပြတ်ခဲ့ရသည်။ ကဇင်စကီသည် ဗီစီစီပဒ ပညာရှင် ချားစ် အက်ပစတီန်း ကိုလည်း မစွမ်းမသန် ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် ကြော်ငြာလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ကို သူ သတ်ခဲ့သည်။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် သစ်တောအသင်း ဥက္ကဋ္ဌလည်း သူ့ကြောင့် သေခဲ့ရသည်။

တိုက်ခိုက်မှုများမှာ စိပ်လာပြီး တိုလည်း တိုကျလာသည်။ သူ မည်သူမှန်း မသိသေးသဖြင့် သူ့ကို ယူနာဗုံးဟု အမည်ပေးထားသည်။ သူသည် ထိရောက်သည့်ဗုံးကို လုပ်တတ်ပြီး သူ၏ ရန်သူစာရင်းမှာလည်း တိုးတိုးလာသည်။ ယင်းကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ပြီး လိုက်ခဲ့ရသည်။ ဗုံးခွဲသူ အများစုမှာ သူတို့ကို စေ့ဆော်သော အကြောင်း

တစ်ရပ် ရှိတတ်ကြသည်။ ကဇင်စကီတွင်လည်း အကြောင်းတစ်ခု ရှိနေသည်။ သူက ခေတ်သစ် လူ့အဖွဲ့အစည်း၊ အထူးသဖြင့် နည်းပညာ အလွှဲသုံးစား လုပ်နေသူများကို စစ်ကြည့်တာသည်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် အမည်မခံသော စာတစ်စောင် သတင်းစာ များသို့ သူ မပို့မီအချိန်အထိ တိုက်ခိုက်မှုများ နောက်ကွယ်တွင် မည်သူမှန်း ကျွန်တော်တို့ မသိခဲ့။ ထိုစာကို ရေးသူသည် အက်ပီစီဟုခေါ်သော မင်းမဲ့ဝါဒီအုပ်စုတစ်ခုကို အသားပေးရေးထားသည်။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်ကတည်းက ပုံမှန် ပေါ်လာနေသော ဗုံးများတွင်လည်း ထို အက်ပီစီ ဆိုသောစာလုံးကို ထွင်းထားသည်။ ယင်းမှာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်း ကျွန်တော်တို့မသိခဲ့။ (ကျွန်တော်တို့ သိရသောအခါ “လွတ်လပ်သော ကလပ်” ဟူသော အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်နေသည်)

ကျွန်တော်တို့က ထိုအမှုကို ယူနာဗုံးဘာအမှုဟု အမည်ပေးထားသည်။ တက္ကသိုလ်နှင့် လေကြောင်းများကို ပစ်မှတ်ထား တိုက်ခိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုယူနာဗုံးဘာအား လိုက်ရန် တပ်ဖွဲ့တစ်ခု ဖွဲ့ထားသည်။ သို့သော် အောင်မြင်မှု သိပ်မရှိခဲ့။ လူပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ကွန်ပျူတာလုပ်ငန်းများ၊ လေကြောင်းလုပ်ငန်းများကို အငြိုးထားနိုင်မည့်သူ မည်သူဖြစ်နိုင်သည်ကို အမျိုးမျိုး ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ စုံထောက်တို့၏ နာရီထောင်ပေါင်းများစွာ အားထုတ်မှု ကြောင့် ထွက်လာသည့် စာရင်းများကို စုစည်းလိုက်သည်။ ယင်းတို့ကို စိစစ်ရသည်က အချိန်ပိုယူရသည်။ ထိုအမှုကို ပြန်ကြည့်လိုက်တိုင်း ကျွန်တော်တို့လူများ၏ ဇွဲနှင့် အားထုတ်မှုကို တွေ့နေရသည်။ ထိုအထူးတပ်ဖွဲ့ကို တယ်ရီ တာနီ ကဲ့သို့ စုံထောက်က ဦးဆောင်သည်။ သူက လက်လျှော့သည် ဆိုသော စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သူ ဖြစ်သည်။ ထိုစာရင်းများတွင် ကဇင်စကီ၏ အမည် မပါသေး။

သူသည် ဗုံးလုပ်ပြီး ပို့ရန်ရှိပြီဆိုလျှင် သူနေသည့် အခန်းမှ မြို့သို့ စက်ဘီးဖြင့် သွားကာ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့သို့ နေရာမျိုးသို့ ဘတ်စ်ကားဖြင့် သွားကာ ဗုံးပါသည့် စာထုပ်ကို စာတိုက်မှ ပို့ပြီး သူပုန်းအောင်းသည့် နေရာသို့ ပြန်လာတတ်သည်။ မူဒီကဲ့သို့ပင် လက်ရာခြေရာ မကျန်အောင် လုပ်ထားတတ်ပြီး ရုဒေါ့ကဲ့သို့ ကိုယ်ယောင်ပျောက် နေနိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် သီအိုဒို ကဇင်စကီသည် အမှားကြီးတစ်ခုကို လုပ်လိုက်မိသည်။ ထိုသို့သာ မလုပ်ပါမီ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ဖမ်းမိမည် မဟုတ်ပေ။ သူက ဝါရှင်တန်တို့နှင့် နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာများသို့ စာလုံး ၃၅,၀၀၀ ပါ ကြေညာစာတမ်းကို ပေးပို့ခဲ့သည်။ သူက သူ ကြေညာစာတမ်းကို အဆိုပါသတင်းစာ တစ်စောင်စောင်တွင် ဖြစ်စေ၊ တိုင်းနှင့် နယူးစီမံ မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်စောင်က ဖြစ်စေ ထည့်သွင်းပေးပြပေးပါက သူ့လုပ်ရပ်များကို ရုပ်ပစ်မည်ဟု တောင်းဆိုသည်။

ကြေညာစာတမ်းမှာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ရှိလှသည်။ ထိုစာကို ဖတ်မိသည်တွင် ရေးသူကို တစ်ယောက်ယောက် မှတ်မိနိုင်သည်ဟု ထွက်လိုက်မိသည်။ ဝါကျ ရှေ့နောက် အထားအသိုများ၊ စကားလုံး အသုံးအနှုန်းများကို ကြည့်လိုက်လျှင် ယင်းတို့မှာ လက်ဗွေရာများကဲ့သို့ ခြေရာခံနိုင်ဖွယ် ရှိသည်။

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

သတင်းစာများက သူတို့ကို အမိန့်ပေး မခံလိုကြ။ ယင်းကို လွယ်လွယ်ကူကူလည်း လုပ်ပေးနိုင်ကြ။ ကျွန်တော် နည်းယောက်တိုင်း သတင်းစာ ထုတ်ဝေသူ အာသာ ဆုလ်ဘာဂါ၏ ရုံးခန်းထဲတွင် ဝါရှင်တန်ပို့ သတင်းစာ ထုတ်ဝေသူ ဒေါ်နယ်ဂရေဟမ်နှင့်အတူ ထိုင်နေသည်ကို မှတ်မိနေသည်။ ထိုကြေညာစာတမ်းကို သတင်းစာ၌ ဖော်ပြလိုက်လျှင် မိမိတို့ အလားတူ လူများ၏ ခါးစာခံ ဖြစ်ကုန်ကြလိမ့်မည်ဟု သူတို့နှစ်ယောက် အငြင်းပွားနေကြသည်။ သတင်းစာထဲ မထည့်ပြန်လျှင်လည်း သူတို့ဝန်ထမ်းများ သူတို့မိသားစုများ သေကုန်နိုင်သည်ဟု ကျွန်တော်က ထောက်ပြသည်။ ယူနိုက်တက်သမ္မတ ယခင်က လေယာဉ်ကိုပင် တိုက်ခိုက်ရန် လုပ်ခဲ့သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင် သူ လေယာဉ်ကို ပျက်ကျအောင် လုပ်နိုင်လာဖွယ် ရှိသည်။ ပြဿနာတစ်ခုကလည်း ရှိနေသည်။ စာလုံးရေ ၃၅၀၀၀ ပါ ထိုကြေညာချက်ကို ထည့်ရန်မှာ အထူးကဏ္ဍတစ်ရပ် လိုပေမည်။ စာရွက်၊ မင်၊ ရိုက်နှိပ်ချိန်တွေ ကုန်မည်။ အလကားရသည်မဟုတ်။ ထိုမှ လွတ်နေသည့် စာမျက်နှာ အပိုင်းကလေးကို မည်သည့် ကြော်ငြာရှင်ကမျှ ကြော်ငြာလာထည့်ဖွယ်မရှိ။ ထုတ်ဝေသူများသည် သူတို့၏ ရှယ်ယာရှင်များကို ရှင်းပြကြရဦးမည်။ ယင်းကို ထုတ်ဝေသူ နှစ်ယောက်စလုံးက သိနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဂရေဟမ်က အများပြည်သူ လုံခြုံရေး ဆိုသော ပြဿနာသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလာသည်။

ထုတ်ဝေသူ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အက်ဖ်ဘီဘိုင်ကို အထောက်အကူလည်း မပေးလို၊ ချောက်လည်း မတွန်းလိုကြောင်း ကျွန်တော် သိနေသည်။ ပြီးခဲ့သည့် ၂၅ နှစ်လောက်က အစိုးရသည် ထိုသတင်းစာ နှစ်စောင်ကို “ပတ်ဝဠာန် စာရွက်စာတမ်းများ” ဟူသော သတင်းဆောင်းပါး ထည့်ခိုင်းခဲ့ဖူးသည်။ ယခုလည်း ကျွန်တော်က အဆိုပါ ကြေညာချက်ကို ထည့်ပေးစေချင်သည်။ ကျွန်တော်က

“ခင်ဗျားတို့ကို လုပ်ပေးဖို့ အက်ဖ်ဘီဘိုင်က ခိုင်းတာ သမိုင်းမှာ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။”

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော် ပြောသည်နှင့် ပတ်သက်၍ ဆက်လက် ဆွေးနွေးကြသည်။ သတင်းစာနှစ်စောင်၏ စီးပွားရေး အကျိုးစီးပွားနှင့် ထိပ်ပိုင်း အယ်ဒီတာများ၏ ကန့်ကွက်မှုကို ဆန့်ကျင်ကာ ဝါရှင်တန်ပို့ က ကြေညာစာတမ်းကို ထည့်ပေးမည် ဖြစ်ပြီး ကုန်ကျစရိတ်ကို တိုင်း မဂ္ဂဇင်းက မျှခံမည်ဟု သဘောတူလိုက်ကြသည်။ ကုန်ကျစရိတ်မှာ ဒေါ်လာ ၄၀၀၀၀ ဖြစ်နိုင်သည်။

ရာဇသံပေးထားသည့် သုံးလ ပြည့်တော့မည့် ၁၉၅၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၁၉ ရက်တွင် ကြေညာစာတမ်းကို ဝါရှင်တန်ပို့ သတင်းစာ၌ အချပ်ပို ရှစ်မျက်နှာဖြင့် ထည့်သွင်း ဖော်ပြပေးခဲ့သည်။ မီဒီယာ ဝေဖန်ရေးဆရာများက ပိုင်းဝန်း ဝေဖန်ကြရာ ဝါရှင်တန်ပို့ နှင့် တိုင်း မဂ္ဂဇင်းတို့လည်း ရစရာ မရှိတော့။ ယူနိုက်တက်သမ္မတ သူ၏ အောင်မြင်မှုအတွက် ပျော်နေသည်။

ထိုနေ့မနက် သတင်းစာကို လှန်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ လုပ်လိုက်သည်မှာ မှန်သည်ဟု ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပါမောက္ခ၊ သို့မဟုတ် ကျောင်းသားသည် စာအရေးအသားကို ကြည့်သည်နှင့် တစ်ချိန်က မိမိ၏ တပည့်၊ သို့မဟုတ် ဆရာ၏ အရေးအသားကို မှတ်မိနိုင်သည်။ သိပ်မကြာလိုက် တက် ကဇင်စကီ၏ ညီဖြစ်သူ ပေါ်လာသည်။

ချစ်စရာကောင်းသည့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရသည်။ ညီဖြစ်သူ ဒေးဗစ် ကဇင်စကီမှာ သူ့အစ်ကို နှိပ်စက်ခံရလျှင် မည်သို့ခံစားရမည်ကို နားလည်နိုင်ပါသည်။ သို့ဖြင့် ပထမ သူက ရှေ့နေတစ်ယောက်ကို ဆက်သွယ်သည်။ ထိုရှေ့နေက ကျွန်တော်တို့ကို ဆက်သွယ်လာသည်။ ရှေ့နေက သူ လူသိမခံသော အမှုသည်သည် ယူနိုက်တက် မည်သူဆိုသည်ကို ပြောပြမည် ဖြစ်ပြီး အစိုးရက သေဒဏ်မပေးရန် ကတိတောင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့ထံ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းပြန်လိုက်သည်။ ထိုအတိုင်းလည်း လုပ်ပေးခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ယူနိုက်တက်၏ အမည်နှင့် လိပ်စာကို ရလိုက်တော့သည်။ ၁၉၉၆ ခုနှစ် ဧပြီလ ၂ ရက် စုံထောက်များ ရှာဖွေပရမ်း၊ ဖမ်းပရမ်းတို့နှင့်အတူ မွန်တာနာမြို့သို့ မသွားမီ တစ်ရက်အလို ကျွန်တော် အက်စ်ဘီဘီအိုင် စစ်ဆင်ရေးရုံးခန်းထဲသို့ ထိုင်နေစဉ် ဒန် ရာသာထံမှ ဖုန်းဝင်လာသည်။

ဒန်က ကဇင်စကီ နေထိုင်ရာတွင် ရှာဖွေနေပုံကို ရုပ်မြင်သံကြား ရိုက်ကူးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအတွက် စိတ်အက်စ်ရပ်သံမှ အကူအညီ ပေးမည်ဖြစ်ပြီး မိမိတို့ဘက်ကလည်း သူတို့ကို အင်တာဗျူးလုပ်ခွင့် ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းကြားလာသည်။

ထို့နောက် ကဇင်စကီ၏ အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ကြေညာခြင်း မရှိဘဲ ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ သက်သေအထောက်အထား တစ်ပုံတစ်ခေါင်းက ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ဗုံးနှင့် ပတ်သက်သည့် အထောက်အထားအပြင် ကြေညာစာတမ်း မူရင်းနှင့်တကွ ယင်းကို ရိုက်သည့် လက်နှိပ်စက်ကိုပါ တွေ့ခဲ့ရသည်။ သို့ဖြင့် ဒါရိုက်တာ ငါးယောက် နှင့် ယာယီဒါရိုက်တာများ လက်ထက် ၁၈နှစ်ကြာ လိုက်ခဲ့ရသည့် အမှုမှာ ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့ရသည်။ ကဇင်စကီလည်း လူသုံးယောက်ကို သေစေမှု၊ လူ နှစ်ဆယ့်သုံးယောက်ကို ဒဏ်ရာရစေမှုတို့ဖြင့် သံတိုင်များ နောက်တွင် ရာသက်နေသွားရတော့သည်။

ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာ ဖြစ်ပြီး လ အနည်းငယ်အကြာ ကျွန်တော်လက်အောက်မှ အကြီးတန်းလူများ ရောက်လာပြီး ပျူရီ၏ အလှူငှက်ဆုံး အမှုတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ လာရောက် တင်ပြကြသည်။ ကျွန်တော်က ပြောဟု ဆိုသောအခါ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို တင်ပြလာသည်။

ဗျူရီသည် ကျောတောင်းမြို့ငယ်ကလေးတွင် စုံထောက်နှစ်ယောက်ကို နှစ်ချီကြာအောင် လျှို့ဝှက်ကာ မြှုပ်နှံထားခဲ့သည်။ ထိုနှစ်ယောက်မှာ ဝါရှင်တန်အစိုးရနှင့် ဆက်ဆံရသည်ထက် မိုင်းတူးသည့် အလုပ်ကို လုပ်ရသည်က များနေသည်။ သူတို့သည် သူတို့နေထိုင်ရာ အိမ်အောက်မှ ဆိုဗီယက်သံရုံးသစ် တည်ရှိရာအောက်အထိ ဥမင်တစ်ခု တူးကြရသည်။

“ဥမင်က သံရုံးရဲ့ စကားဂုတ်အခန်း အောက်တည့်တည့်ကို ရောက်နေပြီ။” သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။

ကျွန်တော်က-

“အေး ဟုတ်ပြီ။”

“ကျွန်တော်တို့ အပေါ် နည်းနည်း တက်လိုက်တာနဲ့ စကားဂုတ်အခန်းထဲ ရောက်ပြီ။”

“ဒါဆို အဲဒီအတိုင်း တူးပါတော့လား။”

“အဲဒီလို လုပ်လိုက်ရင် သူတို့ရဲ့ ကိရိယာတွေက ကျွန်တော်တို့ ရှိမှန်း သိသွားနိုင်တယ်။”

“ဒီအတွက် ငွေဘယ်လောက် ကုန်ခဲ့သလဲ။”

“ဒေါ်လာ သန်းချီ ကုန်ထားတယ်။”

“ဘယ်လောက် ကြာခဲ့သလဲ။”

“နှစ်ချီ ကြာခဲ့တယ်။”

“ဒါဆိုတော့ ရောက်ခါနီးမှ ဆက်တူးလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်ပေါ့။”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆက်တူးလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီ ဥမင်ကို မြေကြီးပြန်ဖြည့်ပြီး ပိတ်လိုက်တာ

အကောင်းဆုံးပဲလို့ ကျွန်တော်တို့ ထင်တယ်။”

“ဘယ်လောက်ကုန်မလဲ။”

“သန်းချီ ကုန်မယ်။”

“ဘယ်လောက်ကြာမလဲ။”

“နှစ်ချီ ကြာမယ်။ အဲဒီလို မပိတ်ခင် ဒါရိုက်တာ ကြည့်ချင်မလား လို့။”

ကျွန်တော်က မကြည့်ချင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ တစ်ညနေတွင် သံရုံး၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ ထိုသံရုံးတွင် ညစာစားခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ် ကြမ်းပြင်တွင် ခပ်ပျော့ပျော့ကို နင်းမိသလို ရှိလိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်ကို အက်ဖ်ဘီဘီအိုင် စုံထောက် ရောဘတ် (ဘော့) ဟန်ဆန်နှင့် ပထမဆုံး မိတ်ဆက်ပေးပြီး သူနိုင်ငံအပေါ် သစ္စာဖောက်သည်ကို ကျွန်တော်မသိခဲ့။ ဥမင်မှာ သုံး၍ မရကြောင်း ကျွန်တော်တို့ မဆုံးဖြတ်မီကပင်

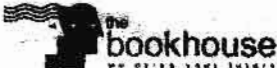
သူက ထိုဥမင်ရှိကြောင်း ရုရှတို့အား ပြောပြထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဘော့ဟန်ဆန်နှင့် ကျွန်တော်တစ်ဦး ခဏ ဆုံခဲ့ဖူးသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာ မိန့်ကက်သရင်း ဘုရားကျောင်း တစ်ကျောင်းတည်း အတူ တက်ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာ ဖြစ်ပြီး စတုရန်း တစ်ရက်တွင် စုပေါင်းဝတ်ပြုပြီး ကျွန်တော်ကို တားကာ သူ့ကို သူ မိတ်ဆက်သည်။ နောက်ပိုင်း ရှစ်နှစ်တာအတွင်း သူနှင့် ကျွန်တော် တိုက်ရိုက် မြည်း မရှိခဲ့။ သို့သော် ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာသက်တမ်း တစ်ခုလုံးကို သူ အရိပ်ထိုးခဲ့သည်။

၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု ပြိုကွဲပြီး ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်များသည် ဆိုဗီယက်သူလျှို့များ သစ္စာ ဖောက် ထွက်ခွာကြသော ဆယ်စုနှစ်ကာလ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ စီအိုင်အေ ဝန်ထမ်းဟောင်း အောဒရစ် အမ်းမက်နှင့် သူ့ဇနီး ရိုဆာရီယိုတို့ကို အက်ဖ်ဘီအိုင်က ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် သူလျှို့လုပ်မှုဖြင့် ဖမ်းဆီးခဲ့သည်။ အမ်းမက်သည် ၁၉၈၅ ခုနှစ် စီအိုင်အေ စစ်ဆင်ရေး ညွှန်ကြားရေးမှူးရုံး ဆိုဗီယက်အဖွဲ့ခွဲ အကြီးအကဲအဖြစ် လုပ်နေစဉ်ကတည်းက ဆိုဗီယက် တို့အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးရန် ကမ်းလှမ်းခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း ရှစ်နှစ်ကျော်ကျော်အထိ စီအိုင်အေနှင့် နိုင်ငံကို ထိခိုက် အောင် သူလုပ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ခြေချပုံမှ ထောင်ဒဏ်တစ်သက် ကျခဲ့သည်။ (သူ့ဇနီးမှာမူ အားထေး အားမြှောက် လုပ်မှုဖြင့် ထောင်ဒဏ် ခြောက်ဆယ့် သုံးလ ကျခဲ့သည်။)

နောက်တစ်နှစ်အကြာ ၁၉၉၆ ခုနှစ်တွင် စီအိုင်အေ စစ်ဆင်ရေးအရာရှိဟောင်းနှင့် ဘူခါရက်မြို့ရှိ စီအိုင်အေရုံးခွဲ ၏ အကြီးအကဲဖြစ်သူ ဟာရီး နီကိုဆင်ကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းခဲ့သည်။ သူက အမေရိကန်မှ ထွက်သွားပြီး ရုရှာ ထောက်လှမ်းရေးတို့နှင့် တွေ့ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ ထောင်ဒဏ် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် ကျခဲ့သည်။ နီကို ဆင်မှာ သူလျှို့လုပ်မှုဖြင့် ထောင်ကျသော ရာထူးအမြင့်ဆုံး စီအိုင်အေ အရာရှိ ဖြစ်သည်။ ထိုအမှုနှစ်ခုစလုံးတွင် အက်ဖ်ဘီ အိုင်နှင့် စီအိုင်အေအဖွဲ့အကြား အောက်ခြေမှ အထက်အထိ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုကြောင့် အောင်မြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာဖြစ်ကာ စကာလတွင် ထိုအမှုများ ပေါ်လာသောအခါ ကျွန်တော် စီအိုင်အေဒါရိုက်တာ ညွှန်ကြားရေးမှူး လုပ်ငန်းအရ များစွာ ဆက်ဆံမှု ရှိခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း သူ့ကို ဆက်ခံသော ဂျော့ တန်နက်နှင့်လည်း ထိုအတိုင်းပင် ဆက်ဆံခဲ့သည်။

၁၉၉၆ ခုနှစ်တွင် အက်ဖ်ဘီအိုင်၌ ဆယ်သုံးနှစ် လုပ်သက်ရှိခဲ့ပြီး တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိ အထူးစုံထောက် အားလပ်ပစ်အား သူလျှို့လုပ်မှု၊ ငါးနှစ်ခန့် လျှို့ဝှက် သတင်းအချက်အလက်များ ပေးပို့မှုများဖြင့် စွဲချက်တင်ခဲ့သည့် ပစ်မှာ သူကျူးလွန်ခဲ့သည့်အမှုအတွက် ထောင်ဒဏ် နှစ်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ် ကျခဲ့ခဲ့ရသည်။

အခြား ဖမ်းဆီးမှုများလည်း ရှိခဲ့သည်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် လူဆယ်ယောက်အား ကျူးဘားနိုင်ငံအထိ သူလျှို့လုပ်ပေးမှုဖြင့် ဖမ်းခဲ့သည်။ ထိုအချိန်လောက်မှာပင် အမျိုးသားလုံခြုံရေး အေဂျင်စီတွင် တာဝန်ကျနေသည့် ခေတ်

www.burmeseclassic.com

တပ်ကြပ်ကြီး ဒေးဗစ် ရှယ်လ်ဒန်အား ကေဂျီဘီအတွက် သူလျှိုလုပ်ပေးမှုဖြင့် ဖမ်းဆီးခဲ့သည်။ အရှေ့ဂျာမနီအတွက် သူလျှိုလုပ်ပေးသော ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းဆီးခဲ့သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သူလျှိုမှု လေးမှုဖြင့် ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် စီရင်ချက်ချခံရသည်။ ထိုအချိန်တွင် စစ်အေးတိုက်ပွဲ ပြီးသည်မှာ ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုနီးပါး ရှိလေပြီ။

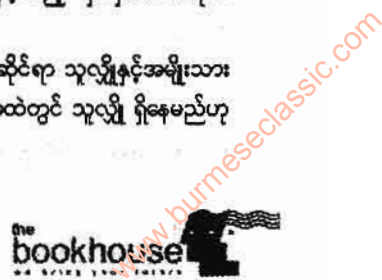
သူလျှိုမှုများ ဖော်ထုတ်ရာတွင် သူလျှိုကို တွေ့သည် ဆိုသည်မှာ သတင်းဖြစ်ပြီး သူလျှိုကို မတွေ့ဆိုသည်မှာ သတင်း မဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစား ရှာဖွေသည့်ကြားက ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် သူလျှိုတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ကို ရှောင်ရှားနေနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုသူလျှိုသည် ဝါရှင်တန်ရှိ ထောက်လှမ်းရေး အသိုင်းအဝိုင်း ထိပ်ပိုင်းတွင် ရှိနေကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သိနေသည်။ ထိုသူလျှိုသည် ၁၉၇၀ ပြည့်လွန် အလယ်ပိုင်းနှစ်များ လောက်ကတည်းက အရေးကြီးသော စစ်ဆင်ရေးများတွင် ကေဂျီဘီနှင့် အပေးအယူ ညှိနှိုင်းမှုများ ရှိခဲ့သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ နာမည်ဂုဏ်ပင် ပေးထားခဲ့သည်။ ထိုနာမည်ဂုဏ်မှာ မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုမီးခိုးရောင်ဝတ်စုံမှာ မည်သူမှမသိ ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက် အက်ဖ်ဘီအိုင်နှင့် စီအိုင်အေတို့မှ အရာရှိနှင့် စုံထောက်များဖြင့် အဖွဲ့ကြီးတစ်ခုကို ဖွဲ့ကာ ထိုအဖွဲ့ကို ဌာနနှစ်ခုစလုံးတွင် မထားဘဲ ရေတပ်ခြံဝင်းဟောင်းတစ်ခုတွင် စခန်းသွင်းထားလိုက်သည်။ ထိုလူများထဲတွင် သူလျှိုများ မပါစေရန် မုသားဖော်စက်ဖြင့် စစ်ခြင်းကဲ့သို့ အမျိုးမျိုး စစ်ဆေးပြီးမှ ထိုအဖွဲ့ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခွင့် ပြုသည်။ ထိုအဖွဲ့ ရှိကြောင်းကို ဂျော့တန်းနက်၊ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်နှင့် နီးစပ်သူမူသာလျှင် သိသည်။

နောက်ပိုင်း အမ်းမက်တို့ ဇနီးမောင်နှံ၊ ပစ်တိုအား မေးမြန်း စစ်ကြောခြင်းများသည် ကျွန်တော်တို့၏ သူလျှိုပိုင်များတွင် လွတ်နေသော ကွက်လပ်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်နှင့် စီအိုင်အေတို့က စည်းရုံး သိမ်းသွင်းထားသော သူလျှိုများကို ရုရှားတို့က သတ်လျှင်သတ်၊ ဖမ်းလျှင်ဖမ်း လုပ်သည့်အမှုများလည်းပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ စတင်စုံစမ်းထောက်လှမ်းသည်ကို သိသွားပြီး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသည့် အမှုများလည်း ပါသည်။ ရှင်းမရသည့် အမှုများလည်း များစွာကျန်သေးသည်။ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူကိုမူ ကျန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ကအတိုင်း မသိသေးဘဲ ရှိနေဆဲပင်။

၁၉၉၉ ခုနှစ် အကုန်ပိုင်းလောက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ဂျော့ တန်းနက်တို့သည် သက်ဆိုင်ရာ သူလျှိုနှင့်အမျိုးသား လုံခြုံရေးအကြီးအကဲများကို ပုံမှန် သွားတွေ့ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝန်ထမ်းများသည် စီအိုင်အေထဲတွင် သူလျှို ရှိနေမည်ဟု ယူဆထားသည်။ အချက်အလက်များနှင့် လက္ခဏာများက ထိုအချက်ကို ညွှန်ပြနေသည်။

ကျွန်တော်က ဟာသတစ်ဝက်နောက်ကျောအား-

“အတော် ဆိုးတယ်ဗျာ၊ သုံးချက်လောက် အတိုက်အခိုက်ခံလိုက်ရရင် ဇင်ဗျားတော့ သွားပြီပဲ။” အတိုက်ခံရသည်က သူမဟုတ်။ ကျွန်တော် ဖြစ်နေသည်။ ထိုသည်ကို ကျွန်တော် မသိသေး။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဂျော့တို့ ယခင်က မလုပ်ဖူးသော အစီအစဉ်တစ်ခု ချလိုက်သည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်တွင် ရသမျှငွေကိုစု၍ သူလျှို့ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ဆိုသော သတင်းကို ဝယ်ယူရန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ပေးမည့်ငွေက ဂဏန်း ခုနစ်လုံးအထိ ရှိမည်။ ထိုကိန်းဂဏန်းလောက် ဆိုလျှင် ကော့ဂျီဘီ သူလျှို့ဟောင်းတွေ စိတ်ဝင်စားလာနိုင်သည်။ အထူးသဖြင့် နေစရာပေးမည်၊ အကာအကွယ်ပေးမည်၊ အခြားလိုအပ်သမျှ ပေးမည်ဆိုတာ ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာမည်။

ငွေကို ဖယ်ထားပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့၏ လုပ်ငန်းတပ်ဖွဲ့မှ ဆန်းစစ်သုံးသပ်သူများက သူတို့၏ ပိုင်များကို သွန်ချပေးကာ အနားယူသွားသော ကော့ဂျီဘီ အကြီးတန်း အရာရှိများကို ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုလူများသည် မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံ မည်သူဆိုသည်ကို သိနိုင်ဖွယ် ရှိသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့၏ လုပ်ငန်းတပ်ဖွဲ့ဝင် အချို့ကို ပြည်ထောင်စေလွှတ်ကာ ထိုလူများအား ချဉ်းကပ်ခိုင်းသည်။ ပြောရမည်မှာ ရိုးရိုးပင်။ ကျွန်တော်တို့သည် အက်ဖ်ဘီအိုင်နှင့် စီအိုင်အေတို့မှ ဖြစ်ကြောင်း၊ လူကြီးမင်းတို့တွင် ကျွန်တော်တို့အတွက် အဖိုးတန်သည့် သတင်းအချက်အလက်များ ရှိနိုင်ကြောင်း ထိုအတွက် ကျွန်တော်တို့က ငွေ ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောရုံပင်။

ကျွန်တော်တို့ ချဉ်းကပ်သည့် ကော့ဂျီဘီ အရာရှိတစ်ယောက်က တိုက်ရိုက် တုံ့ပြန်သည်။ သွားသေလိုက်ပါလားဟု၏။ ဒုတိယ တစ်ယောက်ကလည်း ထိုထက် ပို၍ မွန်ရည်မှု မရှိလှ။ သူတွင် သတင်းအချက်အလက် ရှိကောင်းတော့ ရှိနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် သူက နောက်ထပ် ဖုန်းဆက်မလာတော့။ ဆိုစီယက် ယူနီယံမှာ မရှိတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ မည်သူမည်ဝါ ဟူ၍ ဖော်ထုတ်သည်မျိုးကဲ့သို့သော ပေါက်ကြားမှုမျိုး ဆိုလျှင်တော့ မိလျှင် သေခံရကျခံရနိုင်သည်။

တတိယ အရာရှိကတော့ ငါးစာကို လာဟပ်သည်။ သူ ကူညီနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။ သူတောင်းသည်က ကျွန်တော်တို့ မှန်းထားသည်ထက် များနေသည်။ သူ့ကို အမေရိကန်နိုင်ငံသား ခံယူခွင့် ပြုရမည်၊ အမေရိကန်တပ်သူမိခင် နေထိုင်ခွင့် ပြုရမည် စသည်တို့ ဖြစ်သည်။ ရသည်ဟု ကျွန်တော်တို့က ပြောသည်။ မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံ မည်သူဆိုသည်ကိုသာပြော ယင်းတို့ ရစေရမည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူ့အနေနှင့် ပြောမပြနိုင်ကြောင်း၊ ထိုလူကို ဆိုစီယက်တစ်ယောက်မှ နာမည်ဝှက် ရာမွန်ဆိုသည်ကိုသာ သိကြောင်း၊ သို့သော် ထိုလူနှင့် ပတ်သက်သည့် မှတ်တမ်း အမြောက်အမြား

သူတွင် ရှိထားကြောင်း၊ ထိုမှတ်တမ်း အများစုကို ကေဂျီဘီ၏ လူသူနဲ့ကာ ဌာနချုပ်မှ ခိုးယူလာခဲ့ကြောင်း သူက ပြောလာသည်။ ထိုသည်များကို ဒေါ်လာသန်းပေါင်းများစွာနှင့် ရောင်းမည့်အပြင် အခြားတောင်းဆိုချက်များလည်း ပေးရန် လိုကြောင်း တောင်းဆိုလာသည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ရှာနေသည့် သူလျှို့အား တိုက်ရိုက်ဖော်ပြသည် မဟုတ်သော်လည်း သူ၏ တံခါးပေါက်ဆီကိုတော့ ဦးတည်နေသည်။

ထိုစကားများ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာသောအခါ ဂျော့ တန်းနက်က- “ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊” ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ထိုသို့ အရေးလုပ်၍ မရ။ ပထမအနေနှင့် သူတင်ပြသည်များမှာ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်သည့် အချက်များ ဟုတ် မဟုတ် မသေချာမီ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ ဆုလာဘ်ကို လွဲမပေးသေးဘဲ ထားမည်။ ဒုတိယအချက်က မည်သူမျှ ကေဂျီဘီ ဌာနချုပ်မှ တစ်ခုခု ယူသွားလျှင် လက်အပြတ်မခံရဘဲ လွတ်သွားသည်ဟူ၍ မရှိ။ တတိယအချက်မှာ ယခုကိစ္စတွင် “လိမ်ဆင်” စော် နံနေသည်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ဆက်လိုက်စရာ လမ်းစက ပျောက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် တတိယ ကေဂျီဘီ အရာရှိနှင့် ဆက်သွယ်သည့် စုံထောက်အား ထိုအရာရှိ ပေးသည့် အချက်အလက်များ ကောင်းမကောင်း မသိရသေးမီ အချိန်ဆွဲထားခိုင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ လုပ်ရပ်မှန်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ စုံထောက် ထိုလူနှင့် ဥရောပ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတွင် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် အောက်တိုဘာလတွင် တွေ့တော့ မှတ်တမ်း အထောက်အထား အမြောက်အမြား လွှဲပေးခဲ့သည်။ တွေ့ဆုံသည့် နေ့စွဲနှင့် အချိန်များ၊ ပေးရသည့် ငွေအရေအတွက်များ၊ အခြားအသေးစိတ် မှတ်တမ်းများနှင့် ဖိုင်များ စသည့် ကေဂျီဘီဌာနချုပ်မှ ခိုးထုတ်လာခဲ့သမျှ အကုန် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ပတ်အကြာ ကျွန်တော် သတ္တမထပ်ရှိ ကျွန်တော့် ရုံးခန်းထဲတွင် ရှိနေစဉ် ကျွန်တော်၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဟောင်းလည်းဖြစ်၊ အမျိုးသားလုံခြုံရေး အကြီးအကဲလည်း ဖြစ်သူ နေးလ် ကလာဂါ ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်က-

“ဘာတွေလဲ၊”

မှတ်တမ်းများမှာ တတိယထပ်ရှိ ကျွန်တော်တို့ ဓါတ်ခွဲခန်းထဲသို့ ရောက်စပင် ရှိသေးသည်။ ထိုနေရာမှာပင် ယင်းတို့ကို သုံးသပ် တန်ဖိုးဖြတ်မည် ဖြစ်သည်။ နေးလ်က-

“ဒါရိုက်တာကို လိုက်ကြည့်ဖို့ လာခေါ်တာ၊” သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း လိုက်ကြည့်သည်။

စာရွက်စာတမ်းများမှာ အစစ်များဟု ထင်ရကြောင်း နေးလ်က ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။ ထိုမှတ်တမ်းများအရ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံကို ရည်ညွှန်းကြောင်း သိသာသည်။ သို့သော် နေးလ် ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခေါ်လာသည်မှာ ယင်းတို့ကို ပြုချင်၍ မဟုတ်။

“အသံဖမ်းတိပ်ခွေ တစ်ခုလည်း ပါတယ်၊”

နေလ်က ဆိုသည်။ ရုရှားတို့ကလည်း ထိုလူ မည်သူဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်တို့ ကဲ့သို့ပင် သိချင်နေကြသည်။ သူတို့သည် ထိုသူလျှို့နှင့် ဆယ်စုနှစ် နှစ်ခုမျှ ဆက်ဆံ လုပ်ကိုင်ကာ ငွေတွေလည်း အထုပ်အထည်နှင့် ပေးခဲ့ရသည်။ သူပေးသည့် သတင်းအချက်အလက်များ ကောင်းသလောက် သူ မည်သူ ဆိုသည်ကို လုပ်ငန်းသဘောအရ သိအောင် မလုပ်ရသည့် စည်းမျဉ်းကိုလည်း ထိန်းထားကြသည်။ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံသည် သူ့ကို ကိုင်တွယ်သူများနှင့် တွေ့ဆုံ ဆက်သွယ်ခြင်းမရှိပေ။ သူတို့ သူ့ကို ခါတ်ပုံပင် ရိုက်မယူနိုင်ခဲ့ကြ။ သူတို့ဘက်မှ အမျိုးမျိုး ကြိုးစားခဲ့ပြီးနောက် တယ်လီဖုန်းဖြင့် စကားပြောခွင့် တစ်ကြိမ် ရခဲ့သည်။ ထို တယ်လီဖုန်းဖြင့် စကားပြောခဲ့သည့် အသံဖမ်းတိပ်ခွေကို တတိယ ကေဂျီဘီ အရာရှိက ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲ ထည့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က နေလ်အား -

“အဲဒီတော့...”

“အဲဒီ ငနဲက ဘော့ ဟန်ဆန်ပေါ့။”

ကျွန်တော် စောစောက ရေးခဲ့သလို ကျွန်တော့် ဒါရိုက်တာလုပ်သက် ခုနှစ်နှစ်ကျော်အတွင်းသူနှင့် ကျွန်တော် လုပ်ငန်းသဘော ဆက်ဆံမှု မရှိခဲ့။ သူသည် ပြီးခဲ့သည့် ငါးနှစ်လုံးလုံး နိုင်ငံခြားရေး မစ်ရှင်ရုံးနှင့် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာနတို့တွင် တာဝန်ကျနေပေသည်။ စောစောပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ ဘုရားကျောင်းတစ်ခုတည်း တက်သဖြင့် သူနှင့် ဆုံခဲ့ဖူးသည်။ နောက်ပြီး သူ့သားနှင့် ကျွန်တော့်သားတစ်ယောက်ကလည်း ကက်သလစ် အထက်တန်းကျောင်း တစ်ကျောင်းတည်း အတူနေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘော့ဟန်ဆန်ကို တစ်ခါတည်း သွားဖမ်း၍ မရ။ နိုင်ငံလုံး ဖမ်း၍ရမည်။ ထိုအတွက် ကျွန်တော်တို့က သူ့ကွန်ပျူတာ၊ သူ့ဖုန်း၊ သူ့ကား၊ သူ့ရုရှားတို့နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်မည့်နေရာ မှန်သမျှကို လိုက်လံ ထောက်လှမ်းသည်။ (သူ ပစ္စည်းကို မည်သည့်နေရာတွင်ထားမည်၊ မည်သည့်ပစ္စည်းများကို ထားခဲ့မည်စသည်ဖြင့် သူ့အား ကိုင်တွယ်ထားသည် ကို ပြောမပြောပင် ကျွန်တော်တို့ မသိ။ သူသည် ကြိုတင် စီစဉ်ထားသည့်နေရာတွင် စာရွက်စာတမ်းကို ထိုးထည့်ထားခဲ့မည် ရုရှားတို့က နောက်တစ်ကြိမ် စာရွက်စာတမ်း ထားခဲ့ဖို့အတွက် ထိုနေရာမှာပင် ငွေများ ထားခဲ့မည် ဖြစ်သည်)

ထိုစဉ် အထက်တန်းကျောင်း ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် ဒီဇင်ဘာလ သားအဖနှစ်စဉ်ညတွင် မိန့်ခွန်းပြောရန် တောင်းခံလာသည်။ ထိုညနေ ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြိုဆိုသည့် ကော်မတီထံတွင် ဟန်ဆန် ပါနေသည်မှာ အဆန်းတော့မဟုတ်ပေ။ တိုက်ဆိုင်စွာပင် ကျောင်းအုပ်ကြီးက အစိုးအရအဖွဲ့အတွင်း ကိုယ်ကျင့်တမ်း ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှု စသည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို ဟောပြောစေချင်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ဟောပြောရန် စင်ငယ်ငယ်ပေါ်တွင် ပြောရန် စောင့်နေစဉ် ကျွန်တော့် ရှေ့တည့်တည့်တွင် ထိုင်နေသူမှာ ကိုယ့်နိုင်ငံကို ကိုယ်ရေးစား

ရေထဲ မျှောပစ်သူ ဖြစ်ကြောင်း သိနေသည်။ ဘောဟန်ဆန်မှာ ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် သူ့သားဘေး၌ သူဖုံးထားသမျှတွေ နောက်ဆုံး ပေါ်ကုန်ပြီဖြစ်ကြောင်း မသိဘဲလျက် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ ထိုညနေ ကျွန်တော်ထိုနေရာသို့ မည်သို့ ရောက်သွားသည်ပင် မသိလိုက်။ ထိုနေရာတွင် ကျွန်တော် ထိုင်နေလေ ဒေါသဖြစ်ရလေ ဖြစ်ရသည်။ ငွေရရှိ သူနိုင်ငံနှင့် ကျွန်တော် ဦးဆောင်နေသည့် အက်ဖ်ဘီဘီဘိုင်းကို သစ္စာဖောက်သွားသည့်အတွက်သာ မဟုတ် သူ့မိသားစု အပေါ်ပါ သစ္စာဖောက်သည့် အတွက် ဖြစ်သည်။ သူ့ရာဇဝတ်မှုမှာ ထိုက်တန်သည့် သူ့ခေါင်းကိုသာ ချွေမည်မဟုတ်၊ သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် သူ့သားရော၊ သူ့ဇနီးရော ကျန်မိသားစု၏ ခေါင်းများကိုပါ ချွေမည့် ရာဇဝတ်မှု ဖြစ်ချေသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော် အမြင်တွင်မူ သူ့လျှိုလုပ်မှုထက်ပင် ခွင့်လွှတ်စရာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သည့် အမှု ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ကလင်တန် အစိုးရ လက်အောက်မှာပင် ရှိနေပြီး လာမည့် ဘုရား အစိုးရအဖွဲ့အား ဖမ်းဆီးမှု ဆိုင်းငံ့ထားရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အစီရင်ခံရသည်။ သမ္မတဘုရား၏ ဦးစီးချုပ်ဖြစ်လာတော့မည့် အင်ဒီကဒီသည် သမ္မတ ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုနေစဉ် ဟန်ဆန်အား ဖမ်းမည်ကို စိုးရိမ်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူပူရန်မလို။ ကျွန်တော်တို့က မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံအား နောက်တစ်ကြိမ် ပစ္စည်းအချကို စောင့်ပြီးမှ လက်ပူးလက်ကျပ် ဖမ်းမည်ဖြစ်သည်။ ၂၀၀၁ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၈ ရက် တနင်္ဂနွေ ညတွင် သူ လုပ်တော့သည်။ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် ဗီယင်နာမြို့ ဒေသ ဖန်းခြံတံတား အနီးရှိ သစ်တောထဲတွင် ဖြစ်၏။ ထိုနေရာမှာပင် ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ဖမ်းလိုက်သည်။ ဖမ်းမိသည့် သတင်းကို နောက် တစ်ရက်ခွဲစောင့်ပြီးမှ ထုတ်ပြန်သည်။ ပစ္စည်း လာယူသော ရုရှားကို ဖမ်းမိလို၍ ဖြစ်သည်။ သူတို့ လာမယူကြ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ မိမိတို့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ကင်ဆာရောဂါကိုတော့ ဖြတ်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။ ဟန်ဆန်ကို ဖမ်းပြီးပြီးချင်း သမ္မတ ဘုရားက ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆင်ရေးရုံးထဲသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်ကာ သူ့ကိုယ်စား ထိုအမှုတွင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည့် အက်ဖ်ဘီဘီဘိုင်း ဝန်ထမ်းများအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပေးပါရန် ခိုင်းသည်။ ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာ ဖြစ်ကတည်းက နိုင်ငံကို ကာကွယ်သည့်အတွက် သမ္မတက အက်ဖ်ဘီဘီဘိုင်းကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောသည်မှာ ယင်းသည် ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀ ရက်တွင် ထိုဖမ်းဆီးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကြေညာရာတွင် ကျွန်တော်မတိုင်မီက ဒါရိုက်တာ လည်းဖြစ်၊ စီအိုင်အေ ဒါရိုက်တာလည်း ဖြစ်ခဲ့သူ တရားသူကြီး ဝီလျံ ဝက်ဘ်စတားက ဗျူရို၏ ဌာနတွင်း လုံခြုံရေး လုပ်ဆောင်ချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းခွင့် ပြုခဲ့ကြောင်းပါ ထည့်သွင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။ နိုင်ငံကို သစ္စာဖောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ကြီးစွာချထားသော ဌာနတွင်းမှ လူအား ဖမ်းရန် ဝီပြင်သည့် စနစ်မျိုး မည်သည့်အဖွဲ့အစည်းတွင်မှ မရှိ ပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားကာ ထိုကဲ့သို့သော လူမျိုး နိုင်ငံကို ရောင်းစားသည့် အနေ

အထားမျိုး ရောက်အောင် လုပ်ပြီးမှ ဖမ်းဆီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ကြေညာချက်တွင် ကျွန်တော်၏ ခံစားချက်ကိုလည်း ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဟန်ဆန်မှာ သင်တန်းအပတ်စဉ် ခြားကာ တက်ခဲ့ပြီး အက်ဖ်ဘီအိုင်သို့ နှစ်ခြားကာ ရောက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်၏ ဒါရိုက်တာသက်တမ်းကို သက်ရောက်မှု ရှိအောင် ဟန်ဆန် လုပ်ခဲ့မှုတစ်ခု ရှိသေးသည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော် မှန်းထားသည်ထက် ဒါရိုက်တာသက်တမ်း ခြောက်လခန့် တိုးအောင် လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် နိုဝင်ဘာ ရွေးကောက်ပွဲအပြီးတွင် နုတ်ထွက်ရန် မှန်းထားခဲ့သည်။ သို့ဆိုလျှင် သက်တမ်းမှာ ခုနစ်နှစ်ကျော် ရှိပြီး နောက် လအနည်းငယ်သာ နေရတော့မည်။ ထိုသက်တမ်းမှာ ကျွန်တော်အတွက် လုံလောက်ပေပြီ။ သမ္မတသစ်သည် နောက်ဒါရိုက်တာကို နောက်ထပ် ဆယ်နှစ်ခန့်ထားရန်သာ ရှိသည်။ စပ်ကူးမတ်ကူးကာလ တွင် ကျွန်တော် ခဏနေပေးရုံပင်။ ကျွန်တော်သား အကြီးကောင်တွေကလည်း ကောလိပ် ရောက်ကြတော့မည်။ မိသားစုတွင် လည်း အစိုးရ လစာထက် ပိုသော ဝင်ငွေ ရဖို့ လိုလာသည်။

ထို့နောက် နိုဝင်ဘာ ရွေးကောက်ပွဲကလည်း မပြီးနိုင်ခဲ့။ နိုဝင်ဘာ လလယ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ဟန်ဆန်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဒီဇင်ဘာလလောက်ကျတော့ တရားရုံးချုပ်မှာ ရွေးကောက်ပွဲ ဝဲဩဂတွင် ပါနေရသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် ဟန်ဆန်သာလျှင် ရှိနေသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ မည်သည့်နေရာက မည်သို့ပင် ဆွဲချနိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်စေ သူ့ကို ဖမ်းဆီးရသည်မှာ ကျွန်တော် မြှုပ်နှံလုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် ဗျူရီအတွက် အမည်းစက်တစ်ခု ဖြစ်နေပေသည်။ ထိုဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကို ကျွန်တော်အား ဆက်ခံမည့် နောက်လူအတွက် မပိစေချင်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လုပ်သွားမှ ဖြစ်မည်။ ထိုအချိန် တွင် ခိုဘားမွှေ့စင်အမှု လှိုဏ်ခေါင်း၏ ဟိုမှာဘက်ထိပ်မှ အလင်းရောင်တစ်စကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် သမ္မတသစ်ဘုရားအား အဆိုပါအမှုတွင် အီရန်နိုင်ငံ ပတ်သက်နေပုံများကို သမ္မတအား အစီရင်ခံသည်။ သမ္မတက ချက်ချင်းပင် တုံ့ပြန်သည်။ ကြောက်ရွံ့မှုလည်း ကင်းသည်။ "အမှုကို ဆက်လုပ်။" ဟူ၏။ စောစောပိုင်း သူ့ဖခင် လုပ်သွားသည့်အတိုင်း အက်ဖ်ဘီအိုင်က ဆော်ဒီ မျက်မြင်သက်သေများအား စစ်ဆေးခွင့် ရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ခိုဘားမိသားစုများနှင့် ကျွန်တော်အဖို့ သူ၏ ခေါင်းဆောင်မှုအတွက် ကျေးဇူးတင်မဆုံး ရှိရပေသည်။ ထိုအမှုကို နိဂုံးချုပ်သည်ကို ကျွန်တော် ကြည့်နေရခဲ့ရလျှင်၊ မိသားစုများ ပြန်လည်ဆုံစည်းသည်ကို ကျွန်တော်က ဘေးမှ လှည့်ပတ်ကာ ကြည့်နေရလျှင်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် ယခု အနေအထားအတိုင်း ရှိနေမည် ဆိုလျှင် အဓိပ္ပာယ်မှာ များစွာ ကွာသွားမည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အကြမ်းဖက်တန်ပြန် တိုက်ဖျက်ရေးတွင် ထူးခြားစွာ တိုးတက်စေရန် နည်းပညာ မြှင့်တင်ရေးအတွက် ရှည်လျားခက်ခဲသော တိုက်ပွဲ၏ အလယ်မှာပင် ရှိနေဆဲပင်။

ထိုအကြောင်းများသည် ကျွန်တော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လွှမ်းမိုးနေပေသည်။ နောက်ဆုံး အကြောင်းရင်းတစ်ခုမှာ ကလင်တန် အစိုးရသက်တမ်း အကုန်ကို စောင့်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်နှင့် သမ္မတ၏ ဆက်ဆံရေး မှာ ခါးသီးနေပေပြီ။ သူက ကျွန်တော့်အပေါ်သာ ရန်လိုနေသည်မဟုတ်။ အက်ဖ်ဘီဘိုင်ကိုပါ ရန်လိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မရှိတော့လျှင် လက်တုံ့ပြန်ရန် အခွင့်အရေး ရသွားပေမည်။ ကျွန်တော် စိတ်ပူနေသည်မှာ ကျွန်တော် မရှိတော့ သည့်အခါ ကျွန်တော့်နေရာတွင် သူ ယာယီပဲဖြစ်ဖြစ် မည်သူ့ကို ထားမည် ဆိုသည့်အချက်ပင်။

ဝါရှင်တန်တွင် ကျွန်တော် ဘီလ်ကလင်တန်၏ အခင်မင်ဆုံး မိတ်ဆွေ ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမျှ မမျှော်လင့်ခဲ့။ ကျွန်တော် အိမ်ဖြူတော်သို့ ဒါရိုက်တာအလုပ် လက်ခံရန် လာစကား ပြောစဉ်က သူနှင့် ကျွန်တော် အတော်လေး အဆင်ပြေခဲ့သည်။ ကျွန်တော် မီဒီယာနှင့် နှင်းဆီဥယျာဉ် မိတ်ဆက်ပွဲမှာ ပျော်စရာ ကောင်းလှသည်။ သမ္မတသည် ကျွန်တော့် ကလေးများကိုရော ကျွန်တော့်ကိုပါ သည်းခံခွင့်လွှတ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဘီလ်ကလင်တန် သည် နိုင်ငံရေးသမားထဲတွင်တော့ ဆရာ ကျသည်။ ကျွန်တော် စောစောက ရေးခဲ့သလို သူ့မျိုးဆက်မှာတော့ အတော်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ် သည်။ လူတွေအပေါ် အောင်နိုင်ဖို့က နိုင်ငံရေးတွင် ဆရာကျန် လိုသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံစဉ်ကပင် သူနှင့် ကျွန်တော် စိတ်ထားသဘောထားခြင်း မတူသည်ကို ကျွန်တော် သတိ ထားမိခဲ့သည်။ သူက သူ့စိတ်သဘောထားနှင့် ပတ်သက်၍ လက် လွတ်စပယ် ထားသည်။ ကျွန်တော်ကမူ သတိနှင့် ဆင်ခြင်တတ် သည့်သဘော ရှိသည်။ ဗက်ဒရယ် ရှေ့နေသင်တန်း တက်ခဲ့ရသော ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့် စိတ်ခံစားမှု နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆန်းစစ် ဆင်ခြင်လေ့ ရှိသည်။ ကျွန်တော် ထောင်ထဲ သို့ သွင်းလိုက်သော လူများကို ကြိုးပေးစေချင်ခဲ့သည်များ ရှိခဲ့သည်။ ဥပမာ လူသတ်သည်ကို နောင်တမရတတ်သော ယုတ်မာသည့် နှစ် ကဲ့သို့မျိုး ဖြစ်၏။ သို့ရာ တွင် တရားခွင့်၌ သူ့အပေါ် ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်နေလျှင် ဘာမျှ ကောင်းလာစရာ အကြောင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် တရားရေး လုပ်ငန်းစဉ်ကိုပါ ထိခိုက်လာစရာသာ အကြောင်း ဖြစ် နိုင်သည်။ အတော်တော့ ခက်သည့် အလုပ် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင်

အခန်း - ၉
ဘီလ် နှင့် ကျွန်တော်

ကျွန်တော်သည် စကားကို မပြောမီ ကိုယ့်စကားကို တည်းဖြတ်ပြီးမှ ပြောတတ်လာသည်။ ဘီလ်ကလင်တန် ကမူ ယင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ သူ၏ ကိုးယိုးကားယား နိုင်လှသည့် ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ ကဲ့သို့ပင် သူကိုယ်တိုင်လည်း ကိုးယိုးကားယားပင်။ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးမှ ပြောသည်မျိုး မရှိ။ ယင်းမှာ သူ၏ နိုင်ငံရေးခွန်အား ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသည်ပင် သမ္မတ တစ်ယောက်အနေဖြင့် အားနည်းချက် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ သမ္မတကို ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့တွင် အချည်းအနီး ဖြစ်သွားစရာတွေ ရှိနိုင်ပေသည်။ သူ ပထမ ရွေးကောက်ခံလိုင်းကို မဝင်မီ ဥပဒေပါမေက္ခ ခဏ လုပ်လိုက်သေးသည်။ ထို့နောက် အာကင်ဆောပြည်နယ် ရှေ့နေချုပ် ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ စတွေ့ကြတော့ သူ၏ ကျွမ်းကျင်မှုများကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဥပဒေစိုးမိုးရေး အပိုင်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စားပုံရပြီး အက်ဖ်ဘီဘိုင် ကိုင်တွယ် ခဲ့ရသည့် အမှုများကိုလည်း နှံ့နှံ့စပ်စပ် သိနေသည်။ သူသည် တက်ကြွသော သမ္မတတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဗျူရိုနှင့် ပတ်သက်၍လည်း တက်ကြွစွာ စိတ်ဝင်စားမည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သည်တစ်ခါလည်း ကျွန်တော် မှားသွားခဲ့ပြန်သည်။

သိပ်မကြာသေးမီက လူတစ်ယောက် ကျွန်တော်ကို မေးဖူးသည်။ ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာသက်တမ်း စောစောပိုင်း သမ္မတနှင့် ကျွန်တော်တို့အကြား အာမကြေးမှုကလေးများ မဖြစ်မီ သမ္မတနှင့် ကျွန်တော် ဘယ်နှစ်ကြိမ် တွေ့ခဲ့သလဲ ဟူ၏။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ကလင်တန်လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းနေသည့် ခုနစ်နှစ်ကျော် ကာလအတွင်း တစ်ကြိမ်၊ သို့မဟုတ် နှစ်ကြိမ်၊ သို့မဟုတ် သုံးကြိမ်မျှတွေ့ခဲ့မည် ထင်သည်။ ဖုန်းဆက်သည်များပါ ထည့်ပေါင်းလျှင် ခြောက်ကြိမ်ခန့်တော့ ရှိမည်။ ကလင်တန်အစိုးရ တက်ကာစ ကာလတွင် စီအိုင်အေကို တာဝန်လွှဲယူသော ဂျင်ဂူလ်ဆေ လည်း ထိုအတိုင်းပင်။ တွေ့ဆုံခြင်း မရှိ၊ ဖုန်းဆက်ခြင်း မရှိ၊ သူတို့အကြား နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ကြသည်။

ထိုစောစောပိုင်း ကာလများတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးနှင့် မဆိုင်ဟု ထင်သည်။ နိုင်ငံရေးသည် ကလင်တန်၏ လူများကို မောင်းနှင်နေခဲ့သည်။ ထိုအထဲတွင် ကလင်တန်ပါ ပါသည်ထင်၏။ သူသည် ထောက်လှမ်းရေးသတင်း စုဆောင်းမှု၊ ဥပဒေစိုးမိုးမှုတို့ကို စိတ်မဝင်စား။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂျင် ဂူလ်ဆေနှင့် ကျွန်တော်ကို စိတ်မဝင်စားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အကြား နီးနီးကပ်ကပ် ပေါင်းသင်းခြင်း မရှိသည့်ကြားက ပုဂ္ဂိုလ်ရေးသဘော ဆောင်လာသည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျွန်တော်နှင့် သမ္မတအကြား ပထမဆုံး သပ်လျှိုသူမှာ တွမ်ဟန့် (ဖောရက်ဂမ် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှ အကယ်ဒမီ မင်းသား) ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာ တာဝန်မယူမီ အက်ဖ်ဘီဘိုင် ဒါရိုက်တာ တာဝန်ကို ယာယီယူခဲ့သူ ဖလှိုင်း ကလပ်သည်

ကျွန်တော့်အား လက်ဆောင်နှစ်ခု ပေးခဲ့သည်။ ဗျူရီတွင် သက်တမ်းရှည်ကြာစွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရာမှ ရခဲ့သည့် အသိပညာများနှင့် သူ့အတွင်းရေးမှူး ဝမ်းဒါဆစ်ဖော့ကို ဖြစ်သည်။ ဝမ်းဒါသည် မည်သည်ကို လိုချင်လျှင် မည်သည့်လှေကား အား နှိပ်ရမည်ကို သိသူဖြစ်သည်။ ဝမ်းဒါနှင့် နော်ရင်း ဂေါ်လေတို့ကြောင့် ကျွန်တော့်သည် အခြားဒါရိုက်တာများထက် တာဝန် ပိုမိုထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော့်အတွက် လိုအပ်သည်။

ကျွန်တော်၏ ဒါရိုက်တာသက်တမ်း စောစောပိုင်းကာလတွင် တစ်နေ့ ကျွန်တော့်ထံဖုန်းဆက်သည်မှာ ဝမ်းဒါ ဖြစ်သည်။ သူမမှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် အတော်လေး ထိန်းထားရပုံရသည်။

“ဆရာနဲ့ မာရီလင်းကို အိမ်ဖြူတော် လာဖို့ ကလင်တန်က ဖိတ်ထားတယ်၊ ညစာလဲစားရင်း ပုဂ္ဂလိက ရုပ်ရှင်လဲ ရိုက်ရင်းပေါ့... တွမ်ဟန့်လဲ ပါမယ်။”

“ဆရာတို့ မလာနိုင်တဲ့အကြောင်း ပြောပေးပါလား။”

“ဘာဖြစ်တယ်။”

“မလာနိုင်တဲ့ အကြောင်းပါ။”

ယင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ညနေ ၄ နာရီတွင် တုံ့ပြန်ချက်ကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။ ကျွန်တော့်ပြဿနာတွေထဲ နည်းနည်းသာ ဖြစ်ပြီး မာရီလင်း၏ ပြဿနာက များနေသည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဝမ်းဒါက-

“ဆရာ သူ (မ) ကို ပြောမှာလား။”

“ဟင့်အင်း။”

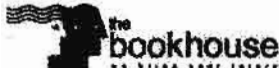
“ဆရာ ပြောရင် ကောင်းမယ်၊ သူ နောက်ပိုင်း ဒီအကြောင်း ကြားချင် ကြားမှာ။”

ယင်းမှာ ကျွန်တော် ဥပေက္ခာ မပြုနိုင်သည့် အကြံပေးချက် ဖြစ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုညနေတွင် သတင်းကို ထုတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမယ် မာရီလင်း ကိုယ်တို့ကို အိမ်ဖြူတော်မှာ ညစာစားဖို့ ဖိတ်ထားတယ်၊ တွမ်ဟန့်လည်း ပါပေါ့ သမ္မတနဲ့ တခြားလူတွေလည်း ပါမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့ သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။”

“သွားလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ရှင် ဘာကို ပြောတာလဲ။”

စင်စစ် ထိုကိစ္စမှာ ကျွန်တော်၏ ဇနီးသည်တစ်ယောက်အနေဖြင့် အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ အတော်ပင် အချိန်စားသည့် အလုပ် ဖြစ်သည်။ သို့သော် မကြာခဏဆိုသလို အမှတ်တရ ပွဲကလေးများနှင့်ထည့်

တိုးတက်သည်။ ကနေဒါ စင်တာတွင် နိုင်ငံတော် ညစာစားပွဲလိုမျိုး၊ သမ္မတဇနီးမောင်နှံ၊ နာမည်ကျော် တွမ်ဟန့်တို့လို မင်းသားမျိုးတို့နှင့် တွဲကာ ရုပ်ရှင် အရိုက်ခံရသည်မျိုး တို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က-

“ကိုယ်တော့ ရှင်းမပြတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သွားလို့မဖြစ်ဘူးလို့ဘဲ သိတယ်”

မာရီလင်း စိတ်ရှုပ်ထွေး စိတ်ညစ်သွားပုံရသည်။ သို့သော် သူမကို ဘာကြောင့် ဟူ၍တော့ ရှင်းမပြတတ်ပါ။

အက်ဖ်ဘီဘိုင် စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး အေဂျင်စီတစ်ခု ဖြစ်သည်။ စုံစမ်းစစ်ဆေးသူတွင်လည်း လိုအပ်ချက် နှစ်ခု ရှိသည်။ ယင်းမှာ လွတ်လပ်မှု ရှိရပြီး ယုံကြည်စိတ်ချရမှုကို ထိန်းထားရန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် မာရီလင်း ဘီလ်ကလင်တန်နှင့် ရော့ဂျော့ထွေးထွေး မနေသင့်ပါ။ သူသည် ရာဇဝတ်မှုဆိုင်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုတစ်ခုတွင် စုံစမ်း စစ်ဆေးခံရမည့်သူ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ရုံး ပရိဘောဂတွေနှင့် အသားကျကာစ ၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် အက်ဖ်ဘီဘိုင် ရာဇဝတ်မှု ဌာနခွဲအကြီးအကဲ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာပြီး အာကန်ဆော ငွေစုငွေချေး အမှုတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ အစီရင်ခံ တင်ပြရမည်လားဟု မေးလာသည်။ ကောင်းသည် ပြောပါဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ သို့နှင့် မကြာမီ ထင်ရှားလာမည့် မက်ဒီဆင် ဂါရန့်တီ ငွေစုငွေချေးလုပ်ငန်း၏ ပိုင်ရှင် ဂျင်မက် ဒေါက်ဂယ် အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အသေးစိတ် သိလာရပြီး ဝိုက်ဝါတာဟူ၍ ထင်ရှားလာမည့် အရှုပ်တော်ပုံ အစအနကိုလည်း သိမြင်လာခဲ့ရသည်။

အမှုတစ်ခုလုံးမှာ အလွန်ရှုပ်ထွေးလှသည်။ မက်ဒေါက်ဂယ်သည် ၁၉၈၀ ပြည့်လွန်နှစ်များတွင် အသေးစား ငွေစုငွေချေးလုပ်ငန်းတစ်ခုကို ဝယ်လိုက်သည်။ ယင်းကို သူက မက်ဒီဆင် ဂါရန့်တီဟု အမည်သစ် ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် နောက်နှစ်အနည်းငယ်တွင် ငွေစုငွေချေးလုပ်ငန်းများ စီးပွားရေးမုန်တိုင်းအတွင်း သူ့လုပ်ငန်း နှစ်မြှုပ်သွားသည်ကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ယင်းမှာ ၁၉၈၀ ပြည့်လွန်နှစ်များတွင် လူတွေ သိထားသော ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျင် မက်ဒေါက်ဂယ်မှာ အာကန်ဆောပြည်နယ် ထိပ်ပိုင်းအသိုင်းအဝိုင်းတွင် ဝင်ဆုံသူ ဖြစ်သည်။

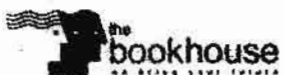
မက်ဒေါက်ဂယ်နှင့် သူ့ဇနီး ဆူဇန်တို့သည် ဘီလ်နှင့် ဟီလာရီ ကလင်တန်တို့၏ ရောင်းရင်းဟောင်းများ ဖြစ် သည့်အပြင် လုပ်ငန်းစပ်တူ လုပ်ကိုင်ခဲ့သူများလည်း ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ၁၉၇၈ ခုနှစ်က သူတို့လေးယောက်သည် ငွေ ဒေါ်လာ ၂၀၀၀၀၀ ကျော် ချေးယူကာ အာကန်ဆောပြည်နယ် အနောက်မြောက်ဘက် ဝိုက်ရီးဗားမြစ် တစ်လျှောက်ရှိ မြေများကို ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ရည်ရွယ်ချက်က ယင်းတို့ကို နှစ်ပိုင်းခွဲကာ အလုပ်မှ အနားယူသွားသူများ အေးဆေးတည်ငြိမ်

သည့် နေရာတွင် နေထိုင်လိုသည်ဆိုလျှင် ရောင်းချရန် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အတိုးနှုန်းတွေက မြင့်တက်လာပြီး စီးပွား ရှေးက ကျလာသောအခါ ကလင်တန်နှင့် မက်ဒေါက်ဂယ်တို့ ထိုလုပ်ငန်းတွင် အရှုံးနှင့် ရင်ဆင်ခဲ့ရသည်။

လုပ်ငန်းတစ်ခု ရှုံးသောအခါ မက်ဒေါက်ဂယ်သည် အာကင်ဆော ငွေကြေးအာမခံကော်မရှင်နာမင်းကြီးအား မက်ဒီဆင်ဂျီရန်တီရှိ စတော့များကို ကမ်းလှမ်းခြင်းအားဖြင့် ကြားခံ အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်ခွင့် တောင်းခဲ့သည်။ မင်းကြီးမှာ ဘီဗာလီ ဘက်ဆက် ရှက်ဖာ ဆိုသူ ရှေ့နေမတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ သက်တမ်းနှစ်ဆက် လုပ်သွားသော ဒေးဘစ်ပါ၏ တူမလည်း ဖြစ်သည်။ ဘစ်ပါသည် ဆီနိတ်အမတ် သက်တန်းလေးခုအနက် တတိယ သက်တမ်းအတွက် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူလည်း ဖြစ်သည်။ ရှက်ဖာ ထိုရာထူး ရသည်မှာလည်း ထိုစဉ်က ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကလင်တန်က ခန့်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မက်ဒေါက်ဂယ်သည် ပြည်နယ်၏ ထိပ်တန်း ဥပဒေ အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း ဖြစ်သော ရှိစဉ်ပဒေလုပ်ငန်းကြီးမှ ထောက်ခံစာလည်း ရယူခဲ့သည်။ ထိုပဒေအကျိုးဆောင် ကုမ္ပဏီတွင် ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေး မှူးကတော် ဟီလာရီ ကလင်တန် ရှိနေသည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တွင် ရေများ စီးဆင်း သကဲ့သို့ပင်။ ဝိုက်ဝါတား အမှုသည် အဘက်ဘက်သို့ ဖြာထွက်နေတော့သည်။

မက်ဒီဆင်ဂျီရန်တီအရှုပ်တော်ပုံတွင် ကလင်တန် မည်သည့်အမှုနှင့် ငြိနေသည်တော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်။ ထိုအကြောင်းများအားလုံး ဇာတ်ရည်လည်အောင် ကြားရပြီးသောအခါ ပြဿနာကြီးနှစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တစ်ခုက တရားရေး ပြဿနာဖြစ်သည်။ မက်ဒီဆင်အမှု စုံစမ်းစစ်ဆေးရာတွင် တရားရေးဌာနက ဦးဆောင်ပြီး ဘာကြောင့်မှန်းမသိ တရားရေးဌာနက ယင်းကို အလုပ်သမားဝန်ကြီးဌာနမှ အင်စပက်တော်ချုပ်နှင့် တွဲဖက် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ယင်းမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ အကယ်၍ ထိုအမှုကို လိုက်ရမည်ဆိုလျှင် အက်စ်ဘီအိုင်၏ ရာဇဝတ်မှု ဌာနခွဲကသာ လိုက်သင့်သည်။ ကျွန်တော်က အရမ်းကာရော အတိုက်အခံ လုပ်နေသည်မဟုတ်။ ထိုအမှုမျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံများသည့် လူများကသာ ဆောင်ရွက်သင့်သည်။ ထိုသို့ အတွေ့အကြုံများသည်မှာလည်း ရာဇဝတ်မှု ဌာနခွဲ သာလျှင် ဖြစ်သည်။ ဒုတိယပြဿနာက ပို၍ ကျယ်ဝန်းသည်။ ပြောပြသည်ကို နားထောင်နေရင်း အမေရိကန်သမ္မတရာဇဝတ်မှုတစ်ခုအတွက် စုံစမ်းခံရမည့်သူ ဖြစ်နေသည့်ပြင် တရားခွဲခံရမည့်သဘောပင် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုရာထူးတွင် လအနည်းငယ်သာ သက်တမ်း ရှိသေးသော်လည်း ကလင်တန်၊ အိမ်ဖြူတော်နှင့် ကျွန်တော့်အကြား ဆက်ဆံရေးမှာ လုပ်ငန်းအရော၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရပါ ပြောင်းလဲသွားနိုင်ကြောင်းကို ကျွန်တော် သိနေသည်။

ကျွန်တော် ဘီလ်ကလင်တန်နှင့် အလုပ်ချိန်ခွင့်ညာညှိခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်အများကို လုပ်ခဲ့မိသည်။ ကျွန်တော် တောင်ပိုင်းနိုင်ငံရေးသမားများ၏ သဘောသဘာဝကို လေ့လာမှု အားနည်းခဲ့သည်။ ကျွန်တော် နေခဲ့သည့် နယူးဂျာစီသည် အာကင်ဆောပြည်နယ် ဟုပ်မြို့နှင့် အတော်ပင် ခြားနားသည်။

မက်ဒီဆင် ဂါရန့်တီ ငွေစုငွေချေး လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ နားထောင်ပြီးနောက် အိမ်ဖြူတော်က ကျွန်တော် ကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ဝင်ခွင့်လက်မှတ်များ ထုတ်ပေးသည်။ အခြားအခြေအနေမျိုးဆိုလျှင် ယင်းမှာ ဂုဏ်ယူစရာ ဖြစ်သည်။ အိမ်ဖြူတော်ထံသို့ တံခါးမရှိ ခါးမရှိ ဝင်နိုင် ထွက်နိုင်သည် မဟုတ်လား။ ထိုလက်မှတ်များမှာ ကက်ဘီနက် အရာရှိများကို သာ ပုံမှန်အားဖြင့် ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအဆင့်၏ အောက်တွင် ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် လက်ဆောင်ရသကဲ့သို့ ဖြစ် သည်။ အရေးပါသည့် အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ပမာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ခွင့်ပြုလက်မှတ်ကို ကျွန်တော် မလိုချင်။ သမ္မတအား စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုတွင် အက်ဖ်ဘီအိုင် ပါလာရမည်ဆိုပါက အိမ်ဖြူတော်သို့ ကျွန်တော် ဝင်ထွက်တိုင်း တရားဝင်မှတ်တမ်းဝင် ဖြစ်စေချင်သည်။ ဝါတားဂိတ် အရှုပ်တော်ပုံဖြစ်တော့ ကျွန်တော် ဥပဒေကျောင်း တက်ကာစ ဖြစ်သည်။ ရစ်ချ် နစ်ကဆင်နှင့် ဝါတားဂိတ် အဆောက်အအုံ ထဲသို့ သွား၍ ချောင်းမြောင်း နားထောင်သူများ ညဉ့်နက်ပိုင်း အစည်းအဝေးများကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေသေးသည်။ ထိုအဖြစ်မျိုးအမှုကို ကျွန်တော် မလိုက်ချင်။

ထို့ကြောင့် လက်မှတ်များကို ယဉ်ကျေးစွာ စာရေးကာ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ နောက်ပိုင်းသိရသည်မှာ ထိုအတွက် ကလင်တန်က အတော်ပင် စိတ်ဆိုးသွားသည် ဟူ၏။ ကျွန်တော် သိသလောက် ကျွန်တော် အဆင့်လောက်နှင့် သူ့ကို ထိုသို့ ပြုနိုင်ခွင့်မရှိ။ ခွင့်ပြုလက်မှတ် ပြန်ပေးလိုက်ခြင်းသည် သမ္မတကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ရင်ဆိုင်လိုက်သည့် သဘော သက်ရောက်သည်သာမက ကျွန်တော်ဘက်မှ စစ်ကြေညာသည့် သဘောလည်း သက်ရောက်နေပေသည်။ ကျွန်တော် နောက်ပိုင်း ကြားသည်မှာ ကလင်တန်၏ အဖွဲ့ထံမှ လူအချို့က ထိုသို့မဟုတ်ကြောင်း ဖျောင်းဖျသည်ကိုပင် လက်မခံဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော်အနေနှင့် သမ္မတနှင့် ခပ်ကင်းကင်း နေလိုသည့်တိုင် ကျွန်တော်ဘက်က ချို့သာ ပျူငှာစွာ ဆက်ဆံခြင်း ဖြင့် နှစ်ဦးကြား ဆက်ဆံရေးကို ထိန်းထားသင့်သည်ဟု ယခုမှ တွေးမိသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ခွင့်ပြုလက်မှတ်များကို ပြန်ပေးလိုက်သည်မှာ မှားသလော။ လုံးဝ မမှားပါ။

ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံ၏ ထိပ်ဆုံးက ရဲတစ်ယောက်။ သမ္မတနှင့် သမ္မတကတော်တို့သည် ဘဏ် လိမ်လည်မှုတွင် ပါကောင်းလည်း ပါမည်။ ပါချင်မှလည်း ပါမည်။ အနည်းငယ် ပတ်သက်သည်ဆိုရုံမျှလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သူ၏

ယခင် စီးပွားဘက်တစ်ယောက်က ဘဏ်လိမ်လည်မှုတွင် ပါဝင်သည်မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် သူ ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခြင်း လုံးဝမရှိ။ ထိုသည်များကို သိပြီးမှသာလျှင် ကျွန်တော် အိမ်ဖြူတော်သို့ ဝင်ထွက်ရန် စဉ်းစားမည် ဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ခွင့်ပြုချက် လက်မှတ်ထက် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်အထက်သူကြီးအကြား ကျွန်တော် တည်ဆောက်ခဲ့သည့် နီးကပ်စွာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရေး ဆိုသည်ပင်လျှင် နိဂုံးချုပ်သွားခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ ဒါရိုက်တာ ရာထူးကို လက်ခံရန် ဆွယ်တရားဟောပြီး ခြောက်လပင် မကြာလိုက် ထိုစဉ်က ကျွန်တော် ငြင်းလိုက်လျှင် အကောင်းသားဟု သူတွေးနေမိလေပြီ။

ပြဿနာက ကလင်တန်နှင့် ပတ်သက်သည့် အရှုပ်တော်ပုံများ၊ အရှုပ်တော်ပုံဆိုင်ရာ ကောလာဟလများမှာ အသစ်ပေါ်လာသည်က ပေါ်လာပျောက်သွားသည်က ပျောက်သွားဖြင့် မခန်းနိုင်အောင် ဖြစ်နေခြင်းပင်။ သမ္မတသည် မည်သို့သော ကိုယ်ကျင့်တရားကို ကျင့်သုံးသည်ဖြစ်စေ မိမိအတွက် ဒုက္ခဖြစ်စေမည့် ပြဿနာတစ်ခုခု နောက်ပြန်ဆုတ် ရမည်ဟူသော စည်းကမ်းအသိမျိုး သူ့တွင် မရှိချေ။ ပိုဆိုးသည်က သူ ထိုအတိုင်းသွားခြင်းဖြင့် သူနှင့် အနီးစပ်ဆုံးလူများ ပြဿနာက ဘယ်အချိန် ထပေါက်ကွဲမည်နည်းဟု စောင့်နေရသည့်အဖြစ်နှင့် ကြုံနေရသည်။ သမ္မတသက်တမ်း ပထမတစ်ခု လုံး ပိုက်ဝါတားအမှုနှင့် စခန်းသွားနေရသည်။ ထရားဗဲဂိတ်အမှုက နောက်ဆုံးတွင် ပျောက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ဂျနီဗာ ဖလားဝါး အမှုနှင့် ပေါ်လာကျုံး အမှုများကမူ ပျောက်မသွားခဲ့။ အာကင်ဆောပြည်နယ်တွင် စီးပွားရေးနှင့် နိုင်ငံရေး နယ်ပယ်၌ လည်သလို လုပ်စားလာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကြောင့် ဝက်ဘ်ဟပ်ဘဲလည်း ဥပဒေနှင့် ဆိုင်သည့် ပြဿနာ တက်ခဲ့ရသည်။ ဗင်စ ဖော်စတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် လယ်ရီပေါ့၏ ရာထူးတက်ရေး ကိစ္စတွင်လည်း မကူညီနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် အစိုးရရှေ့နေဘဝဖြင့် အတ္တလန္တတမြို့တွင် မူဒီအမှုကို ကိုင်စဉ်က လယ်ရီနှင့် အတူ တွဲကိုင်ခဲ့ရသဖြင့် သူ့ကို ကျွန်တော် သိခဲ့သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် အတော်လည်း လေးစားသည်။ သူသည် အလုပ်တွင်လည်း နာမည်ရသူ ဖြစ်၍ အက်ဖ်ဘီအိုင် သို့ ကျွန်တော် မရောက်မီ သူသည် အက်ဖ်ဘီအိုင် လက်ထောက် ဒါရိုက်တာအထိပင် ရာထူးတက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို ကျွန်တော်၏ လက်ထောက်ဒါရိုက်တာ ခန့်ဖို့အထိ စဉ်းစားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် လယ်ရီသည် အက်ဖ်ဘီအိုင်၏ အငြင်းပွားစရာ အမှုများကို ကိုင်တွယ်ခဲ့ရသည်။ ထိုအမှုများမှာ မီဒီယာ၏ ဝေဖန်မှုများ အကြီးအတန် ခံရသည်ဖြစ်၍ ထိုအထဲတွင် လယ်ရီလည်း ငြိစွန်းနေရသည်။

စင်စစ်တွင် ထိုအမှုများတွင် ကြားညှပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် ဖလှိုင်းကလပ်က သူ၏ လက်ထောက်ဒါရိုက်တာ ရာထူးကို လစ်လပ်ထားတော့မည်ဟု ကြေညာလိုက်တော့သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ယင်းမှာ လယ်ရီကို ရာထူးပေးရန် အချိန်မဟုတ်ဟု ထင်သည်။ ကျွန်တော် လယ်ရီကို လက်ထောက်ဒါရိုက်တာ မခန့်မီ ထိုအငြင်းပွား မှုများ အေးငြိမ်းသွားစေလိုသည်။ ထိုရာထူး တိုးမြှင့်ပေးရေးမှာ မိဒီယာ၏ အာရုံပြုစရာ ဖြစ်နေပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် မလွဲမရှောင်သာ ဒေးဗစ် ဘင်နေကို လက်ထောက်ဒါရိုက်တာအဖြစ် ခန့်လိုက်ရတော့သည်။ လယ်ရီမှာလည်း သူ့ကို ကျော်ပြီးခန့်သည့်အတွက် စိတ်ပျက်သွားသည်မှာ နားလည်စရာ ရှိပေသည်။ ထိုသည်နှင့် ပတ်သက်၍ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ရှင်းပြရသည်။ သူ့ကို ခန့်ရန်မှာ အငြင်းပွားမှုများ အေးဆေးသွားဖို့ လို ကြောင်းနှင့် ဒေးဗစ် ထွက်သွားလျှင် သူ့ကို ခန့်မည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ကတိပေးလိုက်သည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော်၏ အမှား ဖြစ်တော့သည်။ ဒေးဗစ်သည် သူ့ကို ခန့်ပြီး တစ်နှစ်ပင် မပြည့်မီ အိုင်ဘီအမ် ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်ရသဖြင့် လက်ရှိအလုပ်မှ ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါ ထိုနေရာတွင် လယ်ရီကို ကတိအတိုင်း ခန့်ထားလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်တွင် အငြင်းပွားစရာ ကိစ္စများမှာ ဆက်လက် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ခန့်ပြီး သတင်းဆယ်ပတ်အကြာ ၁၉၉၅ ခုနှစ် အလယ်လောက်တွင် သူ့ကို သင်တန်းတပ်ဖွဲ့များဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ ပေးလိုက်ရသည်။

ထိုသို့ ရာထူးတိုးပြီးမှ ရာထူးချလိုက်ရသည်မှာ ကျွန်တော့်အတွက်ရော၊ အက်ဖ်ဘီအိုင်အတွက်ရော၊ လယ်ရီ အတွက်ရော၊ ကျွန်တော် အမည်စာရင်း တင်သည်ကို အတည်ပြုပေးသော ဂျက်နက် ရီနိုအတွက်ရော မျက်နှာပျက် သိက္ခာကျစရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယင်းမှာ အစိုးရအတွက်ပါ အနည်းငယ်တော့ ရိုက်ခတ်မှု ရှိသည်။ ယင်းမှာ ဗျူရို၏ နိစ္စဓူဝ လုပ်ငန်းများကို ကိုင်တွယ်ရသည့် အရေးကြီးသော ရာထူးလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်၏ အမှားမှာ လယ်ရီအတွက် မတရားသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုအတွက် ကျွန်တော် ကြီးစွာ နောင်တရမိပါသည်။

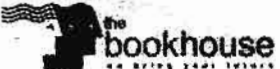
ကျွန်တော်နှင့် ကလင်တန်၏ အိမ်ဖြူတော်အကြား ပထမဆုံး ဆက်သွယ်ပေးသူလည်းဖြစ် ကျွန်တော်၏ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်သူ ဘာနီ နပ်စ်ဘွန်းမှာ အိမ်ဖြူတော် အကြံပေး ရာထူးဖြင့် ဆယ့်လေးလအကြာတွင် ရာထူးမှ ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ထွက်ချင်၍ ထွက်သည်လား၊ မထွက်မဖြစ်၍ ထွက်သည်လားတော့မသိ။ ကျွန်တော်လည်း မေးမကြည့်မိ။

ဘာနီသည် သမ္မတက သူ့အကြံဉာဏ်များအား မလိုက်နာသည်ကိုလည်း ကျော်လွှား၍ မရခဲ့။ ဂိုက်ဝါတားအမှုကို လွတ်လပ်သော စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု လုပ်ရန်ဆိုသည်ကို သမ္မတက ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ ယင်းမှာ ဘာနီ နုတ်ထွက်ရသည့် အကြောင်းဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ကလင်တန်သည် သူ၏ ရှစ်နှစ်တာ သမ္မတသက်တမ်းအတွင်း အကြံပေးခြောက်ယောက်အထဲ ခန့်ထားခဲ့ရသည့်အတွက် သူ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဒုက္ခ၊ သုက္ခတွေ့ မည်မျှထူပြောသည်ကို သိသာပေသည်။ ထိုအကြံပေးများသည် ဘာနီ၏ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှုကို မမီကြ။

ကျွန်တော်အတွက်မူ ဘာနီ ထွက်သွားခြင်းသည် ကြီးစွာသော ဆုံးရှုံးမှုကြီး ဖြစ်တော့သည်။ စောစောပိုင်းက ကျွန်တော် ရေးခဲ့သလို နယူးယောက် တောင်ပိုင်းခရိုင်မှ လာသူများသည် ဘုံရပ်တည်ချက် ရှိကြသည်။ ဘာနီသည် ဒါရိုက်တာရာထူးအတွက် ကျွန်တော်အား ထောက်ခံပေးလိုက်ရသည်ကို ဂုဏ်ယူမဆုံး ရှိခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကလင်တန် စိတ်ပြောင်းသွားသည့်တိုင် ဘာနီက မူလသဘောထားအတိုင်း ရှိနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ဘက်ကမူ ဘာနီထံ ထိုအလုပ်ကို ကျွန်တော် လုပ်နိုင်သည်ဟု ယုံကြည်သည့်အတွက် ဂုဏ်ယူမိသည်။ ဘာနီ မရှိတော့သည့်အတွက် ကျွန်တော် အနည်းငယ် အားငယ်သလိုတော့ ဖြစ်မိသည်။ ကျွန်တော်မှာ သမ္မတ၏ ရုံးခန်းသို့ ဆက်သွယ်နိုင်သည့် လမ်းကြောင်းတွေ့များစွာ ရှိသည်။ လီယွန်ပန်နက်တာ၊ ဂျွန်ပိုဒက်စတာ၊ မက်မက်လာတီ၊ ဂျော့ စတီဗင်နိုလို့ တို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးနှင့် အချို့ပြဿနာကလေးများတွင် အမြင်မတူသည်များ ရှိသည်မှ လွဲ၍ ကျွန်တော် သင့်မြတ်သည်။ သူတို့အားလုံးမှာ လူတော်များ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘာနီလိုတော့ မဟုတ်။ သို့ဖြင့် သမ္မတ ပထမသက်တမ်း ကုန်သောအခါ ပြဿနာထပေါ်လာသည်။ ဘာနီ မရှိတော့သည်နှင့် ကလင်တန်သည် သူ့အပေါ် သစ္စာရှိသူများနှင့် အခင်မင်ဆုံး မိတ်ဆွေများဖြင့် နိုင်ငံရေး ကျားကစားလာခဲ့သည်။

အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်အနေဖြင့် သမ္မတထံ တိုက်ရိုက်သွား၊ သူနှင့် အတူထိုင်၊ သည်ဟာထသည်လိုရှိသည်။ ကျွန်တော်အနေနှင့် သည်လို လုပ်ချင်သည် စသည်ဖြင့် ပြောရမည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် ဆွေးနွေးစရာ အရေးကြီးသော ကိစ္စများ ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် အစကတည်းကပင် ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ပိုင်အချိန်ကို သမ္မတနှင့် ဖြန့်ခွဲပစ်ရန် ဝန်လေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ စုံစမ်းစစ်ဆေးရမည့် ကိစ္စသစ်တွေက အမြဲပေါ်လာနေသည်။ အခြားကိစ္စရပ်များကလည်း မပြတ် ပေါ်လာနေ၏။

သမ္မတ၏ ပြဿနာများမှာ သူ့ကို အလွတ်မခံသော နိုင်ငံရေးသမား ရန်သူဟောင်းများ လက်ချက် ဖြစ်ကြောင်း သူမကြာခဏ ထုတ်ပြောသည်။ ဘီလ်ကလင်တန် သမ္မတဖြစ်လာသည့်အချိန်တွင် ဂိုက်ရီးဗား (မြစ်ဖြူ) အိမ်နီးချင်း ရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်များမှာ ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုခွဲ ကြာခဲ့လေပြီ။ သူသည် ထိုမတိုင်မီကပင် ဂျန်ဖာ ဖလားဝါး

ဆိုခဲ့ဖူးသည်။ ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင် သူမ ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းထောက် ဖြစ်လာပြီး ကလင်တန်ကလည်း ရှေ့နေချုပ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ပေါ်လာဂျိုးနှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းကလည်း သတင်းဟောင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အရေးလည်း ပါသည်။ ယခင် နယူးယောက် အစိုးရရှေ့နေ ရောဘတ် ဖစ်ကီစွကမူ ကျွန်တော်က သူ့အား အထူးဆွဲချရှေ့နေအဖြစ် ခန့်ထားရန် ဂျက်နက် ရီနိုထံ ထောက်ခံပေးလိုက်သည်။ ယင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကလင်တန်က သူ၏ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်ထဲတွင် - "ကျွန်တော်၏ အဆိုးရွားဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်အမှား ဖြစ်သည်။" ဟု ရေးခဲ့သည်။ ထိုပြဿနာ အရပ်ရပ်သည် အာကင်ဆောပြည်နယ်မှ သန္ဓေတည်ခဲ့သည် မဟုတ်ဘဲ အိမ်ဖြူတော် အတွင်းမှပင် စတင်သော ပြဿနာများ ဖြစ်ပေသည်။

၁၉၉၇ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၂၄ ရက်တွင် ကျွန်တော်သည် ရှေ့နေချုပ် ဂျက်နက် ရီနိုနှင့် ဒုတိယရှေ့နေချုပ် ဂျမ်းမီ ဂေါလစ်တို့ထံ နှစ်ဆယ့်ခြောက်မျက်နှာပါ သုံးသပ်ချက် အစီရင်ခံစာ ပေးပို့ခဲ့သည်။ ယင်း၏ အပေါ်မှ နှစ်မျက်နှာပါ အညွှန်းစာလည်း ပါသည်။ ယင်းတွင် ၁၉၉၆ ခုနှစ် သမ္မတ မဲဆွယ်ပွဲတွင် မရိုးမသား ရန်ပုံငွေရှာမှုနှင့် ပတ်သက်သည့် အမှုအား စုံစမ်းဖော်ထုတ်မည်ဖြစ်ရာ ယင်းအပေါ် ခြံ့ငုံသုံးသပ်ချက်များ ရေးသားထားသည်။ အမှုနှင့် ပတ်သက်သည့် အချက်အလက်များအပြင် လွတ်လပ်သော အကြံပြုခွင့် ဥပဒေကို ကျင့်သုံးနိုင်ခွင့် ရရှိရန်လည်း လိုအပ်ကြောင်း ကျွန်တော် ရေးသားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ထုံးစံအတိုင်း ထိုအစီရင်ခံစာမှာ သတင်းလောကသို့ ပေါက်ကြားသွားတော့သည်။

သိပ်မကြာလိုက် အင်ဒီးယားနားပြည်နယ် ရီပတ်ဘလီကင်အမတ်နှင့် အစိုးရ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု ကြီးကြပ်ရေး ကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ ဒါနာတာန်က ကျွန်တော်ရေးသည့် အစီရင်ခံစာတစ်စောင် သူ့အား ပေးရန် တောင်းသည်။ ဂျက်နက်က ငြင်းလိုက်ရာ နှစ်ယောက်သား စကားများကြတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုသို့ စကားစစ်ထိုးကြရန် ရည်ရွယ်၍ ထိုအစီရင်ခံစာကို ရေးခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။

ထို့ပြင် ကျွန်တော်သည် အိမ်ဖြူတော်၏ မလိုလားအပ်သောပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သွားအောင်လည်း ရေးခြင်း မဟုတ်ပါ။ သမ္မတသည် ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာအလုပ်ကို လက်မခံမီကတည်းကပင် နိုင်ငံရေးဖိအားမှ ကင်းစေရပါမည်ဟု ပြောထား ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော် အနိမ့်ဆုံး တောင်းဆိုချက် ဖြစ်ပြီး သူကလည်း စိတ်လိုလက်ရ လက်ခံခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ နိုင်ငံရေး ကင်းလွတ်ခွင့်သည် သူ့အား ထိပါလာတော့မည် ဆိုသောအခါ သူ စိတ်ပြောင်းသွားပုံ ရသည်။ ကျွန်တော်၏ အစီရင်ခံစာ ပေါက်ကြားသွားသောအခါ ကလင်တန် ကျွန်တော့်ကို စကားမပြောတော့။ နောက်

လေးနှစ်အကြာ ယူအက်စ်အက်စ် ကိုးလ် သင်္ဘော တိုက်ခိုက်ခံရပြီးမှသာ အနည်းငယ် ပြောသည်။ ယင်းမှာလည်း သတင်းပတ် အနည်းငယ်အထိသာ ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ထိုစာကို တစ်စုံတစ်ယောက်သည် တစ်စုံတစ်ခုအတွက် အပြစ်ရှိသည်ဟူသော အတွေးဖြင့်လည်း ရေးခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဥက္ကဋ္ဌဘာတန်က ကျွန်တော် အစီရင်ခံစာထဲတွင် ပါသည်များကို ကော်မတီ၏ ရှေ့မှောက်တွင် တင်ပြရန် ပြောစဉ်က ကျွန်တော် အလားတူ တင်းခံခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ထိုအစီရင်ခံစာကို နိုင်ငံရေးအစွဲနှင့်လည်း ရေးခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကွန်ဂရက်တွင် ကလင်တန်၏ ဒီမိုကရက်ပါတီသည် ရီပတ်ဘလစ်ကင်ပါတီ၏ ပရိသတ်ဖြစ်သော ကျွန်တော်ကို အနိုင်ယူသွားသည်။ ထိုသည်နှင့် လည်း မဆိုင်ပါ။

ကျွန်တော် ထိုအစီရင်ခံစာကို ရေးရသည့် အကြောင်းရင်းမှာ ရှင်းပါသည်။ ကျွန်တော် အက်စ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်အနေနှင့် ရေးသင့်သည် ထင်၍ ရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၁၉၉၆ ခုနှစ် သမ္မတနှင့် ကွန်ဂရက် မဲဆွယ်ပွဲတွင် ရန်ပုံငွေတွေက ကြောက်မခန်းလိလိ ဖြစ်ပြီး ရသည့်နေရာတွေကလည်း တရုတ်နိုင်ငံ အပါအဝင် ကြောက်မက်ဖွယ် နေရာများမှ ဖြစ်သည်။ ထိုငွေများ ကလင်တန်- ဂိုးတို့၏ ပြန်လည်အရွှေးခံရရေး ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲသို့ ရောက်မည်မှာ အံ့ဩစရာမရှိပါ။ သမ္မတဖြစ်ရေး ဆိုသည်မှာ ကြီးမားသော ဆုလားတံ ဖြစ်သည်။ ဘောဇိုးသည် ကလင်တန်ကို မည်သည့် အခါမျှ နိုင်ဖွယ် မရှိပေ။ လူတိုင်းက အနိုင်ရသူကို အားပေးထောက်ခံချင်ကြသည်။ ၁၉၉၇ ခုနှစ်ကတည်းက ဗျူရိုသည် ကစ်ကွန် (မဲဆွယ်ပွဲ အလှူငွေ) ကို အက်ခတ်လာခဲ့သည်။ နိုင်ငံဘာလကျတော့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းမှုကို သုံးပိုင်း ခွဲ လိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ အစီရင်ခံစာထဲမှ ထုတ်နုတ်ပြရသော် ထိုအကြောင်းအရာ သုံးရပ်မှာ-

အကြီးအကျယ် ရန်ပုံငွေ စုဆောင်းခြင်း လုပ်ငန်းကို ဒီမိုကရက်တစ် အမျိုးသား ကော်မတီ (ဒီအင်နီစီ) မှ အမာခံများ၊ အိမ်ဖြူတော်မှ သမ္မတ၊ ဒုသမ္မတနှင့် အိမ်ဖြူတော် ထိပ်တန်းအကြံပေးများ ပါဝင်ခြင်း၊

အခွင့်အရေးသမား အမြောက်အမြားထံနှင့် အိမ်ဖြူတော်ကို အကြောင်းပြု၍ ပုဂ္ဂလိက၊ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး အကျိုးစီးပွားများ အလို့ငှာ ထည့်ဝင်သည့် ရန်ပုံငွေများ ပါဝင်နေခြင်း၊

တရုတ်နိုင်ငံ အပါအဝင် အခြားနိုင်ငံများက နိုင်ငံခြားရေး မူဝါဒအပေါ် နောက်ကွယ်မှ စိုးမိုးနိုင်ရေးအတွက် ပြည်တွင်းလမ်းကြောင်းများမှ တစ်ဆင့် ဒီအင်နီစီသို့ ငွေများ ထည့်ဝင်ခြင်းများ ဖြစ်သည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည်များကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သမ္မတနှင့် ဒုသမ္မတတို့သည် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု အဓိက ပစ်မှတ်များ ဖြစ်နေသည်။ အဓိက တာဝန်ရှိသည်မှာ သမ္မတထက် ဒုသမ္မတက ပို၍ တာဝန်ရှိမည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုဘို

သို့ရာတွင် ကလင်တန်နှင့် အယ်လ်ဂိုးတို့သည် ကျွန်တော်နှင့် ဗျူရီမှ လူများ၏ ရည်မှန်းချက်ကို နားလည်ပုံမှာ အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် သမ္မတထက် ဒုသမ္မတ အယ်လ်ဂိုးနှင့် ပို၍ အဆင်ပြေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဒုသမ္မတ၏ လေကြောင်းရန်လုံခြုံရေး ကော်မရှင် အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ဇနီး မာရီလင်းမှာလည်း ရင်သားကင်ဆာ သုတေသန အတွက် ရန်ပုံငွေ ရှာပေးနေသော အပြိုင်ကုသရေး ကော်မတီတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည်။ နောက်ပြီး မစ်စကွီမှ အလွန်တော်သည့် ရှေ့နေ ဖရန့် ဟန်ဂါနှင့်လည်း အတော် ရင်းနှီးသည်။ ဖရန့်၏ ဇနီး အယ်လ်ဂိုး၏ ညီမမှာလည်း မကြာသေးမီက ရင်သားကင်ဆာနှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သူမ၏ အသုဘအခမ်းအနားကိုလည်း ကျွန်တော်နှင့် မာရီလင်းတို့ တက်ခဲ့ကြသေး၏။ ယင်းနောက် ကျွန်တော်တို့ ဂိုး၏ ဒုသမ္မတ အိမ်တော်တွင် ညစာ စားခဲ့ကြသည်။

စွပ်စွဲချက်နှင့် ပတ်သက်၍ သမ္မတကို တိုက်ရိုက် ပြောရသည်ထက် ပို၍ ဒုသမ္မတကိုလည်း တိုက်ရိုက် မပြောရဲခဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုတွင် အဓိက ပစ်မှတ်များ ဖြစ်နေကြသည်။ အိမ်ဖြူတော်ရှိ လူများထံ မှ ကျွန်တော် သိရသည်မှာ အယ်လ်ဂိုးက သမ္မတအား- “ဘာဖြစ်လို့ ဖရီးအပေါ် ခင်ဗျား ဒါလောက် စိတ်ပျက်နေရတာလဲ၊ သူက သူ့အလုပ် သူလုပ်နေတာပဲ။” ဟု ပြောသည်ဆို၏။ ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ ထိုသို့ပြောသည်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်သော သူ၏ သဘောထား ထင်ဟပ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် အယ်လ်ဂိုးကို အတော်ပင် လေးစားခဲ့သည်။ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုတွင်လည်း သူ၏ မမှန်မကန်လုပ်မှုများ မတွေ့ခဲ့ရ။

ဟီလာရီ ကလင်တန်လည်း ထိုသို့ သဘောပေါက်ထားသည်ဟု ထင်သည်။ ကျွန်တော် သူမနှင့် လူမှုရေးအရ ရော၊ လုပ်ငန်းအရော ဆက်ဆံမှု မရှိခဲ့။ သူမလည်း သမ္မတလိုပင် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု၏ ပစ်မှတ်ဖြစ်ကာ မကျေမနပ် ဖြစ်နေမည်မှာ အမှန်။ သို့သော် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် မေလက နယူးယောက်မြို့၊ ကက်သလစ် သာသနာပိုင် ဆရာတော် ဝွန်အို ကွန်နား ဈာပနတွင် ကျွန်တော် သူမနှင့် တွေ့စဉ် သူမဘက်မှ ရန်လိုသည့် သဘောမျိုး မတွေ့ရ။ သူမနှင့် ကျွန်တော် ဘေးချင်းကပ်ထိုင်ပြီး ဓမ္မသီချင်းစာအုပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသေးသည်။ သူမမှာ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

သူမ၏ ခင်ပြွန်းကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ သူက အမြဲတမ်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကဲ့သို့ သဘောထားသည်။ ကလင်တန်က သူ၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်ထဲတွင်-

“ဒီမိုကရက်တစ် ပါတီသည် တရုတ်အစိုးရထံမှ တရားမဝင်ငွေကို လက်ခံမည်ဟု ယူဆလောက်အောင် ဖရီး မိုက်မဲမည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။ အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့၏ နိုင်ငံခြားရေး မူဝါဒ ကတိမ်းကပါး ဖြစ်ခဲ့သော်

www.burmeseclassic.com

သူ့အား သတင်းလောကနှင့် ရိပ်တံဘလီကင်တို့မှ ဝေဖန်မှုကို ရှောင်ရှားလိုသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။”ဟု ရေးသားခဲ့သည်။

ယင်းမှာ သူ၏အမြင်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုအတိုင်း အမှန်ဟုလည်း သူယုံကြည်နေဟန် ရှိသည်။ သူ့လူများ ထိုအတိုင်း စွပ်စွဲသည်များကိုလည်း မကြာခဏ တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုအတွက် ကျွန်တော် စိတ်လည်းမဆိုး၊ အံ့လည်း မအံ့ ဩမိပါ။ သို့ရာတွင် ကလင်တန် ထိုထက်ပို၍ မမှားသင့်ပါ။

ကျွန်တော်၏ အထက်အရာရှိများနှင့် ကျွန်တော် အလွန်လေးစားရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် နောက်ကွယ်မှ ရန်ပုံငွေ ထည့်ဝင်သူများနှင့် ထိုသို့ အလှူငွေထည့်ဝင်ရန် အိမ်ဖြူတော်တွင် ညအိပ်ညဉ့်နေ တည်းသွားသည့်အထိ ပါဝင်သော ရန်ပုံငွေ ရှာဖွေမှုများကို သိနေကြသည်။ ယင်းတွင် တရားမဝင် လုပ်ဆောင်မှု ပါ မပါ ကျွန်တော်တို့ မသိပါ။ သို့ရာတွင် ကမ်ကွန် (မဲဆွယ်ပွဲ ရန်ပုံငွေ ထည့်ဝင်မှု) ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းတပ်ဖွဲ့က ကျွန်တော်တို့၏ နိုင်ငံရေးစနစ်ကိုပါ ပျက်စီးစေနိုင် သည့်အထိ ဖြစ်စေနိုင်သော တရားမဝင် အကြီးအကျယ် ရန်ပုံငွေ ထည့်ဝင်များ ရှိကြောင်း တွေ့ရှိထားသည်။ ကျွန်တော် ထိုအမှုကို မလိုက်လျှင် ကျွန်တော် လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းနေသူများက ကျွန်တော်အပေါ် အရိုအသေ တန်သွားမည်။ ထိုအတွက် ကျွန်တော်အား အလုပ်ခန့်သူ အနေနှင့် အံ့ဩကောင်း အံ့ဩမည်။ သို့ရာတွင် အိမ်ဖြူတော် (သမ္မတနှင့် အစိုးရအဖွဲ့) ကောင်းစားဖို့အတွက် ကျွန်တော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသေခံ ဆောင်ရွက်ရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာ တာဝန်ကို လက်မခံခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်အနေနှင့်မူ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုကို နိုင်ငံရေးဩဇာကင်းပြီး နည်းလမ်းတကျ ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် လွတ်လပ် သော အတိုင်ပင်ခံ ဥပဒေကို ကျင့်သုံးရန်ပင် ရှိတော့သည်။ ထိုအတွက် ဂျက်နက်ရီနီနှင့် ကျွန်တော် သဘော ကွဲလွဲခဲ့ပြန် သည်။ သူမက စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုကို ရှေ့နေချုပ်က ခန့်ထားပြီး ရှေ့နေချုပ်ကို တာဝန်ခံရမည့် အထူးအစိုးရ ဆွဲချရှေ့နေကသာ ဆောင်ရွက်စေချင်သည်။

အထူး ဆွဲချရှေ့နေနှင့် ဆောင်ရွက်မည်ဆိုခြင်းမှာ ရှေ့နေချုပ်နှင့် အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာ တို့သည် တစ်ပြိုင် နက်တည်း သမ္မတနှင့် ဒုသမ္မတတို့ကို စုံစမ်းစစ်ဆေးကာ သမ္မတနှင့် ဒုသမ္မတတို့အား ပြန်လည်အစီရင်ခံရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့လုပ်ရန် မဖြစ်နိုင်ဟု ကျွန်တော်က ထင်သည်။ ထို့ပြင် ထိုကဲ့သို့သော ဝေခွဲမရသည့် အခြေအနေမျိုးတွင် ဥပဒေထ ခြေမြစ်သော လုပ်ငန်းစဉ် ပေးထားသည်။ ယင်းမှာ လွတ်လပ်သော အတိုင်ပင်ခံများကို တရားရုံးက ခန့်ထားပြီး ယင်းတို့က တရားရုံးသို့ပင် အစီရင်ခံရသည့်နည်း ဖြစ်သည်။

ယခု ကမ်ကွန်အမှုတွင် ကျွန်တော်က ထိုလမ်းအတိုင်း သွားသင့်သည်ဟု ထင်သည်။ အပြန်အလှန် ငြင်းခုံကြ

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်း

ပြီးနောက် ကျွန်တော်က စာမျက်နှာ နှစ်ဆယ့် နှစ်မျက်နှာပါ တင်ပြချက်တစ်ခုကို တင်ပြလိုက်သည်။ ယင်းတွင် အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်၏ အမြင်ကို တင်ပြထားသည်။ ထိုစာတမ်းမှာလည်း သတင်းလောကသို့ ပေါက်ကြားသွားပြန်ကာ ဂျက်နက်မှာ ဒန်ဘာတန်နှင့် ယခင်ကအတိုင်း အကြောက်အကန် ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။

ကျွန်တော် မှားလေသည်လား။ မှားချင်မှလည်း မှားမည်။ ထွက်လာသည့် အဖြေနှင့်သာ တိုင်းတာရန် ရှိသည်။ ကမ်ကွန်နှင့် ပတ်သက်၍ ခုံသမာဓိအဖွဲ့ အစည်းအဝေးလုပ်ကာ စွဲချက်များဖြင့် အမှုတွဲများကို တင်သော်လည်း သမ္မတနှင့် ဒုသမ္မတတို့ စွဲချက်တင်ခံရခြင်း မရှိခဲ့။ အထူးဆွဲချနေအစား လွတ်လပ်သော အတိုင်ပင်ခံအဖွဲ့က စုံစမ်းစစ်ဆေးသည်ရှိ သမ္မတနှစ်ဦး စွဲချက်တင်ခံရနိုင်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ရန် အကြောင်းမရှိတော့။ ဤပွဲတွင် ကျွန်တော် ရှုံးခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် အက်ဖ်ဘီဘိုင်း ဒါရိုက်တာအနေဖြင့် မလုပ်ချင်ဆုံး အလုပ်မှာ သမ္မတကို ရာဇဝတ်မှုဖြင့် စုံစမ်းစစ်ဆေးရန်ပင်။ ကျွန်တော် ထို ရာထူးကို လက်ခံရန် သင့်မသင့် စဉ်းစားစဉ်က ထိုအချက်ကို မတွေးမိခဲ့။ ထိုသို့ ဖြစ်လာမည် ဟူ၍လည်း မစဉ်းစားမိခဲ့။ ကုန်ခဲ့ရသည့် အားတွေ၊ အချိန်တွေကလည်း မနည်း။ ဗျူရီနှင့် တရားရေးဝန်ကြီးဌာနမှာ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ခံထားရသည့် သမ္မတ၏ ရာဇသံမှ လွတ်အောင် မည်သို့လုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားရသည်မှာလည်း စိတ်ရှုပ်ဇရာ။

ကမ်ကွန်အမှုကို ကိုင်နေသည့်ကာလ တစ်ဝက်တစ်ပျက်တွင် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး မက်ဒလင်း အောဘာရိုက်က သူမ တရုတ်နိုင်ငံသို့ သွားမည်ဖြစ်ရာ မသွားမီ ထိုအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တွေ့သမျှ သူမအား အစီရင်ခံရန် ပြောလာသည်။ ထိုတောင်းဆိုမှုမှာ အတော်လေး သင့်မြတ်သည်။ တရုတ်နိုင်ငံကို ကျွန်တော်တို့ကလည်း စိစစ် သုံးသပ်လျက် ရှိသည်။ ထို့ပြင် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုမှ တွေ့ရှိသည့် အချက်အလက်များမှာ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး သိသင့်သည်။ ကျွန်တော်တို့ သိထားရသလောက် တရုတ်ထောက်လှမ်းရေးဌာနသည် တရုတ်အစိုးရ ထိပ်ဆုံးအာဏာပိုင်၏ သဘောတူညီချက်ဖြင့် ရွေးကောက်ခံ အမေရိကန် အာဏာပိုင်တို့အပေါ် ဩဇာသက်ရောက်ကာ အပေးအယူ လုပ်နိုင်ရေးအတွက် မဲဆွယ်ပွဲ ရန်ပုံငွေ ထည့်ဝင်ခဲ့သည်။ ယင်းမှာ ကြီးစွာသော လုပ်ရပ်ဖြစ်၍ ကြီးစွာသော နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်ရပ်များလည်း ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ယခု မက်ဒလင်း၏ တောင်းဆိုမှုမှာလည်း ဂျက်နက်နှင့် ကျွန်တော်တို့အတွက် ကြီးစွာသော ခေါင်းခံစရာ ဖြစ်နေပေသည်။ သူမသည် ကမ်ကွန်နှင့် မပတ်သက်သော်လည်း ၁၉၉၆ ခုနှစ် ရွေးကောက်ပွဲ မပြီးမီအထိ ကလင်တန်အစိုးရအဖွဲ့ထဲတွင် ပါနေသူ ဖြစ်သည်။

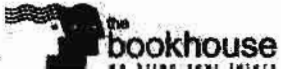

မက်ဒင်လင်းသည်လည်း ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ပင် သမ္မတကို တာဝန်ခံရသည်။ သူမ အထက်အရာရှိ၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုထဲမှ သူမအား မည်မျှအထိ ပြောပြသင့်သနည်း။ နောက်ဆုံးတွင် သူမတောင်းဆိုသည့်အတိုင်း သူမအား အစီရင်ခံသည်။ သို့သော် ခုံသမားမိအဖွဲ့ထံမှ အချက်အလက်များကို ရှောင်ရှားကာ ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ဒုတိယ ရှေ့နေချုပ်ဖြစ်သော ဂျွီ ဂေါ်ရဲလစ်နှင့်လည်း ထိုအတိုင်း လုပ်ခဲ့သည်။ ဂျွီက ကမ်ကွန်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ထားသမျှ အမျိုးသားလုံခြုံရေးအရ အိမ်ဖြူတော်အား မျှဝေ အသိပေးသင့်သည်ဟု ယူဆထားသူ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဖြစ်နေစဉ် ကျွန်တော် အီဂျစ်နိုင်ငံသို့ ရောက်နေသည်။ ဂျွီ၊ ဂျက်နက်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုကိစ္စကို ဖုန်းနှင့်သာ ပြောလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်က လက်ရှိ စုံစမ်းဆဲ အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ရသည့် အချက်အလက်များကို ထုတ်မပြောနိုင်သေးကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ဂျက်နက်ကလည်း ကျွန်တော်ဘက်မှ ရပ်တည်သည်။ သို့ဖြင့် အမျိုးသား လုံခြုံရေးနှင့် ပတ်သက်မည့် အချက်အလက်များ တွေ့လျှင်သာ အသိပေးရန် သဘောတူခဲ့ကြသည်။

ထိုသဘောတူညီချက်အရ သမ္မတ၏ လူများ ကျွန်တော်တို့၏ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု အဝန်းအဝိုင်းတွင်း၌ ရှိနေစေရန် အကြီးတန်း အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက်နှစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ အမျိုးသားလုံခြုံရေးကောင်စီမှ ရုန်းဘီယာကို တွေ့ခိုင်း လိုက်သည်။ နောက်များမကြာမီ ကလင်တန်သည် သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ အခန်းထဲ၌ သတင်းထောက်တစ်ဦး၏ အမေးကို ကြုံလိုက်ရသည်။ သူ၏ အစိုးရအဖွဲ့သည် မဲဆွယ်ပွဲတွင် တရုတ်နိုင်ငံ၏ လွှမ်းမိုးခွင့်ကို ပေးခဲ့သနည်း ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ကလင်တန်မှာ ထိုအခိုက် ချောင်ပိတ်မိသလို ဖြစ်သွားရမည်။ သို့ရာတွင် သူ့အဖြေမှာ အတော်ပင် အံ့သြလောက်ပေသည်။ ကင်စတားသည် သူ၏ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုကို စတင်နေပြီး ကျွန်တော်တို့ကလည်း အလားတူ လုပ်နေသည်။ သူ့အဖြေက- အကယ်၍ အက်ဖ်ဘီအိုင်က ဘာဖြစ်လာမည်ကို အသိပေးလျှင် မိမိတို့ ဩဇာမလွှမ်းနိုင်အောင် ဆောင်ရွက်မည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့နောက် သတင်းထောက်များ ကျွန်တော်ထံသို့ လာပြီး အက်ဖ်ဘီအိုင် အဘယ်ကြောင့် တာဝန်မကျေခဲ့ရသနည်းဟု မေးလာကြသည်။

ကျွန်တော်က လွယ်လွယ်နှင့် ဒေါသဖြစ်တတ်သူ မဟုတ်။ အော်ကာ ဟစ်ကာ၊ စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ထုပြီး ကျိန်ဆဲတတ်သူလည်း မဟုတ်။ မည်သည့်အခါမျှ ထိုသို့ မလုပ်တတ်ကြောင်း ကျွန်တော်နှင့် အလုပ်အတူ လုပ်ဖူးသူတို့က သိကြသည်။ သို့သော် သမ္မတ ထိုသို့ ဖြေကြားလိုက်သည်ဟု ကြားသောအခါ ကျွန်တော် ထိုသို့ လုပ်မိမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပထမဆုံး ရုန်း ဘီယာနှင့် တွေ့ခဲ့သော စုံထောက်နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ခေါ်တွေ့သည်။ ကျွန်တော်က ပြောသည့် ဒီမယ် ဒါ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ မင်းတို့ သူ့ကို ဘာပြောလိုက်လဲ- သူတို့က ဘီယာအား တရုတ်နိုင်ငံတော် လုံခြုံရေး ဝန်ကြီးဌာန တရုတ် စီအိုင်အေသည် အမေရိကန် ရွေးကောက်ပွဲများအပေါ် ဩဇာသက်ရောက်အောင် ကြံစည်ခဲ့ကြောင်း

ပြောခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ သေချာလားဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။ သူတို့က သေချာသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့နောက် ထိုစကားသည် သမ္မတများသို့ မပေါက်သေးဟု တွက်ကာ ကျွန်တော်သည် ယင်းမှာ အိမ်ဖြူတော်မှ လိမ်လည်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း သတင်းထုတ်ပြန်ချက်တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်၏ ထိပ်တန်း လက်ထောက်များက ထို သတင်းထုတ်ပြန်ချက်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး-

“ဒီအတိုင်းထုတ်ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား၊ ဒါကို လွှတ်ပေးထားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။”

ကျွန်တော်က-

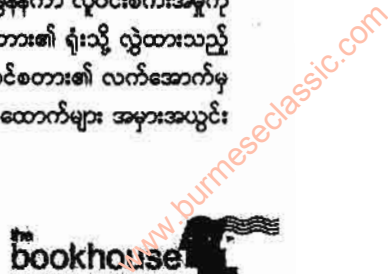
“ဟင့်အင်း၊ ငါ ဒါကို လွှတ်မပေးနိုင်ဘူး။”

လွှတ်လည်း လွှတ်မပေးခဲ့ပါ။ သတင်းထုတ်ပြန်ချက်ကို ကျွန်တော် ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အိမ်ဖြူတော်က သူတို့၏ စောစောပိုင်း ထုတ်ပြန်ချက်ကို ပြန်လည်ပြင်ဆင် ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဗွန်နီကာ လူဝင်စကီး အမှုကြောင့် အိမ်ဖြူတော်မှာ အတော်ပင် အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်သွားသည်။ ဗွန်နီကာဂိတ် ခေါ် ထိုအမှုမှာ ကင်စတား၏ အမှုဖြစ်၍ ထိုအမှုကို ကျွန်တော် မကိုင်း။ သူသည် တရားရုံးက ခန့်ထားသည့် လွတ်လပ်သော အတိုင်ပင်ခံ ရှေ့နေ ဖြစ်နေသည်မှာ အတော်ပင် ကြာနေလေပြီ။ အစိုးရ အေဂျင်စီများ၏ စွက်ဖက်မှု ကင်းကာ လွတ်လပ်စွာ စုံစမ်းစစ်ဆေးနိုင်ခွင့် ရှိသည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်မှ စုံထောက်များကိုလည်း သူ့ရုံးသို့ တွဲဖက်ပေးထားရသည်။ ထိုစုံထောက်များသည် အက်ဖ်ဘီအိုင်မှ လစာယူကာ သူ့လုပ်ငန်းများကို လုပ်ပေးကြရသည်။ ထိုစုံထောက်များသည် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ကို အစီရင်ခံရသည်။ ကျွန်တော့်ကို အစီရင်ခံစရာမလို။ ကျွန်တော် သူ့ကို အတော်ပင် လေးစားခဲ့သည်။ သူသည် ရိုးသားဖြောင့်မတ်၍ ယုံကြည်ထိုက်သော ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

၁၉၉၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁၆ ရက်တွင် ပင်တဂွန်စီးတီး ရန် ကာလ်တန်ဟိုတယ်၌ ဗွန်နီကာ လူဝင်စကီးအမှုကို လိုက်နေသည်မှာ အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက်များ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုသို့ အထူးတာဝန်ဖြင့် ကင်စတား၏ ရုံးသို့ လွှဲထားသည့် စုံထောက်များကို အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် မေးမြန်းလေ့ မရှိ။ စင်စစ်တွင် ဗျူရီနှင့် ကင်စတား၏ လက်အောက်မှ ဝန်ထမ်းများ အကြား မဟာတ်တိုင်း ခြားနေသည်။ ထိုသို့ ကင်စတားထံ တွဲဖက်ထားသည့် စုံထောက်များ အမှားအယွင်း မရှိသည့်အတွက် ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူနေမိသည်။

လွတ်လပ်သော ရှေ့နေရုံးသို့ ကျွန်တော်တို့ စုံထောက်များ တွဲဖက်ပေးထားရုံသာမက ဓါတ်ခွဲခန်းများ၊ ကျွမ်းကျင်
ပညာရှင်များဖြင့် ဝန်ဆောင်မှုများလည်း လုပ်ပေးရသည်။ တစ်နေ့တွင် ကင်က ကျွန်တော်ထံ ဖုန်းဆက်ပြီး လူဝင်စကား
၏ အပြောရောင် ကောက်တေးဝတ်စုံပေါ်တွင် သူကရည် ပေးနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ယင်းကို တိုက်ခိုင်း စစ်ဆေးကြည့်ရန်
သမ္မတ၏ ဒီအင်နီအေ ရရန် လိုကြောင်း ပြောလာသည်။ သည်တော့ ကျွန်တော်က-

“နေစမ်းပါဦး။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ်စုံပေါ်မှာ သူကရည်တွေ့လို့ တိုက်ကြည့်ဖို့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့
သမ္မတဆီက ဒီအင်နီအေကို ယူရမယ်ဆိုတာ ရယ်စရာ ကောင်းမနေဘူးလား။ ခပ်ညံ့ညံ့ ရုပ်ရှင်ထဲကလို ဖြစ်နေပြီ”

သို့ရာတွင် ခပ်ညံ့ညံ့ ရုပ်ရှင်မှာ အစပိုင်းသာ ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကင်၏ တောင်းဆိုချက်ကို
ကြိုးစားပေးရန် သဘောတူခဲ့သည်။ ထို့နောက် သမ္မတ၏ လူများနှင့် တိုင်ပင်ကာ အစီအစဉ်တစ်ခု ဆွဲသည်။ အစီအစဉ်အရ
ကျွန်တော်တို့၏ ဓါတ်ခွဲခန်းမှ ဒီအင်နီအေပညာရှင်နှင့်အတူ မျက်မြင်သက်သေအဖြစ် စုံထောက်တစ်ယောက်ကိုပါ ထည့်ကာ
အိမ်ဖြူတော်သို့ လွှတ်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကင်စတား၏ ရှေ့နေတစ်ယောက်က ကျွန်အစီအစဉ်ကို ဆက်လက်
လုပ်ဆောင်ရန် ဖြစ်သည်။ ယင်းကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျှို့ဝှက်စွာ လုပ်ရမည်ဖြစ်ရာ သမ္မတ၏ အခြားသော အစီအစဉ်များထံ
မထိခိုက်စေရန် ကတိပေးရသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အဖွဲ့သည် စီစဉ်ထားသည့် ညစာစားပွဲ မတိုင်မီ ကြိုတင် ရောက်ရှိသွား
ကာ ထမင်းစားခန်းအနီးရှိ အခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ထဲတွင် ပုန်းနေရသည်။ သမ္မတသည် စားရင်း သောက်ရင်း တန်းလန်း
အပေါ့သွားလိုဟန် ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်လာကာ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ လှစ်ကန် ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲ
ကလင်တန်၏ ဒီအင်နီအေကို ယူပြီး သူ့ကို ညစာစားပွဲသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒီအင်နီအေအဖွဲ့မှာ လူများ
အကုန်ပြန်သွားသည်အထိ စောင့်နေပြီးမှ မသိမသာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ယင်းမှာ ပြောရန်လွယ်သလောက် လုပ်ရသည်မှာ ထိုမျှ မလွယ်လှ။ ထိုသို့လုပ်ရန် လုံခြုံရေး သက်တော်စောင့်
များကိုလည်း ညှိထားရသည်။ သို့မဟုတ်ပါက ကလင်တန် ညစာစားပွဲမှ ထသွားသည်နှင့် သူတို့နောက်က ထပ်ချပ်မထွက်
လိုက်လာကြမည်။ နောက်ပြီး အပ်ကို သန့်အောင်မလုပ်ဘဲ ကလင်တန်၏ အသားထဲသို့ သူတို့ အထိုးခံမည်မဟုတ်
အိမ်ဖြူတော်ကို အမြဲမပြတ် စောင့်ကြပ်ကြည့်လျက် ရှိသည်။ တစ်စုံတစ်ခု ခိုးသွင်း ခိုးထုတ်သည်နှင့် အားလုံး ရွပ်သွား
သည်။ အစစအရာရာ အဆင်ပြေစေရန် ထိုသို့မလုပ်မီ ဒီအင်နီအေကျွမ်းကျင်သူအား ကျွန်တော် ရုံးခန်းသို့ ခေါ်တွေ့
ခဲ့သေးသည်။ ကျွန်တော်က-

“ဒီမယ်၊ ဒီကိစ္စ ပေါက်ကြားသွားရင်တော့ ငါတို့အားလုံး အလုပ်ဖြုတ်မယ်၊ ပထမ မင်းကိုငါ အလုပ်ဖြုတ်
မယ်၊ ပြီးရင် ငါ့ကိုငါ အလုပ်ဖြုတ်ရမယ်၊ ဒီအကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူး၊ ဘယ်နေရာမှာမှ ထုတ်မပြောရဘူး”

နိုင်ငံရေး ဆိုသည်မှာ ဝါရှင်တန်၏ ရှုစရာ လေ၊ သောက် စရာ ရေဖြစ်သည်။ လူကို အန္တရာယ်ပြုနိုင်သည့် ရောဂါပိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ဘီလ်ကလင်တန်လက်ထက် အက်စ်ဘီဘိုင်အိုင် ဒါရိုက်တာ သက်တမ်းတစ်လျှောက် အန္တရာယ်က အမြဲရှိနေသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အမေရိကန် သမိုင်းတွင် ပါတီစွဲ အကြီးဆုံးကာလ၌ လက်ရှိသမ္မတကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေရပေသည်။ ကွန်ဂရက်တွင် အထူးသဖြင့် အောက်လွှတ်တော်၌ စာနာ နားလည်နိုင်မှု ဟူသည် မရှိတော့။ စွပ်စွဲမှုများ၊ တန်ပြန် စွပ်စွဲမှုများမှာ နေရာစုံတွင် လွင့်ပျံ့နေသည်။ ဒီမိုကရက်ဘက်က လည်းကောင်း၊ ရီပတ်ဘလီကင်ဘက်ကလည်းကောင်း ကျွန်တော်သည် ဗျူရိုကို နိုင်ငံရေး ဘက်လိုက်အောင် လုပ်ထားသည်ဟု လူသိ ရှင်ကြား စွပ်စွဲကာ ရာထူးမှ ဖယ်ရှား ခိုင်းနေကြသည်မှာလည်း တစ်ကြိမ်မက။

ထိုသို့ အလုပ်ပြုတ်ရလုနီးပါး ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ လူစီယာနားပြည်နယ် အောက်လွှတ်တော် ရီပတ်ဘလီကင်အမတ် ဘော့လစ်ဗင်းစတန်၏ လက်ချက် ဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းစစ်ဆေးနေသော အစိုးရအဖွဲ့ဝင်များ ပါဝင်ပတ်သက်နိုင်သည့် အမှုတစ်ခုနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်၏ အတိုင်ပင်ခံ အကြီးအကဲ ဟောင်းဝပ် ရှပ်ရိုက အိမ်ဖြူတော် သို့ လက်ထောက်ချသည်ဟု စွပ်စွဲသည်။ ထိုစွပ်စွဲချက်မှာ အတော်ပင် ရယ်စရာ ကောင်းနေသည်။ ဟောင်းဝပ်သည် အလွန်တော်သည့် ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်ပြင် လွန်စွာ ရိုးဖြောင့်သူလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် လစ်ဗင်းစတန်သည် လက်မလျှော့။ သူက ဟောင်းဝပ်ကို နုတ်ထွက်ရန် တောင်းဆိုသည်။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း ကျွန်တော်က အလုပ်ထုတ်ပစ် ပေးရန် တောင်းဆိုသည်။

ကျွန်တော်က ကွန်ဂရက် ဘဏ္ဍာငွေ သုံးစွဲမှုဆိုင်ရာ ကော်မတီ နှစ်ပတ်လည် ကြားနာပွဲသို့ တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌမှာ လစ်ဗင်းစတန် ဖြစ်သည်။ ပုံမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ထိုကိစ္စလောက်ကို ဆပ်ကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌလောက် ကသာ ဆောင်ရွက်သွားနိုင်ပေသည်။ သို့ရာတွင် လစ်ဗင်းစတန်ကိုယ်တိုင် တက်လာသည်။ မျက်နှာကလည်း သူနီသူနီနှုန်နှုန် နှင့်။ ထို့နောက် လက်ရှိအကြောင်းအရာနှင့် ဘာမျှ မပတ်သက်ဘဲ ဟောင်းဝပ်နှင့် ပတ်သက်သည်များကို တရစပ် မေးတော့သည်။ သည်တော့ ကျွန်တော်က-

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် လုပ်ကိုင်နေတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဥက္ကဋ္ဌကြီး ကျေနပ်မှု မရှိဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို နုတ်ထွက်ခိုင်းပါခင်ဗျာ၊ လူကြီးမင်းရဲ့ တောင်းဆိုချက်အတိုင်း ကျွန်တော် လေးလေးနက်နက် ဆောင်ရွက် ပါ့မယ်။” သူ မတောင်းဆိုခဲ့။ တကယ်တော့ သူ လုံးဝ နောက်ဆုတ်သွားခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်း နောက်ထပ် မ ‘ဟ’ တော့။ သိပ်မကြာလိုက်မီမှာပင် သူလည်း ကွန်ဂရက်အမတ် အဖြစ်မှ ပြုတ်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော့်အား နုတ်ထွက် ခိုင်းမှုမျိုးတော့ မရှိခဲ့။ ဤသည်မှာလည်း ဂုဏ်ယူစရာတစ်ခုပင်။ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်၏ ရုံးကို နိုင်ငံရေးကင်းအောင်

လုပ်ထားရခြင်းမှာ အခြေခံ လိုအပ်ချက် ဖြစ်သည်။ ခြင်းချက် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်၏ ရှစ်နှစ်သက်တမ်းကို ပြန်ကြည့်
လိုက်တော့ ကျွန်တော်သည် ထိုအတိုင်း အောင်မြင်အောင် လုပ်ထား နိုင်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရပေသည်။

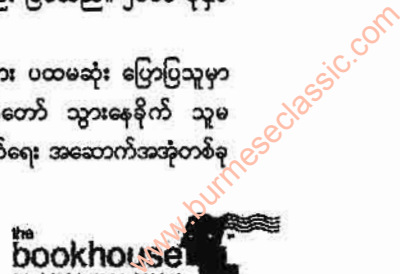
ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

အမေ့ကို အသက်ရှင်လျက် နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ရသည်ကို ကျွန်တော် မည်သည့်အခါမျှ မေ့မည်မဟုတ်။ ထိုနေ့က ဒဲလာဝဲပြည်နယ် ဝီလ်မင်တန်မြို့ အမ်ဘီအင်န်အေ အမေရိကဘဏ်တွင် အကြီးတန်း ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် အလုပ်သစ် စသည့်နေ့လည်း ဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော် အင်ဖ်ဘီအိုင်ဒါရိုက်တာ ရာထူးမှ ထွက်ပြီး နှစ်လကျော်ကျော်သာ ရှိသေးသည်။ မာရီလင်းနှင့် ကလေးများမှာ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် ဂရိတ်ဟောမြို့ကလေးတွင်ပင် ကျန်ရစ်ကာ နှစ်ကုန်မှ ပြောင်းလာကြမည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ တစ်ယောက်တည်း ယာယီလူပျိုကြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အမ်ဘီအင်န်အေနှင့် ကျွန်တော်တို့အကြား ကျွန်တော့်အမေ မသေခင် အချိန်ပိုင်းသာ လုပ်ရန် သဘောတူထားသည်။ အမေမှာလည်း သေရန် ရက်ပိုင်းမျှသာ လိုတော့သည်။ ကျွန်တော် လည်းတတ်နိုင်သမျှ အမေဘေးတွင် ရှိနေချင်သည်။

အမေသည် မဟတ်တန် အနောက်ခြမ်း၊ ဟတ်ဆန်မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ပလစ်ဆိတ် ဆေးဝါးဌာန (ဆေးရုံ) တွင် ဖြစ်၏။ ထိုနေ့ည သန်းခေါင်ကျော်လောက်တွင် ကျွန်တော် ဆေးရုံမှ ထွက်လာတော့ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် မိုးကုပ်စက်ပိုင်းကို နောက်ခံပြု၍ နယူးယောက်မြို့ကို ခါတိုင်းလို ကြည့်နေမိသည်။ ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေး မျှော်စင်ညီနောင်မှာ အဝေးမှပင် ထိန်ညှီးစွာ မြင်နေရသည်။ ယင်းတို့မှာ အမြင့်ဆုံးလည်းဖြစ်ပြီး ကျွန်းကို ဖြတ်၍ တောင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်စရာ နောက်ဆုံးမြင်ရသည့် မြင်ကွင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ၂၀၀၁ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက်က စလေပြီ။

ဖြစ်ပျက်သမျှကို ကျွန်တော့်အား ပထမဆုံး ပြောပြသူမှာ မာရီလင်း ဖြစ်သည်။ ရုံးသစ်သို့ ကျွန်တော် သွားနေခိုက် သူမ ကျွန်တော့်ထံ ဖုန်းဆက်ပြီး ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေး အဆောက်အအုံတစ်ခု

အခန်း - ၁၀
စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက်
အကြမ်းဖက် တိုက်ခိုက်မှု

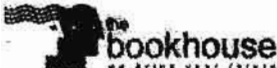

အပေါ်ပိုင်းကို ခရီးသည်တင် လေယာဉ်တစ်စီးက ဝင်တိုက်သွားကြောင်း ပြောပြသည်။ မီးတွေ လောင်နေသည်ဟုလည်း ဆို၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ယခု ဘဝသစ်ထက် ဘဝဟောင်းကို ပို၍ အာရုံစိုက်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် ကြိုတင်သတိပေး သည့် အချက်များ တွေ့ကောင်း တွေ့နိုင်သည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော်လည်း အခြားလူများလိုပင် ယင်းသည် အလွန် အလွန် ဆိုးရွားသော အဖြစ်အပျက်ကြီးတစ်ခု အဖြစ်သာ သဘောပိုက်လိုက်ရပေတော့သည်။

နောက် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်အကြာတွင် အက်ဖ်ဘီအိုင် လက်ထောက် ဒါရိုက်တာ ဒေးလ်ဝပ်ဆင် မုန်းဆက်လာတော့ အခြေအနေ တစ်ရပ်လုံးမှာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ဒုတိယမျှော်စင်လည်း ထိသွားပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အကြီးအကျယ် တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရပြီဟု ဒေးလ်က ဆိုသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး သေကျေဒဏ်ရာရသူများအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရပြီး တိုက်ခိုက်လာမည်ဟု စိုးရိမ်နေသည်များ တကယ် ဖြစ်လာပါပြီကောဟု သိလိုက်ရတော့သည်။ ဒေးလ်နှင့် ကျွန်တော်သည် အရှေ့အလယ်ပိုင်းနှင့် အာဖရိကတို့တွင် ကျွန်တော်တို့အား တိုက်ခိုက်လာသည့် စစ်များကို အနီးကပ် တွေ့ခဲ့ကြရသည်။ ယခုတော့ သူတို့က ကျွန်တော်တို့မြေပေါ်အထိပင် လာရောက်တိုက်ခိုက်ကြလေပြီ။

တီဗီ ဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် မြင်ရသည့် ထိုလူသတ်ပွဲကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရအနေနှင့် ခိုဘားမျှော်စင်ကဲ့သို့ နိုင်ရီဘီနှင့် ဒါအက်ဆလစ်မြို့တွင် ဖျက်ဆီးခံခဲ့ရသည့် ကျွန်တော်တို့၏ သံရုံးများကဲ့သို့၊ နစ်လုမတတ် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည့် ယူအက်စ်အက်စ် ကိုးလ်ကဲ့သို့ မျက်ကွယ်ပြုထား၍ မရတော့ပေ။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အနေအထား၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် နေရာတို့ကြောင့် အမေရိကန်နိုင်ငံသည် စစ်ကို ပြန်လည်ဆင်နွှဲရတော့မည်။ နောက် နာရီပိုင်းအကြာ အဖြစ်အပျက်များက ပင်တဂွန် စစ်ဌာနချုပ်ကို ထိမုန်းခြင်း၊ ပင်ဆိုက်ဗေဇီးယားပြည်နယ် ရှန်စတီလ်မြို့တွင် လေယာဉ်ပျက်ကျခြင်းများ ဖြစ်သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်များမှာ ကျွန်တော်တို့ ထင်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ (ရှန်စတီလ် လေကြောင်း လိုင်းသည် မြို့တော် ဝါရှင်တန်သို့ သွားရောက်တိုက်ခိုက်မည်မှာ သေချာသည်။ ယင်းသည် တစ်ကမ္ဘာလုံး ထင်ရှားသွားစေ မည့် တိုက်ခိုက်မှု ဖြစ်သွားစေမည် ဖြစ်သည်)

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျွန်တော် အမေဆေးရုံသို့ ကားဖြင့်တစ်ခါ ပြန်သွားခဲ့သည်။ ထိုခရီးမှာ နှစ်နာရီခန့် ကြာသည့် ခရီး ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က ထိုထက် အချိန် သုံးဆ ပိုကြာခဲ့သည်။ အမေဆေးရုံ ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လျှင် ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေး အဆောက်အအုံများ ရှိသည့်နေရာ၌ ဖုန်လုံးကြီးများ လိပ်တက်နေသည်ကို တွေ့နေရသည်။ ထိုတိုက်ခိုက် မှုတွင် ခံလိုက်ရသူများထဲတွင် ကျွန်တော် မျက်နှာသိများ ပါလာသည်။ ယခင် ကျွန်တော်၏ နိုင်ငံတကာ အကြမ်းဖက်မှု အကြီးအကဲ ဝန်အိုနေးမှာ အပျက်အစီးပုံ ကြားထဲတွင် သေဆုံးလျက် ရှိနေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်က ခိုဘားမျှော်စင် တိုက်ခိုက်ခံရမှုအပြီး သူရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ဒေးလ်ဝပ်ဆန်ရယ် အတူရှိနေခဲ့ကြသည်။ ပြီးခဲ့သည့် တစ်နှစ် မပြည့်တဖြည့်

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် အောက်တိုဘာလတွင်လည်း ဂျွန်နှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အယ်လ်ကောဒါတို့ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် နှစ်မြှုပ်မတတ် ဖြစ်သွားရသည့် ယူအက်စ်အက်စ် ကိုးလ် သင်္ဘောပေါ်တွင် အတူတွဲပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြသေးသည်။ အပျက်အစီးပုံထဲ၌ သေနေသည့်အထဲတွင် အက်ဖ်ဘီဘိုင် အထူးစုံထောက် လီအိုနတ် ဟတ်တန်လည်း ပါခဲ့သည်။ အိုးနေးလ်ကဲ့သို့ပင် ဟတ်တန် သည်လည်း အဆောက်အအုံများထဲ၌ ပိတ်မိနေသော လူများကို ကယ်ဆယ်ရင်း သေခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက် တိုက်ခိုက်မှုအပြီး ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် တစ်နိုင်ငံလုံး ဝမ်းနည်း ကြေကွဲကြစဉ် ကျွန်တော့် အဖေ၊ ကျွန်တော့် အစ်ကိုနှင့် ညီတို့သည် အမေအား သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုနေ့သည်ကား ကျွန်တော့်အတွက် ဝမ်းအနည်းရဆုံးနေ့ ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရာပေါင်းများစွာသော သတင်းစာမျက်နှာများ၊ နာရီပေါင်းများစွာသော ရေဒီယိုနှင့် ရုပ်သံလွှင့် ချက်များ၊ ဒါဇင်ပေါင်းများစွာသော စာအုပ်များဖြင့် စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက် အဖြစ်အပျက်နှင့် ပတ်သက်၍ ရေးကြ၊ ပြောကြ၊ ဖော်ပြကြသည်။ ကလင်တန်အစိုးရနှင့် ဘုရားအစိုးရတို့ကိုလည်း အပြစ်တင်ကြသည်။ ထိုသမ္မတနှစ်ဦး၏ လက်အောက်ရှိ သက်ဆိုင်ရာ အေဂျင်စီများကိုလည်း အပြစ်တင်ကြသည်။ ဖက်ဒရယ် လေကြောင်းအုပ်ချုပ်ရေးဌာနသည် လေယာဉ်များ လုံခြုံရေးကို အာရုံစိုက်ခြင်း မရှိခဲ့ဟု ဆို၏။ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာန၊ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာန၊ အကောက် ခွန် ဌာနတို့သည် ယခုထက်ပိုကောင်းအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သင့်သည်ဟု ဆိုသည်။ စီအိုင်အေသည် နားထောင်ရမည့် နေရာတွင် နားရွက်မပါ၊ ကြည့်ရမည့်နေရာတွင် မျက်စိမပါ ဖြစ်နေသည်ဆို၏။ အက်ဖ်ဘီဘိုင် ဌာနမှာမူ ခေတ်မီနည်းပညာ အားနည်းနေပေသည်။ အရေးကြီးသော ထောက်လှမ်းရေး သတင်းအချက်အလက်များမှာ ဗျူရိုကရေစီယန္တရားကြားတွင် ထောင်ချောက်မိနေသည်။

၂၀၀၂ ခုနှစ် အောက်တိုဘာ ၈ ရက်တွင် ပူးတွဲထောက်လှမ်းရေးကော်မတီ ကြားနာမှုတွင် လည်းကောင်း၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ် ဧပြီလ ၁၃ ရက် အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်မှုဆိုင်ရာ အမျိုးသားကော်မတီ ကြားနာမှုတွင်လည်းကောင်း၊ ဝေါစကြိုဂျာနယ် ထဲတွင် ရေးခဲ့သည့် ဆောင်းပါးထဲတွင်လည်းကောင်း ထိုအကြောင်းကို ထည့်သွင်း ပြောကြား ရေးသားခဲ့ သည်။ တိုက်ခိုက်မှု မခံရမီ ရှစ်နှစ်အတွင်း အက်ဖ်ဘီဘိုင်ဌာနအား ကျွန်တော် ကိုင်တွယ်ခဲ့ပုံနှင့် ပတ်သက်၍ ချီးကျူးမှုများ လည်း ခံရသည်။ ပြစ်တင်ဝေဖန်မှုများလည်း ခံခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော် ရေးခဲ့သည့် ဆောင်းပါးများထဲတွင် အမေရိကန်သမိုင်းတွင် အဆိုးရွားဆုံး ထိုကာလနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် သဘောပေါက် ယုံကြည်လာသည်များကို ရေးသားခဲ့ပေသည်။ ယင်းမှာ ပင်မကျောရိုးမှ အမှားများ၊

အဖျားအနား အမှန်များ၊ ထိုနေ့က ဖြစ်ပျက်သွားသည်များနှင့် ပတ်သက်၍ အဘယ့်ကြောင့် ပြင်ဆင်မထားမိသည်များ ဖြစ်သည်။

ပထမအနေနှင့် အက်ဖီဘီအိုင် နည်းပညာပြဿနာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အမှောင်ခေတ်ထဲသို့ ရောက် နေခဲ့သည်။ အံ့ဩဖွယ်ရာ ကွန်ပျူတာတော်လှန်ရေးသည် ဗျူရိုသို့ ရောက်မလာခဲ့။ ၂၀၀၁ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၁၀ ရက် ညနေတွင် အမေရိကန်တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ စားပွဲတင် ကွန်ပျူတာဖြင့် ထိုင်နေသော ၁၂ နှစ်အရွယ် ကလေးတိုင်း၏ လက်ဖျားမှ ကွန်ပျူတာ စွမ်းအားသည် အက်ဖီဘီအိုင် စုံထောက်တိုင်းထက် သာနေသည်။ ယင်းမှာ စံတင်လောက်သည့် အားနည်းချက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် နည်းပညာစွမ်းရည် အရေးတကြီး လိုအပ်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ သတင်းအချက်အလက် နည်းပညာစနစ်ကို မြှင့်တင်ရန် ကျွန်တော် ကွန်ဂရက်တွင် နှစ်စဉ် ငွေတောင်းခဲ့သည်။ နှစ်စဉ် ပယ်ချခံခဲ့ရသည်။ သည်နေရာတွင် ကိန်းဂဏန်းများကို ရရန်တော့ မလွယ်။ သို့သော် အကျဉ်းချုံး၍ တင်ပြပါမည်။ အကြောင်းမူ သင်ခန်းစာမှာ အရေးကြီးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဗျူရိုသို့ မရောက်မီ ၁၉၉၂ ခုနှစ်က သတင်းအချက်အလက် မျှဝေဖလှယ်ရေး လုပ်ငန်းစဉ်ဟူ၍ ရှိခဲ့သည်။ ရည်မှန်းချက်မှာ ခေတ်သစ် ကွန်ပျူတာ စံနှုန်းထက် များစွာ နောက်ကျကျန်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဗျူရိုမှာ သူ့ရောက်နေသည့် ကာလထက် များစွာ ခေတ်နောက်ကျ နေတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့က ခေတ်နောက်ကျနေသော စားပွဲတင် ကွန်ပျူတာအား ဆက်သွယ် ရေး ကွန်ရက်အဆင့်သို့ မြှင့်တင်လိုသည်။ သို့မှသာ ကျွန်တော်တို့၏ စုံထောက်များ အီလက်ထရွန်းနစ် နည်းဖြင့် အချင်းချင်း ဖိုင်များ၊ စာတိုများ ဖလှယ်နိုင်ကာ သုံးသပ် စိစစ်မှုစွမ်းရည် ပိုကောင်းလာနိုင်သည့်ပြင် အခြား ဥပဒေ စိုးမိုးရေးအဖွဲ့များ ထောက်လှမ်းရေး အေဂျင်စီများနှင့် သတင်းအချက်အလက် ဖလှယ်နိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ မြှင့်တင်ရန် ငွေ ဒေါ်လာ ၄၃၂ သန်း လိုသည်။ ကျွန်တော်တို့က ထိုအစီအစဉ် ချပြီးသည်နှင့် ငွေကို ရှာသည်။

၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်တို့က ကွန်ဂရက်သို့ နည်းပညာသစ်အတွက် ဒေါ်လာ သန်း ၇၀ တောင်းခံခဲ့သည်။ ယင်းမှာ သတင်းအချက်အလက် နည်းပညာအတွက် ဒေါ်လာ သန်း ၂၀ ဖြစ်ပြီး သတင်းအချက်အလက် ဖလှယ်ရေး လုပ်ငန်းစဉ်အတွက် ဒေါ်လာ သန်း ၅၀ ဖြစ်သည်။ ကွန်ဂရက်က ဒေါ်လာ သန်း ၅၀ အတွက် ဒေါ်လာ ၂ သန်းသာ ချပေးခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ပြီးပြည့်စုံသော အကောင်အထည်ဖော်ရေးအစီအစဉ်ကို ကွန်ဂရက်သို့ တင်ပြပြီးမှသာလျှင် သတင်း အချက်အလက်ဖလှယ်ရေး လုပ်ငန်းစဉ်အတွက် ငွေကို သုံးရမည်ဟု ဆိုပြန်သည်။ နောက်နှစ်နှစ် ကြာသောအခါ ကျွန်တော် တို့က ဒေါ်လာ ၅၈.၈ သန်း တောင်းခံပြန်သည်။ ထိုစဉ် အကောင်အထည်ဖော်ရေး အစီအစဉ်ကို ရေးဆွဲ၍လက် တင်သည်။ နောက်ဆုံး ထိုအစီအစဉ်ကို ကွန်ဂရက်က လက်ခံနိုင်ဖွယ် ရှိသည်ဟု မြင်သဖြင့် တောင်းထားသည့် ငွေ ထက်ဝက်ပင် မရှိသော ငွေကို ချပေးခဲ့သည်။

ငွေကို ရှာ၍ ခက်ခဲသောအခါ ကျွန်တော်တို့အား ကူညီနိုင်မည့်သူကို ရှာပြန်တော့လည်း မလွယ်ပြန်။ ၁၉၉၀ ပြည့်လွန်နှစ်များတွင် အလယ်အလတ်တန်းစား ပရိုဂရမ်များသည်ပင် စီလီကွန်တောင်ကြားတွင် ဝင်ငွေ ကောင်းနေကြသည်။ ကံကောင်းထောက်မကာ အိုင်ဘီအမ် ကုမ္ပဏီအတွက် ကွန်ပျူတာ ကွန်ရက်လုပ်ငန်းကို ကိုင်တွယ်နေသော ဘော့ဒိုင်းအား ကျွန်တော်က ထောက်ခံ တင်ပြလိုက်သည်။ ကံကောင်းသဖြင့် ဘော့ကလည်း အက်ဖ်ဘီအိုင်အတွက် လုပ်ပေးချင်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့တွင် ရှိနေသည့် နည်းပညာပိုင်းကို သူက နှိုက်ကြည့်ပြီးနောက် သူပြောသည့် မှတ်ချက်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေသည်-

“ခင်ဗျားတို့မှာ အသက်ကယ်ဆေး မရှိတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ သေနေကြပြီ။”

သူပြောသည်မှာ မှန်နေသည်။ သူသည်သာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အသက်ကယ်ဆေး ဖြစ်တော့သည်။ သို့ရာတွင် သူသာ နိုင်ငံအတွက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ပြင်းပြသော စေတနာ မရှိခဲ့ပါ။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ မရနိုင်ခဲ့ပေ။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ပေးနိုင်သည့် လစာက သူ ယခင်ရနေသည့် ဝင်ငွေ၏ ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းသာ ရှိသည်။

ဘော့က အီ-အက်ဖ်ဘီအိုင် အစီအစဉ်ကို ရေးဆွဲခဲ့သည်။ ကွန်ဂရက်ကလည်း နောက်ဆုံး လက်ခံခဲ့သည်။ သူက ကြံဗေဒ စနစ်ကို ဒီဇိုင်း ထုတ်ပေးသည်။ ယင်းသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် အသက်ကယ်ဆေး ဖြစ်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု ကွန်ပျူတာ သတင်းနည်းပညာခေတ်သို့ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။ ထို ကြံဗေဒ စနစ်ကိုပင် စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက်မတိုင်မီက ရန်ပုံငွေ လုံလောက်အောင် ချမှပေးခဲ့။

သတင်း နည်းပညာ လုံလောက်အောင်လည်းမရှိ၊ လုံလောက်အောင် လုပ်ရန်လည်း ငွေမရှိသည့်တိုင် ကျွန်တော်တို့ ပြည်ပ အကြမ်းဖက်သမားများကို ပြည်တွင်းမှာရော ပြည်ပမှာပါ မျက်ကွယ်ပြုမထား။ မျက်ကွယ်ပြုမထားရုံမက ၁၉၉၃ ခုနှစ် ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေးအဆောက်အအုံ ဗုံးခွဲ တိုက်ခိုက်ခံရပြီးကတည်းက ဗျူရီသည် အကြမ်းဖက်ဝါဒနှင့် အကြမ်းဖက်သမားများကို မပြတ် သတိထား စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက်များ၏ ပြောင်မြောက်သော စုံစမ်းထောက်လှမ်းမှုနှင့် အမေရိကန် ရှေ့နေရုံးတို့၏ ကျွမ်းကျင်သော ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် အစ္စလာမစ် အုပ်စုခေါ် အကြမ်းဖက်အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင် ရိုက်အပ္ပဒဲရာမန် ကို ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေးအဆောက်အအုံကို ပထမအကြိမ် တိုက်ခိုက်မှုတွင် ဦးဆောင်သည့် ပြစ်မှုဖြင့်

ထောင်ဒဏ်တစ်သက်နှင့် နှစ်ခြောက်ဆယ် ချမှတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ရာမန်သည် အယ်လ်ကောဒါ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းတွင် နောက်ကွယ်မှ ပါဝင်နေသူလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုစုံစမ်းထောက်လှမ်းမှုအရ မဟာတန်ခိုးရပ်ကွက်ရှိ လှိုက်ခေါင်းတံတားများနှင့် အထင်ကရ နေရာများကို ရာမန်တို့အဖွဲ့မှ ဗုံးခွဲတိုက်ခိုက်မည့် အစီအစဉ်ကို ဖော်ထုတ်ကာ တားဆီးနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအထဲတွင် ကုလသမဂ္ဂ ဌာနချုပ်ပါ ပါဝင်သည်။

၁၉၉၃ ခုနှစ် အဆိုပါ တိုက်ခိုက်မှုတွင် ရာမန်နှင့် အတူ တွဲဖက်ပါဝင်သည့် ရစ်စီ ယူဆွတ်နှင့် ခါလစ်ရှိုတ်တို့ မှာ ကျွန်တော်တို့ မဖမ်းနိုင်မီ ပါကစ္စတန်နိုင်ငံသို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ လက်လျှော့ခြင်း မရှိခဲ့။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်တို့ စုံထောက်များသည် အိုစမာဘင်လာဒင် စီစဉ်ထားသည့်ဆိုသော ပါကစ္စတန်နိုင်ငံရှိ တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် ယူဆွတ်ကို ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်။ သူ့ကို နယူးယောက်မြို့သို့ ပြန်ခေါ်လာကာ ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေး အဆောက်အအုံ ပထမအကြိမ် ဗုံးခွဲတိုက်ခိုက်မှုအတွက်သာမက အမေရိကန် လေကြောင်းလိုင်း ဆယ့်တစ်ခုကို ပစ်ဖိတ် သမုဒ္ဒရာအပေါ်၌ ဖောက်ခွဲရန် ကြံစည်မှုအတွက်ပါ ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နှစ်အကြာ ၁၉၉၆ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်တို့၏ စုံထောက်များနှင့် စီအိုင်အေ အဖွဲ့ဝင်တို့သည် ခါလစ်ရှိုတ်ခိုဟာမက်အား ကာတာနိုင်ငံမြို့တော် ဒိုဟာတွင် ဖမ်းမိတော့မည့်ဆဲဆဲ လွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။ သူက အာရပ်စော်ဘွားများသမ္မတနိုင်ငံသို့ သွားရန် ပြင်ဆင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကို လက်ထောက်ချသူရှိသည်ဟု ယုံကြည် ရပေသည်။ နောက် ခုနှစ်နှစ်နီးပါးအကြာတွင် သူသည် မြေအောက်သို့ ပုန်းလှိုးသွားပြန်သည်။ ထိုအတောအတွင်း သူသည် စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက် တိုက်ခိုက်မှုကို နောက်ကွယ်မှ ကြိုးကိုင်နေသည်ဟု ယူဆရပေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ထိုအတွက် လိုချင်သည်မဟုတ်ခဲ့။

၁၉၉၇ ခုနှစ် ဇွန်လတွင် အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက် ဖရက် ဂါးရက်သည် ပါကစ္စတန်ရှိ ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် မာအီမဲ ကာစီကို ဖမ်းမိကာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ တရားရုံးတင်ရန် ခေါ်လာခဲ့သည်။ ပြီးခဲ့သည့် လေးနှစ်ခွဲ ၁၉၉၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၅ ရက်က ကာစီသည် လန်ဂလေမြို့ရှိ စီအိုင်အေဌာနချုပ် ဝင်ပေါက် အပြင်ဘက်မှ စောင့် ကာ တိုက်ခိုက်ရာ ဝန်ထမ်းနှစ်ဦး သေဆုံးပြီး သုံးဦး ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ ကာစီ၏ တောင်းဆိုချက်အရ ၂၀၀၂ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် သူ့ကို သေဒဏ်ပေးစဉ် ဂါးရက်မှာ သူ့ဘေးတွင် ရပ်ပေးခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်၏ အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာ သက်တမ်းအတွင်း ပြည်ပ အက်ဖ်ဘီအိုင် ရုံးခွဲပေါင်း ၁၇ ခုမှ ၄၂ ခုအထိ လျင်မြန်စွာ တိုးချဲ့ခဲ့သည်။ ထိုသို့ တိုးချဲ့မှုကြောင့် ယခင်က မရခဲ့သည့် အောင်မြင်မှုများ ရရှိခဲ့သည်။ ခါတ်ခွဲခန်း စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုများအရ ယူအက်စ်အက်စ် ကိုးလ် သင်္ဘောကို ဖောက်ခွဲတိုက်ခိုက်သည့် ဗုံးမှာ ရုရှားနိုင်ငံအတွင်း လုပ်သည်ဟု သိခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ကေဂျီဘီ တစ်ဖြစ်လဲ အက်ဖ်အက်စ်ဘီ ဒါရိုက်တာထံ ဖွင့်ဆက်

www.burmeseclassic.com

လိုက်သည်။ သူနှင့် သူ၏ ဖောက်ခွဲရေးကျွမ်းကျင်သူတို့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုကြောင့် ဝုံးလုပ်သည့်နေရာကို သိရှိခဲ့ရုံသာမက ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ အကြမ်းဖက်မှု တိုက်ဖျက်ရေးအတွက်ပါ များစွာ အကျိုးရှိခဲ့ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ဘက်မှလည်း လိုအပ်သည့် အချက်အလက်များကို မျှဝေ ဖလှယ်ပေးခဲ့သည်။ နယူးယောက်ရှိ အက်ဖီဘီဘီအိုင် စုံထောက်များသည် အချက်အလက်များကို စုဆောင်းကာ အီဂျစ် ထောက်လှမ်းရေးအာဏာပိုင်များထံ ပေးပို့ခဲ့ရာမှ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် အောက်တိုဘာ ၁၉ ရက်တွင် အလာ အဗ္ဗူဒ ရာစစ် အာတီးယား အား ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်။ သူသည် ၁၉၉၇ ခုနှစ်က နာမည်ကျော် လတ်ဆာ ပီရမစ် တစ်ထိုင်တွင် နိုင်ငံခြားသားကမ္ဘာလှည့် ၄၈ ယောက်နှင့် အီဂျစ်လူမျိုး လေးယောက်ကို သတ်ဖြတ်မှုဖြင့် အလို့ရှိနေသူ ဖြစ်သည်။ ထိုလကုန်ပိုင်းတွင် ရှမ်းအယ်လ်ဂိုက် အပန်းဖြေစခန်း၌ ကျင်းပမည့် အရှေ့အလယ်ပိုင်း အကြမ်းဖက်မှုဆိုင်ရာ ထိပ်သီးအစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်မည့် ကလင်တန်အား လုပ်ကြံရန်လည်း ကြံစည်ခဲ့သည်။

တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ ထောက်လှမ်းရေးနှင့် လုံခြုံရေးအေဂျင်စီများအကြား ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်း ဖွင့်ရန် ကျွန်တော် ရှစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း နိုင်ငံပေါင်း ၆၈ နိုင်ငံသို့ သွားရောက်ခဲ့ပြီး သမ္မတ၊ ဝန်ကြီးချုပ်၊ ဘုရင်၊ စော်ဘွား ကျွန်တော်နှင့် အဆင့်တူ၊ ဂျော့ တန်းနက်နှင့် အဆင့်တူ စသည်ဖြင့် ပြည်ပ ခေါင်းဆောင် ၂၀၀၀နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အကြမ်းဖက်သမားများ မည်သည့်နေရာတွင် ပုန်းနေသည်၊ ဘာတွေကြံစည်နေသည် စသည်တို့ကို သိနေပြီး ကျွန်တော်ကို တွေ့ချင်သည် ဆိုသော လူများနှင့်လည်း တွေ့ဆုံသည်။ ထိုခရီးများ သွားသည့်အတွက် ဝေဖန်မှု များလည်း ခံခဲ့ရသည်။ ဝါရှင်တန် ဌာနချုပ်များတွင် စားပွဲထိုင်သူတွေက များသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့လို မနေနိုင်။

ကျွန်တော်တို့သည် အကြမ်းဖက်ဝါဒ တိုက်ဖျက်ရေးအတွက် အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။ အက်ဖီဘီဘီအိုင် ဌာနချုပ်တွင် အကြမ်းဖက်ဝါဒ တန်ပြန်တိုက်ဖျက်ရေးဗဟိုဌာနကို ဖွင့်ထားသည်။ ထိုဌာနကို စီအိုင်အေဌာနချုပ်ရှိ အလားတူ ဌာနနှင့် ထပ်ချပ်မကွာ ဆောင်ရွက်နိုင်အောင်လည်း စီမံထားသည်။ ၁၉၉၉ ခုနှစ်တွင် နောက်တစ်ကြိမ် ပြဿနာပေါ်လာပါက စုံထောက်များ အချင်းချင်း ဆက်သွယ်ရန် လွယ်ကူစေမည့် မဟာဗျူဟာ သတင်းအချက်အလက်နှင့် စစ်ဆင်ရေးဗဟိုဌာန ကိုလည်း ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။

၁၉၈၀ ပြည့်လွန်နှစ်များတွင် ပြည်တွင်းရှိ အကြမ်းဖက်ဝါဒ ရယ်ဒီကယ်နှင့် အခြေခံဝါဒီများကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် အကြမ်းဖက်ဝါဒ ပူးတွဲတိုက်ဖျက်ရေးအဖွဲ့ကို ဖွဲ့ခဲ့သည်။ ၁၉၉၀ ပြည့်လွန်နှစ်များတွင် ပြည်ပ အကြမ်းဖက်အန္တရာယ်များ မြင့်မားလာသည်နှင့်အမျှ ထိုတပ်ဖွဲ့အရေအတွက်ကို သုံးဆ မြှင့်တင်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ဖက်ဒရယ်၊ ပြည်နယ်နှင့် အောက်ခြေအဆင့် ဥပဒေစိုးမိုးရေး အဖွဲ့များအကြား ထောက်လှမ်းရေးသတင်း၊ သက်ဆိုင်ရာ သတင်းအချက်အလက်များနှင့်

စစ်ဆင်ရေးများ အချင်းချင်း ဖလှယ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် အမျိုးသားကာကွယ်ရေး ပြင်ဆင်မှုရုံးကိုလည်း ဖွဲ့စည်းကာ အကြမ်းဖက် တိုက်ခိုက်လာသည့်အခါ ပြင်နိုင်ရန် ဒေသအလိုက် သင်တန်းပေး လေ့ကျင့်မှုများ လုပ်ခဲ့သည်။

အများဆုံး ပစ်မှတ် ဖြစ်လာနိုင်သည့် ကုလသမဂ္ဂ အစည်းအဝေးများ၊ ကမ္ဘာ့ဖလားပြိုင်ပွဲများ၊ အမျိုးသားနိုင်ငံရေး ညီလာခံများ၊ စုပါဘောင်း အားကစားပွဲများ၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီ အိုလံပစ် စသည်များကို ကာကွယ်ရန် လူအား၊ ပစ္စည်းအားဖြင့် ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။ ၂၀၀၁ ခုနှစ် ကျွန်တော်၏ အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာ သက်တမ်း နောက်ဆုံးလတွင် ၁၉၉၅ ခုနှစ်၌ ဘူဒါပက်တွင် ဖွင့်ခဲ့သည့် သင်တန်းမျိုး ဗဟိုအာရှတွင် ဖွင့်ရန် ထောက်ခံတင်ပြခဲ့သည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ဒူဘိုင်းနိုင်ငံတွင် လုပ်မည့် အကယ်ဒမီ ကျောင်းမျိုးလည်း ဖြစ်သည်။ ဖွင့်ရသည့် အကြောင်းရင်းမှာ ပြီးခဲ့သည့် ခြောက်နှစ်က အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ သင်တန်းကို အကြောင်းပြု၍ ရလာမည့် မပြတ် ထိတွေ့ဆက်သွယ်နိုင်ရေး ဖြစ်သည်။ ထိုသို့သာ ဆက်သွယ်နိုင်ခြင်း မရှိပါက မျက်စိကန်း နားကန်း ဖြစ်ကုန်ကြပေမည်။

အိုစမာဘင်လားဒင်နှင့် အယ်လ်ကေဒါ အဖွဲ့ကိုမူ ၁၉၉၀ ပြည့်လွန် နှစ်များကစ၍ မပြတ်စောင့်ကြည့်ကာ အစိုးရိမ်ရဆုံး အဆင့်တွင် ထားခဲ့သည်။ စီအိုင်အေနှင့် ယှဉ်တွဲ လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ဘင်လားဒင်အား ၁၉၉၂ ခုနှစ်က အမေရိကန်စစ်သားများအား သတ်မှုဖြင့် ရွဲချက်တင်ခဲ့သည်။ ယင်းမတိုင်မီနှစ်ကလည်း စီအိုင်အေနှင့် အက်ဖ်ဘီအိုင် ပူးပေါင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် အလက်စတြီးယားမြို့ရှိ အဆောက်အအုံတစ်ခုတွင် လျှို့ဝှက်စွာ စခန်းချကာ ဘင်လားဒင်အား ကမ္ဘာ့အနှံ့ ခြေရာခံခဲ့သည်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်ကလည်း အမေရိကန် အထူးတပ်ဖွဲ့များ အက်ဖ်ဘီအိုင် ဗိုလ်ထောက်များ၊ အာဖဂန် တပ်ဖွဲ့များဖြင့် ဘင်လားဒင်ကို အာဖဂန်နိုင်ငံ ကန်ဒဟာမြို့တွင် ဖမ်းဆီးရန် ထိုအုပ်စုက စီစဉ်ခဲ့သေးသည်။ ထိုအစီအစဉ်ကို စစ်ဘက်မှ ပယ်ချခဲ့သည်။ (ပါကစွတန်နိုင်ငံ၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု မပါဘဲ ထိုစစ်ဆင်ရေး အောင်မြင်နိုင်မှု အခြေအနေ နည်းသည်ဟု ဆိုသည်ကို ကျွန်တော်နှင့် ဂျော့ တန်းနက်တို့ လက်ခံခဲ့ရသည်)

၁၉၉၈ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၇ ရက်တွင် နိုင်ရိုဘီနှင့် ဒါးအက်ဆလမ်းမြို့များရှိ အမေရိကန်သံရုံးများကို အယ်လ်ကေဒါအဖွဲ့က တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ နိုဝင်ဘာလတွင် ထိုတိုက်ခိုက်မှုအတွက် ဘင်လားဒင်ကို ဒုတိယခွဲချက် တင်ပြခဲ့ပြန်သည်။ ထိုစဉ်တိုက်ခိုက်မှုများအတွက် သူ၏ စစ်ဘက်တပ်မှူး ဗိုဟာမက် အတက်ဖ်နှင့် အခြားလူများလည်း

ကျွန်တော်နှင့်အက်ဖ်ဘီဘိုင်

စွဲချက်တင်ခဲ့သည်။နောက် ငါးလအကြာ ၁၉၉၉ ခုနှစ် ဧပြီလတွင် ဘင်လာဒင်အား အက်ဖ်ဘီဘိုင်၏ အလိုရှိဆုံး ဆယ်ဦး စာရင်းတွင် ထည့်သွင်းခဲ့သည်။ သူ့ကို ဖမ်းနိုင်သည့် ဝရမ်းတွေကိုလည်း ကမ္ဘာ့အနှံ့ ဖြန့်ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကဲ့သို့ပင် နိုင်ငံတကာ ရဲတပ်ဖွဲ့ကလည်း အမြင့်ဆုံး တပ်လှန့်အနေအထားဖြင့် ပြင်ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ စုံစမ်းထောက် လှမ်းမှုကို ချက်ချင်း စတင်လိုက်သကဲ့သို့ ဥရောပ တစ်တိုက်လုံးသာမက ကမ္ဘာ့အနှံ့ နိုင်ငံအသီးသီးတွင်လည်း အလားတူ လုပ်ကာ ရလဒ်သည် အချက်အလက်များကို ဆက်စပ်ကာ ပဟေဠိကို ဖော်ထုတ်သည်။

ဘင်လာဒင်နှင့် သူ့ အဖွဲ့အစည်းသည် ကျွန်တော်တို့၏ နယ်နိမိတ် အဝန်းအဝိုင်းအတွင်းမှာပင် လှုပ်ရှား ဆောင်ရွက်နိုင်သည်ဟု သဘောမထားခဲ့။ အယ်လ်ကေဒါ အဖွဲ့ဝင်များကို မဟတ်တန်ရပ်ကွက် ခရိုင်တရားရုံးတွင် ကြားနာ စစ်ဆေးနေစဉ် လမ်းများကို ပိတ်၊ အတားအဆီးများ၊ စစ်ဆေးရေးဂိတ်များ ထားကာ လက်နက်အပြည့်နှင့် ရာပေါင်းများစွာသော နယူးယောက်ရဲများ၊ အက်ဖ်ဘီဘိုင် စုံထောက်များ ချထားခဲ့သည်။ ကြားနာမှုများမှာ စီစဉ်ထား သည့်အတိုင်း ဖြစ်မြောက်ခဲ့ပြီး တရားခံများမှာလည်း ထင်ထားသည့်အတိုင်း ပြစ်မှုထင်ရှားကြောင်း စီရင်ချက် ချခဲ့သည်။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် နွေဦးရာသီ စောစောပိုင်းတွင် ကျွန်တော် ပါကစ္စတန်နိုင်ငံသို့ လေယာဉ်ဖြင့် သွားခဲ့သည်။ ဧပြီလ ၆ ရက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် အမေရိကန် ကောင်စစ်ဝန် (ထိုစဉ်က သံအမတ် မထားသေး) တို့ သမ္မတ ပါဗေး မှရှာရက်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ တွေ့ဆုံမှုမှာ မူလက အစ္စလာမာဘတ်မြို့တွင် စီစဉ်ထားသော်လည်း လုံခြုံရေးအရ လာဟိုင်းမြို့ စစ်ဌာနချုပ်တွင် လုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က ရည်ရွယ်ချက်နှစ်ခုဖြင့် သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပထမတစ်ခုက ပါကစ္စတန် ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိတစ်ယောက်အား အရှေ့အာဖရိက သံရုံးများ ဝှံ့ခွဲတိုက်ခိုက်မှုမှ တရားခံတစ်ဦး၏ အမှုတွင် နယူးယောက် တရားရုံး၌ လာရောက် ထွက်ဆိုရန်အတွက် မှုရှာရက်အား ခွင့်ပြုချက် တောင်းရန် ဖြစ်သည်။ ထိုတရားခံသည် ဝှံ့ခွဲပြီးနောက် ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ ကရာချီမြို့သို့ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ သူ့ကို နယ်စပ်လုံခြုံရေးအရာရှိက ဖမ်းပြီး ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ လက်သို့ လွှဲအပ်ခဲ့သည်။ သူ့ကို စစ်ကြောနေစဉ်အတွင်း သူက ပြောဆိုချက်အမှန်ကို ပေးခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ ထိုအချက်ကို စစ်ကြောခဲ့သည့် အရာရှိအား လာရောက် ထွက်ဆိုစေလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအစည်းအဝေးတွင် တက်ရောက်နေသော ထောက်လှမ်းရေး အကြီးအကဲက အဆိုပါ ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း မသိစေရန် အကာအကွယ် ပေးနိုင် မပေးနိုင်ကို မေးသည်။ ကျွန်တော်က ထိုအတွက် ကျွန်တော်တို့ လုပ်မပေးနိုင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ သို့ရာ တွင် မှုရှာရက်က လက်ခံ ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ သို့နှင့် ထိုတရားခံကို စွဲချက်တင် ပြစ်ဒဏ်ချနိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် လာခဲ့ရသည့် ပို၍ အရေးကြီးသောရည်ရွယ်ချက်မှာ နိုင်ရီဘီနှင့် ဒါးအက်ဆလမ် မြို့များတွင်

လူမြောက်မြားစွာ သေကျေအောင် သတ်ခဲ့မှုအတွက် ဘင်လာဒင်အား ဖမ်းမိကာ တရားအတိုင်း စီရင်နိုင်ရန် မူရှာရက်ထံမှ အကူအညီ လာရောက် တောင်းခံခြင်း ဖြစ်သည်။ အာဖဂန်နစ္စတန် နိုင်ငံတွင် အယ်လ်ကေဒါ ခေါင်းဆောင်တို့မှာ တာလီဘန်တို့နှင့် ပုလင်းထူးတူးဆို့ ပေါင်းဖက်တွေ့နေကြသည်။ မူရှာရက်နှင့် သူ၏ ထောက်လှမ်းရေး အကြီးအကဲတို့သည် ထိုနယ်ပယ်အတွင်းသို့ လမ်းကြောင်းဖွင့်ပေးနိုင်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က မူရှာရက်အား-

“ဘင်လာဒင်ကို ဖမ်းဖို့ ကျွန်တော်မှာ ဝရမ်းပါလာပါတယ်၊ ဒီဝရမ်းတွေကို သုံးနိုင်ဖို့ စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်သူဟာ သမ္မတကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။”

မူရှာရက်က ရယ်လျက် သူ့အား အသေးစိတ် ထပ်ပြောပြရန် တောင်းဆိုသည်။ ကျွန်တော်လည်း အရှေ့အာဖရိက တိုက်ခိုက်မှုများတွင် အယ်လ်ကေဒါနှင့် ဘင်လာဒင် ပါဝင်ပတ်သက်ပုံများကို အထောက်အထားနှင့်တကွ ရှင်းပြလိုက်သည်။ မူရှာရက်ကလည်း နားလည်မှု ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့နိုင်ငံ၌ အုပ်စိတ်အိုင်စုံထောက်များ အမြဲတမ်း ထားရန် အကြံပြုချက်ကိုမူ သူတို့၏ အလယ်အလတ်တန်းဝါဒကို လက်ကိုင်ထားသည့် ပါတီများကပင် လက်ခံမည် မဟုတ်ကြောင်း ငြင်းပယ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက်များနှင့် နယူးယောက် အစိုးရရှေ့နေတစ်ဦးတို့ ပါဝင်သည့် ဒုတိယအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို စေလွှတ်ကာ မူရှာရက်၏ လူများအား ရှင်းလင်းပြရေးကိုမူ သူ လက်ခံခဲ့သည်။ ရှင်းလင်းပွဲမှာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ မူရှာရက်က ကူညီရန် ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ တာလီဘန်ခေါင်းဆောင် မူလာအိုမာက ထိုစိုးခွဲမှုများမှာ ဘင်လာဒင်နှင့် မသက်ဆိုင်ကြောင်း ဘင်လာဒင်သည် အကြမ်းဖက်မှုကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့သည် ဆို၏။ ယင်းမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိချေ။ သို့သော် ပါကစ္စတန်၏ အကူအညီ မရလျှင်တော့ ဘင်လာဒင်မှာ ကော်ဇောထဲမှ ဂျပိုးလို ဖိမ်ကျနေပေဦးတော့မည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ကတော့ သူ့ကို ဆက်လက် လိုက်နေပေမည်သာတည်း။

နောက်ထပ် ဖြစ်လာသည့် အဖြစ်အပျက်ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ အားထုတ်မှု ပြောင်းလဲမသွား။ ၂၀၀၀ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက်တွင် အကြမ်းဖက်သမား ဆယ်ကိုးယောက်သည် ခရီးသည်တင် လေယာဉ် လေးစီးကို အပိုင်စီးကာ နှစ်စီးက ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေး အဆောက်အအုံ မျှော်စင်ညီနောင်ကို ဝင်တိုက်ပြီး တတိယတစ်စီးက ပင်တဂွန် စစ်ဌာနချုပ်ကို ဝင်တိုက်ခဲ့သည်။ နေပြည်တော် ဝါရှင်တန်သို့ သွားရောက်တိုက်ခိုက်မည့် ကျန်တစ်စီးကတော့ ရဲရင့်သော ခရီးသည်များကြောင့် လမ်းခရီးမှာပင် ပျက်ကျခဲ့သည်။ ထိုတိုက်ခိုက်မှုကို ကျွန်တော်တို့ မတားဆီးနိုင်ခဲ့။ သို့ရာတွင် အကြမ်းဖက်သမား အတော်များများကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းဆီး သုတ်သင်နိုင်ခဲ့သည်။ မြောက်မြားစွာသော သူ့အကြံကြံစည်မှုများကို ဖယ်ရှားနိုင်ခဲ့သည်။ နာရီပေါင်း ထောင်သောင်းချီ အကုန်ခံကာ သူတို့ကို ခြေရာခံခဲ့သည်။ အချို့

ဆိုလျှင် အသက်အန္တရာယ်ကြားမှပင် စွန့်စားဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက် တိုက်ခိုက်မှုအား ဘင်လာဒင် ငွေကြေးထောက်ပံ့မှုကို လည်းကောင်း၊ ခါလစ်ရှိတ်ဖိုဟာမက် ထိုအစီအစဉ်အား ဆွဲသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုအစီအစဉ်ကို ဖိုဟာမက် အတက်က အကောင်အထည် ဖော်သည်ကိုလည်းကောင်း ကျွန်တော်တို့ မတားဆီးနိုင်ခဲ့။

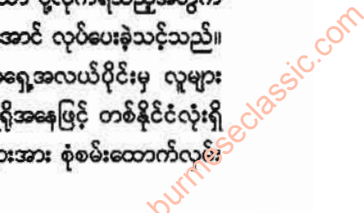

စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက် ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေး အဆောက်အအုံများ တိုက်ခိုက်ခံရသည်ဟု ကြားကြားချင်း သမ္မတ ဘုရှ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်မည်ဆိုလျှင် သမ္မတသည် အစိုးရသော အခြေအနေမှာပင် အသိတရားတစ်ခု ရလိုက်ကြောင်း တွေ့ရမည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော်တို့သည် စစ်ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ မသိလိုက်ပါဘဲ နှင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုစစ်တွင် ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု ပါဝင်နေခဲ့ကြောင်း၊ ပြိုပျက်သွားသော မျှော်စင်ကြီးနှစ်ခုသည် ကမ္ဘာ့ပဋိပက္ခ ကို စတင်လိုက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ မူလရှိပြီးသား စစ်ရှိန်ကို မြှင့်တင်လိုက်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ကြောင်းတို့ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ၁၉၉၃ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလမှ ၂၀၀၁ ခုနှစ် ဇွန်လအထိ အက်ဖ်ဘီအိုင်ကို ကိုင်တွယ်လာခဲ့ပုံနှင့် ပတ်သက်၍ ဂုဏ်ယူမိသည်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်နှင့်အတူ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသော ဗျူရိုမှ ဝန်ထမ်းအားလုံးအတွက် လည်းများစွာ ဂုဏ်ယူမိသည်။ သို့ရာတွင် ချို့ယွင်းချက်ကလေးများ ရှိခဲ့သည်အတွက်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်မိ သည်။ သို့သော် အက်ဖ်ဘီအိုင်လို စွပ်စွေးသည့် ဌာနတစ်ခုကို အပြစ်အနာအဆာမရှိ ကိုင်တွယ်နိုင်ရမည်ဟု မြင်သူကတော့ ရူး၍သာ ဖြစ်မည်။ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပြီးမှ ထိုသို့နောက်ထပ် မဖြစ်စေရန် ပိုကောင်းအောင် လုပ်နိုင်ပေမည်။ စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက် အဖြစ်အပျက်က ထိုအချက်ကို ပြနေပေသည်။

ကျွန်တော် ကွန်ဂရက်ကို နည်းပညာနှင့် ပတ်သက်၍ ယုံကြည်အောင် မတင်ပြနိုင်ခဲ့သည်ကို နောင်တရမိသည်။ ၂၀၀၁ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက် မွန်းလွဲပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်းတို့တွင် အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက်များက မသင်္ကာဖွယ်ရာ ကမ္ဘာလှည့်စခန်းသည်များ၏ ဓါတ်ပုံများကို အီးမေးလ် မသုံးနိုင်သဖြင့် မပို့နိုင်ဘဲ အမြန်ချောပို့နှင့်သာ ပို့လိုက်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော် ရှက်မိသည်။ ဗျူရိုတွင် ကျွန်တော် မရှိတော့သော်လည်း ကျွန်တော် ထိုထက်ပိုကောင်းအောင် လုပ်ပေးခဲ့သင့်သည်။ ၂၀၀၁ ခုနှစ် စူလိုင်လက အချိန်နားပြည်နယ်မှ ကျွန်တော်တို့ စုံထောက်တစ်ယောက်က အရှေ့အလယ်ပိုင်းမှ လူများ အမေရိကန် လေယာဉ်မောင်း သင်တန်းကျောင်းများတွင် တက်နေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ဗျူရိုအနေဖြင့် တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ လေကြောင်းသင်တန်းကျောင်းများတွင် တက်နေသော အာရပ်နှင့် မွတ်ဆလင် သင်တန်းသားများအား စုံစမ်းထောက်လှမ်း

သင့်ကြောင်း အစီရင်ခံစာကို ဗျူရိုအနေဖြင့် ပိုမိုအလေးအနက်ထား ဆောင်ရွက်သင့်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ထိုအကြံပြုချက်ကို အပိတ်အဆို့ အတားအဆီးတွေကလည်း ရှိသည်။ ပုဂ္ဂလိက လွတ်လပ်ခွင့် စည်းမျဉ်းများ ရှိနေသည့်အပြင် ထိုသို့ စစ်ဆေးနိုင်ရန်အတွက် တရားရုံး အမိန့်စာ ရယူဖို့လည်း လိုသည်။ သို့သည့်တိုင် လုပ်ရန်က မလွယ်သေး။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လေယာဉ်ပိုင်းလော အများစုမှာ အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် သင်ကြားလေ့ကျင့်ခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူ လေကြောင်းထိန်းသိမ်းရေးနှင့် အင်တာနက် အသုံးပြုမှုများတွင် အင်္ဂလိပ်မှာ ဘုံဘာသာစကား ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ လာရောက်သင်ကြားသူ အများစုမှာလည်း အာရပ်များနှင့် အာရပ်နွယ်ဖွားများ ဖြစ်သည်။ သူတို့က ငွေများများရသည့် အလုပ်ကောင်းများ ရလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့ ထိုကိစ္စကို ဆောင်ရွက်နိုင်ပြီး နောက်လတွင် အစီရင်ခံစာကို သင်တန်းကျောင်း၌ သင်တန်းသား ပြင်သစ်-မော်ရှိုကို လူမျိုး ဇာကာရီယာ မူဆိုအီက ခရီးသည်တင် လေယာဉ်ကို မည်သို့ မောင်းရသနည်းဟု မေးရာမှ မသင်္ကာဖြစ်ကာ ဖမ်းဆီးရမှု၊ ဆန်ဒီယေးဂိုးမြို့တွင် အယ်လ်ကောဒါအဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးကို ဖမ်းဆီးရမိမှုတို့ကို ဆက်စပ် မိမည်ဆိုလျှင် အကြမ်းဖက်သမားများသည် ခရီးသည်တင် လေယာဉ်ကို အသုံးပြုကာ အသေခံ ဝင်တိုက်လာနိုင်သည်ဟု တွက်မိကောင်း တွက်မိနိုင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက် တိုက်ခိုက်မှု ဖြစ်လာဖွယ်မရှိ။ ဖြစ်လာလျှင်တောင် ထိုမျှလောက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထိခိုက်ဖွယ် မရှိချေ။ ရှိအောင် ပြောနိုင်လောက်သည့် ဗျူဟာမြောက် ထောက်လှမ်းရေး နည်းပညာ အားနည်းနေပေသည်။ ထို့ကြောင့် လေကြောင်းလိုင်း အားလုံးကို တစ်ရက် ပိတ်ပေးရန် တောင်းဆိုနိုင်လောက် သည့် နိုင်ငံရေးပိုင်းနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက် ချနိုင်စွမ်း အားနည်းနေသည်။

စင်သန့်

၂၀၁၁ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ-၁၀ရက်
ညနေ ၄:၀၀ နာရီ

